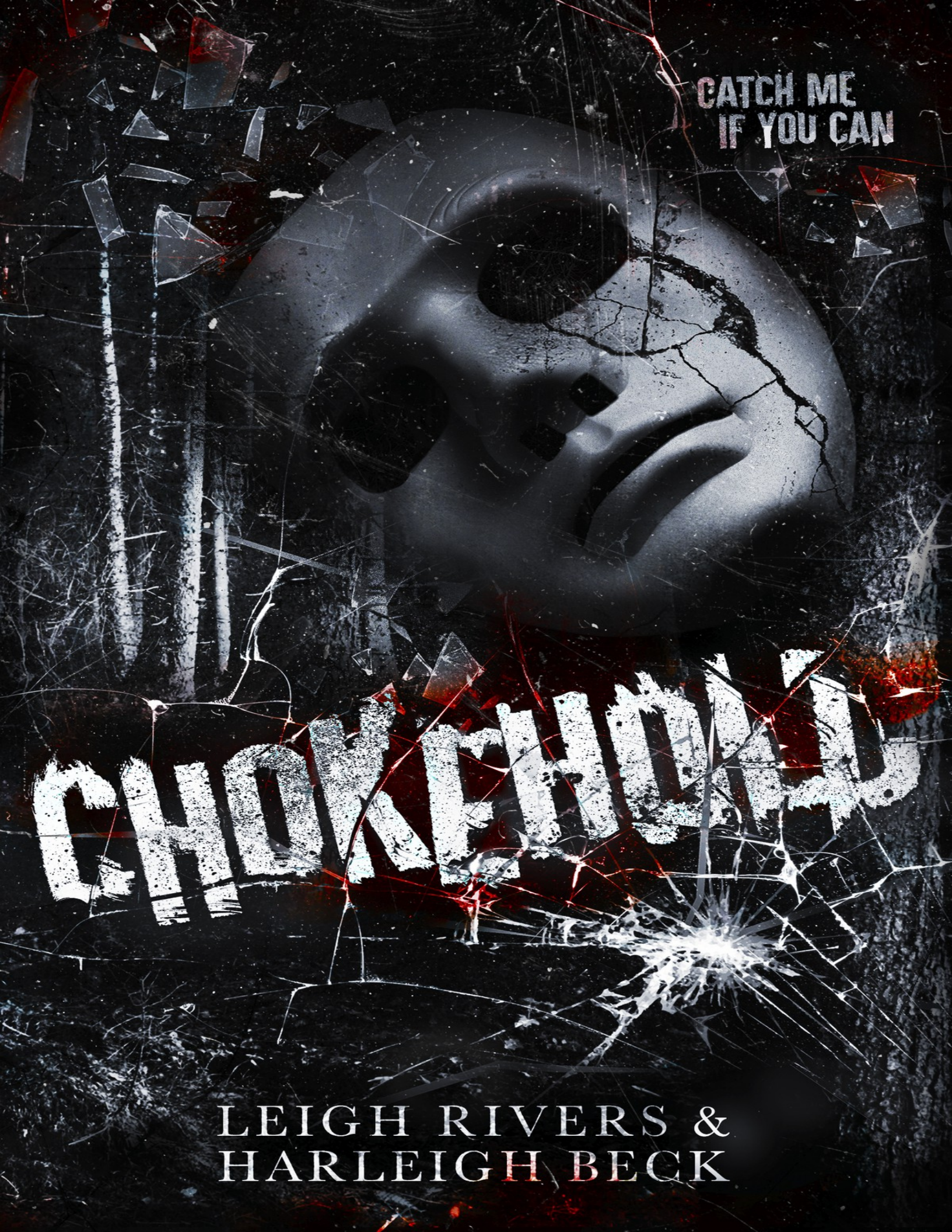

CATCH ME
IF YOU CAN
CHOKEHOLD
LEIGH RIVERS &
HARLEIGH BECK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️

CHOKEHOLD

KARANLIK BİR MM ROMANTİZMİ

LEIGH RIVERS
HARLEIGH BECK

Copyright © 2024 by Leigh Rivers & Harleigh Beck

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Nice Girl Naughty Edits
Düzeltmen: PSR Editing Hassasiyet
okuyucu: Havoc Archives Kapak
tasarımı: Quirky Circe

İÇİNDEKİLER

İçerik Listesi
ListesiOynatm
a
Kim kimi yazıyor?

1. Cole
2. Blaise
3. Cole
4. Blaise
5. Blaise
6. Cole
7. Blaise
8. Cole
9. Blaise
10. Cole
11. Blaise
12. Cole
13. Blaise
14. Cole
15. Blaise
16. Cole
17. Blaise
18. Cole
19. Blaise
20. Cole
21. Blaise
22. Cole
23. Blaise
24. Cole
25. Blaise
26. Blaise
27. Cole

28. Cole
29. Blaise
30. Cole
31. Blaise
32. Cole
33. Blaise
34. Blaise
35. Cole
36. Blaise
37. Cole
38. Blaise
39. Cole
40. Blaise

Epilog - Birinci Bölüm

Epilog - İkinci Bölüm

Yazarlar hakkında

İÇERİK LİSTESİ

*spoiler içerir

Bağımlılık, bakım sonrası, anal, barebacking, yalvarma, şantaj, kan, esaret, nefes oyunu, hile (MMC'ler değil), çocuk istismarı, yolsuzluk, ölüm, aşağılama, boşanma, aile içi istismar, hakimiyet, uyuşturucu, şüpheli rıza, kenar, duygusal istismar, korku oyunu, finansal istismar, parmaklama, grup seks, silah oyunu, silah şiddeti, homofobi, homofobik hakaret, hastaneye yatma, kaçırma, bıçak oyunu, manipülasyon, maske oyunu, mazoşizm, zihinsel sıkıntı, MM, cinayet, sakatlama, oral, orgazm reddi, fiziksel istismar, fiziksel saldırı, övgü, ilkel oyun, halka açık oyun, intikam pornosu, rimming, kaba seks, sadizm, cinsel saldırı / rızasızlık, cinsellik reddi, cinsellikle mücadele, partner paylaşımı, somnofili, boyun eğme, madde bağımlılığı, madde kullanımı, işkence, travma, şiddet, röntgencilik.

***Liste* Havoc Archives tarafından oluşturulmuştur

PLAYLIST

DAYWALKER! (feat. CORPSE) - mgk, CORPSE
TROJAN HORSE - SEBASTIAN PAUL
GERİ VE İLERİ - SEBASTIAN PAUL
Everybody Wants To Rule The World - 3TEETH With Me - Sum 41
Closer - Nine Inch Nails under the weather - CORPSE Mine - Sleep Token
I Don't Even Care About You - MISSIO
Desire - MEG MYERS
fuK u lol - CORPSE INDULGE - SEBASTIAN PAUL

WHO WRITES WHO?

Cole Carter - Leigh Rivers
Blaise Rowle & Jackson - Harleigh Beck

Ormanda kovalandıklarını ve maskeli üvey kardeşleri tarafından yüzlerinin sikildiğini hayal eden tüm okurlara.

CHAPTER 1
COLE

T ev kalabalık. Hoparlörlerden odanın her köşesine müzik yayılıyor, insanlar çoktan sarhoş olmuş ve ağır bas sesiyle dans ediyor.

Üniversiteden arkadaşlarım Samson ve Keith'e ulaşana kadar bizi terli bedenlerin arasından geçirirken Allie parmaklarını benimkilere doluyor. Beni selamlıyorlar, sonra da kız arkadaşıma başlarıyla selam veriyorlar.

Son on iki ayda yaptıklarından daha fazlası. Geçen yıl beni aldattığından beri onun hayranı değiller, her zaman onu terk etmemi söylüyorlar.

Ondan ayrılacak kadar umursamadım.

Gözleri arkamdaki kişiye kayıyor ve iç çekiyorum. "Allie Mia'dan gelmesini istedi. Siksurat da katılması gerektiğine karar verdi çünkü onun yanında olmadan bir saat bile geçiremiyor."

Blaise beni görmezden geliyor ve doğruca arkadaşlarıma gidiyor.

Samson öne doğru eğilir ve Blaise'in elini sıkar. "Uzun zaman oldu, dostum. Hayat sana nasıl davranıyor?"

Blaise oturuyor ve Mia'yı dizine yatırıyor. Futbol ve üvey kardeşimin seçmelere katılmak istemesi hakkında konuşmaya başladılar ve ben de Allie'yi içki almaya götürerek o pisliğin burada olduğunu unutmaya çalıştım.

Birkaç saat boyunca ondan uzak durdum. Muhtemelen çok fazla içki içtim ve çok fazla ot çektim. Mutfaktan oturma odasına doğru ilerliyorum ve Blaise'in önündeki kanepeye uzanıyorum.

"Neden hâlâ buradasın?" Mia'nın merdivenlerin yanında Allie'yle dans ettiğini fark edince ona soruyorum. Bizi fark edip yanlarına gittiklerinde içten içe ofluyorum.

Blaise birasından bir yudum daha alarak, "Siktir git," diye tükürüyor.

Gözlerim dalgınca boğazının her yudumda nasıl hareket ettiğine takılıyor. Keşke onu kesip açabilsem ve kanının nasıl aktığını izleyebilsem. Ben olsam

her damlasını boşalttığımdan emin olmak, kanını kurutmak, sonra da morarıp cansızlaşırken öylece oturmak.

Çenemde bir tik var ve bakışlarımı onun yüzüne yöneltiyorum.

"Benimle konuşmayı kes," diye ekliyor ben karşılık vermeyince.

Gülüyorum ve bacaklarımı aramızdaki masanın üzerine atıyorum. "Babam küçük prensesinin antrenmandan önceki gece sarhoş olduğunu öğrenirse bundan hiç hoşlanmayacak."

Liseyi bitirmiş olsa da önümüzdeki iki hafta boyunca onların takımında oynayacak. Dişlerini sıkıyor ve karşılık vermeye hazırlanıyor ama arkadaşlarım tarafından bölünüyoruz.

Elime bir cigara daha tutuşturuluyor ve ciğerlerimi zehirli dumanla doldurup ona doğru üflerken gözlerimi Blaise'den ayırmıyorum. Yüzünü buruşturarak elini önünde sallıyor ve beni biraz bile korkutmayan ölüm bakışını bana yöneltiyor.

"Sıkıldım," diyor Samson, Blaise'in yanına otururken. "Hadi bir oyun oynayalım." Allie, Mia'yla birlikte yaklaşırken iç geçiriyor. "Lütfen Asla Olmaz deme.

Hiç."

Yanımda rahatça otururken başını omzuma yaslıyor ve ben esrarı içime çekip Keith'e uzatırken parmaklarımızı birleştiriyor. Blaise sadece bana bakıyor, gözleri kısılıyor. Bahse girerim o piç kurusu babasına bu gece ot içtiğimi söyleyecek.

Kaşlarım çatılıyor ve o da gözlerini kız arkadaşına çeviriyor. Ne kadar sahte bir pislik. Her zaman ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranıyor.

"Ne oyunu o zaman?"

Samson mırıldanıyor, parmaklarını şıklatmadan önce kendi kendine düşünüyor. "İki takımımız olacak. Biri diğerini kovalar ve eğer onları yakalarsanız, onları dövebilir ya da puanınızı kazanmış olarak kabul edebilirsiniz."

Blaise homurdanıyor. "Ne anlamı var ki? Kazanırsak elimize ne geçecek?" "Sonra karar veririz."

"Kulağa aptalca geliyor."

Sesi beni rahatsız ediyor. Yumruğumu onun kendini beğenmiş suratına indirdiğimi hayal edebiliyorum ama annemi tekrar hayal kırıklığına uğratma fikri beni dizginlememe neden oluyor.

"Ben onun takımında değilim," diyor Blaise bana eliyle işaret ederken ve sağ gözüm seğiriyor. "Hile yapacaktır."

Alay ediyorum. "Siktir git. Kimse seni burada istemiyor bile." Mia kaşlarını çattı. "Hey! Allie gelmemizi istedi!"

Allie'yi de sikeyim. İlişkisi olsun olmasın, arkadaşına bu gece gelmesini söyleyerek beni mahvetti. Blaise ile hiç takılmam. Kendimi yırtmayı tercih ederim

toplar kapalı.

Mia'nın Blaise'i tanımasının tek nedeni Allie'ye ailelerimizin aptal düğününe bir arkadaşını getirebileceğini söylemiş olmam. Hayatımın en büyük hatası.

Mutlu olmayı hak etmiyor. Umarım onu aldatır ve lanet kalbini kırar.

"Burada kaç kişi var?" Samson sorar. "Yirmi

beş."

"Harika!" Ayağa kalkarken sırıtıyor. "Biri hakem olabilir. Cadılar Bayramı'ndan kalma maskeleriniz hâlâ duruyor mu? Siyah ve beyaz, boş yüzlü olanlardan?"

"Evet," diye yanıtlıyor Keith. "Ve siyah kapüşonlular."

"Hadi yapalım. Her iki tarafta on ikişer kişi. Kim olduğumuzu gizlemek için maske ve kapüşon takarız. İşin içine biraz eğlence katalım."

Keith ortadan kaybolur ve parti devam eder. Müziğin sesi yükseliyor ve Blaise yedinci birasını içiyor. Eğer daha fazla içerse, babasına söylememe gerek kalmayacak. Yakalanacak. Ama tabii ki, ailelerimiz ne kadar katı olursa olsun, o serbest geçiş hakkına sahip olacak.

Partiden sonraki gün bir şey yiyen ben olsaydım, kıçıma tekmeyi yerdim ve kapı dışarı edilirdim. Evin dışında hayatta kalamayacak kadar meteliksizim.

Allie kolumu çekti. "Hadi benim evime dönelim. Kovalama oyunu oynamamıza gerek yok."

Onu görmezden geliyorum, içkimi yudumluyorum ve Blaise'i gözden kaybederek etrafa bakıyorum. Kız arkadaşını da göremiyorum, belki onlar da aynı şeyi düşünmüşlerdir.

Kız arkadaşım yavru köpek gözleriyle bana bakıyor. "Cole, lütfen. Seks yapmak istiyorum."

Günü kurtarıyorum - çünkü eve gidip Allie'nin sikimi sıvazlamasını ya da kendimi boşalmaya zorlayana kadar üstüme çıkmasını gerçekten kaldıramıyorum - Samson geçen yıl ayrılıp üniversiteye gitmeden önce Cadılar Bayramı temalı futbol partisinde hepimizin taktığı maskelerle dolu bir kutuyla geri dönüyor.

Hepsi aynı stildedir. Tasarımsız boş yüz maskeleri. Takipçiler beyaz, koşucular ise siyah giyecek.

Silaha izin yok. Ölümcül yaralar açmak yok. Diğer takımı yenmek için diğer takımın tarafını tutmak yok. Telefon yok.

Yanıt vermememem üzerine Allie boğazımı öpmeye başladı. "Onun yerine yukarı çıkalım. Bu partide senin döllerinle dolaşmak istiyorum.

Amımdan akıyor bebeğim. Gel hadi. Bizi takımlarımıza çekmeden önce."

Onunla birlikte yukarı çıkmam için beni çekiştirirken ve pantolonumun üzerinden beni kavrarken bile sikim onun sözlerine hiçbir tepki göstermiyor. Beni yumuşak bulduğunda suratını asıyor - tıpkı dün gece benim için diz çökerken olduğu gibi.

Bu çok sık oluyor. Cinsel zevke karşı neredeyse hiç ilgim yok. Bir süredir seks yapmıyoruz. Belki de bu ondan ayrılmak için bir çok işaretten biridir.

Dudakları başka bir şey söylemek için ayrılır ama Samson herkesin dikkatini çeker.

"Tamam. Takımları seçelim!"

Allie sanki kaybolacakmışım gibi koluma tutunurken onu üzerimden kaldırmaya çalışıyorum. Sarhoşken çok azgın oluyor.

Blaise'i hâlâ göremiyorum. Umarım gitmiştir, çünkü bu oyun sırasında suratına tekme atma dürtüsü çok fazla. Karşı takıma geçersem muhtemelen onu öldüreceğim. Onu ilk ben bulursam bu bir mucize olur.

Blaise sendeleyerek odaya girdiğinde gözlerimi devirip içkimin kalanını yudumluyorum, boğazımdaki yanmayı fark etmiyorum bile. Sarhoş bir halde kollarını kavuşturup karşımdaki duvara yaslanıyor, saçları darmadağınık. Mia'ya bakıyorum ve eteğini düzeltmesine, bulaşmış rujuna, boğazındaki kızarıklığa gözlerimi deviriyorum. Bu kadar zaman harcamak zorunda kaldığı için üzülüyorum.

onunla çok zaman geçirdim.

Allie'nin en iyi arkadaşı. Arkadaşlıklarını bozmak için yalan söyleyip beni becermeye çalıştığını söyleyebilirim. Blaise'le aynı partilerde olmamızın sonu olur.

"Neden Mia'ya bakıyorsun?" Allie soruyor ve ben de dönüp ona, kaşlarının arasındaki çatıklığa bakıyorum. "Onu istiyor musun? Geçen hafta olanlar yüzünden mi? Özür dilerim. Söz veriyorum ona mesaj atmayı bıraktım."

Profesörüyle konuşuyordu - tam olarak flört ediyordu - ve yeterince önemsiyormuşum gibi davranmak zorunda kaldım ve bana becerilmeye ihtiyacı olduğu için ağladığında bunu onu becermek istememe nedenlerimden biri olarak kullandım.

"Cole ve Blaise takımları seçmeli."

Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma verirken kaşlarım kalkıyor. Üvey kardeşimden nefret ettiğimi biliyorlar. O piçi boğazından tutup dolabına sıkıştırdığımı ve babasından annemi terk etmesini istediğimi gördüler.

Yıllar önce hayatıma girdiğinde ondan nefret etmiştim, hala da ediyorum. Şimdi.

Takımları oluşturmak on dakika sürer. Blaise Allie'yi seçti, ben de Mia. Mia yanıma gelip bana gülümsediğinde onun şeytani bakışlarına sırıtıyorum.

Güzel kızmış. Onu gerçekten becermek ve bunu kaydetmek istiyorum, sırf onu kızdırmak için.

Maskelerimizi ve siyah kapüşonlarımızı alıyoruz, saçlarımızı gizlemek için kapüşonlarımızı yukarı çekiyoruz ve herkes evin arkasına doğru ilerliyor. Samson etrafımızı çevreleyen ormanlık alanla ıssız bir yerde yaşıyor - kaybolmak kolay ama gerektiğinde bir cesedi saklamak da kolay.

Bu gece üvey kardeşimi öldürebilirim.

Oynamayan tek kişi önümüzde dururken kimse tek kelime konuşmuyor. "Koşucular iki dakika önde başlayacak. Kuralları unutmayın. Başlayın!"

Dağılıyorlar, bazıları çoktan ayaklarına takılıyor, diğerleri ise fırlayıp gözden kayboluyor.

Umarım Allie'yi yakalamam. Muhtemelen durmam için yalvardığı bir tecavüz fantezisi gibi onu toprağa gömmemi sağlamaya çalışacaktır. Buna bayılır.

Ama onun abartılı inlemelerinden ve ben henüz içindeyken sırtımı tırmalamasından rahatsız olamıyorum. Onu sandığım gibi sevmediğimi düşünmeye başlıyorum. Terapistimin kabul etmem için ısrar ettiği şekilde. İlişkim söz konusu olduğunda duygularım bomboş.

Onun hakkında böyle hissettiğimi düşünmek için kendimi zorladım. Annem bir kız arkadaş edinmemi istiyordu, ben de onu memnun etmeye ve babamdan kaçtıktan sonra boşa kürek çekmediğimi kanıtlamaya çalışıyordum, bu yüzden okuldaki en güzel kızı buldum ve ona benim olduğunu söyledim.

"Bir," diye bağırıyor Samson, ben maskemi ayarlarken ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "İki." Keith, "Anabelle'in peşindeyim ve amını yırtıyorum," diyor,

Maskesi sesini boğuyordu. "Bütün gece bana bakıp durdu."

"Kurallar, salak." Biri gülüyor ve arkadaşımıza kafasını sallıyor. "Onları becermekle ilgili bir şey yok."

Kıkırdıyor. "İzle beni."

"Üç. Başla!"

Herkes dağıldı ve ben de yumruklarımı sıkmış, birinin ağzını burnunu kırmaya hazır bir şekilde ormana doğru yola çıktım. Özellikle de Blaise'i.

Daha önce otuzbirci. Kıçını yere yapıştıracağım ve o benim olduğumu bile anlamayacak.

Annem bu sefer bana bir bok veremez.

Hava karanlık, bu yüzden ağaçların arasına girdiğimde zar zor görebiliyorum. Ama çığlıklar duyduğumda, koşmaya devam etmek, zavallı bir pisliği yakalamak ve öfkemi ondan çıkarmak için beni itiyor.

İleride koşan birini gördüğümde içimdeki beklenti alevleniyor. Adımlarımı hızlandırıp kovalamaya başlıyorum, kalbimin hızlanmasının ve adrenalinin damarlarıma enjekte edilmesinin tadını çıkarıyorum. Omzunun üzerinden bakıp beni fark ediyor, gölgelikte parlayan ay beni onlara doğru yönlendiriyor.

O kadar hızlı koşuyorlar ki; dallardan kaçarken ve devrilmiş ağaçların üzerinden atlarken birkaç kez neredeyse onları kaybediyordum.

Kişi tökezliyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak onu yere yatırıp yüzüstü toprağa saplıyorum. Onlar altımda çırpınırken bedenim canlanıyor. Hiç olmadığı kadar canlı.

Toprağı iterek kendilerini kurtarmaya çalışırken, başlarının arkasını kaputun üzerinden tutup onları aşağı itiyorum. Sırtlarındaki ağırlığım onları yerinde tutuyor ve gözlerimi kapatarak dürtülerimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Kalbim çok sert atıyor. Ama tek şey bu değil.

Bu kişinin canını yakma ihtiyacı var, ama aletimin pantolonumun içinde zorlandığını fark ettiğimde azalıyor.

Kafam karışmış bir halde, ay ışığı altında parlayan şişkinliğimin adamın kıçına baskı yaptığı yere bakıyorum.

Kaya gibi sağlamım, altımdaki kişiye saplanıyorum, artık karşı koymuyor ya da kaçmaya çalışmıyor bile. Düzensiz ciğerlerini kontrol etmeye çalışıyor ve parmaklarını toprağa gömüyorlar.

Kesinlikle Allie değil. Çığlık atar, tokat atar ve ben olduğumu anlayıp kendi kıyafetlerini yırtana kadar onu bırakmamı isterdi.

Kimi kandırıyorum ki? Bunu herkesle yapar. Sikişmek için kaç kere başka bir yere gittiğinin sayısını unuttum. Sırf bana saygısızlık etmeyi düşündükleri için erkekleri dövdüm ama tek sebep bu. Arkamdan iş çevirdiğinde incinmiyorum ya da öfkelenmiyorum.

Bu kişi benim gibi uzun boylu, iri yapılı ve sanırım sikimi bir erkeğin kıçına sokuyor olabilirim. Bu bilgiden bağımsız olarak, kazanma dürtüm devreye girerken enselerini tutuyorum, onları yerinde tutuyorum ve kalçalarımı öne doğru sallıyorum.

Daha da sertleştiğimi hissederken ahlaksızlık kan dolaşımımda dolaşıyor.

"Çekil üstümden," diye uyarıyor gergin, boğuk ses.

İçimdeki her şey bana bu adamdan kurtulmamı ve onu dövmemi söylese de, böylece kıçına kimin kuru bir şekilde ittiğini asla öğrenemeyecek, taşaklarım sıkılaşıyor ve onu boynundan toprağa daha da itiyorum.

"St-op," diye fısıldıyorlar ama içlerinde hiç mücadele kalmamış.

Kollarımı düzeltiyorum, kişinin kapüşonunu arkaya doğru itiyorum, kısa siyah saçları gördüğümde duraklıyorum. Gerçek şu ki, şu anda bir erkek için gerçekten sert olabilirim, ama yine de onlardan kurtulamıyorum.

Hay sikeyim. Elimi ensesinden yukarı kaydırıp parmaklarımı dalgalı saç tellerinde gezdirirken saçlarının yumuşaklığı kulaklarımda nabız atışlarımı hızlandırıyor.

Ve sikim daha da seğiriyor, ciğerlerim zevk ihtiyacıyla yanıyor - aylardır böyle hissetmemiştim. İçimde bir şeyler kopuyor. Ayağa kalkıyorum ve karşımdaki kişiyi saçlarından tutup kabaca dizlerinin üstüne çekiyorum. Ben siyah maskeye bakarken hareket etmiyorlar.

Bu her kimse, teslim oluyorlar. Ne kadar ileri gitmeme izin verecekler?

Maskenin çenesine uzanıyorum, yukarı kaydırırken beni durdurmuyorlar, ve tereddüt ediyorum, üvey kardeşime bakarken kalbim gümbür gümbür atıyor ve sikim zonkluyor.

Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, gözlerim onun dudaklarına, lanet ağzına odaklanıyor.

Ağır nefesleri ne kadar duyulabilir. Neden sertleşiyorum?

Her gün bakmam gereken yeşil gözler maskeme kilitlenmiş, bana asla onun kadar iyi olamayacağımı hatırlatıyor. Asla ailenin iyi çocuğu olamayacağım ya da üniversitede başarılı olamayacağım. Ben reddediliyorum, babam gibi hayal kırıklığından başka bir şey olmayan kara koyunum ve hepsi bu pislik yüzünden.

Çenesini kavrarken dişlerimi gıcırdatıyorum, kemerime uzanıp hızla çözüyorum, doğru düşünemiyorum. "Aç," diyorum, sesimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Aç şu lanet ağzını."

Blaise'in gözleri açılıyor ama reddetmiyor ya da bana siktir olup gitmemi söylemiyor. Bana bir kız arkadaşı olduğunu ya da ilgilenmediğini söylemiyor. Gözlerinin üvey kardeşinin sikine kaydığını fark etmiyor.

Kalın uzunluğumu yumrukluyorum, etrafımı sarmak için yalvaran yumuşak dudaklarını çevirirken ucundan precum zaten sızıyor. Gözlerindeki bakıştan bunu anlayabiliyorum. Dehşete düşmüş ama muhtaç.

Blaise gergin - dudaklarından dökülen nefesler koşmaktan değil.

Suratında kimin siki olduğunu bile bilmiyor. Acaba babası melek gibi oğlunu üvey oğlunun sikini emerken görse ne tepki verirdi? Bu anı kaydetmek için telefonum bile yanımda değil.

Saçlarından bir tutam tutarak başını geriye çekiyorum, sikimin alt tarafını ağzına sürtüyorum ve gergin boğazımdan derin bir inilti çıkmasına izin veriyorum. Bundan utanmalıyım - bir kız arkadaşım var. Ve sikimi sürttüğüm kişi Blaise'in ağzı.

"Dilini çıkar," diyorum, alçak sesle ve talepkar bir şekilde.

Dilinin sıcaklığı sikimin alt tarafına doğru kayarken saçlarını sıkıca kavrıyorum. Bu onu cezalandırmanın bir yolu olsa da, sikimi ağzına sokmak, emmede ne kadar iyi olduğunu hissetmek için can atıyorum.

Daha önce hiç bir erkeğe sikimi yalatmamıştım. Kahretsin, daha önce bir erkekle hiçbir şey yapmadım. Bu neden oluyor ki? Neden vücudum bu şekilde tepki veriyor? Neden onu sıkıştırmak ve her santimini boğazına sokmaya zorlamak istiyorum?

Ben ağzına doğru iterken elleri kalçalarımı itmek için havalanıyor, sonunda bana biraz direnç veriyor. Ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Dudaklarını sikimin etrafına sararken bile beni itmeye çalışıyor, taşaklarımı sıkıyor ve karıncalandırıyor.

Başının arkasını tutuyorum, onu kendime doğru çekerken dengemi koruyorum, onu bir santim daha almaya zorluyorum.

Etrafımızda sesler var. Birisi durması için bağırıyor. Sanırım Blaise'in kız arkadaşı olabilir. Belki de benim onun erkek arkadaşını sikimle boğduğum gibi o da boğuluyordur.

Boğazının etrafımda daraldığını hissederek daha derine inmeye zorluyorum kendimi. Gözleri sulanıyor ve ona gösterebilmek için fotoğrafını çekmek istiyorum. Bir dahaki sefere annemi bana karşı kullanmaya çalıştığında bunu şantaj olarak kullanabilirim, işbirlikçi küçük piç.

Beni ailelerimize karşı her zaman kötü adam gibi gösterdiğini düşünerek öfke beni tüketiyor ve kafasının iki yanını tutup ağzını kabaca beceriyorum, kalınlığımın etrafında öğürme ve nefes alma sesinden zevk alıyorum.

Allie'nin bana böyle hissettirmemesi kötü mü? Sakso çekerken bu kadar vahşi hissetmem kötü mü? Elleri kalçalarımdan kayana kadar onu tamamen mahvederken bir hayvan gibiyim, başını kontrol ederken pes ediyorum.

Nefes aldığını sanmıyorum ama gözleri maskeme yapışmış durumda. Sanırım ağzına defalarca vurduğumda hâlâ bir şekilde hayatta.

Arkadan bir çığlık daha, Blaise'e ne yaptığımı göremeyecek kadar uzakta, bu yüzden daha hızlı, daha sert gidiyorum, şişmiş tepenin boğazının arkasını yıldızlar görene kadar morarttığını hissediyorum.

Bir inilti çıkarırken başım geriye düşüyor, boynum uzuyor.

Bu hızlı tempoda kalmaya çalışırken kalçalarımdaki kaslar geriliyor, o inleyip sikimin etrafında boğulurken bocalıyorum. Çenemi sıkıyorum, taşaklarımın etrafındaki gerginlik çok fazla arttıkça inliyorum.

Sikeyim. Lanet olsun.

Maskemin arkasından küfrediyorum, sikimi derinlere gömerken onun havasını kesiyorum. Görüşüm bulanıklaşana ve neredeyse dengemi kaybedene kadar döllerim boğazından aşağı fışkırıyor.

Her damlasını içiyor, ben pozisyonumu korurken ıslak gözleri maskemin üzerinde, parmaklarım ağzından çekip onu geri itene kadar kafatasına saplanıyor.

Yumruğumu suratına indirip onu bayıltmadan önce Blaise'in gerçeği yakalaması için bir saniyesi bile yok.

Uzaklaşarak sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum, nefes nefese, az önce ne halt ettiğimi anlamaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Blaise, boğazını kaplayan döllerimle toprakta baygın yatıyor ve ben bundan pişman değilim.

Hiç bir erkekle ilgilenmemiştim. Bu pislikle ilgilendiğimden değil. Sadece onu mahvetmek istedim ve sikim engel oldu.

Blaise'in pantolonu tamamen yırtılmış. Görünüşe göre üvey kardeşim sakso çekmeyi seviyormuş. Ayın ağaçların arasından sızan ışıltısı yüzünden kumaşın üzerindeki ıslak lekeyi görebiliyorum.

Kendi kendime kıkırdıyorum, başımı sallayarak dönüyorum ve onu ormanın ortasında bırakıyorum, bu lanet oyunla resmen işim bitti.

CHAPTER 2
BLAISE

Islak karnımda sallanan şişmiş sikime bakarken sırtımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Bir oyunun parçası olarak maskeli bir yabancı tarafından kovalandığım ve çevremizde çarpık bir dehşet senfonisi gibi kargaşa yaşanırken onun sikinde boğulmaya zorlandığım *o* geceden beri taş gibi sert. Dizlerimin yumuşak çimlere battığını, toprak kokusunun burun deliklerimi tıkadığını hâlâ hissedebiliyorum. Maskemi yırtıp atarken içindeki güç titriyordu.

Önünde diz çöktüğümde kalbim kaburgalarımın arkasında çılgınca çarpıyordu. Tereddüt etti ve o tereddüt anı, nefesindeki hafif aksama, aletimin fermuarımın arkasından ağlamasına neden oldu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, damarlı uzunluğumu kavrayıp sert bir vuruş yapıyorum. Bu lanet duşta ne kadar zamandır olduğumu saymayı kaybettim,

O gecenin anıları yüzünden işkence çekiyordu.

Ben eşcinsel değilim.

Üvey kardeşime karşı gizli bir saplantım olabilir ama bu beni eşcinsel yapmaz, değil mi?

Ayrıca, ben bir yabancının sikinde boğulurken ve her bükülmüş dakikayı severken o hangi cehennemdeydi bilmiyorum.

Kendime not: Yeni bir sapkınlığın kilidi açıldı.

Beni tek bir yumrukla yere serene kadar.

Üvey kardeşime olan takıntım gizemli bir şeydi, asla bu kadar somut olmamıştı... başparmağımı aletimin tepesinde gezdirirken olduğu gibi.

İçimde bir inilti yankılanıyor ve çenemi göğsüme indiriyorum. Lanet olsun, tekrarını istiyorum. Ama bu sefer *yabancının* yerinde üvey kardeşimin olmasını istiyorum - parmakları kafatasımın yan tarafını kazıyor.

İçindeki şeytanları serbest bıraktığını ve benimkilere biraz zarar vermelerine izin verdiğini görmek için her şeyi yaparım.

Düşünmek istediğinin aksine, birbirimizden o kadar da farklı değiliz. Onun şiddet eğilimleri ve benim karanlık arzularım, birlikte bir odada bulunduğumuz her an birbirinin etrafında dönüyor.

Zevk omurgamda dalgalanıyor ve üvey kardeşimin zalim sırıtışını hayal ettiğimde karın kaslarım kasılıyor.

Kız arkadaşıma karşı her zaman baskın olsam da, kontrolümü asla özgürce sunmasam da, Cole ile durum farklı. Onun ezici varlığı, tam teslimiyet dışında hiçbir şeye yer bırakmıyor.

Onun gibi bir yırtıcıya karşı gücüm boyun eğmemden gelir. Eğer karşı koyarsam, kaybederim. Ancak, kendimi onun anarşi ve tamamen yok etme açlığına isteyerek feda edersem, *o* kaybeder.

Her ne kadar kontrolün tamamen kendisinde olduğunu düşünse de, cinsel dürtülerine teslim olduğunda maskesi düşer.

Henüz başaramadım ama başaracağım.

Taşaklarım geriliyor ve dudağımı sertçe ısırıyorum. Su yavaş yavaş soğuyor, kızarmış tenimde tüylerim diken diken olurken, sanki ona karşı bir kan davam varmış gibi sikimi sarsıyorum.

Çok azgınım ve içimde büyüyen bu ihtiyacı hiçbir şey tatmin edemez-

İnce bir kol belime dolanıyor ve Mia dudaklarını sırtımda gezdirirken kaskatı kesiliyorum. "Beni uyandırmalıydın. Seninle ilgilenebilirdim."

Dişlerimi gıcırdatarak bir küfür savuruyorum ve yavaşça yüzümü ona dönüyorum. Bana gülümserken, soğuk su pembe meme uçlarını sertleştiriyor.

Sikime uzanıyor. "Seni bu kadar sertleştiren ne hayal ediyordun bebeğim?"

Sesi tamamen yanlış.

Cole'un sert kasları ve dalgalı karın kasları varken, onun yumuşak kıvrımları var.

Cole'un keskin açıları ve acımasız bakışları olduğu yerde, o tatlı gülümsemeler ve kahkahalar atıyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde sikim sönmekle tehdit ediyor.

İçine girmek için çok uğraşıyorum ama parmaklarımı onun nemli buklelerine gömerken bile bu pozisyon kaşıntımı gideremiyor.

Bunu tatmin edebilecek tek kişi, koridorda lanet bir pislik gibi müzik patlatıyor.

Gözlerim kapanıyor ve kendimi onun sikimin etrafındaki ağzına odaklanmaya zorluyorum. Başı ellerimde sallanıyor ve inliyor, ama ne kadar denersem deneyeyim, boşalamıyorum.

Yapamıyorum işte.

Bu şekilde değil, ve kesinlikle onunla değil.

Duştan çıkarken kırık bir sesle "Sorun ne?" diye soruyor.

Buz gibi bir panik bacaklarıma tırmanıp karın kaslarımı sıkarken, saçlarımı havluyla ovarak arkamdan gelmesini engelliyorum.

Neden bu kadar iyi ve saf olmak zorunda?

Kargaşa ve karanlığı arzuluyorum.

"Konuş benimle, bebeğim."

Havluyu belime bağlıyorum ve sonra elimi karıştırdığım saçlarımda gezdirerek onları düzeltiyorum. "Yanlış bir şey yok. Sadece havamda değilim."

Yalanlar. Sikim ağrıyor; o kadar sert.

Mia geyik gözleriyle beni izlemeye devam ediyor ama ben banyodan çıkarken ona bir daha bakmıyorum.

Adımları beni yatak odasına kadar takip ediyor ve ben başıma bir tişört geçirirken o sessiz kalıyor.

Kot pantolonumu yerde bulduktan sonra havluyu bırakıyorum ve ayağımı pantolonun paçasından içeri sokuyorum.

"Hala sertsin."

Bilmiyor muyum?

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden seni iyi hissettirmeme izin vermiyorsun?"

İç çekerek pantolonumun fermuarını çekiyorum ve onun endişeli gözleriyle karşılaşıyorum.

Bir yanım onu rahatlatmak ve bu ruh hallerinden birine girdiğinde her zaman yaptığım gibi ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyor. Ama şu anda bunu yapamıyorum, fırtınalı duygularım kafamı karıştırıyor. Hiçbir şey net değil.

Duraksayarak gözlerimin onun çıplak, ıslak vücudunda gezinmesine izin verdim.

Mükemmel kıvrımları her erkeği çıldırtabilirdi, öyleyse neden kabul edeyim ya da bırakayım? Neden dizlerimin üzerine çöküp pembe amcığına tapmıyor ve onu ismimle inletmiyorum?

Neden üvey kardeşimin odasına doğru açıklanamaz bir çekim hissediyorum? Her şey berbat.

Ona olan gizli saplantım gerçekliğime sızmamalı. Benden uzaklaşıyor ve hissettiğim rahatlama muazzam.

Nefesimi üfleyerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum, sonra şifonyerden telefonumu alıyorum.

Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı okurken kaşlarım çatıldı.

Bilinmiyor: Seni dizlerinin üstünde ve ağzını döllerimle doldururken düşündüğümde aletim daha fazlası için yalvarıyor.

Kalbim boğazımda, bir cevap yazıyorum.

Ben: Bu kim?

Tepkisi anında oldu.

Bilinmeyen: En kötü kabusunuz.

Mia bir parfüm bulutu ve incinmiş duygular içinde yanımdan geçip gidiyor, omzu göğsüme değiyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ekrandan başımı kaldırıyorum, sadece onun kemerli kaşlarıyla karşılaşıyorum. Telefon elimi yakarken sikim kot pantolonunun içinde seğiriyor. Telefonu cebime atıp kapıyı onun için açıyorum. "Önden buyurun."

MIA, Allie ve üvey annem Rachel ile konuşurken ben tüm kahvaltıyı telefonuma bakarak geçiriyorum. Ekranda başka bir mesaj çıkmasını ne kadar umarsam da, başka hiçbir şey gelmiyor.

Hayır, o maskenin arkasında kimin saklandığını bulmalıyım.

Küçük bir el masanın altındaki çıkıntıma konuyor ve üvey anneme gülümserken beni görmezden gelen Mia'ya kaşlarımı çatıyorum. Hızla sikimi serbest bırakıyor ve sert uzunluğunu pompalıyor.

Bugün ona ne oldu böyle? Bu Mia, iyi kız, asla çizginin dışına çıkmayan ya da erkek arkadaşını ailesinin önünde asmak gibi riskler almayan kız.

Elini çekmeme iki saniye kalmıştı ki gözlerim masanın karşısındaki Cole'unkilerle çarpıştı.

Neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi aşağı bakıyor ve ben gözlerini karartan duygu parıltısını çözmekte zorlanıyorum. Fırtınalı, zehirli ve daha önce yüzünde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Ayak parmaklarımı kıvırmaya yetecek yoğunlukta yanan mavi gözleriyle beni tutsak ederken sikimden prekum sızıyor.

Yanımda, Mia başını arkaya atıyor ve üvey annemin söylediği bir şeye gülüyor.

Küçük eli, kaçınılmaz olanla savaşarak zar zor nefes alana kadar sikimi okşuyor. Bir kez daha iterse, devrilirim.

Cole'un beni izleyişi ağzımın kurumasına neden oluyor.

Nefesim hızlanıyor ve parmak eklemlerim masanın kenarına çarparak beyazlaşıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Cole eğilip Allie'nin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra doğrulur ve tam bir kötü adam gibi sırıtır.

"Seninle konuşmam gerek," diyor Allie, eli sikimin üzerinde duraklayan Mia'ya.

Ne oluyor be? Ağlayabilirim.

"Şimdi mi?" Allie ayağa kalkarken

Mia soruyor. "Bu çok önemli."

Neredeyse elini geri çekecektim. Neredeyse ona gitmeden önce işimi bitirmesini söyleyecektim.

Taşaklarım zonkluyor ve tüm bunlar masanın karşısındaki, telefonunu eline alırken sırıtmaya devam eden pislik sayesinde o l u y o r . Hızlıca bir mesaj yazıyor ve sonra gözleri tekrar bana dönüyor, içinde boğulabileceğim karanlık, ölümcül bir uçuruma.

Annesi ona sorular sorarken ben ağrıyan aletimi bir kenara koyuyorum. Mavi taşaklar ihtiyacım olan son şey.

Sert bakışlarını ve baş döndürücü kokusunu da yanına alarak gidiyor ve ben de telefonumu alıp ekranı kaydırıyorum.

Yeni mesaj yok.

Kalbim sıkışıyor ve maskeli gizemli adamla ilgili düşünceler kafamı doldururken başparmağımı yan tarafa vuruyorum.

O gecenin tekrarına ihtiyacım
var. Bir sonraki nefesim gibi
ihtiyacım var.

Telefonum çalıyor ve o kadar hızlı açıyorum ki üvey annem bardağına portakal suyu doldururken bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Babam, ki kendisi

son yarım saattir gazete okuyor, katlıyor.

Bilinmiyor: O koca siki benim için kaldır ve bana bir video gönder.

"İyi misin, Blaise? Kızarmış görünüyorsun."

Düşüncelerimden sıyrılıp cevap vermek için ağzımı açtığımda ekranda başka bir mesaj beliriyor.

Gözlerim bir füze gibi ona odaklandı.

Bilinmiyor: Şimdi.

Parmaklarım ekranda uçuşuyor ve gönder tuşuna bastıktan sonra sandalyemi geri çekip babama ve üvey anneme gülümsüyorum.

Ben: Kimliğini açıklayana kadar olmaz.

Daha önce hiç koşuyormuşum gibi görünmeden bir odadan bu kadar hızlı kaçmamıştım.

Beni görmek mi istiyorsun?

Kendimi alt kattaki banyoya kilitleyip, ekranda bir eklenti belirirken klozet kapağına çöküyorum. Rekor bir hızla tıklıyorum, sonra damarlı bir penisin fotoğrafına bakıp yutkunuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, başka erkeklerin siklerinden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim, ama dudaklarımı yalarken benimki biraz sarsılıyor.

Bilinmiyor: Gördüğün hoşuna gitti mi? Benim için sikini okşa. Precum ile sızıntı yap.

"Siktir," diye fısıldıyorum, titreyen ellerimle kotumun fermuarını a ç ı p sert uzunluğumu sıkıyorum.

O kadar tahrik oldum ki fazla sürmez.

Kısa bir video kaydediyorum, sonra fikrimi değiştiremeden gönder tuşuna basıyorum. Cevabı taşaklarımı karıncalandırıyor.

Bilinmiyor: Senin dar boğazına vururken aklımdan neler geçtiğini bilmek ister misin?

Göğsüm kabarırken, şakağımdan aşağı bir ter damlası süzülürken mesajına cevap veriyorum.

Ben: Söyle bana.

Cevabını beklerken, tenin birbirine çarpma sesi ve zorlukla aldığım nefesler gergin sessizliği dolduruyor.

Yalvar bana.

"Siktiğimin siki," diye mırıldandım.

Lütfen boğazımı sikerken ne düşündüğünü söyle.

Aletimden daha fazla precum sızıyor, bu yüzden başparmağımla yukarı kaydırıyorum, sonra dudaklarımda *onun* tadını hayal ederken yalıyorum.

Bilinmeyen: Ne kadar zavallı olduğunu düşünüyordum, sikimi öğürüyordun ve sanki bana zarar verirsen nefes almana izin verecekmişim gibi kalçalarımı pençeliyordun. Spoiler: Bırakmazdım. Önce benim şişko sikimde boğulup ölürdün.

Zevk göz kapaklarımın arkasında patlıyor, ama bir sonraki mesajını açgözlülükle bekleyen ergenlik çağındaki bir çocuk gibi çok erken doruğa ulaşmaktan kendimi alıkoymayı başarıyorum.

İstediğin bu mu, Blaise? Canın çıkana kadar sikilmek, mahvolmak ve dölle kaplanmak mı?

Cevap veremediğimde, başka bir mesaj açılıyor.

Bilinmiyor: Cevap ver bana.

"Çekilmez herif," diye mırıldandım.

Ben: Evet, beni sikinle mahvetmeni istiyorum.

Anında verdiği yanıtla zonklayan sikim avucumun içinde seğirmeye başladı.

Bilinmiyor: Ne dilediğinize dikkat edin.

Bilinmiyor: Şimdi kendini elinin üzerine boşalırken çek, sonra bana gönder.

Ellerim titreyerek kayda basıyorum, bir yandan iniltimi bastırırken bir yandan da yeni bir çabayla sikimi kaldırıyorum. Vahşi bir canavarım, varlığından bile haberdar olmadığım arzulara dokunuyorum.

Aslında bir fikrim vardı ama şu anda damarlarıma güçlü, sarhoş edici bir uyuşturucu gibi dolan arzunun ardındaki vahşeti hiç fark etmemiştim.

Kız arkadaşımla yaptığım seks bunun yanında sönük

kalıyor. Şimdiye kadar seksin bir anlamı yoktu.

Aletimden sperm fışkırıyor, elimin üzerine yağıyor ve şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmla titrerken tükürüğümde boğuluyorum.

Hiç bitmiyor.

Ekranda saniyeler dakikalara dönüşürken, sikimi sağarak kurutuyorum ve birazdan göreceği, nefes alış verişlerimle aynı anda sikimi döven, dölle kaplanmış elimin görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

Nabzım normale döndüğünde, gönder tuşuna basıyorum.

Kapıya vurulan yüksek bir ses beni ürkütüyor ve on mil havaya sıçrıyorum.

"Orada mısın, sik suratlı? Beş dakika içinde arabada olmazsan, sensiz gidiyoruz." Cole'un sesinden mizah damlıyor.

Doğru ya, arabamı tamir ettirmem lazım ki çekilmez üvey kardeşimin arabasına binmek zorunda kalmayayım.

CHAPTER 3
COLE

A Yolda yürürken Llie'nin eli benimkinde tuhaf bir his uyandırıyor. Hava sıcak, güneş yüzüme vurmaya başladı bile. O önümde durduğunda gözlerimi kaçırıyorum, güneşten kör olmuş gibiyim.

"Ne?"

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye soruyor, bir çocuk gibi somurtarak. Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

İç çekerek, sıkılmış gibi kalçasını dışarı çıkarıyor. "Sadece evet de ya da Hayır."

"Başkaları için bacaklarını açan sensin. Sağa sola oral seks yapıyorsun, profesörüne memelerinin fotoğraflarını gönderiyorsun ve bana bunu sorma cüretini mi gösteriyorsun?"

"Sanırım sadece güvenceye ihtiyacım var. Beni affettiğini söylemiştin." Mırıldanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Parmak uçlarında yükseliyor ve yanağımı öpüyor. "Bana aşık olduğunu biliyorum Cole. Bunu söylemene ve kendini kötü hissetmene gerek yok. Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim. Lütfen bu gece benimle seks yap. Her şeyi daha iyi yapacağım, söz veriyorum."

Aynı konuşma, farklı gün. Kendimi başkalarına aptal gibi görünmekten kurtarmak için ondan ayrılmam gerektiğini düşünmeye başladım. Birlikte gizlice dolaştığı insanları dövmekten bıktım.

Allie aceleyle arabanın önünden geçip yolcu tarafına geçiyor. Onu becermediğim için beni kızdırmak amacıyla bilerek giydiği kısa eteğinin zar zor örttüğü kıçına bakıyorum ve bu... bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Sevgilimin kıçını görmek beni çıldırtmalı. Ona benim diyecek kadar şanslı hissetmeliyim, eğer tüm aldatmaları ve boktan şeyleri görmezden gelirsem.

Kişilik. Her ne kadar beni defalarca aldatmış olsa da başka bir yere gitmedim.

İlişkimizin dışındaki insanlar farklı düşünebilir ama benim ilgim yok. Cazibe yok. Öfke dışında duygularım yok gibi. Birine bakıp "Onu beceririm." diye düşünmüyorum. Sikimi başka bir yere sokmamı gerektirecek bir şey yok.

Tabii, şantaj olarak kullanmak için yüzünü zorla sikmek ve bilinmeyen mesajlar göndermek gibi vahşi bir eylemde bulunmadıysa.

İçimi çekiyorum ve sigaramı çıkarıp kapımı açarken bir tane yakıyorum.

Direksiyona yerleştiğimde dün aldığım telefon cebimde çınlıyor. Allie sanki makyaj yapmak için bir saatini harcamamış gibi açılır aynada parlak kırmızı dudaklarına dokunmaya başladı bile. Muhtemelen yanağımda bir leke var.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor bana, başını yana eğerek, baştan çıkarıcı olmaya çalışarak.

Sarı buklelerinden birini kulağının arkasına götürüyorum. Toplayabildiğim en yumuşak sesi zorlayarak "Güzel" diyorum.

Göğsünden ve boynundan akan kızarıklık yüzüne vuruyor ve bir kıkırdama çıkarıp başka tarafa bakıyor, büyük olasılıkla az önce söylediklerimi sahte bir başlıkla dünyaya anlatmak için telefonunu çıkarıyor. Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşa sahip olmak ve ilişki hedefleri hakkında çok fazla hashtag olacak.

Yalan söylemedim. Allie ile olmak mantıklı. Ben istediğim kadar rahat olabiliyorum, o da canı ne isterse onu yapabiliyor. Eğer bir randevuya ihtiyacım varsa, o orada. Eğer onun bir randevuya ihtiyacı varsa, ben oradayım. İşe yarıyor. Çok rahat. Bu-

"Annen arabanda sigara içmeyi bırakmanı söylemişti."

Blaise kapımda beliriyor, dumanı dudaklarımın arasından çekmek için penceremden uzanıyor ama bileğini yakalayıp sertçe sıkıyorum. "Sakın bana dokunma."

Diğer eliyle boğazımı yakalıyor, beni koltuğumun arkasına sabitliyor ve nefes almak için mücadele edene kadar sıkıyor. Bu, kimin daha sert sıkabileceğine dair bir savaş ve lanet olsun, gözlerim arkalarında basınç oluştuğunu hissediyor ve ciğerlerim yanıyor.

Neredeyse bileğini ezecekken, ters ters bakıyor ama duraksamıyor.

Allie omzumu çekiştiriyor. "Hadi ama, siz ikiniz! Yine kavga etmeye başlamayın!"

Sırıtışıma engel olamıyorum, onu serbest bırakıyorum ve onun da aynısını yapmasını bekliyorum. Gözlerindeki öfke bana devam etmek istediğini söylüyor.

Ciğerlerimin başka bir dolu ve temiz nefes almasını reddetmek ona neşe getirecekti. Herkesi kendisinin normal, benim ise kusurlu olduğuma inandırmış olsa da, ahlaksız küçük bir aklı var.

Mia ve Blaise arkaya geçiyorlar ve ben onun bastırılmış öfkenin altında nasıl kızardığını gördüğümde, nedenini ve beni hangi kanıtın beklediğini bildiğim için yüzümü asmamaya çalışıyorum.

Bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiştim. Bana siktirip gitmemi söylemesini ve numaramı engellemesini bekliyordum, ona söylediğimi yapmasını değil. Hayatımda ilk defa bilerek onun sikine bakıyordum. Yanlışlıkla onu Mia'yla ya da duştayken görmedim.

Onunla uğraşmak, terletmek, panikletmek ve ağzında kimin siki olduğunu merak etmesini sağlamak istiyordum ama alaycı tavırları beni bir seksen döndürdü ve en yakın boş odaya girip kapıyı kilitlemek zorunda kaldım. Mia ona masanın altından yardım ederken bile gözlerinin benimkilere yapıştığını ve yanaklarının kızardığını gördüm.

Onu yakaladığım için utanmıştı ama elini durdurmaya çalışmadı ya da en azından kafamın arkasındaki lanet duvara bakmadı. Gözleri benimkilerin üzerindeydi.

Bu beni rahatsız etti. Ailelerimizin önünde bunu nasıl yapabiliyordu ve o buna nasıl izin veriyordu? Kız arkadaşı sikini okşarken neden bana bakıyordu ki?

Allie'ye Mia'nın partide onun hakkında kötü konuştuğunu söyledim, ki bu muhtemelen yalan değildi. En iyi arkadaşını sorgulamak için beklemeyeceğini biliyordum.

Açıkçası kavga etmelerini ve arkadaşlıklarına son vermelerini bekliyordum. Zaten pislik küçük üvey kardeşimle çok fazla zaman geçiriyorum ve o şimdi üniversitemde birinci sınıf öğrencisi. Neden onu daha fazla görmek isteyeyim ki?

Ama her zamanki gibi Mia ve Allie birbirlerine bağlı kalmaya devam ediyorlar. Sanırım yurt odasını paylaşıyorlar - benim için kötü şansımın geri kalanıyla birlikte bir başka boktan nokta.

"Şimdi nasıl hissediyorsun, Blaise?" diye soruyor kız arkadaşım. "Mia geçen hafta sonu partiden sonra pek iyi olmadığını söyledi."

"Evet," diye yanıtlıyor, boğazını temizlemek için öksürüyor. "Ben iyiyim."

Seslerini bastırmak için radyonun sesini açıyorum, alayımı tutuyorum. Partiden sonraki gün zar zor konuşabiliyordu, sanki gırtlağı çok sert sikilmiş gibi sesi boğuk çıkıyordu.

Ona yumruk attığım için gözü de şişmişti ve annem ona ne olduğunu sorduğunda hatırlayamadığını, suçlunun ben olduğumu söyledi.

onu sarhoş ediyor ve ona bakmıyorsun.

Antrenmana neredeyse geç kalıyordu çünkü saatlerdir duştaydı. Onu ben götürmek zorunda kaldım. Tüm bu süre boyunca sessiz kaldı - zaten konuşmuyorduk.

Her gün aynı şey. Benimle okula gelmesine izin verdiğim için bir teşekkür bile etmedi. Annem birbirimize katlanamadığımızı bildiği için Blaise ile daha fazla bağ kurmamı istiyor. Kavga ediyoruz. Tartışıyoruz. Birbirimize karşı çıkmak için her fırsatı değerlendiriyoruz.

Yakınlarda yaşıyoruz, bu yüzden kampüste kalmıyoruz. Böylesi daha kolay. Parasızlık ya da aptal bir oda arkadaşı yüzünden acı çekmek konusunda endişelenmeme gerek yok.

Mia ve Allie'nin yatakhanesinin önünde durduğumda ikisi de dışarı çıktı. Pencereme doğru eğildi. "Bu gece hâlâ geliyor musun? Mia evde olmayacak."

Başımı sallıyorum ve çenesini kavrayıp ağzını kendime çekiyorum ve dilimi onunkine değdiriyorum. Ben onu öperken Blaise'in baktığını hissedebiliyorum, kız arkadaşımla birlikteyken her zaman yaptığı gibi. Gözlerimi açtığımda aynadan onun yan gözle baktığını ve Mia'nın kulağına fısıldamasını duymazdan geldiğini görmek beni çok mutlu ediyor.

Ağzımdaki ruju elimin tersiyle silerek, Blaise hâlâ arka koltukta otururken arabayı sürüyorum.

"Onu yönlendirmemelisin," diyor başını sallayarak. "Bu saygısızlık ve seni daha da aşağılık biri gibi gösteriyor."

Gözlerimi deviriyorum ve sigara paketimi alıp bir tane yakıyorum ve beni bu konuda da azarlamasını bekliyorum. Ama yapmayınca radyonun sesini daha da açıyorum ve 3TEETH arabayı doldururken garaja doğru hızla ilerliyorum.

Onu bu garaja ne kadar çabuk götürürsem, o kadar çabuk huzura kavuşabilirim. Başım ağrıyor ve ya bir esrar içmem ya da yumruklarımı bir şeye ya da birine indirmem gerekiyor. Belki arabayı bir ara sokağa çekerim ve onu morartırım. Kesinlikle daha iyi hissederim.

Bana sürekli Allie için yeterince iyi olmadığımı söylüyor. Kız arkadaşını kimliği belirsiz bir adamla aldatmasına ve sonra kavga bile etmeden onlara sikinin videolarını göndermesine rağmen. Ve bunu bana söyleme cüretini mi gösteriyor?

Garajın dışında durdum ve ortadan kaybolmasını bekledim. Onun varlığı beni rahatsız ediyor. Boynumu kavradığı için boynum ağrıyor ve

Nefes almak boğazımı acıtıyor.

Kapıyı arkasından çarparken nefesinin altından "Pislik," diye mırıldanıyor ve ben kapımı açıp onu tekrar yumruklamak için çaresizce dişlerimi sıkıyorum.

Samson'ın evine giderken ikinci telefonu çıkardım ve kaydı gördüğümde neredeyse düşüyordum. Gerçekten göndermiş. Birkaç dakika uzunluğunda. Kendi kendime gülmek ve bunu ona karşı nasıl kullanacağıma karar vermek yerine, kenara çekip tereddüt etmeden dosyayı açıyorum.

Oynat'a tıklıyorum ve elinin kalın, damarlı sikini okşayışını izliyorum. Benim kadar büyük değil ama yakın. Uzun, hatta tabandan uca doğru çalıştığında ve bacaklarını genişletmek için oturma pozisyonunu ayarladığında daha da uzun.

Ben Allie'yleyim. Blaise'i istemiyorum. Kendime bunu söylemeye devam edeceğim, çünkü bunların hepsi üvey kardeşimle uğraşmak için. Onu istemiyorum ve tüm kaydı izlerken kesinlikle etrafımı kontrol etmiyorum ve pantolonumu ayarlamıyorum.

Sesli. Siktir, ses var. Nefes alış verişi ağır, çıkardığı yumuşak iniltiler sesi en yükseğe çıkarmamı sağlıyor.

Bunun kimin için olduğunu sanıyor? O kovalamaca oyununda yer alan herkes benim arkadaşımdı. Lanet olası arkadaşlarım. Beni Samson mu sanıyor? Keith mi? Başka biri mi?

Sikini böyle çekerken kimi hayal ediyor?

Vücudum vermememem gereken tepkiye karşı savaşıyor, yerimden kımıldamama ve başımı sallamama neden oluyor. Gözlerim hala ekranda, nefeslerim hızlanıyor. Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor, alnımda hafif bir ter var.

Cinsel etkileşime verilen normal bir insan tepkisi, eminim. Terapistim bu duyguyla temas kurmaya çalıştığım için benimle gurur duyardı. Hala onları görmeye gidiyor olsaydım gurur duyarlardı.

Boşaldığında derin derin inliyor ve dölleri sikinin ucundan fışkırıyor. Klibi durdurmam gerekiyor - izlemeye devam edersem kafam daha da karışacak ve kafamın karışmasından nefret ediyorum. Bu beni kızdırıyor.

Son birkaç saniyeyi izlemek yerine bir mesaj yazıyorum.

> Zavallı Mia, erkek arkadaşının masum ve heteroseksüel olduğunu sanıyor. Senin sakso çekmeyi ne kadar sevdiğini biliyor mu? Kontrolün elinden alındığında ne kadar sertleştiğini? Nefes almak için nasıl çırpındığını hâlâ hissedebiliyorum.

Rahatsızlığım azalmadı, bu yüzden devam ediyorum.

Bence Cole geçen hafta sonu neler olduğunu bilmek ister. Ona bu videoyu bile gönderebilirim.

Kaburgalarımı saran gerginliğin kaybolduğunu hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum. İşte bu. Bunu yapmamın nedeni bu. Kendime bir tepki vermek ya da rastgele tahrik olmak için değil. Yolumdan sapmamam gerekiyor.

Tepkisi anında oluyor ve paniğini ve öfkesini ekrandan hissedebiliyorum.

Blaise: Bunu neden yaptın ki?

Sırıtarak koltuğuma geri yaslanıyorum ve cevap yazarken sigaramı dudaklarımın arasına koyuyorum.

Çünkü artık sana sahibim.

CHAPTER 4
BLAISE

Bilinmeyen numara: Çünkü artık sana sahibim.

Parmağımı telefonumun kenarına vururken gözlerim yanana kadar metne bakıyorum. Huzursuzum ve bütün gün bunun peşini bırakamadım.

Maskenin arkasında kimin olduğunu bulmalıyım. Kimin sikini yuttuğumu.

Daha da önemlisi, kafamı toparlamam lazım. Ne düşünüyordum ki, kendimi kaptırıp bir yabancıya mastürbasyon yaparken çekilmiş lanet bir video gönderdim.

Cole'un çekilmez arkadaşlarından *biri olan* lanet *bir* yabancı. Felaket için bir reçete.

Ama hangisi? Samson, Keith ya da başka biri? Ekibinde on iki kişi vardı ve diğer ikisinin isimlerini bilmiyorum ama içlerinden biri

-Beyninden çok kasları olan yırtık pırtık bir adamın iki tarafa da sallandığı bilinir.

Kahretsin, adı neydi?

Jack mi? Jackson mı? Her neyse. Muhtemelen o mesajların arkasındaki pislik o. Arkama yaslanıp tehditlerini kabul edeceğimi sanıyor.

"Hiç dinliyor musun?" Mia soruyor.

Ona göz kırpıyorum, sonra kendime geliyorum ve o kaşlarını çatarken telefonumu cebime atıyorum.

"İyi olduğuna emin misin? Günlerdir garip davranıyorsun." Tereddüt ediyor. "Önce bu sabah seks yapmak istemedin, sonra da kardeşine saldırdın."

Sertleştim. "Ben ona saldırmadım."

"Blaise... onu boğdun."

Homurdanıyorum, tuğla duvara yaslanıp etrafta dolaşan öğrencileri izliyorum. Tabii ki onun tarafını tutuyor. Zavallı Cole. Acı çeken ruh rolünü o kadar iyi oynuyor ki kendi kız arkadaşım bile bu numarayı yutuyor. Bu çok aptalca.

"Davranışlarını biliyorsun. Babası-" "Kaç yaşında? Beş yaşında mı? Onu savunmayı bırak."

"Özür dilerim." Dudağını sıkarak avuçlarını göğsümde gezdiriyor ama ona bakmayı reddediyorum, yoksa pişman olacağım bir şey söyleyebilirim. "Ben senin tarafındayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Alaycı bir tavırla kollarımı kavuşturuyorum ve elleri birbirinden uzaklaşıyor. "Neden beni itiyorsun, Blaise?"

"Bu tartışmayı yapmayacağım." Dişlerimi sıkıyorum, huzursuzum.

"Bazen çok soğuk olabiliyorsun." Sesinden acı akıyor ama Cole ve arkadaşları köşeyi dönerken umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Başı öne eğik yürüyor, geniş omuzları her adımda sallanıyor. Kulağındaki AirPod'u ayarlarken siyah saçları gözlerine düşüyor.

Boğazım kuruyor ve sadece varlığıyla bende uyandırdığı fiziksel tepkiden nefret ederek yutkunuyorum.

"Senin için buradayım, Blaise." Mia parmaklarını ensemdeki saçların arasına sokuyor ve bakışlarını karşılıyorum ama dikkatim kısa süre sonra başını kaldıran Cole'a kayıyor.

O mavi gözler benimkilerle çarpışıyor. Kendimi kaybettim, kalabalık o ve arkadaşları için dağılırken başka tarafa bakamıyorum. Bakışları kısa süre sonra benden Mia'ya kayıyor ve çenesi sıkılıyor.

Sıcak dudakları dudaklarıma değiyor ve Mia'nın keskin tırnakları boynumu çiziyor. Hindistan cevizi ve vanilya kokuyor, eskiden sevdiğim sıcak ve egzotik bir koku. Ama bu, Cole duş aldıktan sonra işemeden ve onun narenciye ve deri kokusu buhar dolu banyoda bana saldırmadan önceydi.

Lanet olsun. Her yerdeydi; aynadaki yansımasına bakmak için buğuyu temizledikten sonra aynanın üzerinde bıraktığı el izi, fincandaki ıslak diş fırçası ve çamaşır sepetinin yanındaki buruşuk kot pantolonu.

Gözlerim Cole'a kilitlenmişken bile Mia'nın beni öpmesine izin veriyorum. Kalbim lanet göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. Bana öyle baktığında vücudumdan geçen bu elektrik akımı da neyin nesi? Neden bir yandan beni soyarken bir yandan da beni öldürmenin yollarını planlıyormuş gibi hissediyorum? Ve neden o kara gözlerinin ardındaki öfkeyi serbest bırakmasını istiyorum?

İşte böyle, sertleştim.

Mia fark etti, alt dudağımı ısırdı ve kulağıma fısıldadı, "Dersten önce seni emmemi ister misin?"

Bu teklifini kabul etmek zorunda kalabilirim. Onu kirli, sidik kaplı banyo zemininde dizlerinin üzerine çöktürüp çileden çıkaran kardeşimmiş gibi davranabilirim. Daha önce teklifiyle ilgilenmemiştim, hâlâ da ilgilenmiyorum ama rahatlamaya ihtiyacım var. Çok fazla bastırılmış durumdayım.

Cole köşeyi dönüyor ve bir grup futbolcuyla birlikte arkasından gelen adamı fark edince kaşlarımı çatıyorum. Jack mi? Jackson mı?

"Kim o?" Boynuma öpücükler kondururken Mia'ya soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bu Jackson, Cole'un arkadaşlarından biri."

Demek haklıydım, Jackson.

"Neden sordunuz?"

"Sebebi yok."

Mia cevap vermek için ağzını açtığında arkadaşları koridorun karşısından adını haykırır. Dikkati dağılmış bir halde onlarla yarı yolda karşılaşır ve sanki yıllardır birbirlerini görmemişler gibi kucaklaşırlar.

Jackson'ın kıvırcık sarı saçlarını ve kalın kollarını inceliyorum. Bir erkeğe göre çok çekici. Eşcinsel değilim, ama yakışıklı bir erkeği gördüğümde takdir edebilirim ve Jackson kesinlikle yanak gamzeleri ve onu beladan kurtaran zengin bir babası olan tiki popüler erkeklerden biri.

O benim işkencecim olabilir mi?

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kot etekli ve file çoraplı bir gençle konuşmak için durakladığında, telefonuma uzanıp hızlıca bir cevap yazıyorum.

Gönder tuşuna basarken onu yakından inceliyorum.

Ben: Ne istiyorsun?

Kıza yönelttiği megavatlık gülümseme dışında hiçbir şey olmuyor, yüzünde en ufak bir tepki bile belirmiyor. Telefonu titriyorsa ya farkında değildir ya da görmezden geliyordur.

Telefonum çaldığında kalbim duracak gibi oluyor ve bakışlarımı ekrana çeviriyorum.

Bilinmiyor: Yanlış soru.

Koridoru tarıyorum, beni izliyor mu diye merak ediyorum.

Ben: Neden?

Mia başını arkaya atar ve yüksek sesle güler, ancak ekranda başka bir mesaj belirdiğinde ses arka planda kaybolur.

Bilinmeyen: Bu senden ne istediğimle ilgili değil. Sorman gereken soru, benim sana ne yapmak istediğim.

Ben de eşlik ederim.

Dur tahmin edeyim. Beni kovalamak mı? Bana şantaj yapabilmek için tekrar aletini yalamamı mı istiyorsun?

Mia parlak bir şekilde gülümseyerek ve kalçalarını sallayarak geri dönüyor, ama manzarayı takdir edemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda. Jackson ve arkadaşları koridorda ilerlemeye devam ediyor, bakışları omzunun üzerinden kızı izlemek için kayıyor. Telefonu görünürde yok.

Benimki ping atıyor ve daha ekranı kaldırmadan maskeli işkencecimin yanıtının beni iliklerime kadar sarsacağını biliyorum, ama uyuşturucu bağımlısı gibi aşağıya bakıyorum.

Bilinmeyen: Ne kadar basit arzular, Blaise. Hayal kırıklığına uğradım.

Noktalar görünür ve kaybolur.

Bilinmeyen: Dünyanı ve içindeki herkesi ve her şeyi mahvedeceğim. Seni o kadar kırgın bırakacağım ki ellerinin ve kanayan dizlerinin üzerinde sürüneceksin, kırıntılar için yalvaracaksın, döllerim için yalvaracaksın. Sana zarar vermem için yalvaracaksın.

Bilinmeyen: Seninle işim bittiğinde, geriye kurtarılacak hiçbir şey kalmayacak.

Mia bir anda ortaya çıkıp arkadaşlarının önünde bana yaltaklanınca neredeyse telefonu düşürüyordum. Neredeyse boş olan koridora bakılırsa derse geç kaldık.

Arkadaşlarına veda ederek beni tuvalete doğru yönlendirdi. Onu durdurmadım. İtiraz etmedim.

Hayır, klostrofobiye neden olan kabinde dizlerinin üzerine çöktüğünde, sarı saçlarındaki damarlı elimi kısa bir videoya kaydediyorum, başı sallanırken telleri büküyorum.

Benimle böyle alay etme. Kedi-fare oyununun beni ne kadar heyecanlandırdığına bir bak. Belki de seni kovalamamı istiyorsun. onun yerine?

O cevap vermeden önce bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: Ateşle oynuyorsun.

"Tamam, bakalım neyimiz varmış." Tiago pizzaları masaya koyarken Ronnie ellerini ovuşturuyor, gözleri heyecanla parlıyor.

Kanepede Ronnie'nin yanında oturan Allie telefonundan başını kaldırıp, "Bir Margarita, bir Neptune ve bir orduyu doyuracak kadar patates kızartması sipariş ettim," diyor.

"Topundan ve zincirinden kaçmayı nasıl başardın?" Luke ayaklıkları çekip otururken ona soruyor.

Odadaki tek koltukta otururken, Allie caka sattığında kıkırdıyorum.

Üvey kardeşimin onu umursadığı falan yok. Pek umurunda değil. Ama arkadaşlarım onun umurundaymış gibi davranınca çok hoşuna gidiyor.

Onu düzenli olarak aldattığı halde neden onunla birlikte?

Öte yandan, Allie'nin neden ona göz koyduğunu anlamak kolaydır; popülerdir ve kızların külotlarını düşürmesine neden olan o kötü çocuk havasına sahiptir.

Diyelim ki, kasabamızda onu değiştirebileceğini düşünen ilk kız değil ve sonuncusu da olmayacak.

Neden bunu düşünüyorum ki?

Ronnie pizzaya uzandığında Tiago onun eline bir tokat atar ve "¡Quita de ahí!" der.

Ronnie incinmiş gibi davranır. "Dostum, bu adil değil. Ben senin gibi İspanya'da doğmadım."

İleri geri şakalaşıyorlar ve Mia her birimize birer dilim pizza alırken Allie de katılıyor.

Tekrar kucağıma oturuyor, bacaklarını altına topluyor ve yemeğimi içime çekmemi izliyor. Yiyecek bir şeylere asla hayır diyemem.

"Hepsini nereye koyduğunu bilmiyorum," diye işaret ediyor, o kadar küçük bir ısırık alıyor ki bir farenin bile etkilenmeyeceğinden eminim.

Tiago bakıyor. Bir şekilde Ronnie'nin boğazını sıkmış, yemeklerini unutmuş. "Lisede oynadığı futbol yüzünden. Seçmeler ne zaman?"

Ah, şu.

Sanki yeterince i ş i m yokmuş gibi, bir de futbol takımına girmek için seçmelere katılmam gerekiyor. Bilin bakalım oyun kurucuları kim?

Cole.

Tabii ki.

Ben bir yanıt veremeden kapı açılıyor ve Cole ile Samson oturma odasına giriyorlar.

Sen şeytandan bahsedince. Ruh

halim anında bozuluyor.

Mia'ya attığım bakış, "Bana burada olmayacağını söylemiştin." diyor.

"Bilmiyordum, söz veriyorum," diye fısıldıyor ben kolçağı beyazlaşan eklemlerimle kavrarken.

Her yerde o var. O gelmeden arkadaşlarımla bir akşam bile geçiremiyorum.

Siyah savaş pantolonu ve kapüşonlu bir tişört giymiş, sanki buranın sahibiymiş gibi odanın içinde dolaşıyor.

"Pizza," diye bağırır Samson. "Tabii ki evet!"

Dirseğimi kolçağa dayayıp dudaklarımı ovuyorum. O neden burada? Allie genellikle arkadaşlarıyla vakit geçirmesi için ona rüşvet verir.

Mia ensemdeki asi saç telleriyle oynarken, onlara doğru bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama bu, suyun altında nefes almaktan ya da Empire State Binası'ndan düşüp hayatta kalmaktan daha zor oluyor.

Cole kanepeye çöküyor ve Allie'yi kucağına çekiyor, gülümsemesi karanlık ve şeytani.

"Patates kızartması isteyen?" Samson bir ağız dolusu patatesin ardından kabı uzatarak soruyor.

"Sadece... kendine yardım et," diyor Tiago ve Samson Tiago'nun sesindeki alaycılığa aldırmadan dalıyor.

"Yemin ederim, bilmiyordum," diye fısıldıyor Mia, gergin omuzlarımda hiçbir gevşeme belirtisi göstermediğimde.

Bu gidişle boynum ağrıyarak uyanacağım.

"Neden buradasın?" Isırarak soruyu kız arkadaşının suratını emmeyi bırakan odanın karşısındaki pisliğe yöneltiyorum.

Gözlerini bana doğru kaydırması sonsuza kadar sürüyor ve sonunda kaydırdığında, o karanlık derinliklerde kötü bir şeyin parıldadığına yemin edebilirim. Burun delikleri açılıyor ve sonra sırıtıyor ama bu sırıtışta mizah yok. Tıpkı kalbi gibi soğuk. "Babam bağ kurmamızı istiyor, hatırladın mı? Çaba göstereyim dedim."

"O senin baban değil." O kadar tetiklenmiş durumdayım ki o odadayken nefes almakta zorlanıyorum. Gözleri daha parlak yanarken onun varlığı oksijeni emiyor.

"Blaise..." Mia'nın sesinde bir uyarı var ama onunla işim bitti.

Bu iş bitti. Onu son kez savundu.

Onu kucağımdan iterek ayağa kalktım ve kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım. Koridorda banyoya doğru yürürken ellerim yüzümde geziniyor.

Neden bu kadar gerginim? Ben bile bilmiyorum.

Yüzüme buz gibi su sıçrattıktan ve aynaya bakarken ellerimi lavaboya dayayarak sonsuza kadar vakit geçirdikten sonra itip dışarı çıkıyorum.

Ceketimi alıp gideceğim. Bütün gece Allie'nin Cole'la sevişmesini izleyeceksem kalmamın bir anlamı yok. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Kapıyı daha yeni açmıştım ki bir el boğazımdan tutup beni banyoya geri itti.

Şaşırmış bir halde küvete doğru tökezliyorum ve düşerken kendimi zor tutuyorum. Ne oluyor be?

Cole banyonun kapısını kilitliyor, sonra omuzlarının üzerinden bana bakıyor. Karmakarışık saçları Allie'nin gezinen parmaklarının izlerini taşıyor.

Kırmak istediğim parmaklar.

İçimdeki şiddetli fırtına kırmızı görmeme neden oluyor, görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ona doğru yürüyorum, onu duvara doğru itiyorum ve kapüşonunu yumrukluyorum.

Kavgadan kaçan biri değil, tişörtümü şiddetle yumrukluyor.

Birbirimizi ölçüp biçiyoruz.

Bakıyorum

.

Nefes

alıyorum.

"Ne yapacaksın?" diye alay ediyor, dişlerini göstererek. Gözlerim

ağzına kayıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Yemin ederim tişörtümün içinden gelen sesi hissedebiliyor. Dilini alt dudağında gezdirdiğinde benden kaçan nefesin fısıltısını hissedebileceğine yemin edebilirim - alay ediyor, alay ediyor, beni yasak arzuyla delirtiyor.

Neden yanıyorum ben?

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, o ağır gözlerde kayboluyorum ve onun için ne kadar sert olduğumu hissetmemesi için kalçalarımı ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Neden buradasın?" Hırlıyorum, parmaklarım kapüşonunun üzerinde seğiriyor.

Avucumu düzleştirip giysilerinden yayılan sıcaklığı içime çekme dürtüsü düşünmemi zorlaştırıyor. Kokusunu alabiliyorum.

Kıyafetlerindeki narenciye ve deri kokusunu.

Naneli nefesini.

O baştan çıkarıcı dudaklar neredeyse dizlerimi büken kör edici bir gülümsemeye dönüşüyor.

Nasıl dik durabildiğim bir mucize.

Ben nefes alamadan bakarken, o boştaki eliyle cebinden bir şey çıkarıyor.

Bir telefon.

Kafam karıştı, aşağı baktım.

"Sorman komik." Sesi etrafımda bir yaz fırtınası gibi gürlüyor. "Biri bana ilginç bir video gönderdi." Görmem için ekranı kaldırarak Mia'nın dizlerinin üzerindeyken kaydettiğim klibi izliyorum. "Açıklamak ister misin?"

"Bunu sana kim gönderdi?"

"İsimsiz numara," diye açıklıyor ve sonra dikkatle göğsündeki elime bakıyor. "Yakın zamanda bana dokunmayı bırakacak mısın?"

"Sen gitmeme izin verene kadar olmaz."

Kıkırdayarak elini bırakıyor ve ben de isteksizce benimkinin onun sıcak bedeninden düşmesine izin veriyorum. Elim karıncalanmasına rağmen. Hâlâ sarsılmış durumdayım.

"Bunu neden gönderdin?"

Kaşlarımı çatıyorum, sert ses tonuyla kafam karışıyor. Neredeyse... kıskançlık gibi geliyor. Lanet olası bulanıklığı gidermek için yüzümü ovuşturarak bu aptalca fikri reddediyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır mı?" Tsking, bir adım daha yaklaşıyor. "Bunu her zaman kendi işim yapabilirim."

Kalbim tekliyor. "Affedersiniz?"

"Kendin söyledin. Senin baban benim babam değil, değil mi? Gördüğüm kadarıyla sen altın çocuksun, hep de öyle oldun."

Dişlerimi sıkarak sırıtmasını izliyorum.

"Sizce de bu yanılsamayı yıkmanın zamanı gelmedi mi?"

Elimi arkasındaki duvara vurarak ileri atılıyorum. Öfke damarlarımı ısıtıyor ve onu boğarak öldürmemem bir mucize. Suratının ortasındayım, vahşi bir hayvan gibi dişlerimi gösteriyorum. "Ne istiyorsun lan sen?"

"İşte buradasın." Gülümsemesi manik. "Orada bir yerde olduğunu biliyordum, sadece birinin elinde bir sopayla gelip seni dürtmesini bekliyordum."

Sert nefes verişlerimle göğüslerimiz birbirine değiyor. Gülümsemeye devam ediyor, ne yapmamı bekliyor? Hiç bilmiyorum.

Elini uzatıp yanağımı okşuyor, ben de koluna öyle bir kuvvetle vuruyorum ki arkasındaki duvara çarpıyor.

"İlginç olan ne biliyor musun?" diye soruyor, parmak eklemlerini esneterek.

Sessiz kaldığımda, o sarhoş edici gözlerini üzerimde gezdiriyor ve sonra süzülen şişkinliğimde duraklayana kadar vücudumda gezdiriyor.

"Benden nefret ettiğini iddia ediyorsun ama yine de kaya gibi sertleşmişsin." Bana dokunmak için elini uzatıyor ama ben bileğini yakalayıp doğal olmayan bir açıyla büküyorum.

"Sakın bana dokunayım deme!"

"Neden bu kadar sinirlisin, küçük kardeşim? Sırrının anne ve babana ulaşacağından mı korkuyorsun?"

Çıtlatıyorum.

İlerleyerek alnımı onunkine bastırıyorum, vücudunun artık benimkiyle aynı hizada olduğunu çok geç fark ediyorum ve hissedebildiğim tek şey o oluyor. Nefeslerimiz dudaklarımız arasındaki küçük boşlukta dans ederken parmaklarımı fayanslı duvara gömüyorum.

Aletimi kasıklarına sürtme ihtiyacı ağzımın kurumasına neden oluyor ama dürtümü bastırıp "Benden uzak dur" diye fısıldıyorum.

"Babanın senin o kadar da mükemmel olmadığını öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Gözlerim kapanıyor ve göğsüm hırıltılı bir nefesle kabarıyor. Çek-*onun* çekimi çok güçlü. Onun akımına karşı hiçbir şansım yok. "Bana dokunmak için can attığını öğrenmelerinden mi korkuyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tökezleyerek geri çekildim, elim dışarı fırladı ve yüzüne yumruk attım. Her şey çok hızlı oldu.

Bir an b e n i m l e alay ediyor, beni deliliğin eşiğine getiriyor ve sonra parmak eklemlerim onun elmacık kemiğiyle birleşiyor.

Yüzü yana kayar ve bir kahkaha patlatır.

Dağınık saçları gözlerinin üzerinden öne doğru kayarak tavşan deliğinden aşağı inişini gizliyor.

Gözlerindeki bakışı görmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Onun yerine, kanayan parmak eklemlerime bakıyorum.

D o ğ r u l d u, duvara yaslandı, kapüşonu tuttuğum için buruşmuştu. "Ondan ayrıl yoksa annemle babam videoyu görür."

Sonunda gözlerimi çatlamış eklemlerimden onun morarmış yanağına çevirdiğimde omuz silkiyor. "Bakalım seninle ne kadar gurur duyacaklar."

Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

CHAPTER 5
BLAISE

Benim fazla çabam olmadan bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum.

Her şey iş hanının önünden geçerken çakıllı bir sesin adımı seslenmesiyle başladı. Arkama baktığımda yerel satıcı Freddy'nin bir ağaca yaslanmış olduğunu gördüm.

Meraklandım, geri çekildim.

Aynı çevrelerde bulunmuyorduk ve şimdiye kadar tek bir kelime bile etmemiştik, bu da beni daha da meraklandırdı.

Sigarasından bir nefes çekti ve kirpiklerinin arasından beni izledi. "Parti mi yapıyorsun?"

Cevap veremeyince omuz silkti ve dumanı yana doğru üfledi. "Senin gibi tiki çocuklar da parti yapar. Sen nelerden hoşlanırsın?"

"Elinde ne var?"

Boğuk kıkırdaması öğleden sonra güneşinde çınladı. "Adını sen koy, bende var."

Bir fikir kıvılcımlandı - kötü, şeytani küçük bir fikir.

Yaklaşırken onu düşündüm. Hawaii tişörtü ve sörf şortuyla o kadar klişe görünüyordu ki dişlerim ağrıyordu.

"Elinizdeki en güçlü şey nedir?"

"Anlıyorum..." Eğlenen gözleri vücudumda gezinirken sigarası alt dudağından sarkıyordu. Kanser çubuğunu çimlere fırlatmadan önce son bir nefes çekti ve Vans'ının topuğunun altında ezdi. "Tiki çocuklar her zaman en sıkı partiyi yaparlar." Kıkırdayarak cebinden küçük bir hap poşeti çıkardı. "Bu sana kendini Ay'daki Noel Baba gibi hissettirecek."

Bu üç gün önceydi ve o zamandan beri zihnim mükemmel bir plan hazırladı. Şimdi Cole'u kendi ilmiğiyle tuzağa düşürmek için sabırsızlanıyorum.

Onunla banyoda karşılaşmamızın üzerinden bir hafta geçti.

Bir hafta boyunca bana doğru sırıttı, her fırsatta benimle alay etti.

Tehdidinden hiç şüphem yok.

Harekete geçmezsem, o videoyu ailelerimize gösterecek. Bunun olmasına izin veremem. Babam bunu anlayacaktır -o da bir zamanlar gençti- ama Cole'un benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasını istemiyorum. Bu artık benim altın itibarımla ilgili değil. Hayır, mesele beni kontrol edebileceğini düşünmesi, onun istediği gibi dans edeceğimi düşünmesi.

Paspas olduğumu düşünüyorsun.

Değilim ve yakında bunu zor yoldan öğrenecek.

Bu gece Samson'ın doğum günü partisi var - düğün etkinlikleri için popüler olan yerel bir kale benzeri konakta düzenlenen abartılı bir etkinlik. Kırsal kesimde yer alan konak, dönümlerce ormanlık alanın arasında bulunuyor. Gündüzleri pitoresk bir yer, geceleri ise gölgelerin kalınlaştığı ve ayın kulelerin üzerinde ruhani bir parıltı yaydığı hayaletli bir ortam.

Damarlarım beklentiyle gümbürdüyor ve topuklarımın üzerinde zıplamama iki saniye kala maskemi ayarlıyorum. Samson Venedik soytarısı temalı bir etkinlik için ısrar etti ve itiraf etmeliyim ki bu etki benim üzerimde kaybolmadı. Benim maskem altın rengi ve çanlarla süslüyken, Mia kırmızı ve beyazı tercih etti, tül bir elbise ve topuklu ayakkabılarla eşleştirdi.

"Bizi ne zaman içeri alacaklar?" diye soruyor, kalabalığın üstünü görebilmek için boynunu bükerek.

Arkamızda, Tiago çanları şıngırdatmak için kafasını sallıyor ve Ronnie onun kolunu yumrukluyor.

Allie çoktan Cole ve diğerleriyle birlikte içeride ve kapılar nihayet uğursuz bir gıcırtıyla açılırken bu düşüncenin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Biz yüksek demir kapıların dışında beklerken kalabalığın üzerine sessizlik çöküyor. Mia parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Planımı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi ilk kez merak etmiyorum.

Yine de endişelenecek zamanım yok çünkü kalabalık ilerliyor ve bizi gökyüzüne doğru dişli kuleler uzatan gotik canavarlığa doğru yönlendiriyor.

Mia'nın eli benimkinde çok küçük. Küçük ve kırılgan.

Binaya girdiğimizde bizi rock müzik ve tepemizde, düşmesi halinde sayısız öğrenciyi bir hamlede öldürebilecek büyüklükte bir avize karşılıyor.

Maskeli öğrenciler ana salona doğru ilerlerken kalabalık nihayet azalıyor. Kubbeli tavandaki sanat eserlerine bakacak zamanım bile olmuyor.

Mia beni kendine çekiyor, kalçalarını ağır ritme göre sallıyor. O artık kendi havasında ama ben kaskatı kesiliyorum. Arkamda Ronnie'nin gürültülü kahkahaları çok uzaklardan geliyor. Uzaktan.

"Allie onlarla şöminenin yanında buluşmamızı söyledi," diye bağırıyor Mia müziğin içinden.

Oturma alanına ulaşana kadar maskeli kadın ve erkeklerin arasından geçiyoruz. Tiago ve Ronnie görünürde yoklar, meçhul kalabalığın içinde kaybolmuşlar.

Onu gördüğüm an anlıyorum, yanan şömineye en yakın lüks koltuklara yayılmış, tamamen siyah giyinmiş, bir ayağı sehpanın üzerinde ve kaslı kollarını arkasına açmış.

Tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor. Müzik köprüye ulaştığında, karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor ve çarpıcı yarı beyaz, yarı siyah maskesinin içinden beni yakıyor.

Çarpışan renkler. Ne kadar ironik.

Ben ondan yayılan enerjiye karşı içgüdüsel tepkime karşı savaşırken birbirimize bakıyoruz.

Biri bana doğru atılıyor ve ben de Allie'ye gülümsemek için göz temasını kesiyorum.

"Geldiniz. Kızımı getirdiğin için teşekkürler."

"Erkeğimin üstünden çekil," diye azarlıyor kız arkadaşım, gülerek Allie'yi uzaklaştırıyor. Kendini yanıma yapıştırıyor ve onu ters çeviriyor.

Kolumu omzuna atarak Allie'nin bana uzattığı birayı kabul ediyorum, sonra da odaya göz gezdiriyorum.

Şimdi, planımın bir sonraki kısmına geçelim.

Biramı yudumlamak için maskemi değiştirirken dudaklarımda bir sırıtma oynuyor. Bu gece kargaşa gecesi.

Kaos.

Yıkım.

"Hadi," diyor Mia, parmaklarını benimkilerle birleştirip beni pelüş koltuklara doğru yönlendirerek. Samson'ın yanına çöküyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

Ben biramı içerken Cole'un gözlerini üzerimde hissederek etrafımızdan müzik sesleri yükseliyor. Etrafında gölgeler gibi dönen karanlığın içinde kaybolma dürtüsü, elimdeki şişeyi sıkıca kavramama neden oluyor.

Bu gece kartlar benim elimde. Onun değil.

Allie önümüzde beliriyor ve Mia'yı ayağa kaldırıyor.

Samson eğildi. "Bu gece burada bir sürü güzel amcık var."

Ürkütücü soytarı gülümsemesiyle yeşil ve siyah Venedik maskesine bakıyorum. "Gözüne kestirdiğin biri var mı?"

Geniş odayı tarıyor, kollarını kanepede arkasına doğru uzatıyor, sonra arkasına yaslanıp yüksek sesli müziğin üzerine bağırıyor. "Birinci sınıf, saat iki yönünde."

Boynumu bükerek arkama bakıyorum ve uzun pencerelerin yanında bir kız görüyorum. Beyaz maskesi ve melek kanatlarıyla çok güzel. Yıldızlı gökyüzünün fon oluşturduğu gecede daha da güzel.

Samson o kadar yakın ki maskesi yüzümün yan tarafına değiyor. "Gece bitmeden taşaklarımı onun amına sokmuş olacağım."

Arkamı dönüyorum ve Samson gülerek omzumu itiyor ama karşımızdaki kanepede kopan fırtınaya yakalanıyorum.

Kargaşayı tanımlayacak olursanız, Cole'dur.

Dizleri titriyor ve ellerini sıkıyor.

Bastırılmış durumda ve şöminedeki alevler maskesinin üzerinde dans eden gölgeler oluştururken onu çözülürken görmek hoşuma gidiyor.

Neredeyse masayı tekmelemek, onu kollarımla sıkıştırmak ve neden bu kadar gergin olduğunu sormak istiyorum. Ama bu düşünce kısa süre sonra onu kot pantolonundan yakalayıp sertleşmiş aletini sıkmak gibi tehlikeli bir yola sürüklüyor.

Tanrım, lanet olsun.

Kendime bir bira daha alıyorum, ona gücümü gümüş bir tabakta sunmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce beni serinletecek bir şeye ihtiyacım var.

Çenemi sıkarak, şişeyi dudaklarıma bastırırken ona ters ters bakıyorum.

Bu gece, senin gücün benim, sikik. Seninle işim bittiğinde, benim şarkımı söyleyeceksin.

Benimle kafa bulmaya

çalışıyorsun. Hiç sanmıyorum.

Kimse beni tehdit edemez.

Soğuk sıvı boğazımdan aşağı kayıyor ve Cole ayağa kalktığında planımı uygulamaya koyma fırsatını yakalıyorum.

Koltuğun etrafında dönerek tuvaletlere doğru yönelir.

Samson yanımda diz çöküyor, arkamızdaki Keith'le konuşurken neredeyse kanepenin arkasına düşüyordu.

Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için kalabalık odaya son bir kez baktıktan sonra bira kasasını yaklaştırıyorum, sonra bacağımı dışarı atıp cebimden hap paketini çıkarıyorum. Onları bir bira kutusuyla hızlıca eziyorum ve üç şişenin kapağını açıp her birine eşit miktarda döküyorum.

Bu geceki planım birden fazla fedakarlık gerektiriyor. Bunu düşündüm ve kendime buna değip değmeyeceğini sordum.

Evet, öyle.

Cole'un oltamdaki bir solucan gibi kıvranmasını izlemek için dünyayı ve içindeki herkesi seve seve yakarım.

Cole döndüğünde dudaklarıma bir sırıtma yayılıyor. Kanepeye uzanıyor, bir bira alıyor ve botunu masaya vuruyor.

O alkolünü içerken ben odaya göz gezdiriyorum. Bunun işe yaraması için Mia ve Allie'nin dönmesi gerek.

Kalabalığın arasında dans ettiğini fark ettiğimde, parmağımı ona doğru çeviriyorum ve Allie'yi geri çektiğinde memnun oluyorum.

Kucağıma düştüğünde, maskesi yüzünün yarısına kadar çıkmıştı, onun için hazırdım.

Yumuşak dudaklarını öperek ona birayı uzattım. "Susamış olmalısın, bebeğim."

"Hiçbir fikrin yok." Gülümsüyor ve soğuk alkolü içine çekmeden önce tekrar ağzımı gagalıyor.

Boğazı düğümlenirken ve bira çenesinden aşağı damlarken memnuniyet damarlarımı ısıtıyor. Elini sabitliyorum, boşa harcamasını istemiyorum.

Karşımızda Allie de birasını içiyor. Başımı yana eğip Cole'un kucağında kayarken kremsi kalçalarının hafifçe ayrılmasını izliyorum.

Onu daha önce becermeyi hiç düşünmemiştim ama bu gece çok çekici görünüyor, Cole'a ait olduğu için daha da çekici. Onun oyuncaklarının tadına b a k m a y a başladım.

Gece ilerliyor. Daha fazla bira kasası ortaya çıktı. Otuz dakika sonra Mia'yı ayağa kaldırıp kendime doğru çektim. Vanilya ve hindistan cevizi etrafımda dönüyor, sıcak ve baharatlı. Dudaklarını yalayıp yutuyorum, dilindeki alkolün tadını alıyorum.

Ziyan oldu.

Mükemmel.

Samson ve Keith görünürde yoklar.

Mia'nın kulağına fısıldarken, Allie'ye doğru koşup onu ayağa kaldıran Cole'a kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Malikaneyi keşfetmeliyiz."

Kıkırdayarak sallanırlar, zar zor dik dururlar. Allie, Cole'u ayağa kaldırır ve Cole kendi isteğiyle gelir, sisi temizlemek için başını sallar.

Gözleri cam gibi ve odaklanamıyor. Başka bir deyişle, boku yemiş.

Ne kadar şiirsel.

Nemli boynunun arkasından tutup onu öne doğru itiyorum. "Oynamak istiyorsun, kardeşim. Hadi gidelim."

Üst katta tökezlerken fark ettim ki bu koyun gütmek gibi bir şey. Hepsinin mermer basamaklardan aşağı düşmemesi bir mucize.

Eğer yapsaydım, kan ve kırık kemiklerle dolu bir gülme yığınının içinde yatarlardı. Görünüşe göre artık her şey çok eğlenceli.

"Woah, bak." Mia duvardaki bir geyik kafasını işaret ediyor, ardından histerik kıkırdamalara başlıyor.

Gözlerimi devirerek yatak odasının kapısını açtım. "Gir içeri."

"Çok otoritersin baba." İçeri girerken bana bir öpücük veriyor ve gülen Allie'yi arkasından çekerken maskenin arkasından göz kırpıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak onu boğazlamamak için kendimi zor tutuyorum. Ama sonra narenciye ve deri duyularımı istila ediyor ve sinir bozucu kız arkadaşımla ilgili tüm düşünceler buharlaşıyor.

Cole'un geniş omuzları beni kapının pervazına sıkıştırıyor. "İçkime bir şey koymuşsun."

"Ben asla böyle bir şey yapmam. Ben altın bir çocuğum, unuttun mu?" Elimi uzatıp onun maskesini çıkardım ve benimkiyle değiştirdim. "İşte, böylesi daha iyi." Yüzümü örtmek için benimkini tekrar aşağı kaydırırken ona sunduğum gülümseme şeytandan başka bir şey değil. "İyi eğlenceler."

Mia kolunu çekince odaya doğru tökezlemeden önce bana doğru sallanıyor, onun ben olduğumu sanıyor, aksini anlayamayacak kadar kafayı yemiş.

Evet, daha büyük bir iyilik için onu bu gece seve seve feda ederim.

Dört direkli yatağa birlikte düşerler, maskelerini çıkarırlar, gülerler ve öpüşürler.

Her zaman kontrolü elinde tutan Cole, artık kelimenin tüm anlamını yitirdi.

Allie uzun bir pencerenin önünde gözleri kapalı ve kollarını havaya kaldırmış dans ederken, telefonumu şifonyerin üzerine kurup kayda basıyorum, ardından sevgili kardeşimin hayatını mahvedişini mükemmel bir şekilde çektiğinden emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Annem ve babam çok gurur duyardı.

Sırtımı odaya dönerek ekranı izliyorum, içimin burkulmasını görmezden geliyorum.

Mia'yı uzaklaştırma dürtüsü.

Başka bir adamın ona dokunmasından hoşlanmadığım için değil, o adama dokunduğu için.

Cole lanet olası Carter.

Kollar belimi sarıyor ve arkamı döndüğümde Allie'nin bana gülümsediğini görüyorum.

Ben

. Maskesi halı kaplı zeminde terk edilmiş bir şekilde yatıyor. "Neden bu kadar ciddisin Cole?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bir tattan zarar gelmez, değil mi?

Dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonumun kemerini çözdü. Bunu durdurmalıyım, ama

Herkesin düşünmek istediğinin aksine, ben iyi bir adam değilim.

Dibine kadar bencilim.

Ölçülemeyecek kadar kötüyüm.

Kardeşim yumruklarıyla savaşırken, ben daha az belirgin diğer önlemlerle anarşiye neden oluyorum.

Şeytani ağzı beni sarıyor ve yatağa bakarken saçlarını avuçluyorum. Cole kız arkadaşımı pelüş çarşafların üzerine bir ziyafet gibi yaymış, dili amının derinliklerine gömülmüştü.

Sayısız kez yaladığım bir amcık.

Tadını avucumun içi gibi biliyorum. Sıkışan duvarlarının hissini biliyorum.

Büyülenmiş bir halde, dili şişmiş klitorisinin üzerinde daireler çizerken parmaklarının Mia'nın kalçalarına girişini izliyorum.

Kıskanıyorum, Allie'nin saçlarını sıkıca kavrıyorum ama içimi saran mide bulandırıcı his sadece sarhoş edici değil, aynı zamanda bağımlılık da yapıyor.

Allie beni yutuyor ve ben homurdanarak onu aletimi daha fazla almaya zorluyorum. Öğürüyor, ben de sikimi boğazının arkasına kadar sokabildiğim kadar sokuyorum.

Lezzetli ve karanlık bir şey kalbimin etrafında kıvrılıyor.

Taşaklarım zonkluyor ve dişlerim gıcırdıyor. Islak sikimi avuçlayarak dışarı çekiyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda kız arkadaşımı Cole'un yüzüne boşalırken yakalıyorum.

Küçük bir domuzcuk gibi ciyaklıyor. Tüm çekingenliği yok oldu.

Kıkırdıyorum, sikimi çekiyorum. *O tuzağa düştün kardeşim.* Ama işi bitmedi.

Vücudunda sürünerek, lanet olası aklını kaçırarak, aletini serbest bırakır.

Beni tekrar emmeye çalıştığında Allie'yi itiyorum. Tatlı, zehirli bir deri tokatlama senfonisi çınlıyor.

Yaramaz, Cole.

Allie aldatmayı sever, ama masanın dönmesini iyi karşılayacağından şüpheliyim. Hem de en iyi arkadaşıyla.

Şimdi seni taşaklarından yakaladım, Cole.

Kıçının pompalanışını, yüzünün kızın boynuna gömülüşünü izliyorum.

Allie tekrar bana uzanıyor, keskin tırnaklarıyla kalçalarımı tırmalıyor. Freddy haklıydı; bu haplar seni mahvediyor. Burası tam bir sirk.

Çenesini kavrayarak başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Cole'un aletini emmek ister misin?"

Parmağım yanağındaki rimel izini silerken hevesle başını sallıyor.

"Bana Cole de," diye emrediyorum.

Elimi bırakmaya fırsat bulamadan sikimi höpürdeterek yalıyor, "Boğ beni Cole," gibi tatlı sözlerle beni kızdırıyor. Boğazımı sik, Cole. Ben senin fahişenim, Cole."

Kız arkadaşıyla oynarken kardeşim gibi davrandığım bu oyunu oldukça seviyorum.

Cole'un gırtlaktan gelen iniltisi odayı doldurduğunda ahlaksız düşüncelerim paramparça oluyor. Yastıkları ve çarşafları yumruklayarak titriyor. Kız arkadaşım onun ölü ağırlığı altında boğularak ölürse hiç şaşırmam. Umursayacağımı da sanmıyorum.

Onu kıçı havada, nemli, dağınık saçları ve kalçalarının yarısına kadar inmiş kot pantolonuyla görmek beni çileden çıkarıyor. Allie'nin boğazına döllerimi boşaltırken arkamdaki şifonyeri tutuyorum.

Her damlasını yuttuğunda, fermuarımı çekip telefonumu alıyorum ve kardeşimin yanına gidip onu kız arkadaşımın üzerinden çekiyorum. O kadar kendinden geçmiş ki; orada öylece yatıyor, sırtüstü uzanmış, yumuşayan ıslak aleti tişörtünün kenarını ıslatıyor. Kıkırdamalar göğsünü titretiyor, ben kameranın dönmesine izin verirken diyaframını sallıyor.

Bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum.

"Onu yalayarak temizle, Cole," diye emrediyorum. "Kız arkadaşımı böyle dağınık bırakma."

Saçlarını yumruklayarak onu yukarı çekiyorum ve henüz kendi hareketlerini kontrol edemeden savruluyor. Mia'nın üstüne düşüyor ve ağzı Mia'nın amını arıyor.

Dili birleşik dölleri arasında süzülürken taşaklarını titreten bir inilti odada yankılanıyor.

Mia adımı inliyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum.

Bu bok çok komik.

Yarın burada ne olduğunu hiçbiri hatırlamayacak ve sadece bu düşünce bile videoyu bitirip kardeşimi dizlerinin üzerine çöktürmeme neden oluyor.

Dudaklarım bir saniye içinde onunkilerin üzerinde, öpüyor, ısırıyor ve kemiriyor. Dilinde döllerinin tadını aldığımda bir inilti boğazımı tırmalıyor.

Keskin tadın altında çok daha bağımlılık yapıcı bir şey vardır; tuzlu bir şey.

Tamamen yasaklanmış bir şey.

Bu doyumsuz canavarı besleyen bir şey.

İşte o anda, şişmiş dudaklarını ve dilini yutarken, onun için şeytana dönüşeceğimi fark ediyorum.

Onun her parçasına sahip olmak için yapmayacağım şey yok, hayal gücümün sınırı yok.

Belki bir hafta boyunca intikamımı planladım ama şimdi o inleyip kemerimi çekiştirirken, bu kırık adamı mahvedip parçalarını kendime saklayabilecekken intikamın ne kadar anlamsız olduğunu fark ediyorum.

Onu üzerimden iterek çenesini kavrıyorum ve fotoğrafını

çekiyorum. Cole'u hiç bu kadar çaresiz görmemiştim.

Çok lezzetli. Yani

benim.

"İyi uykular, ağabey."

Yatağa geri yığılıyor ve ben Mia'yı kucağıma alıp göğsüme yaslıyorum. Kollarımda gevşek bir şekilde usulca horluyor.

Sebep olduğum yıkıma son bir kez bakıyorum, Cole'un uyuduğunu ve Allie'nin yerde kıvrıldığını görüyorum.

Son bir sırıtış ve başımı sallayarak dışarı çıkıyorum.

Eğer benim tertemiz itibarımı bir video ile mahvetmek istiyorsa, ben de onun dünyasını seve seve mahvederim. Eğer ben batacaksam, o da benimle birlikte batacak.

CHAPTER 8
COLE

T Odamın dışından gelen bir çarpma sesi beni uykumdan uyandırıyor, kapı açılıyor ve her yerim geriliyor.

"Kahvemi sen mi döktün?" Babam sert ve öfkeli bir ses tonuyla sorar.

Yorganımı tekmeliyorum ve o kızdığında her zaman yaptığım gibi aceleyle yatağımın altına giriyorum. Sarhoşken korkunçtur - ve her zaman sarhoştur.

Annem omzunu çekerek babamı benim için gelmekten alıkoymaya çalışıyor. "Sana o olmadığını söylemiştim! Sadece lanet bir kahve, Malcolm! Saat sabahın üçü, yatağına git!"

"Onun için yalan söylemeyi kes!"

"Yapmayacağım! Lütfen ona zarar vermeyin. O sadece on yaşında. Lütfen, lütfen ona zarar verme. Sadece kahve. Durmalısın-"

Tokadı ve annemin haykırışını duyduğum anda kulaklarımı kapatıp yüzümü tozlu halıya bastırıyorum. Yere düşüyor, burnundan gelen bir damla kanla bana bakıyor. Gözleri bana koşmamı, birkaç gün önce bu haldeyken ne konuştuğumuzu hatırlamamı söylüyor.

Korkuyorum. Babamı seviyorum ama bazen çok fazla bira içtiğinde değişiyor. Bağırıyor, bir şeyleri kırıyor ve annem onu durdurmaya çalıştığında ona vuruyor.

Eğer zamanında saklanmazsam, bazen bana vurur.

Babam onu saçlarından tutup ayağa kaldırıyor ve ben de annemin bana söylediği gibi yatağın altından sürünerek kaçma fırsatını yakalıyorum.

Ona yardım etmek istiyorum ama daha fazla şiddet uygulamadan önce evden çıkıp doğruca komşunun evine gitmem için bana söz verdirdi. Eğer denersem

yardım etmek için, sadece tekrar yaralanacağım. Neredeyse bir yıl önce kırdığı kolum hâlâ ağrıyor.

Anneme trambolinden düştüğümü söylemiş ama düşmedim. Yalan söyledi. Hep yalan söyler, sonra da her şey için beni suçlar.

Koşabildiğim kadar hızlı koşarken çıplak ayaklarım yere çarpıyor, annemin telefonuna ulaşıyorum, sonra merdivenlerden aşağı koşuyorum, yüksek bir çığlık duyduğumda duraklıyorum. Bir adım öne çıkıyorum ve donup kalıyorum, dönüp evden çıkmadan önce yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Küçük yumruğumu komşunun ön kapısına vuruyorum, artık tamamen ağlıyorum, hala annemin durması için haykırışlarını duyuyorum. Kapı uçarak açılıyor ve babam yüzümü tutup beni karanlığa sürüklerken nefes nefese kalıyorum.

Kafam karışmış bir halde sıçrayarak uyanırken tüm vücudum irkiliyor.

Ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum, üzerimde kalın bir ter tabakası var.

Saçlar burnumu gıdıklıyor ve göğsümde oturmamı engelleyen bir ağırlık var. Halsizim, nefesim kesiliyor ve her yerim araba çarpmış gibi acıyor. Görüşüm hala tamamen yok ve her yerde seks kokusu alabiliyorum.

Ağzımda acı bir tat var, alkol ve bir şey karışımı.

Başka.

Başım ağrıdığında inleyerek birkaç kez göz kırpıyorum ve içeri girip çıkıyorum

gerçekle savaşırken bilincin. O rüyaya geri dönemem. Dönemem. O anıyı tekrar yaşamak zorunda kalırsam aklımı kaybederim.

Babam tacizci bir pislik olduğu için hiç tutuklanmadı. Tek kanıt bir çocuğun sözleri ve annemin yüzünde kendi kendine oluşmuş olabilecek birkaç morluk olduğu için konuşarak her şeyden sıyrıldı. Ne de olsa o bir hemşireydi, yaralarımızı iyileştirirdi.

Ve babam bir polisti. Hâlâ da öyle. Gençliğimden beri onu ne gördüm ne de konuştum.

Hafif bir müzik var. Göz kapaklarımın arkasından, güneşin pencereden içeri girdiğini biliyorum. Ertesi gün mü oldu? Dün gece ne oldu lan? Beyin sisi beni mahvediyor.

Sikimi pantolonumun içine sokmaya çalışıyorum ama kız arkadaşım bacağını üzerime uzatıyor ve dizi sikimin üzerinden geçerken irkiliyorum. Mırıldanıyor, elini göğsüme koyuyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Üzerimde yatanın Allie olduğunu parfümünün kokusundan, mükemmel vücudunun bana yaslanmasından ve yumuşak horlama şeklinden anlıyorum.

Göğüslerinin kaburgalarıma ve çıplak amının bacağıma değdiği hissine bakılırsa çıplak. Çenem ağrıyor ve oturmaya çalışıp yine başarısız olduğumda başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve boğazım saatlerdir çığlık atıyormuşum gibi çatlıyor. "Sikeyim."

Telefonum bir yerden çalıyor. Yerden mi? Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi odanın diğer tarafında belli belirsiz görmek için çeviriyorum.

Onu yavaşça üzerimden yuvarlarken Allie kıpırdamıyor, gözlerim çevreme alışmaya başlıyor ve bir tür eski, süslü bir odada olduğumuzu görüyorum. Yatağın kenarına oturduğumda aşağı bakıyorum ve gömleğimin altında beyazımsı bir leke görüyorum. Parmaklarımın arasında ovalıyorum, yarı kurumuş olan her neyse.

Boşaldın mı? Benim mi? Allie'nin mi? Yanımdaki kendinden geçmiş sarışına bakıyorum. Onu becermemi nasıl başarmıştı? Ve neden sadece beş bira içtiğimi hatırlamıyorum?

En son hatırladığım kadarıyla arkadaşlarımla oturuyordum ve Blaise'in omzuna dokunduğu için Samson'ın üzerine atlayıp boynunu kırmamaya çalışıyordum. Sonra onların konuşmalarını, bir şeye gülmelerini ve Blaise farkında değilken arkadaşımın ona bakmaya devam etmesini izliyordum.

İçimden geçen sıkıntı, arkadaşlarımın onunla kaynaşması ve benim ondan nefret etmemden kaynaklanıyor olabilir. Belki de sadece onunla takılmaktan nefret ettiğim içindir. Ya da arkadaşlarımı sahiplendiğim ve onları bu pislik herifin yakınında istemediğim için olabilir.

Blaise maskeli adamın ve kimliği belirsiz habercinin Samson olduğunu düşünebilir. Dün gece adamlarımla bu kadar samimi olmasının sebebi bu muydu? Kimin sikini yaladığını öğrenmeye mi çalışıyordu?

Elbette Samson'ın içinde kötülük olmadığını ve her şeyi şaka olsun diye yaptığını bilecektir. Kimliğini gizleyip bir adamın ağzını sikmeden önce onu takip edecek kadar ciddi değil.

Bir de Jackson var. Kesinlikle o tip biri. Blaise'in sikebileceği tiki bir adam olduğunu düşündüğünü birçok sarhoş olaydan zaten biliyorum. Ve Blaise benimkini emerken sertleştiğine bakılırsa sik sevdiği için onu çekici bulabilir.

İnliyorum ve ellerimi terli saçlarımda gezdiriyorum, yerden telefonumu alıyorum ve yüzümü soğuk suyla yıkamak ve üzerimdeki seks kokusunu temizlemek için banyoya gidiyorum. Kendimi kirli hissediyorum ama Allie yüzünden değil,

ama yanlış hissettiriyor. Cinsel ilişkiyi kesmeden önce de onunla cinsel olarak birlikte olmak yanlış geliyordu. Ve hala neden böyle hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum.

Aldatma, belki. Muhtemelen ihtiyacı olan tavır nakli.

Benim odamın karşısındaki odada uyuyan 1.80'lik tank, hayır.

Sorun ben miyim? Tüm bu sorunlarım Allie ile mutlu olmama engel mi oluyor? Biz iyi bir çiftiz ve ben her şeyi berbat mı ediyorum?

Başımı eğiyorum, aynanın önünden kalkmadan önce baş dönmesinin hafiflemesini istiyorum. Musluktan avuçlarımla su içiyorum, sonra telefonumu kontrol ediyorum.

Anne: Allie'ye bizimle geziye gelmek isteyip istemediğini sordun mu? Sanırım Blaise Mia'ya sordu ve o da evet dedi! Herkes gelirse harika olur. Bana haber verirsen daha büyük bir pansiyon ayarlayabilirim, böylece kardeşin ve kız arkadaşıyla paylaşmak zorunda kalmazsın.

Blaise: Nereye gittin sen? Allie seni arıyor ve ben onun sarhoş kıçına bakıcılık yapmayacağım.

Anne: Blaise'i arayabilir misin? Yoksa onunla mısın? Gavin ona ulaşamıyor ve endişeleniyor. Lütfen onu tekrar sarhoş etme Cole.

Harika. Babası onu bulamıyor, bu yüzden onu sarhoş ettiğimi düşünüyorlar.

Birkaç saat önce grup sohbetinde Keith hepsinin resmini göndermiş ve başlığında benim nerede olduğumu sormuş. Samson kolunu Blaise'in omzuna atmış, Blaise hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi sırıtıyor ve elinde bir bira var. Mia onun diğer tarafında ve tamamen kendinden geçmiş görünüyor. Allie arka planda ve Mia'dan bile daha kötü görünüyor.

Banyodan çıktım ve ona baktım. "Allie? Kendini iyi hissediyor musun?"

Hafifçe horluyor, yani sanırım ölmemiş. En azından yatağa benimle girdi, başka biri ondan faydalanmadı.

Alt kattaki ana salonda müzik çalıyor ve sesine bakılırsa hala sarhoş olan bir sürü lanet insan var. Çığlıkları, tezahüratları, sloganları duyabiliyorum ve odanın kapısını açıp koridora bakmak için bedenimi dışarı doğru eğdiğimde sesler daha da yükseliyor.

Uzaktan flaş ışıkları ve renkler yanıp sönüyor.

Her nasılsa hâlâ çok sarhoşum. Adımlarım koordinasyonsuz ve sallanıyorum ve var olmadığını bildiğim sesler duyduğumda düşüncelerimi yeniden düzenlemek için başımı sallamaya devam ediyorum.

Ama bunu kaçırmayacağım. Samson, doğum günü partisini ektiğimi düşünürse beni öldürür, zamanı ne olursa olsun.

Blaise'le paylaştığımızdan çok daha süslü olan duştan yararlanarak vücudumdaki seks ve ter kokusunu yıkıyorum, kirli giysileri üzerime geçirirken yüzümü buruşturuyorum.

"Allie?" Yatak odasına girerken ona seslendim.

Yanağına dokunup dudaklarını öptüğümde inliyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Ne?" diye mırıldanıyor.

"Parti hala devam ediyor. Gel hadi."

"Ama kendimi ölü hissediyorum."

"Aşağıda ölmüş ol."

Oflayıp pufluyor ve benim denememden çok daha kolay bir şekilde

oturuyor. "Başım ağrıyor."

Banyodan ona bir bardak su getiriyorum ve ben şifonyere yaslanıp bazı mesajlara cevap verirken o da yavaşça yudumluyor. Annemi kasıtlı olarak görmezden geliyorum çünkü Allie'yle kayak gezisi sırasında kardan şikayet ederek bir hafta geçirme fikri sağ gözümün seğirmesine neden oluyor.

Banyoda yüzünü yıkaması ve makyajını tamamen çıkarması on beş dakikasını alıyor. Olduğum yerde kalıyorum, ne olduğunu ve neden hala bu kadar berbat hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. O ne kadar uzun sürerse ben de o kadar hasta ve akşamdan kalma hissediyorum.

Ki bu hiç mantıklı değil.

Biri içkime bir şey mi kattı?

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum," diyor Allie banyodan çıkarken, ölüm ısınmış gibi görünüyor. "Gerçekten başım dönüyor."

"Ben de öyle." Doğruluyorum ve sendeliyorum, vücudu görüşümde bozuluyor. "Gidip Samson'ı göreceğiz ve senin yurduna gideceğiz. Yarın dersim var, o yüzden eve gitmemin bir anlamı yok."

Kollarını belime doluyor ve bana gülümsüyor. Sanki bir kaleydoskopun içinden bakıyor gibiyim ve tek görebildiğim düzinelerce içinde onun yüzü. "Sonunda normal birkaç şey yaptığımıza sevindim. Seni çok özledim."

Bir kahkaha attım. "Beni kandırdın." Alt dudağımı emerken, ısırılmaktan dolayı oluşan hassas şişliği hissediyorum. "Beni sertçe ısırdın."

Başını eğdi ve sonra onu öpmem için beni aşağı çekti.

Belki de beni uyuşturan oydu? Yapar mıydı?

Yumuşak sikime uzandığında geri çekiliyorum. "Sanırım yeterince içtin. Gel hadi."

Gözlerini deviriyor ve elimi tutuyor, ikimiz de ölü gibi görünüyoruz. "Beş saat falan uyuduk. İnsanlar aşağıda nasıl hâlâ çıldırıyor anlamıyorum."

Koordinasyonsuz bir şekilde merdivenlere ulaşmayı başarıyoruz ve ben bizi her basamaktan aşağı indirirken bana sıkıca tutunuyor, ilerlerken trabzanlara çarpıyoruz. Oflayıp pufluyor ve elini kalçasına koyarak duruyor. "Böyle hissetmek için yeterince içmedim."

Terli elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ben de öyle."

"Birinin bizi uyuttuğunu mu düşünüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, sanırım beni kandırdı. Bu mantıklı olurdu ve şu anda kendini masum göstermek için bir gösteri yapıyor olabilir. O tam olarak iyi bir kız değil ve kesinlikle kendi erkek arkadaşına onu becermesi için uyuşturucu verecek kadar berbat bir ahlaka sahip.

Eğer durum buysa, umarım ben geldim ve o bitirmeye fırsat bulamadı. Hak ettiğini bulur.

En azından prezervatif takmış mıydım? Siktir, bilmiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyor ama bu beni başkalarıyla yatıp bana bir şeyler bulaştırmasından korumuyor.

Elini tutup yolun geri kalanında onu çekiyorum ve kapının girişinde duruyorum. Gözlerim anında Blaise'i kanepede sızmış, Samson'u da kafasında bardakları dengelemeye çalışırken gülerek Blaise'in fotoğrafını çekerken buluyor.

İçimde bir şeyler kopuyor. "Ona ne yapıyorsun?" Arkadaşlarım dik durdu. "Cole yaşıyor! Nereye gittin dostum?"

Onları görmezden gelip Blaise'in yanına gidiyorum, sersemlemiş halimle çömelip üstündeki her şeyi deviriyorum. Çenesinden tutarak göz kapaklarından birini açıyorum. Gözbebekleri tamamen şişmiş, kan çanağına dönmüştü ve onu salladığımda hiçbir tepki vermiyordu.

Keith bana, "Çok sıkı parti yapıyor," dedi. "Mia bir saat kadar önce onu burada bırakıp yurda döndü."

Annem onun bu durumda olduğunu öğrenirse beni öldürür. Evet, çocuk değiliz ama yasal olarak içmemize de izin verilmiyor. Ya öğrenirse? Herkesin önünde bir kez daha rezil olurum ve üvey babam muhtemelen üniversite için tüm fonlarımı keser.

Telefonumu arka cebime koyuyorum ve Allie'ye dönüyorum. "Onu yurduna geri götüreceğiz. Babası onu böyle görürse çıldırır."

Gözlerim, ben onu tekrar uyandırmaya çalışırken Blaise'e gülmemeye çalışıyormuş gibi görünen Jackson'a kayıyor ama orada başka bir şey var. Sanki ne kadar sikik olduğuyla gurur duyuyor. Neden ona öyle bakıyor? Lanet gözlerini yuvalarından çıkarıp ona yedireceğim.

Keith ve Samson Blaise'i ayağa kaldırmama yardım ederken ben de onun kolunu omzuma çekiyorum. Başımı sallıyorum, çünkü hâlâ kafam karışık ve odaklanmakta zorlanıyorum. Allie bir araç çağırıyor ve dışarıda korna çaldığında kıçını arabaya doğru sürüklerken Blaise inliyor.

Yatakhaneye vardığımızda Allie daha canlı görünüyor, ben ise baygın üvey kardeşimi yatağına taşırken bir yandan da ölümle burun buruna gelmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Mia kanepede uyuyor, biz de onu orada bırakıyoruz. Allie odasında kayboluyor ve ben de Blaise'i düşürmeden önce onu Mia'nın odasına götürmek için acele ediyorum. Yine inliyor, eli yumruk şeklinde bükülüyor ve onu yatağın kenarına indirdiğimde gözlerini kırpıştırarak biraz açıyor.

"C-Cole?"

Eğilerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyorum ve kemerini çözmeye gittiğimde ellerim derinin üzerinde donuyor, metal klips parmak uçlarıma baskı yapıyor.

"Böyle değil," diye başladı hıçkırarak, "gecemin böyle biteceğini düşünmüştüm."

Gözlerimi deviriyorum ve kemerini çıkarıp yanımda yere bırakırken sikimin verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ben dizlerimin üzerinde durup ona bakarken vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor. Rahatça uyuyabilmesi için onu soymama izin verecek mi?

Sikim zonkluyor ve yumruklamak istiyorum, çünkü bu da ne?

"Yarın sana yardım ettiğimi hatırlarsan, annem ve baban öğrenirlerse durumun için bana bok atmalarına izin verme."

Eli saçıma uzanıp onu yumruklayınca irkiliyorum ve duraklıyorum. "Ben Mia değilim," diyorum ona. "Çek şu lanet elini üzerimden."

İkimiz de geri çekilmiyoruz, çekilmem gerektiğini bilsem de. "Üzgün değilim," diyor, her kelimeyi ve heceyi geveleyerek.

Neye üzülmeyeceğini soramadan yatağa düşüp kendinden geçti. İçimi çekip kalçalarımın üzerine çöküyorum ve onu yan yatırmadan önce bir dakika boyunca onu izliyorum.

Eğer uykusunda hastalanırsa, ölümünden ben sorumlu olacağım.

Yatağın yanına bir bardak su bırakıp odadan çıkıyorum, başım fazla mesai yapıyor, kendi yorgunluğumla savaşmaya çalışıyorum.

Odaya gittiğimde Allie yarı uykulu haldeydi. Koridorun karşısındaki odaya geçme isteğine direnerek onun yanına tırmanıyorum.

Yorganın içinde dönüp bana bakıyor. "Kardeşin iyi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "O benim kardeşim değil."

"Ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum. O sana ne yaptı ki?"

Dişlerimi sıkarak ondan uzaklaşıyorum, parmaklarım yorganı o kadar sıkı kavrıyor ki kumaşı yırtabileceğimi düşünüyorum.

Elleri sırtımdan yukarı kayıyor. "Sadece onunla dene. Hiç çaba göstermiyorsun ve annen ikinizin iyi geçinmesi için çırpınıyor."

Omuz silkiyorum, yüzümü ovuşturuyorum, alt dudağımın daha önceki bariz sert öpücüklerinden dolayı şişmiş tarafını hissediyorum. Bu kızmam gereken bir şey bile değil - kız arkadaşımın benimle romantik olmak istemesi. Daha önce de öyleydim, ilk çıkmaya başladığımızda. Onu görmek, onunla konuşmak istiyordum ama duygular benim için her zaman kafa karıştırıcıydı. Şimdi, her şey başkalarını mutlu etmek için zorlanmış gibi geliyor.

Sonra Allie'yi eve getirdiğimde annemin yüzündeki ifade beni yatakta dönüp onunla yüzleşmeye itiyor. Ona daha fazlasını vermem gerektiğini hissediyorum. Onu yönlendiriyorum ve bu işi batırırsam annem beni asla affetmeyecek.

Üvey babama ve Blaise'e bana karşı koz vermek istediğim bir şey değil. Herkesin düşündüğü gibi bir pislik olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum.

Öyleyim ama tam olarak değil. Ben babam değilim.

Allie vücudunu yaklaştırdığımda gülümsüyor. Küçük bedeni benimkine tam oturuyor ama bu doğru değil. Bu... Ben... Bir şeyler doğru değil.

Onu öpüyorum, o da parmaklarıyla saçlarımı okşayarak beni öpüyor ve ben geri çekilmemek için mücadele ediyorum. Ağzımı onunkine daha sert bastırıyorum ve eli aramıza girdiğinde bileğini yakalıyorum. "Hayır."

Bu noktada kendime kırbaç veriyorum.

"Ama..." Dudakları kıpırdıyor ama ses çıkmıyor.

"Neden?" "Havamda değilim."

Gözlerini kaçırıyor ve bir damla gözyaşının süzüldüğünü görüyorum. "Söz veriyorum, artık hile yapmıyorum. Profesörümün numarasını engelledim ve diğerlerini de haftalardır görmedim."

Gözüm seğiriyor. Umursamamam kötü bir şey mi? Bu, buna bir son vermem gerektiğine dair büyük bir işaret. "Git uyu," diyorum ona. "Biz iyiyiz, ben sadece yorgunum."

"İyi olacağımıza söz veriyor musun? Sahip olduklarımızı geri alacağımıza?" Başımı salladım. "Evet."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz, özellikle de o uykuya daldığında ve ben bayılmadan önce dört kez Blaise'i kontrol ettiğimde.

CHAPTER 7
BLAISE

" Cole..." Sabahın erken saatlerinde çatlak dudaklarımda onun adı dans ediyor. Bir iniltiyi bastırarak gözlerimi kırpıştırıp açtığımda güneş henüz doğmamıştı. Kahretsin, başım ağrıyor.

Başımı kaldırdım, bir an için kafam karıştı. Hangi cehennemdeyim ben? Gözlerimi ovuşturuyorum. Ayın gümüşi ışığı Mia'nın pembe dantel perdelerinin arasından süzülerek odaya neredeyse büyülü bir ışık yayıyor.

"Rüyanda beni mi görüyordun
kardeşim?" Sertleştim.

Ne oluyor lan?

Başımı kapının yanındaki köşeye doğru çeviriyorum.

Gölgeler ve gizemle örtülü Cole sırıtıyor. Duvara yaslanırken uzun bacakları önünde uzanıyor. Kahretsin, o bir hayal, karanlık tarafından sanki müttefiki ve koruyucusu gibi örtülmüş. Ya da belki de en büyük silahı.

Daha dik oturarak, onun görüntüsünü yutuyorum. Birbirimizi izlerken oluşan sessizlikte kalbim küt küt atıyor. Önce ben konuşmak istemiyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. O neden burada?

Bacağını yukarı çekerek ön kolunu dizinin üzerine koyuyor. Karanlıkta bile uzun parmaklarını, bileğinin etrafındaki deri bantları ve elinin üstünde bir yol haritası çizen damarları seçebiliyorum. Yıkıcı bir şekilde zahmetsizce çekici. Birbirimizi mahvedeceğiz. Mesele olup olmaması değil, ne zaman olacağı. Mıknatıs gibi birbirimizin etrafında dönüyoruz.

"Kendini övme." Odaya bir göz attım. "Mia burada
değil."

Dikkatim tekrar ayağa kalkan Cole'a kayıyor, gece gibi etrafındaki gölgeler de kalınlaşıyor.

"Yalnızız."

Gölgelerin arasından çıkıyor, büyük çizmeleri Mia'nın beyaz, kabarık halısına batıyor. Ay ışığında daha da nefes kesici.

Gözlerini bana dikmeden önce bir elini dağınık saçlarında gezdirdiğinde odaklanmakta zorlanıyorum. Aramızda bir şeyler titreşiyor. Anlaşılması zor bir şey.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor köprücük kemiğime fısıltıyla kondurulmuş bir öpücük gibi duygularımı okşayan bir ses tonuyla. Yaklaşmasını izlerken ürperiyorum. Cole'un bu tarafı keşfedilmemiş bir bölge.

O yoğun gözlerini üzerime diktiğinde, uzaklardan gelen büyüleyici bir sesin beni çağırdığı büyülü bir ormanda kayboluyorum. Kalbim daha sert çarpıyor, boğazımda zonkluyor ve kuru dudaklarımı ıslatıyorum.

Yanımda durmaya geldiğinde döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdıyor. Beklenti kan dolaşımımı hızlandırıyor ve o yorganı yavaşça parmaklarken nefesimi tutuyorum, tüm bu süre boyunca beni izliyor. O uyuşturucu bakışta boğuluyorum. Şimdi ne yapacak?

Yorganı yırtarak beni sarsıyor. "Cole?"

"Bir kez olsun çeneni kapa." Etrafımda dolaşarak yatağın ayak ucunda durdu ve ciğerlerim yandı. Bir nefes almam gerekiyor, sadece bir nefes. Ona ve şehvetli dudaklarının kıvrımına kapılıyorum.

Dantel perdelerin arasından süzülen gecenin gizemli pembe ve gümüşi tonuyla örtülü yatağa tırmanıyor.

"Cole?" İri gövdesi beni takip ederken soruyorum, yatak onun ağırlığının altında kayıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Ne demek istiyorsun?" Nefes nefese soruyorum, sikim çözülmüş kotumun içinde geriliyor.

"Sana ellerini üzerimden çekmeni söyledim, ben Mia değilim."

Neden bahsediyor bu? Parmaklarını bel kemerimin içine soktuğunda, şaşkınlık içimde dolaşan ilkel uyarılmayla karışıyor.

"Sana kendini onun hissettirebileceğinden çok daha iyi hissettireceğim." Kot pantolonumu aşağı çekerek, ben bir yanıt veremeden ağlayan aletimi kavradı. Kalçalarım titriyor ve onun hınzır gözlerine takılıp homurdanıyorum. Sik beni... Düzensiz bir nefes boğazımdan yukarı doğru tırmanıyor.

Boyumu okşuyor ve başparmağını tepemden sızan prekumdan geçiriyor. Ona karşı savunmasız yakalandım.

Beni bir arada tutacak tek şey azalan itibarım. Ben kaybedilmiş bir davayım. Bu savaş alanında yalnızım.

Yassılaşmış dilini kökten uca sürüklemek için eğildiğinde kesik kesik nefesler dudaklarımda geziniyor.

"Siktir..."

Cole'un gözleri yukarı kayıyor, ay ışığında bir parça diş parıldıyor. Elini sikimin uzunluğundan aşağıya, kızgın damarların üzerinden kaydırıyor, sonra taşaklarımı avuçluyor ve alçak sesle kıkırdıyor, nefesimi kesecek kadar tehditle sıkıyor. "Çok kolay katlandın. Şu haline bak..."

Başka bir sıkıştırma.

Omurgamdan aşağı ürperti dalgaları iniyor ve başımı arkaya eğiyorum. Bana böyle dokunmaya devam ederse gece bitmeden beni öldürecek. Ölüyorum, sikim zonkluyor ve sızıntı yapıyor. Patlamam için fazla bir şey gerekmeyecek.

"Taşakların elimdeyken çok güçsüzsün." Parmaklarının arasında onlara masaj yapıyor, her titreyen nefes verişimi takip ediyor. Eğilip sikimi kavrıyor ve taşaklarımı ağzına alıyor, höpürdeterek ve boğazının altından inleyerek.

Kalbim göğsümde atıyor ve buruşuk çarşafı hayatım ona bağlıymış gibi kavrıyorum. Dişlerini hassas derimin üzerinde gezdirip tepemi sıktığında artık nefesimi kontrol edemiyorum. Aletimden daha fazla prekum sızıyor ve kalçalarım yataktan fırlarken ağzımdaki tükürüğü yutuyorum.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Mia iyi oral seks yapıyor ama bu başka bir seviyede. Ya da belki teknikle ilgili değildir. Belki de ondandır.

Dilini taşaklarımın ve şaftımın üzerinde gezdirerek, zonklayan aletimin alt tarafına doğru uzanan öfkeli damarın izini sürüyor ve beni yutuyor. Beni sertçe emiyor, başı önümde sallanıyor.

Çarşafı sıkıca kavrayarak, akıl sağlığımı ve özdenetimimi kurutmasını izliyorum. Kılıcını derinlere saplıyor ve ben savaş alanımızda dizlerimin üzerine çöküp onun kanlı yüzüne bakıyorum. Ona karşı hiç şansım olmadığını en başından beri bilmeliydim. Duyguların yabancı kavramlar olduğu ve benim için öğrenilmiş davranışlardan başka bir şey olmadığı bir dünyada değil. Yine de bu adam, bu kırık dökük, mahvolmuş adam, aramızdaki bu savaşı kaybetme isteği uyandırıyor bende. Sadece bu an için bile olsa.

Şafak geceyi kovalar kovalamaz kaçsa iyi olur. Beni savunmasız yakalayabileceğini ve zayıflığımdan yararlanabileceğini düşündüğü için onu mahvedeceğim.

sikini ağzına aldı.

Çünkü lanet olsun, bu büyüyen takıntıya karşı koyamıyorum.

Buruşuk çarşafı bırakıyorum ve parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdirip tellerini sıkıca kavrıyorum. İyi ve kutsal olan her şeyi sikeyim. Hiç bu kadar erotik bir manzara görmemiştim. O höpürdeterek emiyor, ben dudağımı dilimde kan tadı bırakacak kadar sert ısırırken yatağın üzerinde tepiniyor.

Her an biri içeri girebilir ama umurumda değil. Onu böyle gören herkesi öldüreceğim. Lanet boyunlarını kırılgan bir dal gibi kıracağım. Lanet kanlarında yıkanacağım ve Cole'un güzel kıçını yağlamak için kullanacağım.

Ve Cole'u eğip yüzünü yatağa çarpma düşüncesi sonunda beni uçurumun kenarına getiriyor.

Sikim ağzında titreşirken boğuk bir homurtu beni boğuyor. Kafa derim acıyla karıncalanana kadar terli saç tellerimi yumruklamak için bir elimi uzattığımda gözlerim dönüyor, başım geriye atılıyor-

Bir iniltiyi bastırarak irkilerek uyanıyorum. Bedenim titriyor. Mia yorganın altından fırlıyor, saçları dağılmış ve dudaklarında geniş bir sırıtış yayılıyor.

"Günaydın, bebeğim." Gülümsemesi daha da genişliyor ve vücuduma tırmanıp beni öpüyor, dilini benimkine değdiriyor.

Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmın etkisiyle düzgün düşünemiyorum. Az önce ne oldu öyle? Kız arkadaşım uykumda beni uçururken rüyamda Cole'u mu gördüm?

Mia'nın çenesine döl bulaşmış ve nefesi dün geceki alkol ve seksle dolmuş. Dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Uyandırma çağrını beğendin mi?"

Bir elimi yüzümde gezdirerek dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve ona göz kırpıyorum. Dün gece ne oldu böyle? Planımı mükemmel bir şekilde uyguladım ama sonra ne oldu? Mia'yı yatak odasından çıkardıktan ve ben alt kattaki partiye dönerken uyuması için onu boş bir odadaki yatağına yatırdıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Samson ve Jackson bana alkol sağladı, ben de eşlik ettim. Sosyal oyunu mükemmelleştirmiştim, ya da ben öyle sanıyordum...

Mia'nın karmakarışık saçları kafasında bir fare yuvası gibi duruyor ve kirpikleri topaklanmış. Berbat durumda, ama itiraf etmeliyim ki bana hiç dün gece Cole onu anlamsızca sikerken göründüğü kadar cazip görünmemişti
-İçindeki yükü boşaltmak için sıcak bir delik.

Mia'nın keçeleşmiş saçlarından bir tutamı okşarken bu anı beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor. Çevremi ve içindeki insanları kontrol etme 'arzusu' dışında nadiren duygular hissederim ama Cole'un onu dölle doldurduğunu görmek içimde köklü bir merak uyandırdı. Çevremi kontrol etme ihtiyacı şimdi onun üzerinde yoğunlaştı. Ona sahip olmak için duyduğum ezici dürtünün yanında diğer her şey sönük kalıyor. Ne olduğunu bile bilmiyorum, ama gölgelerden bana bir parmak sallıyor.

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdığımda Mia'nın yanakları kızarıyor.

"Beni şaşırttın." Kıçına bir şaplak attım, sesi küçük odada yankılandı. "Yüzüme otur. İyiliğinin karşılığını vereyim."

Dizlerini başımın iki yanındaki şiltenin üzerine koyarak üzerime yerleşirken yüksek sesle söylemediğim şey, Cole'un amının ve kalçalarının iç kısmının tadını hâlâ alıp alamadığımı görmek istediğim.

Kıçının yanaklarını kavrayarak onu aşağı çekiyor, damlayan am dudaklarını emiyorum. Aslında, kabarık amcığıyla ziyafet çekerken onun kurumuş döllerinin tadını alabiliyorum. Kıvranıyor ve inliyor. Genellikle sıkılıyorum, o yüzüme binerken emme ve yalama hareketlerine devam ediyorum, ama bugün farklı.

Parmaklarım solgun kıçını morartıyor. Onu Cole'dan temizlemek için yalıyorum, karanlığı daha da karıştırıyorum, baştan çıkarıyorum ve yüzeye çıkardığı gizemli hislerle oynuyorum. İlgimi çekti. Daha fazlasını istiyorum.

Yatak odasından çıktığımızda bizi karşılayan çırpılmış yumurta ve domuz pastırması kokusuna MİDE İTİRAZ EDİYOR.

Allie yemekleri tabağa koyarken bize gülümsüyor. "Kahvaltı için tam zamanında." Kız arkadaşımın aksine, Allie son derece şık giyinmiş.

Yüzümü buruşturarak sandalyeye çöküyorum ve Mia'yı da yanıma çekiyorum, Cole'un tepkisini kışkırtmaktan başka bir sebep olmasa bile. Dün gecenin kıyafetlerini giymiş, bugün daha da eziyet çekmiş görünüyor. Hâlâ burada olmasına, Allie'nin güneşli havasına katlanmasına şaşırıyorum.

Buzdolabının kapağını gereğinden fazla kuvvetle kapatarak masaya doğru ilerliyor ve bana ters ters bakıyor. Mia'nın kulak memesini ısırarak, kız öğrenciler gibi kıkırdarken onun düşmanlığını fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Gerçi beş dakika önce yatak odanızdan gelen seslere bakılırsa kahvaltınızı yapmışsınız bile," diye takılıyor Allie.

Dişlerimle Mia'nın kulak memesini çekiştirirken Cole'a bakıyorum. "Açlıktan ölüyorum."

"İğrenç," diye güler Allie, koltuğuna oturur ve çatalını eline alır. Sonra kaşlarını çatarak Cole'a bakar. "Oturmayacak mısın?"

Bir koltuk çeker ve kendini aşağıya bırakır. Gerginlik dalga dalga yayılıyor ama Allie ve Mia dün geceyi tartışırken bu durumdan habersizler. Kim kimi becerdi, kim nerede sızdı. Hepsi de sıkıcı, umursamadığım gevezelikler.

Yine de Cole'un bana doğru dik dik baktığı hançerleri çok önemsiyorum. Bu sabah onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Çok eğlenceli.

"Yemeğini ye," diyorum, çenemi eğerken ona doğru sırıtıyorum.

Uzun parmakları çatalın etrafında kıvrılıyor ve çenesindeki bir kas çalışarak tabağındaki pastırmayı saplıyor. Bakışlarımı tutarken çatal şiddetle porselene çarpıyor.

Aletim tepki olarak sarsılıyor ve dişlerimi Mia'nın boynuna geçirmek için eğiliyorum. Keşke aynı anda olmasa da ikimizin de onun deliğini doldurduğumuzu bilseydi. Ancak bu da başka bir uyarıcı düşünce. Acaba onu aramıza hapsetsek, taşaklarımızdaki dölleri sağana kadar o amcığı kullansak ikimizin sikini de alabilir miydi?

Mia'yı kucağımda kaydırırken, acıyı hafifletmek için şimdi zonklayan sikimi sıkıyorum, bir yandan da kalın sikinin kız arkadaşımın amının içinde benimkine karşı hareket etmesinin, o dar deliği sınırına kadar germesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Belki de onu parçalayacaktı.

Sonunda yemeğini içine çekmek için başını çeviriyor ve ben de çenesinin çalışmasını, saçlarının fırtınalı gözlerinin üzerine düşmesini izliyorum. Allie ona doğru eğiliyor ve o irkilince ilgim daha da artıyor. Aniden oldu. Aynı hızla kayboldu.

Gözleri yine benimkilerle çarpışıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. Ne saklıyorsun? Dünyaya söylemediğin ne var? O güzel kız arkadaşın ihtiyaçlarını karşılamıyor mu?

Yemeğimizi bitirdikten sonra, Mia duş almak için kaçarken ben bulaşıkları yıkıyorum ve Allie annesinin telefonuna cevap vermek için kendini yatak odasına kilitliyor.

Cole bir fırtına bulutu gibi buzdolabına yaslanmış, başı arkaya eğik, çizmeli ayakları genişçe dikilmiş, elleri ceplerinin derinliklerine gömülmüş bir halde beni izliyor.

Ellerimdeki tabağı sabunlayarak onun çıkmasını bekliyorum. Su çok sıcak, ama yanmayı hoş karşılıyorum. Gözlerinin başımın arkasında delikler açmasının baş döndürücü hissini seviyorum.

Kafatasının içinde neler oluyor? Burada ne işi var?

"Dün gece neden bu kadar çok içtin?" diye soruyor, boğuk sesi ensemde bir okşayış gibi geziniyor.

Omuz silkiyorum, süngerdeki sabun köpüklerini sıkıyorum, elimdekinin onun siki olduğunu ve taşaklarından döl sağdığımı hayal ediyorum. "Jackson içmem için bana meydan okudu."

"Jackson?" Sesinde bir gerginlik var.

Ben süngeri tabağın üzerinde geniş bir daire çizerek kaydırırken o hareket halinde, sinsice yaklaşıyor. Tekrar sıkarak daha fazla kremsi köpüğün yüzeye çıkmasını sağlıyorum ve köpük yavaşça parmaklarımdan aşağı kayıyor. *"Bunu seviyorsun, değil mi Cole? Ver onu bana."*

Sırıtıyorum. "Sesin gergin geliyor."

Sıcaklığı sırtımla aynı hizaya geliyor ve tişörtün altındaki tenimden daha fazlasını ısıtıyor. Onu her yerde hissediyorum, nefesi kulaklarımın etrafında kıvrılan kısa saç tellerini kızdırmak için boynumun üzerinde dolaşıyor. Elimdeki süngere odaklanıyorum ve başparmağımı kremsi köpükte gezdiriyorum. *"Küçük kardeşin için ne kadar iyi bir çocuksun. Şu döllere bak."*

"Sana kız arkadaşından ayrılmanı söylemiştim. Videoyu göstereceğim-"

Dönüyorum ve parmaklarımı tezgâhın kenarına doluyorum. "Böyle bir şey yapmayacaksın Cole."

Çenesi seğiriyor ve sonra alay ederek başını sallıyor. Başka tarafa bakıyor ama ben ıslak elimle çenesini kavrıyorum, parmaklarımın arasından sızan köpükle bir anlığına kendimden geçiyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, dudakları benimkilerden kıl payı uzaklaşıyor ve o da isteyerek geliyor, öfkeli bir dalga gibi içime çarpıyor. "Benimle oyun oynama Cole. Beni tanımıyorsun. İnan bana, beni köşeye sıkıştırırsan neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin. Isırırım ve canın yanar." Başını çevirerek dudaklarımı kulağına değdiriyorum ve aletinin kot pantolonunun içinde seğirdiğini hissediyorum. "Belki de istediğin budur?" Onu itiyorum ve sendeleyerek geri çekiliyor.

Gözleri, göğüs kafesimin arkasında daha sert gümbürdeyen organım kadar yabancı ve anlaşılması zor bir duyguyla kısa bir süreliğine titreşiyor. Beni lavaboya sıkıştırmak için öne atılıyor. "Beni sınamak mı istiyorsun, Blaise? Devam et. Beni kışkırt. Bakalım ne olacak."

Bana bu şekilde baktığında, bu çok fazla, bu yüzden sıkılan çenesine ve nefesindeki hafif aksama odaklanıyorum. Zonklayan kalbimden gerilen sikime kadar her parçam onun için ağrıyor. Birimiz kırılana kadar itme ve çekmeden oluşan zehirli bir karmaşayız. Sarhoş edici kokusu ve zehri bana saldırırken, kalkanımda zayıflıklar ararken duygulara ya da onların saldırısına alışık değilim.

"Seni kışkırtmamı mı istiyorsun?" Dudaklarımı ıslatarak soruyorum. "Cesaretin varsa," diye meydan okuyor.

Kahkahalar boğazıma tırmanıyor. O ciddi mi? Tabii ki ciddiyim. Ona geniş bir gülümseme gösteriyorum, onun esir almayan, beni katlamak isteyen bu yönünü takdir ediyorum.

"Oh, buna cesaret edebilirim." Doğrulurken kot pantolonunun üzerinden sikini kavrıyorum ve taş gibi sert uzunluğunu avuçlayarak nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oluyorum.

"İlginç," diye mırıldanıyorum ıslak yeri okşayarak. "Daha önce Allie sana doğru eğildiğinde nasıl irkildiğini gördüm."

Kesik kesik nefesleri dudaklarıma çarpıyor ama dokunuşumdan uzaklaşmıyor ya da bana durmamı söylemiyor.

Gerçekten çok ilginç.

Aletini sıkıyorum, benimki inanılmaz derecede sertleşirken bir kahkaha atıyorum. "Şimdi ürkmüyorsun. İlginç, sence de öyle değil mi? Geçen gün banyoda rollerin tersine döndüğünü hatırlıyor musun? Beni aileme ifşa etmekle tehdit etmiştin ve beni tahrik olmakla suçlamıştın. İşlerin bu kadar tersine dönmesi çok komik."

Boğazı düğümleniyor ve çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, sanki beni eşek sudan gelinceye kadar dövmemek için her şeyini ortaya koyuyor. Yumruklarıyla bana saldırmak istiyor. Kanımı akıtmak istiyor.

Bu bir irade savaşı. İlk kim pes edecek? Kim geri adım atacak? "Dur tahmin edeyim. Seni tatmin etmiyor. Belki de hoşlanıyormuş gibi yapıyorsun. tek istediğin büyük, şişman bir sikin içinde boğulmakken?"

Bu sefer elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve geri adım atıyor. Siyah saçlarımın dalgalı tellerinin altından onu izleyerek zaferin tadını çıkarıyorum. Ellerini ritmik bir şekilde yumruklayıp soğukkanlılığını yeniden kazanmak için çok uğraşırken hırıltılı nefesler sessizliği bölüyor. Öfkesinin altında bir yumuşaklık var, bir sonraki titreyen nefesinden ya da dudaklarını yalamasından daha cazip bulduğum bir kırılganlık.

Elimde olsa, özünde sakladığı şeyi ele geçirene kadar onu katman katman soyup açardım. Bana attığı o savunmasız bakışın arkasında ne var.

Allie tökezleyerek yatak odasından çıkıyor ve duvarlarının toza dönüştüğü bu gergin anı bozuyor. "Vay be, hiç susmuyor." Sesi bana kara tahtaya çakılmış çivileri hatırlatıyor ve onu çıplak ellerimle boğazlama dürtüsü parmak uçlarımda karıncalanıyor.

Cole arkasını dönüyor ve tamamen bana yönelik bir gösteriyle dudaklarını onunkilere yapıştırıyor. Sert sırtındaki kasların kayışını izlerken yine de ilgimi çekiyor. Parmakları kalçasına kayıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti çıkarıyor, atletinin şortuyla birleştiği yerde teninin üzerinde geziniyor.

Eğlenerek lavaboyu itiyorum ve yanlarından geçiyorum. Onu becermeyecek. Beni ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsa da.

Köşeyi dönmeden önce omzumun üzerinden bakıyorum. Cole kirpiklerinin altından beni izliyor, bir yandan da kız arkadaşının yüzünü kocaman ellerinin arasına almış, ağzıyla ziyafet çekiyor.

Kapının pervazına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, kaslarım şişiyor.

Neyin var göster bana, Cole.

Onu soluduğu hava gibi öpüyor ve itiraf etmeliyim ki ikna edici bir iş çıkarıyor ama beni kandıramıyor. İkimiz de kendimize özgü yöntemlerle bukalemun gibiyiz, aşılmaz duvarların ve çatlak maskelerin ardına saklanıyoruz.

Kıkırdayarak uzaklaştım ve odadan çıktım.

CHAPTER 8
COLE

Coach başımı ağrıtıyor, muhtemelen Blaise'in dün yaptığından daha kötü. Bu orospu çocuğunun bana el kaldırmayı aklından bile geçirme cüreti. Kim olduğunu sanıyor bu herif?

Sanki her gün yapıyormuş gibi beni açıkça kavradı ve bunu düşündükçe, sikimi çok az mücadele ederek nasıl yuttuğunu hatırladıkça, bundan hoşlanıyor olabilir.

Sikeyim.

Ona hiçbir zaman ellerini bana yaklaştırmak istediğimi söylemedim. Evet, birkaç kez onunla dalga geçtim, saçmalıklarını yüzüne vurdum ve Mia'dan ayrılmasını talep ettim, ama ona asla "büyük, şişman bir sikin içinde boğulmak" istediğime dair bir fikir vermedim.

Lanet olası pislik.

Bir omuz bana çarptı ve neredeyse onu yere

seriyordum. "Dikkatini ver, Carter."

Dişlerimi sıkıp Samson'a ters ters bakıyorum, arkadaşım olması umurumda değil. Bugün saçmalayacak havada değilim. Ve bu muhteşem öğleden sonrayı daha da güzelleştirmek için Blaise kenarda duruyor, sabırsızca topuklarının üzerinde zıplayarak seçmelerin ikinci gününün başlamasını bekliyor.

Takımım için.

Üvey babam koçun en iyi arkadaşı sayılır, bu yüzden takıma girmesi kaçınılmaz. Muhtemelen üniversiteli çocuklarla nasıl oynayacağını bile bilmiyordur. İyi bir çocuk olmanın ayrıcalıkları sanırım.

"Sence Samson'ın yerini alacak mı?" Jackson kaskının klipslerini sıkarak yanımda soruyor. "Dünkü seçmelerden duyduğum kadarıyla iyi bir defans oyuncusu."

"Koç Samson'ın yerini dolduramaz, o çok iyi."

"Umarım Keith'tir. Kaytarıyor."

Homurdanıyorum. "Bunu antrenmana geç ve hâlâ sarhoş gelen söylüyor."

Omuz silkip yerine koşuyor, ben de oyunumu bitirirken Blaise'e bakmamaya çalışıyorum, her iki saniyede bir bağırmaktan boğazım ağrıyor.

Ter içinde yüzümü tişörtümle silerken, bakışları karın kaslarıma kayan Blaise ile göz göze geliyorum. Yakalandığını görür görmez bakışlarını kaçırıyor ve seçmelere başlamak için koçun yardımcısını takip ediyor.

Yine de ona bakmaya devam ediyorum. Akıcı bir şekilde hareket ediyor ve ne yaptığını biliyor gibi görünüyor, bu da beni rahatsız ediyor. İki kez çalım yedi ve başka bir öğrenci yüzüne vurduğunda müdahil olma dürtüsüyle savaşıyorum.

Benim sorunum değil. "Siktir,

Carter!"

Samson'a bakıyorum, gözleri kocaman. Ona saldırdım mı?

"Sanırım kaburgalarımı kırdın."

"Dramatik olmayı bırak," diye karşılık veriyorum, kalkmasına yardım ederek. "Dikkatimi vermiyordum."

"Yürüyen başparmak Blaise'e bok atıyor diye mi? Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, yerimize geri dönerken kendimi silkeliyorum. "Babası onun hâlâ bir çocuk olduğunu ve başına gelen her kötü şeyin benim suçum olduğunu düşünüyor."

"Bu, başparmağa gönderdiğin bakışı açıklıyor."

Tabii. Sebebi bu diyelim. Sanki Blaise'i yutup kemiklerini kırmak istiyormuş gibi kaşlarını çatması hoşuma gitmiyor. İri bir herif; ölmeden önce beş dakika dövüşebilirim ama gerekirse onunla dövüşürüm.

Blaise yarım saat içinde terden sırılsıklam oluyor ve elini dağınık siyah saçlarında gezdirip duruyor, beyaz şortu mücadelelerden dolayı kire bulanmış ve kasları bacaklarında şişkinleşiyor.

Güçlü sırtına uygun kocaman kalçaları var.

Kahretsin. Sanırım teke tek dövüşseydik, o piç benimle yerleri silip süpürebilirdi.

Gözlerimiz tekrar çarpışıyor ve ikimiz de nefes almaya çalışarak başka tarafa bakmıyoruz. Biri omzumu tutuyor, kulağıma bir ses geliyor ama önemli değil. Plan çoktan kafamda şekillenmeye başlamıştı.

Beni tehdit etti.

Kimse Cole Carter'ı boku yemeden tehdit edemez.

İşim bitince duşa giriyorum, telefonumu kontrol ediyorum ve Allie'den bir mesaj görüyorum, bu gece bana gelmemi istiyor.

Reddediyorum. Ona eşlik edecek havada değilim. Geçen sabah Blaise mutfaktan kaybolur kaybolmaz üzerime çıkmaya çalıştı ama onu omuz silkip derse geç kalmışım gibi davrandım.

Ben değildim.

Blaise ve seçmelerdeki diğerleri diğer soyunma odasına gönderilir. Şükürler olsun. Sanırım herkesin önünde soyunması beni sınırlarıma kadar zorlardı. Hepsi onun cüssesi hakkında yorum yapacak, sonra onu benimle kıyaslayacak ve sonra hepsini öldürmem gerekecekti.

Herkes yıkandı ve giyiniyor.

Çantamı yerleştirmeyi bitirdiğimde soyunma odasında yalnızdım ve kapı açıldığında başımı kaldırıp baktığımda...

"Mia?"

Kendine sarılıyor, burnunu çekiyor, gözleri ağlamış gibi kızarıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve içeri giriyor. "Gerçekten konuşmamız gerek."

Kaşlarımı çattım. "Blaise diğer soyunma odasında."

"Biliyorum. Onunla buluşmam gerekiyordu ama önce seni görmeliydim."

Çantamı omzuma atıp başımı eğiyorum. "Sorun nedir?"

"Bu bir hataydı. Lütfen, lütfen ondan ayrılmaya çalışma.
Ben.
" Kaşlarım saç çizgime kadar yükseliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sarhoştum ama geçen gece olanların bir kısmını hatırlıyorum.
Blaise bilemez ama bu bir daha asla olmayacak. Onu seviyorum."

"Ne ima ettiğine dair en ufak bir fikrim yok." Geçen gece ne kadar berbat durumdaydı? Allie ile birlikteydim.

Mia belli ki Blaise'in ben olduğumu
düşünüyor. "İçkiyi bırakmalısın, Mia."

Dudağını sıkıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Geçen sabah Blaise'e benden ayrılmasını söylediğini duydum."

Ne demek istediğini anlamam uzun bir saniye sürdü ve bir homurtu çıkardım. "Onunla taşak geçiyordum ama sen daha iyisini yapabilirsin."

"Sana karşı bir şey hissetmiyorum Cole. Blaise'i seviyorum."

Kafam yine karıştı. "Sen Allie'nin en iyi arkadaşısın. Neden bana karşı bir şeyler hissedesin ki?"

"Güzel." Başını sallıyor. "Eğer hiç olmamış gibi davranacaksak. Tamam. Ama lütfen ona benden ayrılmasını söyleme. Bu bir hataydı ve

bir daha asla olmayacak."

Kapı açılıyor ve Blaise duştan yeni çıkmış, yüzü kıpkırmızı, içeri girerken sanki tam karşımdaymış gibi irkiliyor ve araya mesafe koymaya çalışıyor. "Sen-" Kız arkadaşını görünce durur. "Ah, işte buradasın. Hazır mısın?"

Ona neden ağladığını bile sormuyor, ki bu çok açık. Başını sallıyor, bana kısa bir süre baktıktan sonra dışarı çıkıyor. Blaise onu takip ediyor, kapı aralığında duraklıyor. "Kendi kız arkadaşını bile zar zor kontrol edebiliyorsun. Benimkinden uzak dur."

Kapı çarpıyor ve sağ gözüm seğiriyor, hem kafam çok karışık hem de öfkeyle doluyor. Çantamı bırakıp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve arkadaşımın numarasını buluyorum. Üçüncü çalışta cevap veriyor.

"O maskeler ve kapüşonlular hala sizde mi?"

"Evet, dostum," diye yanıtlıyor Samson. "Onlara ihtiyacın var mı?"

Kendi kendime sırıtıyorum, şimdiden sahneyi hayal ediyorum. "Evet."

TELEFONUMA BAKIYORDUM, dizim zıplıyordu, bu öfkeden kurtulmam gerekiyordu ama bir torbayı yumruklamak ya da spor salonuna gitmek öfkemi azaltmıyordu.

Annem daha önce bana mesaj atarak Blaise ve kız arkadaşını rahat bırakmamı istedi ve daha önceki sözleri ile geçen sabah benimle konuşma şeklinin birleşimiyle, patlamak üzereyim.

Belki de çoktan koptum?

Mesajı dört kez yazıp her seferinde siliyorum, yatağıma uzanıyorum ve Blaise'in televizyonunun sesini dinliyorum. Mia içeride. Kıkırdadığını duyabiliyorum ve kapısını kırıp ona siktirip gitmesini söylemek ve Blaise'e öyle bir yumruk atmak istiyorum ki bayılsın.

Samson'dan aldığım beyaz maske ve siyah kapüşon başucu dolabımda duruyordu. Bir planım vardı. Ama şimdi onun yerine onu öldürebileceğimi düşünüyorum.

Siktir et.

Çaresizce göndermek istediğim mesajı yazıyorum.

Ben: Kim olduğumu bilmek ister misin? Bu akşam 7'de üniversitenin yüzme havuzunda buluşalım yoksa herkes mesajlarımızı görecek. Eminim.

Kız arkadaşın sik yalamayı ne kadar sevdiğini bilse çok heyecanlanırdı.

İç çekerek telefonumu yere atıyorum ve giyiniyorum. Reddetmeyecektir. Altına sıçacak ve cevaplar isteyecek. Muhtemelen kim olduğumu öğrenmeye çalışacak ama bunu anlamasına izin vermeyeceğim.

Telefonum çalıyor, hemen ardından bir ding sesi geliyor ve Blaise'den yanıt geldiğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tabii ki ondan. Bu boktan brülörde sahip olduğum tek numara o.

Blaise: Tamam.

Kaba cevabına homurdanıyorum, hazırlanmayı bitirirken içimde bir heyecan yumağı büyüyor, o ve Mia'nın yatak odamın kapısından geçerken tartıştıklarını duyuyorum. Mia'yı dışarı çıkarmaya çalışıyor, böylece kimliği belirsiz yabancısıyla kovalamaca oynayabilecek ve tekrar sikiyle boğulmaya hazırlanacak.

Bu düşünceyle sertleşiyorum ve kaşlarımı çatarak şişkinliğime bakıyorum. Neden üvey kardeşimi düşününce taş gibi oluyorum? Onunla sevişmek istiyorum, sevişmek değil.

Ne olursa olsun, boğazının tıkanmış başımın etrafında sıkıldığını ve öğürürken çıkardığı sesleri hatırlayınca nabzım atıyor ve kendimi kemerime göre ayarlamak zorunda kalıyorum.

Blaise'in yukarı çıkıp koridorda yürüdüğünü ve odasının kapısını gürültüyle çarptığını duyuyorum. Sırıtıyorum, kızgın olduğunu biliyorum ama onu can havliyle kaçmaya zorladığımda hissettirdiklerime bayılacak.

Saat altıya geldiğinde çantamı hazırlıyorum ve anneme Samson'a gideceğimi söylüyorum. Yanağımdan öpüyor ve ayrılırken üvey babamı görmezden geliyorum.

Yol çok kısa. Hız sınırını aşıyorum, adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Kapüşonumu çekip maskeyi yüzüme geçiriyorum, arabamı iki otobüsün arasına park ediyorum ki fark etmesin.

Okul kapalı ve tüm spor malzemelerinin bulunduğu odaya giderken ışıkları açma zahmetine girmiyorum. Telefonumdaki ışığı kullanarak bir silah arıyorum ve bir hokey sopasında karar kılıyorum.

Telefonum çalıyor.

Blaise: Buradayım. Korktun mu?

Gözlerimi devirerek çantamı odada bırakıyorum ve hokey sopasını sıkıca kavrayıp boynumu iki yana kırıyorum. Ofislere doğru ilerliyorum, okuldaki tüm hoparlörlere bağlı Bluetooth ayarlarını bulana kadar ekranları ve iletişim cihazlarını tarıyorum.

Dişlerim alt dudağımı yakalıyor ve çalma listemi açıp bir rock şarkısına tıklayıp tüm binaya yayılmasını beklerken sırıtıyorum. Sesi sonuna kadar açıyorum, hokey sopasını kapıyorum ve havuza doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda sırtı kapıya dönük, başı öne eğik, elindeki telefona bakıyordu. Çalan müzik yaklaştığımın sesini bastırdığından, ben hokey sopasını savurup kafasının yan tarafına çarparak onu suya düşürmeden önce kafasını kaldırıp bakma fırsatı bile bulamadı.

Su sıçratıyor, yüzeye çıkarken nefes nefese kalıyor, bana bakıyor, yüzüm maskenin altında saklı.

Yüzünün yan tarafında kan lekeli bir su damlası var ve lanet olsun, taşaklarım bu manzara karşısında boşalmak için ağrıyor.

Çenesini gererek ve başının yan tarafını tutarak dışarı çıkar.

"Koş," diyorum, müzikten duyabileceği kadar yüksek sesle ama Cole Carter olduğumu anlamayacağı kadar boğuk bir sesle.

O geri adım atarken göğsüm biraz daha sıkışıyor, sonra tekrar ve tekrar. Benimle kolayca dövüşebilirdi. Maskeyi yırtıp atabilir ve kim olduğumu görebilirdi ama bunun yerine, yüzü iliklerine kadar kan içinde kalan Blaise topuklarının üzerinde dönüp kaçıyor.

Kovalamadan önce on saniye bekliyorum.

Koridorda, karanlığın içinde, uzaktaki gölgesini görebiliyorum. Bazen onun deli gibi koşabildiğini unutuyorum, ama şanssızlığına bakın ki ben daha hızlıyım.

Tam saklanmak için bir dolabın kapısını iterek açtığı sırada ona yetişiyorum ve hokey sopasını ayaklarına fırlatarak yere düşmesine neden oluyorum.

Onu ormanda kovaladığım zamanlar gözümün önüne geliyor. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, kalkamayacağı kadar zapt etmek için ensesinden tutuyorum. Pantolonumun içinde zonkluyorum, saçlarını ıslatan kanı gördüğümde prekumum çoktan sızmaya başladı.

"Sen de kimsin lan?" Okulda bangır bangır çalan heavy metal müzik onun sözlerini bastırıyor ama ben onları seçebiliyorum.

Vücudumu onun üzerine indirmek için eğildim, aletimi kıçına bastırırken, ense kökünü bırakıp saçlarını tutarken kafası karışmış ereksiyonuma karşı dürtüm galip geldi.

Sikeyim.

Lanet olsun, neden bu kadar doğru geliyor?

Bacaklarını tekmelemesine ve bana ondan uzak durmamı söylemesine aldırmadan sikimi ona doğru daha sert itiyorum. O güçlü ve ben onunla yer arasına uzanırken pozisyonumu korumak için biraz mücadele ediyorum, elim onun öfkeli sert sikini yakaladığında sırıtıyorum.

Blaise Rowle kovalamacayı bırakıyor.

Aletini sıkarak, bir iniltiyle savaşarak ona doğru itiyorum. Hareketleri onu sikime ve sikini elime doğru itmesine rağmen hâlâ benden kurtulmaya çalışıyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye fısıldıyorum kulağına, sesimi alçak ve fark edilmeyecek şekilde tutarak.

Dirseği geriye doğru fırlayıp maskeme çarpıyor ve neredeyse maskemi düşürüyordu. Düzeltmek için hızla ayağa kalktım, gözümün ve yanağımın etrafındaki plastiğin bir kısmının koptuğunu hissettim.

Blaise aceleyle ayağa kalkıyor, göğsü inip kalkarken aleti pantolonunu deliyor, sonra dönüp tekrar koşmaya başlıyor.

CHAPTER 9
BLAISE

"S *çok iyi bir çocuk."*

Öldür beni. Bu fısıltılı kelimeler ve onları benimle alay etmek için bir silah olarak kullandığında uyandırdıkları öfke beni çılgına çevirdi, ama sadece bu değil - arzu, sırılsıklam kıyafetlerimin altındaki sıcak tenimi yaladı.

Pantolonumun içine hapsolmuş, hayatım buna bağlıymış gibi koridorda koşarken, kendimi futbol sahasında hiç olmadığı kadar zorlarken aletim nabız gibi atıyor.

Botlarım yerde gümbürdüyor ve bacaklarım daha sert ve daha hızlı pompalıyor. Tüketen korku ve beklentinin altında beni yakan bir ateş yanıyor. Yaşıyorum.

Köşeden uçarak geçiyorum, karşıdaki duvara çarpıyorum, darbenin şiddetini omzum alıyor. Acı zar zor fark ediliyor. Başım beni yüzme havuzuna uçuran darbeden dolayı zonklamaya başlamıştı bile. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve işte bu çok heyecan vericiydi. Sert aletinin arkamda kıçıma sürtündüğünü, parmaklarının saçlarımda seğirdiğini, her nefesin arkasında zar zor kontrol edildiğini hissettim.

Topuğumun dibinde olduğunu düşünerek arkama hızlıca bir göz atıyorum ve koridoru boş bulunca kalp atışlarım tehlikeli seviyelere yükseliyor. Kayarak durdum ve etrafımda döndüm. Nerede lan bu adam? Saniyeler önce arkamda olduğuna yemin edebilirim. Müzik sesi damarlarımda zonkluyor. Yavaşça duvara yaslanıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken karanlık koridoru tarıyorum.

Saldırganım bu kovalamacadan tahrik oluyor ve onun gerçek niyetinin ne olduğunu bilmemenin verdiği küçük şüphe titreşimi beni ateşliyor. Benden ne istiyor? Bunu ne kadar ileri götürecek? Kim bu herif?

Kalbim küt küt atarken kanı silmek için nemli kolumu gözlerimin üzerinde gezdiriyorum. Dikiş atılması gerekebilir.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kafatasıma keskin bir acı saplandığında irkiliyorum. Beni yere serdiğinde hiç geri çekilmedi.

Hayır, odaklan, lanet olsun.

Başımı sallıyorum, kaşımdaki kesikten sürekli kan akıyor, duvarı itiyorum ve birkaç saniyede bir arkama bakarak koridorda ilerliyorum.

Görünürde yok ve nedenini bir sonraki köşeyi döndüğümde anlıyorum.

Yanındaki pencereden giren ay ışığı, maskesinin arkasından beni izlerken heybetli formunu ruhani bir parıltıyla yıkıyor.

Ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum, darbenin etkisiyle başım dönüyor ve o da ilgiyle başını eğiyor.

Sallanıyorum, odaklanmaya çalışıyorum ama ondan iki tane gördüğümde bu çok zor oluyor.

Elindeki hokey sopasını sıkıca kavrayarak bana doğru bir adım atıyor ve ben geri çekiliyorum, elindeki silahı görünce seğirdiği için sikime lanet okuyorum - beni yakalarsa verebileceği zarar.

Odaklan, Blaise.

Maskesini bir şekilde çıkarmalıyım. Kimliğini açığa çıkarmalıyım ki beni sonuçsuz bir şekilde tehdit edebileceğini düşündüğü için onu yok edebileyim.

Bulanık şekli tekrar şekil değiştiriyor, ikiden üçe ayrılıyor ve sonra tekrar birleşiyor. Tökezleyerek geri çekilirken kıkırdıyorum, kan gözlerimi yakıyor. Çok fena sıçtım. Ama hey, bunu bu kadar heyecanlı yapan da bu, değil mi? Hayatta beni heyecanlandıran çok az şey var ve bu maskeli adam da benim kadar delirmiş olabilir.

Kolumu uzatıyorum, onu işaret ediyorum ve vahşi bir gülümseme gösteriyorum. "Yakalayabilirsen yakala beni, pislik." Arkamı dönüp ters yöne koşuyorum, kafatasımdaki bıçak gibi acıyı ve kalçalarımdaki yanan kasları görmezden gelerek bir sonraki koridordan aşağı uçuyorum.

Ne kadar hızlı koşarsam, o kadar heyecanlanıyorum ve o kadar çok diliyorum, hayır, *umuyorum*

-Beni sertçe becermeden ve bir kez olsun gerçek bir şeyler hissettirmeden önce sopayla kan revan içinde döveceğini.

Beklemek

mi?

Beni

becermek

mi?

Evet, kaybettim.

Bu düşünce dudaklarımdan daha fazla kahkaha dökülmesine neden oldu. Beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıyım. Yoksa kana susamış bir deli gibi beni kovalayan ereksiyon halindeki maskeli bir psikopattan neden bu kadar etkileneyim? Bu korku filmlerinin konusu ve ben bunun için buradayım.

Arkama bir bakış attım ve yaklaştığını gördüm.

Kahretsin...

En yakın amfiye dalıp kapıyı çarparak kapatıyorum, omzumu kapıya çarpıyorum ama yeterince hızlı değilim ve tahta onun hokey sopasına çarpıyor.

Tanrım... Homurdanıyorum, sopayı daha sert itiyorum, sonra dönüyorum, gözlerim boş koridorda geziniyor. Diğer tek çıkış odanın karşısında.

Kapı sırtıma doğru itildiğinde, aceleci bir kararla yükseltilmiş koltuk sıralarına doğru koşmaya başladım.

Basamakları uçarak çıkıyorum, kendimi sıralardan birine atıyorum, koltukların arkasından atlıyorum, daha da yükseliyorum. Zayıfım ve saldırganım gülüyor, hokey sopasını mobilyalara vuruyor.

Bir banka tırmanırken "Nereye gidiyorsun?" diye bağırıyor ve onun sesiyle iki sıranın arasındaki kirli zemine düşüyorum.

Acıyla irkildim, dirseğimi tuttum. Lanet olsun, acıttı! Göğsüm sessiz kahkahalarla titriyor. Nasıl oldu da kendimi sikini yaladığım bir delinin amfisinde kapana kısılmış buldum?

En yakın koltuğa tutunarak kendimi yukarı çekiyorum, acı kafatasıma saplanırken yüzümü buruşturuyorum. Yarın harika hissedeceğim.

Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum, vücudumun kontrolünü ele geçirmeye çalışırken gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Arkamda iki sıra daha var. Eğer hızlı olursam, en üstteki kapılara ulaşabilirim.

Sıramın sonuna geldiğinde, yaklaşmasını izlerken içimi bir heyecan dalgası kaplıyor. Koyu renk gözleri maskesinin arkasından bana bakıyor. Bir adımını diğerinin önüne atıyor, siyah kot pantolonu kaslı bacaklarını zorluyor.

Yerde diz çökmüş, yaralı dirseğimi göğsüme sıkıca bastırmış bir halde kanlı dişlerimi göstererek onun kalın çıkıntısına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama lanet olsun; sert aletinin dış hatlarını görebiliyorum. Saldırganın ayakları dibinde ölü taklidi yapan yaralı bir hayvanım. Bu beni çok tahrik ediyor.

Sadece bu da değil... Saldırganımla ilgili bir şey bana Cole'u hatırlatıyor. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama geniş omuzlarının gergin salınımında ve yakıcı bakışlarında bir şeyler var.

Kalbim buna karşılık daha sert çarpıyor ve işkence gören üvey kardeşimin gece sapığım olduğu fantezisine kendimi kaptırıyorum. Onu ait olduğu yere, ışığa geri yönlendirmeden önce benimle birlikte karanlık geceye inmesine ne kadar izin verirdim? Yoksa onu rehin alıp gölgelerin içine daha da mı sürüklerdim? Benim gibi bir ruh için fazla iyi ve fazla saf, ama onu bu kadar karşı konulmaz yapan da bu. Tadına bakmak istiyorum.

Hokey sopası çenemin altından geçip yukarı doğru eğildiğinde, maskenin arkasındaki ışıltılı gözlere bakıyorum ve bir an için bana bakan Cole oluyor; çelişkili, tahrik olmuş, berbat.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor, parmaklarımı avuçlarıma gömerken kalbim sabit bir ritim buluyor. Ölü taklidi yapan yaralı hayvanların özelliği uzun süre yerde kalmamalarıdır. Bu bir oyun, zaman kazanmak için 'mış gibi' yapma oyunu.

Kendimi ayak bileklerine doğru fırlatıyorum, onu gafil avlıyorum ve yere çarpmasına neden oluyorum. Kollarını savuruyor ama artık çok geç; nefesi ciğerlerinden sökülüyor.

Kendimi onun üzerine atarak maskesini yakalamaya çalışıyorum, sallanan kolları ve kıvranan vücuduyla mücadele ediyorum. Küçük sıranın içinde yuvarlanıyoruz, koltuklara çarpıyoruz, homurdanıyoruz ve küfrediyoruz, ikimiz de terleyene ve nefes nefese kalana kadar yumruklar savuruyoruz.

Yaralarıma yenik düşmeye başladığımda, aramızda daha zayıf olan ben, ayağa fırlıyorum ve kendimi sıranın arkasına atmaya çalışıyorum, ancak saldırganım bileğimden tutup beni aşağı çekiyor.

Siktir, siktir, siktir.

Sırt üstü yatıyorum ve hokey sopasını yemek boruma bastırarak üzerimde geziniyor. Buraya kadarmış. Artık mücadele edemiyorum. Çok güçsüzüm ve başım dönüyor, boğazımdaki inatçı baskının altında öksürüyor ve sıçrıyorum. Çubuğu itmeye çalışıyorum, bu çabadan dolayı homurdanıyorum. Çabalarım acınacak halde. Bacaklarımı yere vuruyorum, kalçalarım çarpıyor.

"Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum," diye alay ediyor, sesi müziğin içinde kayboluyor ama ben bu acımasız sözlerin ardındaki açlığı duyuyorum. Kalçalarını döndürüyor, kalın aletini benimkine sürtüyor ve ben inliyorum, tekrar içime girerken onunla savaşmak isteyip istemediğimden emin değilim.

"Söyle," diye ısrar ediyor, zonklayan uzunluğuma karşı bir sonraki çarpma dalgasıyla savunmamı yok ediyor.

Aletlerimiz pantolonlarımızın içinden birbirine sürtünüyor. Bacaklarımı ayırarak onu daha yakına davet ediyorum ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Kimsin sen?

Titreyen nefesim ayrılmış dudaklarımın arasından kıvrılıyor ve kapüşonunu iki yanından kavrayıp kumaşı buruşturup kırıştırıyorum.

Bana karşı daha sert sallanıyor, sonra sopayı bir kenara atıp elini boğazıma doluyor. "Söyle."

"Ben iyi bir çocuğum."

Yer değiştirerek, pantolonumu yırtıp açarken ve ağlayan aletimi yumruklarken beni yere sabitledi. İşte bu kadar. Maskesini yırtıp atabilir ve kim olduğunu sonsuza dek öğrenebilirdim ama nasırlı eli aletimin üzerinde kökten uca ve tekrar aşağıya doğru kaydığında gözlerim geri dönüyor. Boynumu eğiyorum, dişlerimi kanlı dudağımın üzerinde gezdiriyorum, kendimi tehlikeli bir fantezinin içinde kaybediyorum.

"Ne kadar iyi bir çocuksun, ha?" Sözleri acımasız ve soğuk ama bir o kadar da sıcak ve tanıdık.

Cole.

Futbol sahasında kaskı bronzlaşmış kolunun altında dengede dururken güldüğü, Samson zaten dağınık olan saçlarını karıştırırken ter içinde kaldığı görüntüler aklımdan geçiyor - mutfak kapısında yanımdan geçerken sıcak göğsünün koluma değdiğini hissediyorum, tekrar gitmeden önce gözleri bir anlığına benimkilere bakıyor.

Dudağımı acıtacak kadar sert ısırıyorum, zonklayan kalbimi yatıştırmak için acıya ihtiyaç duyuyorum, işkencecimin bir sonraki darbesine doğru itiyorum.

Kesik kesik bir nefes, ağrıyan göğsümü genişletirken içimi açıyor. Bu bedensel zevkten daha fazlası. Bu kendinden geçme...teslimiyet.

Bir yabancı sikimi kaldırırken, üvey kardeşimi düşünerek parçalanıyorum.

"Bana bak," diye emrediyor, çenemi kavramak için boğazımı serbest bırakıyor ve gözlerimiz çarpışarak nabız gibi atan sikime kıvılcımlar gönderiyor. "Elime boşalırken o gözlerin üzerimde olmasını istiyorum."

Kimsin sen?

Acımasız parmaklarını çenemdeki kirli sakallara batırıyor, gözleri içimi yakıyor. Kalçalarım onun dokunuşuna karşılık veriyor, sallanıyor ve itiyor. Titriyorum.

Hızını artırdıkça, gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. Kahretsin, çok yaklaştım. Kirpiklerim kapanma tehlikesi geçirdiğinde tutuşu sıkılaşıyor ve soğuk terler döküyorum, taşaklarım kalkıyor.

İnleyerek saçlarını avuçluyorum, yumuşak telleri parmaklarımın arasında hissetmek istiyorum, ama bileklerimi başımın üstünde bir eliyle tutmadan önce beni savuşturuyor.

Ben onun ağırlığı altında titrerken gözleri yüzümde geziniyor. Bu gözleri nereden tanıyorum? Cole'un gözlerinin bana baktığını hayal ediyorum, eli sikimde, okşuyor ve damarlı uzunluğumun üzerine precum bulaşıyor.

Nemli giysilerim tenime yapışıyor, ısınan etime karşı serin. Yanıyorum, o gözlere yakalandım.

Çaresizim.

Savunmasız.

"Aferin oğlum," diye övüyor, kalçama sürtünerek.

Okyanustaki köpüklü dalgalar gibi hareket ediyoruz, birbirimize bakarken kirli zeminde sallanıyoruz. Maskesindeki çatlağı tarayıp altındaki bronz teni gördüğümde doruğa ulaşmamı engelleyemiyorum. Ya maskeyi çıkarırsam ve Cole'u karmakarışık siyah saçları ve işkence görmüş gözleriyle bana bakarken bulursam?

Lanet olsun.

Boğazımdan iniltiler dökülürken titreyerek elinin üzerine boşalıyorum. Onları bastırmak için dudağımı sertçe ısırıyorum ama gözlerini kaçırmıyorum. Hayır, zevk narin, zedelenmiş bedenimdeki her kası sertleştirirken kendimi tamamen onun içinde kaybediyorum.

Mahvoldum.

Kaygan elini sikimin üzerinde yavaşlatıyor ve kırılgan, zonklayan bir dakika boyunca bana bakıyor. Konuşmuyoruz.

Bu savaş alanında kuma bir çizgi çekilmiştir.

Sonra gitti, ben onun saldırısından kurtulamadan odadan kaçtı. Akıllıca bir seçim.

"Hepsinin canı cehenneme," diye küfrederek elimi yüzümde gezdiriyorum.

Kanla kayganlaşıyor, avucumdan bileğime doğru uzanan kıpkırmızı bir perçem kolumu ıslatıyor.

Dişlerim birbirine çarpıyor ve titreyen elimi yumruk yaparak yanıma indiriyorum.

Kendimi kirli hissediyorum ama elinde hokey sopası olan bir yabancının beni bir hayvan gibi parçalamasına izin verdiğim için değil. Hayır, kovalamacayı ve adrenalini sevdim ama

Cole değildi. Bu uyuşukluğu tek bir bakışıyla kesip atabilecek tek kişi olan sinir bozucu üvey kardeşim değildi. Benim neyim var böyle? Neden onun peşinden koşuyorum? Ve neden bu yabancı sadakat duygusunu hissediyorum?

CHAPTER 10
COLE

T Telefonumun çalması beni derin uykumdan uyandırıyor ve hareket etmeye çalıştığımda irkiliyorum, vücudum dün geceki maskaralıklardan dolayı hırpalanmış ve morarmış.

Her şey sıkı ve gergin, benim sertleşmiş sikim de yorganımın altında hazır olda duruyor, pantolonumun içinde zorlanıyor.

Elimi güneye doğru itip rahat bir pozisyona getiriyorum ve karıncalanma hissinden dolayı inliyorum. Dün gece hiç boşalmamıştım. Tüm dikkatim Blaise'in üzerindeydi ve tam hâkimiyete sahip olduğumdan emindim.

Sanırım içten içe ona hükmetmek istemiyordum - maske takmak ve kim olduğumu saklamak nefes almamı biraz daha kolaylaştırıyordu.

Tam olarak ne istiyordum? Blaise'i yenmek mi? Ona dokunmak mı? Hayır.

Hissettiklerimden dolayı kafam karıştı. Allie beni sevdiğini iddia ediyor ama bacaklarını herkese açıyor, sonra Blaise her yerde.

Başucumdan bir vızıltı daha geliyor ve iç çekip elimi yüzümde gezdiriyorum. Uyumaya devam etmeliyim, çok yorgunum.

Tek gözüm açık, telefonuma uzanıyorum ve Allie'den gelen aramayı reddediyorum. Saat sabahın üçü ve özür dileyen milyonlarca mesaja bakılırsa beni yine aldatmış. Onu geri aramalı ve kiminle yattığını öğrenmeliyim - ve öğreneceğim, böylece kendimi utançtan kurtarabilir ve gidip o pisliği dövebilirim, ama o bir süre daha panikleyebilir.

Tekrar, tekrar ve tekrar arıyor. Bıkkınlıkla pes ettim ve telefonu açtım. "Ne?"

"Bebeğim," diye ağlıyor ve telefonu kapatmayı o kadar çok istiyorum ki. "Öyle demek istemedim. Bir şey yapmayı planlamıyordum, sadece onunla dersim hakkında konuşmam gerekiyordu!"

"Profesörünü yine becerdin." Soru değil ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığına göre haklıyım. "Etrafta düzüşmeye devam edeceksen neden benimlesin?"

Burnunu çekiyor, öksürüyor ve sonra bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Sesi alçalıyor. "Aylardır seks yapmadık Cole." Boğazı çatlıyor. "Bana yaklaşmıyorsun, yaklaşsan da uzaklaşıyorsun. Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Birbirimize mesaj atmıyoruz. Konuştuğumuzda da kuru ya da duygusuz oluyorsun ya da benden sıkılmış gibi görünüyorsun."

"Yani benden ayrılmak yerine aldatıyor musun?"

"Bence sen de beni aldatıyorsun."

Bir kahkaha attım. "Bu şimdiye kadar söylediğin en saçma şey." Teknik olarak hile yaptım. Blaise'in boğazını siktim ve onu okşayarak orgazma ulaştırdım ama bu sayılmaz. "Sana hile yaptığımı düşünmen için hiçbir sebep vermedim."

Burnunu çekiyor, ben de burnumun kenarını sıkıyorum.

"Samson'ın partisinde seks yaptık," diyorum, doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslayarak.

Sessiz kaldığında başımı sallıyorum. "Muhtemelen bu işi bitirmeliyiz, Allie. Belli ki bekâr bir hayat istiyorsun ve ben de kendimi daha fazla utandırmayacağım."

"Hayır!" diye çığlık atıyor. "Lütfen. Lütfen, buna bir son verme. Daha iyisini yapacağım."

Karanlık odamda bir hareket hissediyorum ve yan tarafa baktığımda sırtını duvara dayamış yerde oturan birinin gölgesini görüyorum.

Hala ağlıyor ve bana yalvarıyor, ama telefonu yüzüne kapattım.

Blaise.

Eğilip lambamı yakıyorum, odayı yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyorum. Gözlerim yüzündeki morluklara, başının yan tarafındaki kurumuş kanla kaplı yarığa ve yumruklarımdan dolayı şişmiş gözüne takılıyor.

"Blaise?"

Adını söylediğimde bana bakmıyor. Saçları dağınık, sanki elleriyle karıştırmış gibi. Ve aynı kıyafetleri giymiş. Hâlâ nemliler, değil mi?

Yutkunuyorum ve biraz daha doğruluyorum. Sessizlik sağır edici ve buradaki gerginlik beni biraz geriyor. Aramızda bir ip var ve boğazıma mı dolanıyor yoksa beni Blaise'e doğru mu çekiyor bilmiyorum.

"Ne oldu sana böyle?" Bütün o hasarı yumruklarımın verdiğini gayet iyi bilerek soruyorum. "Bok gibi görünüyorsun."

Bana herhangi bir yanıt vermiyor, hatta ona bir şey sorduğumu bile kabul etmiyor. Boş boş, gözlerini kırpmadan karşısındaki duvara bakıyor.

Ona gitme dürtüsü beni rahatsız ediyor. Bunu neden yapayım ki?

Çalan telefonumu alıp Allie'yi susturuyorum ve Tanrı aşkına, Mia'dan Blaise'in evde olup olmadığını soran bir mesaj geliyor.

Neden herkes sabahın bu saatinde uyanık?

Ekranıma kaşlarımı çatıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Mia seni arıyor." Hiçbir şey. Kız arkadaşında neden numaramın olduğunu sormuyor bile. Onun numarası bende kayıtlı değil ama Blaise'in beni bu numaradan milyonlarca kez arayıp ya beni azarladığını, ya onu almamı istediğini ya da biriyle görüşmek istediğini biliyorum. Ailelerimizin numarasını hatırlıyorum.

Neden konuşmuyor? Onu o kadar iyi becerdim mi? "Zor bir gece miydi?" Ona soruyorum ve kendimi tokatlamak istiyorum.

Tabii ki zor bir geceydi. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, sonra da kendimi ona zorladım. Zor bir gece demek hafif kalır. Bunu söylerken, benim de vücudum acıyor. Eğer gerçekten isteseydi, beni durdurabilirdi. Maskemi çıkarabileceği bir açıklık vardı ama o bilinmeyen bir şeyden zevk almayı seçti.

Onu kovalamanın, onu izlemenin, ona vurmanın ve dokunmanın verdiği heyecanla sertleşmiştim. O kadar sertleşmiştim ki görüşümü kaybediyordum. Neredeyse çok ileri gidiyordum, daha fazlasını istiyordum, daha ileri gitmek, onu gerçekten iyi becermek ve bundan hissetmek istiyordum, ama elimi horozunun etrafına sardığımda gözlerindeki bakış? Beni şaşkına çevirdi.

Benim neyim var böyle?

Dudağımı çiğneyerek, maskeyi ve siyah kapüşonluyu kesinlikle paketlediğimden emin olmak için odama bakıyorum - dolaptaki çantamdalar.

Yüzümde ben olduğumu gösteren herhangi bir çürük ya da kesik yok ama ya sesimi tanıdıysa? Sol gözüm çatlaktan görünüyordu. Fark etti mi?

Belki de parfümümdendir. Sikeyim. Blaise onunla yatan kimliği belirsiz maskeli adamın ben olduğumu biliyor mu? Üvey kardeşinin ona zorla sakso çektirdiğini, sonra da boşalana kadar sikini okşadığını biliyor mu?

Yutkunuyorum ve yatağın kenarına oturuyorum, dizlerim zıplıyor, dirseklerimi onlara dayadığımda duruyorum. "Sessiz kalıp hiçbir şeye bakmayacak mısın, yoksa neden odamda olduğunu söyleyecek misin?"

Ben ve annem yıllar önce taşındığımızdan beri buraya sadece iki kez geldi. Bir keresinde sarhoştu ve onu kendi odasına götürmek ve berbat durumda olduğu gerçeğini saklamak zorunda kaldım. İkincisinde, bir tartışmadan sonra içeri daldı ve beni boğmaya çalıştı. Babası bizi ayırıp suçu benim üzerime atmadan önce saatlerce kavga ettik. Ben zorbaydım, o da kurbandı.

Her zaman. Lanet olsun. Zaman.

"Bir şey mi aldın?" Boğazıma düğümlenen sinirle soruyorum.

"Sadece..." İç çekiyor, gözlerini kapatıyor. "Burada oturmama izin ver."

Neden bu sözleri söyleme şekli beni göğsümden bıçaklıyor?

Sonraki on dakika boyunca sessiz kalıyoruz, telefonum Allie'den tekrar tekrar çalıyor - ama bu daha önemli. Blaise'den nefret ediyorum. Ondan gerçekten nefret ediyorum ama içimde onu korumak isteyen bir şey de var. Ayrıca, bence o da biliyor ve bunu sindirmeye çalışıyor. Belki de birkaç saat sonra kahvaltıya inip ailemize ona zorla cinsel ilişkiye girdiğimi söylemeye hazırlanıyor. Evlatlıktan reddedileceğimi ve okulumun biteceğini biliyor. Takımdaki yerimi kaybedeceğim ve eğer atılırsam, babamın günü kurtarmak için araya girme ihtimali çok yüksek.

Yapacağından değil. Annemin canına tak ettiğinde kaçtık ve o beni bulmayı hiç denemedi.

Ben kimsenin istemediği bir çocuktum.

Annem her hafta sonu sabahı yaptığı gibi kahvaltı için bir sofra hazırladı. Eğer yerel hastanemizin koğuşunda çalışmıyorsa, yemek kitaplarıyla birlikte mutfağa giriyor ve her saniyenin tadını çıkarıyor.

Üvey babam masanın karşısından bana bakıyor. "Dün gece neredeydin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Samson's, neden?"

"Gecenin bir yarısı ön kapıların açıldığını duyduk." Bakışlarımı tabağıma indirip omuz silkiyorum. "Ben değildim."

Elini yüzeye çarptığında masa sallanıyor. "Yalan söyleme, evlat."

"Gavin," diye azarlıyor annem. "O olmadığını söyledi." "Benim oğlum değildi."

Düzenli olarak Blaise'in oğlu olduğunu, benim onun için biyolojik bir şey olmadığımı ve bana karşı güçlü bir kötü his beslediğini belirtmeyi seviyor. Benim babam olduğumu düşünüyor. Ona benziyorum ve görünüşe göre büyüyünce ben de onun gibi davranacağım.

Eğer bir aile babası olursam, dünyada yapacağım en son şey onları istismar etmek olur. Oğluma zorla benzin içirip geri kusturmazdım ve karımı benden korkar hale getirmezdim.

Asla.

Ağzımı yemekle dolduruyorum ve yüzünü yulaf ezmesi kasesine çarpmak istememe rağmen onu görmezden geliyorum.

Blaise içeri giriyor ve gözlerim onu takip ederken çiğnememi donduruyorum. Gün ışığında daha kötü görünüyor. Morluklar öncekinden daha belirgin. Ailelerimizin görmemesi için onları kapatmaya ya da kapüşonlu bir kazak giymeye bile çalışmadı.

Gavin ayağa kalkar. "Tanrım, Blaise. Ne oldu?"

Onu görmezden geliyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor, gözünün etrafındaki mor halka neredeyse kapağını şişirerek kapatıyor. Tabağını yemekle doldurduktan sonra kendine bir bardak portakal suyu dolduruyor.

"Biri seni incitti mi?" Bir kez başını sallar.

Neden bilmiyorum ama sinirleniyorum, kafası karışık, sahiplenici tarafım onu inciten kişinin ben olduğumu unutuyor.

Üvey babam oturuyor ve çatal bıçağını kavrayıp bana kaşlarını çatıyor.

"Onu koruyamadıktan sonra ağabeylik yapmanın ne anlamı var?"

Ona ve anneme ters ters bakıyorum. "Yani Blaise hıyarlık edip dayak yediğinde suçlu ben mi oluyorum?"

"Evet," diye yanıtlıyor Gavin. "Okulunuzla konuşacağım. Benim yüzümden çok fazla özel muamele görüyorsun ve bunun oğlumun başına gelmesine izin vererek bana borcunu mu ödüyorsun?" Başını iki yana sallayarak çene çalıyor. "Babanla kalmalıydın."

Koltuğumda geriye doğru itiyorum ve tabağını masadan alıp seramiği duvara çarpıyorum. "Bunu bir daha söyle, pislik."

"Bu kadar yeter!" Annem bağırıyor. "Blaise, Cole, odalarınıza gidin. Hemen." Blaise ayağa kalkıyor ve hiçbir şey söylemeden gidiyor ama ben sandalyemde kalıyorum.

"Ben yirmi yaşındayım, on üç değil. Benimle çocukmuşum gibi konuşmayı kes." Gavin'e dönüyorum. "Eğer bir daha babamdan bahsedersen, seni

pişmanım."

"Bizim çatımız altında yaşıyorsun evlat, bize saygı duymaya başlayacaksın, yoksa parasız ve üniversite finansmanından yoksun olarak dışarıda kalacaksın."

"Gavin," diye tersliyor annem.

Başka bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırıyor. "Tüm geleceğin benim elimde. Futbol takımında Jackson'ın yerine oğlumun oynamasını istersem, oynarım. Sokaklarda olmanı istersem, olacaksın. Zıplamanı istersem, ne kadar yükseğe zıplayacağını bana soracaksın."

"Blaise kendini savunabilir," diye homurdandım. "Kafanı kıçından çıkarıp onun senin çizdiğin gibi küçük bir melek olmadığını görmen gerek. Dayak yedi çünkü o da tıpkı babası gibi bir pislik."

"Cole." Annem kolumu çekti. "Dur."

İstemeye istemeye dinleyip gidiyorum, keşke bu orospu çocuğunu yumruklayabilseydim. Ama o haklı. Tüm geleceğim onun ellerinde.

Oğlundan nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyorum.

Kafatasımın arkası fayanslara çarpıyor, sıcak su saçlarımı ve tenimi ıslatırken gözlerim kapanıyor. Her uzun darbede taşaklarım vücuduma daha sıkı yapışıyor, nefes aldıkça ciğerlerim havayı dışarı atıyor.

Dün geceden beri diken üstündeyim. Bir an önce zevk almak istiyordum. Blaise odamın köşesinde somurtup dururken yatakta kendi elimle beceremedim ve kahvaltıya inmeden önce kalkıp gittiğinde yapamadım ve şimdi, saatler sonra, elimi kaya gibi sert şaftımda yukarı ve aşağı kaydırırken şişmiş tepem precum ile sızıyor.

Bir inilti çıkarıyorum, elim cam kapıya çarpıyor ve avucum kayarak buhardan oluşan buğunun bir kısmını sildiğinde, gözlerim yeşil olanlarla çarpışıyor.

Her tarafım donuyor, Blaise'e bakıyorum, aletim avucumun içinde titriyor. Buğulanmış camdan görebildiğim kadarıyla lavaboya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Üzerinde bir kazak var, muhtemelen ailemiz ve Mia'yla çıkacağımız kayak gezisi için hazırlanmıştır.

"Durma," diyor, sesi gergin.

Uzun bir süre gözlerimiz birbirine yapışık kalıyor, kalbim tehlikeli bir şekilde hızlanıyor, sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Bakışları sikimin etrafındaki elime kayıyor. Camın arkasından belli belirsiz görebilecek. "Devam et."

Elim uzunluğumun etrafında kalıyor. "Her şeyi mahvetmek zorundasın, değil mi?"

Başını salladı. "Dedim ki... *devam et*."

Kavrayışım sıkılaşıyor ve bunun beni nasıl vahşileştirdiğini saklamak için dişlerimi sıkıyorum - bana kahvaltıda sıradaki benmişim gibi bakıyor, yüzü, derin sesi, kıyafetlerinin arasından görebildiğim gergin kasları. Ellerinde damarlar var ve ben dalgınca kendi avucuma sokulurken elinin bana sarılışını hayal ediyorum.

Banyonun dışından yatak odamın kapısı açıldı. "Cole?" Allie sesleniyor ve ben duraklıyorum. Onun burada ne işi var?

Blaise uzanıp kapıyı kilitliyor. "Devam et," diyor yine sessizce, kollarını kavuşturup bir kez daha lavaboya yaslanarak.

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor, benimkiyle eşleşiyor ve çenemi sıkıyorum, elimi hareket ettirmeye çok ihtiyacım var, parmaklarım zonklayan çevrenin etrafında esniyor.

Blaise'in vücudu çok rahat, izliyor, bekliyor ve ben her yerde gergin ve kaskatı kesilmiş durumdayım.

"Cole?" Allie tekrar adımı sesleniyor ve banyonun kapı kolu sallanıyor. İkimiz de o yöne bakmıyoruz. Onun büyüsüne kapılmıştım, her yavaş, sıkı vuruşta gözlerim kilitleniyordu. Bunu yaptığım, beni dinlediğim için kendimden nefret ediyorum ama nedense o beni izlerken omurgamı saran zevk daha da artıyor.

"Beni içeri alır mısın? Lütfen, konuş benimle bebeğim. Benden ayrılamazsın!" Küçük yumruğu tahtaya çarpıyor, ardından bir hıçkırık geliyor. "Lütfen Cole. Sen istemediğin için annen bu geziye gitmemi istedi. Bunu başaracağız. İyi bir kız olacağım."

Sesini alçaltıyor. "Senin için her zaman iyi bir kız oldum, değil mi?"

Blaise başını yana eğiyor, ikimiz de onu görmezden geliyoruz. "Senin için her zaman iyi bir kız mı, ağabey?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, dudağımı ısırarak. "Ben senin lanet olası kardeşin değilim."

Kıkırdıyor ve taşaklarım neredeyse patlayacak gibi oluyor. "Sence burada olduğunu, kendine dokunduğunu ve ben izlerken bundan hoşlandığını bilse ne derdi?"

Ahlaksız. Ben ahlaksız ve hastayım ve bunu seviyorum.

"Seni tatmin etmediğini biliyordum," diyor, cama yaklaşırken sırıtarak. "Bir sik istiyorsun. Hem de herhangi bir alet değil. Sanırım benimkini istiyorsun."

Cam kapıyı kaydırarak açıyor, banyo dün geceden kalma silik morlukları göremeyeceği kadar buğulu. Onun yakınlığı bedenimi canlı hissettiriyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Başımın arkası tekrar fayanslara çarparken gözlerim dönüyor, elimi becerirken kalçalarımdaki kaslar geriliyor. Göğsümden yükselen derin iniltiye engel olamıyorum.

Blaise'in sesini dinlerken, elini göğüs kafesime bastırdığını, boğazımı kavramak için yukarı kaldırdığını, beni boğduğunu, havamı kestiğini ama sözlerimi kesmeye yetmediğini hissediyorum.

"Sakın... bana dokunma," diyorum dişlerimi sıkarak, dizlerinin üzerine çöküp sikimi tekrar emmesini, içine kaymanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istememe rağmen vuruşlarımı yavaşlatıyorum.

Blaise'in gözleri parlıyor, duşun altında kendini ıslatıyor. Parmakları bileğime dolanıyor ve beni devam etmeye zorluyor.

Bir iniltiyle o kadar sert boşalıyorum ki göz kapaklarımın altında yıldızlar görüyorum. Alt dudağını ağzına götürüp emerken, orgazmım boyunca kendimi sarsmaya devam etmemi sağlarken bileğinin her yerine boşalıyorum. "Hmm," diye mırıldanıyor. "Biliyordum. Dolaptan çıkmalısın, *ağabey*."

Yanağıma tokat atarken bileğimdeki sıkışma ve boğazımdaki tutuş kayboluyor. Orada öylece duruyorum, kıpırdamadan, gözlerim kapalı, sırtım duvardan aşağı kaymadan önce Blaise'in yatak odasının kapısından çıkışını dinliyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Allie kapıyı tekrar çaldığında başım dönüyor ve fayansların üzerindeki döllere bakıyorum.

CHAPTER 11
BLAISE

" Öp beni Cole," Allie'nin sesi kapıdan içeri süzülüyor ve kulağımı tahtaya dayayarak ellerimi yumrukluyorum. "Seni özledim. Sen beni özledin mi?"

Cole'un cevabını duyamıyorum, dinlemeye çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Öpüşüyorlar mı? Onu istiyor mu?

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ağabeyimin yatak odasının kapısının önünde dikizci bir Tom gibi dolaştığım için kendime lanet ediyorum ama duşta ağır göz kapaklarının altından bana bakışından sonra kız arkadaşının ona yakın bir yerde olduğunu düşününce tüylerim diken diken oluyor. Alnına yapışmış sırılsıklam saçlarını ya da suyun dudaklarında nasıl boncuk boncuk biriktiğini, sertleşmiş aletini okşarken burnunun ucuna yapışan bir damlayı düşünmeden edemiyorum. *Hay sikeyim...* Onu ıslak ve azgın, buharla çevrili gördükten sonra mahvoldum. Kendini tatmin ederken bana bakışı, parmaklarımı bileğine dolayana kadar çok uzak görünen bir doruğa ulaşmaya çalışması.

Beni durdurmadı.

Uzak durmalıydım ama durmadım.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen, tereddüt ederek kapı koluna uzandım. Ne yapıyorum ben? Neden buradayım?

Elimi bırakıyorum, sonra yumruk yapıyorum. Allie kapının diğer tarafından kıkırdıyor ve içimde çirkin bir şey kıpırdanıyor. Göğsümün genişlediğini hissederek sakinleştirici bir nefes alırken parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Kendini topla, Blaise.

Nefes verirken parmaklarımı yavaşça açıyorum, kalbim ağrıyor ve zonkluyor.

Siktir et.

Topuğumun üzerinde dönerek titreyen bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Berbat durumdayım ve bir yabancının beni terk etmesine izin verdikten sonra duygularım darmadağın oldu.

dün gece bana dokundu. Eğlenceli bir oyun, sıkıcı hayatıma biraz renk katmak için bir heyecan olarak başlayan şey, kısa süre sonra beni boş ve huzursuz bıraktı.

O lanet maskenin arkasında kimin saklandığını bulmaya yaklaşamadım. Nedenmiş o? Çünkü o ana kendimi çok kaptırdım.

Lanet olası zayıf.

Mutfağa girip buzdolabını açıyorum ve serin havanın kafamı boşaltmasına izin veriyorum.

Cole geri çekilmedi ya da bana siktirip gitmemi söylemedi. Hayır, neredeyse ona dokunduğum anda boşaldı, ıslak dudakları titreyen bir nefesle ayrılırken bileğime sperm yağdı.

"Siktir..." Buzdolabının kapısını çarparak kapatıyorum ama sabit hat çaldığında duraklıyorum, tiz ses omuzlarımı geriyor. Bu da kim şimdi? Elimi yüzümde gezdirerek uzun bir nefes veriyorum, bitkin ve iç kargaşamdan bıkmış bir halde.

Tekrar çalıyor, ben de odayı geçip arayanın kimliğine bakmadan telefonu açıyorum.

Tezgâha yaslanıp, cep telefonumu cebimden çıkarırken omzumla kulağım arasında dengeliyorum.

"Merhaba." Ekranı kaydırıyorum ve Tiago'dan yeni bir mesaj geldiğini görüyorum. "Cole? Sen misin?" diye hırıltılı bir ses duyuyorum.

Söz konusu adam ve sinir bozucu kız arkadaşı odaya girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Sanki beni orada görmeyi beklemiyorlarmış gibi kapı aralığında durdular.

İlk defa farklı bir nedenden dolayı kalın kalın yutkunuyorum. Göğüs kafesimin arkasında *bir şey* zonkluyor.

"Benim... baban. Düşünüyordum da..." Cole'un gözleri benimkilerle çarpışınca sözleri arka planda kayboluyor.

Yanımdan geçip gidiyor, deri kokusu uzun süre burnumda kalıyor. Yanağımdaki bir kası sıkarak geniş sırtına bakıyorum. Gri tişörtü omuzlarına kadar uzanıyor ve dövüş kıyafetleri kalçalarının üzerine oturuyor.

"Seni görmek istiyorum," diye sesleniyor Cole'un babası.

Arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum ve Mia'nın dışarıda durmasını izliyorum. Arabasından indikten sonra, bavulların bagajını kapatan babamla kısa bir süre konuşuyor.

"Cole? Konuş-"

"Yanlış numara," diye mırıldanarak telefonu kulağımdan indirdim ve aramayı sonlandırdım.

"Kimdi o?" Allie masada oturmuş, Cole buzdolabını karıştırırken bir mandalina soyarken soruyor.

Telefonu tekrar tutucuya yerleştirerek bakışlarımı pencereden ayırıyorum.

Bazı insanlar küçük parçalar koparır, ama Allie öyle yapmaz. Hayır, o uzun bir spiral oluşturmayı oyun haline getiriyor. Buzdolabını kapatırken Cole'un gözlerini üzerimde hissederek onu izliyorum.

Göğsümün sıkışmasına neden olan ezici koruma duygusuna rağmen suçluluk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyor. Babası sadece sarhoş olduğunda arayan bir pislik. Bazen pişmanlık duyuyor, af diliyor. Diğer zamanlarda ise bağırıp çağırıyor.

Her aramayı engellemeyi başardım, ama Cole'un telefonu açtığı bir gün gelecek. Bir keresinde annesine söyledim, o da numarayı değiştirdi ama bu onu durdurmadı. Hiçbir şey durduramaz.

"Mia burada," diyorum telefonumu cebime atarak ve Allie boynunu bükerek dışarıya bakıyor, yüzü aydınlanıyor.

Cole, narenciye, parfüm ve erkek arkadaşının kolonyasının alt tonlarından oluşan bir bulut içinde odadan çıktığında geride kalır.

Onun kokusundan nefret ediyorum.

Tekrar tezgâha yaslanıp sonunda bakışlarımı kaldırıyorum, gözlerimiz söylenmemiş kelimelerden oluşan bir kasırgada çarpışırken kalbim güm güm atıyor.

Neden bana böyle hissettiriyor? Onun için çizgileri bulanıklaştırmak istiyorum.

Yani, lanet olsun, dün gece onu aradım, odasının gölgelerinde saklandım, sabit nefes alışını dinledim. Uyandığında, rahatladığımı hissettim.

Sonunda tekrar nefes alabildim.

Önce o konuşuyor, masanın karşısından bana bakıyor. "Neden yaptın
Bu mu?"

"Neyi neden yaptım?" Gözlerimin vücudundan aşağıya düşmesine izin vererek soruyorum.
kollarındaki damarlar ve gergin çenesi üzerinde durdu.

Beni nasıl böyle boğabilir? Anlamıyorum, ama işte buradayım, o dişlerini gıcırdatırken kalbimin daha çok çarptığını hissediyorum. Acaba aramızdaki bu çekimi hissedebiliyor mu yoksa hepsi benim kafamda mı? Gözlerini kaçırdığında, o çelişkili gözlerin tekrar bana bakmasını istiyorum.

Bana böyle baktığında nasıl acı verdiğine bağımlı hale geliyorum.
Öfke.

"Benimle oyun oynama."

"Yaptığımız şey bu değil mi?" Soruyorum ve o da isteksizce dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Oyun oynamak."

"Sen..." diye başlıyor, göz temasını kesiyor ve parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce başını sallıyor, sanki odaklanmasına yardımcı olması için iğneleyici acıya ihtiyacı varmış gibi saç tellerini büküyor. "Bana bir daha sakın dokunma."

"Beni durdurmadın."

Yüzünde iğrenme ya da öfke -belki de ikisi birden- ifadesi belirirken elini yana bırakıyor. Bıçağı göğsümün derinliklerine batırmasına izin vermemek için çok uğraşıyorum ama bana tekrar baktığında bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyorum. Uzun süre uyuşmuş ve gri bir dünyada kaybolmuş hissettim. Sonra o resme girdi. Artık uyuşmuş değilim, işkence dolu bakışlarıyla beni kesip açtığında değil.

Asla geri dönmesini istemiyorum.

Yutkunuyor, sesi titriyor ve omuzlarını silkiyor. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Birbirimize bakarken aramızdaki yüklü hava titreşiyor. "Sadece..."

Boğazını temizliyor. "Uzak dur lan."

Sonra yanımdan geçip gitti, kokusu ağrıyan kalbimin etrafında sarmaşık dalları gibi kıvrılıyordu. Ellerim ceplerimde boş kapı aralığına bakıyorum, ta ki gözlerim yandığı için göz kırpmak zorunda kalana kadar.

Pencereye döndüğümde, Allie'nin dışarı çıkar çıkmaz onun yanına yapışmasını, kirpiklerini kırpıştırmasını ve çok mutlu görünmesini izliyorum.

Kolunu omzuna dolayıp onu kendine çektiğinde midem bulanıyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce geri dönüyorum, dışarı fırlamak ve ailemizin önünde onu çekip almak gibi.

Onun bu lanet resimden çıkmasını istiyorum.

Gözlerim mutfak masasının üzerindeki zambaklara takılıyor. Cole'un annesinin gurur ve neşe kaynağı. Tezgâhı iterek küçük alanı geçiyorum ve vazoyu alıp buzdolabına doğru fırlatıyorum. Cam, kırık parçalardan ve yıkımdan oluşan muhteşem bir patlamayla paramparça oluyor ama gürültülü çarpışma beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, daha fazla şiddet istiyorum. Göğsüm ağrımaya devam ediyor.

COLE bizi havaalanına götürüyor, anne ve babamız ise birkaç araç ilerideki kendi arabalarında, hoparlörlerden müzik yayılırken uzayıp giden köy yolundalar.

Cole başparmağını direksiyona vurarak ritim tutuyor, diğer eli açık pencerenin dışındaki rüzgârda sörf yaparken ılık esinti kulaklarının ve ensesinin etrafındaki koyu renkli tüyleri okşuyor. Bu kadar erken kazak giyme kararımdan pişmanlık duyuyorum. Daha uçağa bile binmemiştik. Fazladan katmanı çıkarmak için arkama uzanırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve bu sırada saçlarımı karıştırıyorum. Onu yanıma atıyorum, gözlerim dikiz aynasında Cole'unkilerle çarpışıyor.

"Uzak dur lan."

Az önceki sözleri midemi bulandırıyor ve önce başımı çeviriyorum. Gitar riffini dinlerken, dizimi sallarken, cehennem gibi huzursuzken, dışarıdaki ağaçlar bir bulanıklık içinde geçiyor.

Elimin üst kısmına yumuşak bir dokunuş beni sertleştiriyor. Mia bana gülümsüyor ve tırnaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. İçimden elimi çekmek geliyor ama o parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken elimi kalçamda tutuyorum. Bir kayak merkezine gidiyoruz ama o kısa bir etek ve topuklu ayakkabı giyiyor.

Ön tarafa doğru kaçamak bir bakış atıyor, sonra elimi pürüzsüz kalçasına götürüp davetkar bir şekilde ayırıyor. Dudağını emdiğinde huzursuzluk içimi burkuyor. Neden böyle... kafam karışık? Daha önce ona dokunmakta hiç tereddüt etmemiştim ama parmaklarım nemli dantel külotuna değdiğinde geri çekilmek istiyorum.

Ama sonra hissettim. Cole'un gözleri üzerimde.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve Mia'nın külotunun kenarını takip ediyorum. Artık başparmağını direksiyona vurmuyor. Şimdi, parmak eklemleri deriye karşı beyazlaşana kadar sıkıyor.

Parmaklarımı dantelin altına daldırıyorum ve Mia bir izleyicimiz olduğunu fark ettiğinde beni durdurmak için bileğimi kavrıyor. Sırılsıklam olmuş am dudaklarını ayırarak orta parmağımı küçük, dar amının derinliklerine kaydırıyorum.

O geri tepme hissi? Artık yok.

Cole'a sırıtırken parmağımı daha derine sokuyorum, amının sıkılaştığını hissediyorum.

Senden uzak durmamı mı istiyorsun?

Bir parmak iki parmak oluyor. Rock müzik onun nefes nefese kalışlarını ve benim için hiçbir işe yaramayan zavallı inlemelerini bastırırken onu yavaş, şehvetli vuruşlarla beceriyorum. Cole sürekli bakıyor, birkaç saniyede bir yola göz atıyor.

İstediği şey bu. İstediği şey. Ben uzak duruyorum.

Mia'nın amı parmaklarımın etrafında titreşiyor, bileğimi tutuşu gevşiyor. Kavga bitti. Artık doruğa ulaşmak üzere olduğu için seyirciyi umursamıyor. Kalçalarını kıvırıyor ve beni daha derine yönlendiriyor, dokunuşumu karşılamak için sallanıyor.

Ona baktığımda bacaklarını daha da açıyor, ayrılmış dudaklarından çıkan her hırıltılı nefesle kabaran göğüsleri yükselip alçalıyor. Bu amcığı onu dakikalar içinde nasıl boşaltacağımı bilecek kadar çok siktim, ama onu sınırda tutuyorum, her çok yaklaştığında yavaşlıyorum.

Cole'un fırtınalı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sırıtıyorum, elim Mia'nın kıvrılmış eteğinin içinde hareket ediyor. Hareketi izliyor, sonra kalın kalın yutkunup önündeki yola bakıyor, ama gözleri kısa süre sonra bana dönüyor, perişan bir halde.

O tekrar başka tarafa bakarken, Mia'nın işini bitirdim.

Parmaklarımın arasında parçalandığı anı biliyorum ve yanımda kıvranarak dalgalanmasından ve nabzının atmasından nefret ediyorum. Ama geri çekilmiyorum ya da maskemin çatlamasına izin vermiyorum. Cole hem pastayı alıp hem de yiyemez.

Onu öyle ya da böyle kıracağım.

Camı açıp bana tekrar baktığında, parmaklarımı Mia'nın eteğinin altından kaydırıp emerek temizliyorum ve keskin tadın tadını çıkarıyormuş gibi yapıyorum.

Eskiden amın tadını severdim, ama şimdi başka bir şey için can atıyorum.

Yasak biri.

Ve o biri şu anda kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"BUNA İNANAMIYORUM," diye mırıldanıyor Cole, spor çantasını omzundan indirip yatağın üzerine atıyor. Arkasını dönüyor, gözleri küçük odayı ve yatağı tarıyor.

"İnan bana, ben de seninle aynı odayı paylaşmak istemiyorum," diye homurdanarak karşısındaki kanepeye oturdum.

Sonra bana bakıyor ve kızlar ebeveyn banyosunda kıkırdarken birbirimizi izliyoruz. Keşke onun düşüncelerini okuyabilseydim. Hava gergin ama ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Gözleri bedenimden aşağıya iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Aynı hızla arkasını dönüp çantasının fermuarını açıyor.

Ayağa kalktığımda omuzları geriliyor ama ne arkasını dönüyor ne de gitmemi istiyor. O kadar yakınım ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve akıl sağlığımı kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Uzak durmamı mı istiyorsun?" Ensesine doğru fısıldıyorum, göğsümü geniş sırtıyla aynı hizaya getiriyorum. Kapüşonlu tişörtünün montuyla birleştiği yerdeki deri parçasını okşamak için uzandığımda nefes almayı kesiyor. Karnı pürüzsüz ve sıcak; parmaklarımı bel kemerinin altına daldırdığımda neredeyse homurdanıyorum. Cildi ürperiyor, nabzı hızla atıyor. Dudaklarımı boynunun kıvrımına, saçlarının baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldığı yere bastırıyorum. Kahretsin, uzun zamandır onun tadına bakmayı arzuluyordum.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Elimi aşağıya kaydırıp sikine dokunmaktan kaçınarak soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor içimde erirken bile. "Uzak dur amına koyayım-"

Kızlar banyoda kıkırdıyor ve o sertleşiyor, kaçmaya hazır. Kıkırdıyorum, o kaçamadan önce elimi sikinin etrafına sararak sahipleniyorum.

Onu okşamıyorum. Onu tutuyorum, sikinin avucumda şiştiğini hissediyorum.

"Kız arkadaşın sana hiç aletinin ne kadar mükemmel olduğunu söyledi mi,

kardeşim?" "Bana öyle deme."

"Hayır mı?" Titrediğini hissederek boynunu tekrar öpüyorum, sonra kulak memesini dişlerimin arasına alıp kemiriyorum ve emiyorum. "Daha önce kıskandığını itiraf et."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Aletini hafifçe çekiştirdiğimde sesi kesiliyor.

"Tabii ki yok." Banyo kapısı açıldığında elimi pantolonundan çekiyorum.

Önce Mia girer, Allie de hemen arkasından rujunu sürmüş ve parlak saçlarını taramıştır.

Cole onlara doğru tek bir bakış bile atmadan banyoya kaçıyor ve kız arkadaşını sanki hiç yokmuş gibi geçip gidiyor. Bana bencil diyebilirsiniz ama kızın onu benim kadar rahatsız edemediğini bilmek bana bir tatmin duygusu veriyor.

Mia bana bir şey soruyor, ama dikkatim Cole'un çantasına takılıyor ve iki kez bakıp çantayı yatağın üzerinde kendime doğru çekiyorum.

İçine tıkıştırılmış buruşuk giysilerin arasından bir maske görünüyor. Merak ettim, aldım.

Ne oluyor be?

Gözlerime inanamayarak çatlağa bakıyorum. Başından beri Cole muydu? Hokey sopasıyla beni kovalayan o muydu? Maskesini kırmıştım - *bu* maskeyi... İlk seferinde de o muydu?

Lanet mesajlar ne olacak? Gözlerim açılıyor.

Onları gönderdi.

Maske elimde titriyor, kalbim ağır, ısrarcı gümbürtülere yavaşlıyor. Düşünemiyorum. Kahretsin... Cole'du.

Zihnim kontrolden çıkarken kızların sinir bozucu kıkırdamaları arka planda sessiz bir gürültüye dönüşüyor.

Kapalı banyo kapısına bakarak çenemi tuttum.

Oyun oynamayı sevdiğini, küçük sırrını dünyaya açıklamaktan korktuğunu tahmin etmeliydim.

Çatlamış maskeye tekrar bakıp başparmağımı üzerinde gezdirdikten sonra çantanın içine geri sokuyorum.

Numara mı yapmak istiyor? Bir an beni tehdit edip bir an sonra sikimi mi kaldıracak?

Mia arkamdan gelip elini sırtımda gezdiriyor. "İyi misin, bebeğim?"

Arkamı dönüp onu kendime çektim. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

CHAPTER 12.
ÇOLE

Bavullarımızı açtığımızda Mia ve Allie çoktan annemle alışverişe çıkmışlardı ve otuzbirci Gavin oğluna daha büyük bir oda bulma şansımızın olmadığını söylemeye çalışıyordu çünkü annem erken saatlerde Allie'yi arayıp bize katılmasını istemişti ve şimdi dördümüzün bir yatağa nasıl sığacağını bulmamız gerekiyordu.

Buna gurur diyebilirsiniz ama ahtapot gibi uyuyan bir kız arkadaşla kanepede oturmayı reddediyorum.

Yani bir odayı, bir yatağı paylaşmak zorunda kaldık. Bir hafta boyunca Blaise'e bu kadar yakın olmak yeterince kötü olacaktı, bu sadece lanet bir kabus.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Arkadaşlarımla yaptığım grup sohbeti.
Bu hafta sonu bir parti planlıyorlar ve benden kaçıp kaçamayacağımı sordular.

Homurdanıyorum ve yatağın kenarına oturup Kaliforniya'dan binlerce mil uzakta olduğumuzu ama benim için fazladan içki hazırlamasını söyleyen bir cevap yazıyorum.

Samson baş parmağını kaldırır, Keith üzgün bir yüz ifadesi takınır ve Jackson sessiz kalır.

Seçmelerden beri sessiz. Sanırım Blaise'in takımdaki yerini alacağını biliyor ve buna çok öfkeleniyor. Ben de olurdum. Parti yapmanın ve geç gelmenin daha önemli olduğuna karar verene kadar bu pozisyona gelmek için çok çalıştı ama yine de. Kimse hayatının böylesine önemli bir döneminde takımdan atılmak istemez.

Sosyal medyayı açıyorum, Allie'nin beni bir gönderide etiketlediğini görüyorum. Sahte saçmalıklara bakmaya zahmet etmiyorum. Onun yerine Mia'nın sayfasına tıklıyorum, sağ gözüm en son bir saat önce Blaise'le birlikte kulübenin önünde durdukları, Blaise'in Mia'nın yanağını öperken Mia'nın yüksek voltajlı bir gülümseme yaydığı gönderiye takılıyor.

Tepkim hırçın, sanki bir yumruk göğüs boşluğuma doğru kendini itiyor. Kıskançlık gibi bir şey etrafımı sarıyor ve sosyal medyayı kapatıp telefonumu arkamdaki yatağa fırlatıyorum.

Arkama yaslanıp ellerimi yüzüme sürüyorum, tüm bu çile beni çileden çıkarıyor. "Sikeyim böyle işi," diye mırıldanıyorum. "Sikeyim böyle işi."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Onun sesiyle ellerim yüzümden düşüyor. Blaise ince bir sırıtışla odaya giriyor, gömleğini çıkarıp yere atıyor. Bakışlarım sırtına kilitlenmiş, onu izliyorum. Daha doğrusu, çantasından bir havlu alıp banyoya giderken kaslarının hareketleriyle nasıl gerildiğini izliyorum.

Boğazımı sessizce temizlerken, o eşofmanlarını çıkarırken ağzım tükürükle doluyor. Vücudu hala yara bere içinde ve onu incittiğim için kendime beşlik çakmak istiyorum ama aynı zamanda onu biraz daha işaretlemek istiyorum.

Sanki bana ait olduğunu bilmese de, benim iddiam onun her yerinde. Kendimi ona asla açıklayacağımı sanmıyorum. Üvey kardeşimle yatmanın sonuçlarından endişe etmeden ona istediğim her şeyi yapabilmek hoşuma gidiyor.

Maske takılıyken istediğim kişi olabilirim.

Banyo kapısı kapanana kadar ciğerlerime hava dolmuyor. Bir sonraki hamlemi tahmin edemeden çantama koşup ikinci telefonumu çıkarıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Ben: Okuldaki her sınıfta kamera olduğunu biliyor muydun? Bir tıklamayla hepsini sana karşı kullanması için kardeşine gönderebilirim.

Yanıt çok hızlı. Herif duşu açmak yerine telefonuyla uğraşıyor olmalı.

Blaise: Bu sefer ne istiyorsun?

Sırıtıyorum ve bir cevap yazıyorum.

Beni şaşırt.

İşaret parmağım telefonun kenarına dokunuyor ve duş açıldığında iç çekip telefonu diğer telefonumun yanına atıyorum. Allie yakında dönecek ve onunla oturup ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor.

Telefonumun ışığı yandığında kalbim neredeyse patlayacaktı. Blaise gizli takipçisine bir fotoğraf göndermiş ve ben kazanıyormuşum gibi hissetmek yerine derimin altında çirkin bir şeyin süründüğünü hissediyorum.

O piç duşta yanımdaydı, beni izledi.

Bileğimi tuttu ve beni kendi elimle sikmeye zorladı.

Blaise daha bir saat önce parmaklarını sikime dolamıştı.

Bu duyguyu bilirim. Kız arkadaşım beni aldattığında hissetmem gereken şey bu. Siktirip gittiğinde ve gözümün önünde insanlarla flört ettiğinde, sonra da yalan söyleyip bana psikopat dediğinde.

İhanete uğramış hissediyorum.

Sanırım kız arkadaşım az önce bana bir şey sordu. Büyük, güzel mavi gözleriyle bana gülümsüyor, sarı saçları soğuk rüzgârdan yüzüne savruluyor. Ağzımın kenarı, söylediği her neyse ona karşılık olarak hafifçe kıvrılıyor.

Ona dikkatimi veremem. Zaten burada olmamalıydı. Ondan ayrıldım ve o birkaç saat içinde hayatıma geri döndü ve Aspen'e yaptığımız geziye sızdı.

Annemi histerik bir halde aramış ve benimle konuşmak için yalvarmış. Annem bana gelmek yerine ona çantasını toplayıp bize katılmasını söyledi. Şimdi bir hafta boyunca onunla, Mia ve Blaise'le paylaşmam gereken bir odada sıkışıp kaldım, bu arada sikim bana dokunma şeklini hatırlayarak diken üstünde durmamaya çalışıyor.

Maskeyi taktığımda ona hükmeden bendim. Ben. Yine de maske olmadan, benim olduğumu bildiğinde, zorlayıcı oluyor ve bu hoşuma gidiyor. Ama şu anda, onunla her zamankinden daha da iyi bir ruh halindeyim.

Başımı sallayıp eldivenlerimi yerine takıyorum, sonra Allie'nin eldivenlerini takmasına yardım ediyorum ve kaskının düzgün takılıp takılmadığını kontrol ediyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama korumalarımızı çözerken onları görmezden geliyorum.

dişli.

Allie parmaklarını bileğime dolayarak onu tuttuğumda beni durduruyor. "Seni seviyorum," diyor gözleri parlayarak.

"Tabii ki var," diye karşılık veriyorum, beni serbest bırakması için bir adım geri çekiliyorum.

Mia kıkırdıyor ve Blaise'in birbirlerine kartopu atıp gülmeye başlamadan önce Mia'nın yüzüne kar attığını görmek için ona bakıyorum.

Mutlu görünüyorlar. İkisini de öldürmek istiyorum.

Burun deliklerim alevlendi ve Allie'ye döndüm. O da başını eğdi. "Sorun nedir? Neden onlara bakıp duruyorsun?"

"Değilim," diye yalan söylüyorum, eğitmenin gelip bizi tavşan yamacına götürmesini bekliyorum.

Blaise ve ben daha önce kayak yapmadık, bu yüzden büyük piste çıkmamıza izin verilmiyor, ancak Mia ve Allie aileleriyle birlikte birçok kez kayak yaptılar. Ailelerimiz bunun harika bir kaynaşma deneyimi olacağını düşünüyor çünkü ben ve Blaise'in etrafındaki atmosferin ne kadar gergin olduğunu fark ettiler.

Keşke bilselerdi.

Gerginlik falan yok. Parmaklarını tekrar sikimin etrafına sararken o piçi boğmak istiyorum ve-

"Elimi tut," diyor Allie, beni düşüncelerimden koparark. "Kayarsan seni yakalarım. Ayak parmaklarını birbirine değdirdiğinden emin ol. Bu hareket bir mola görevi görecektir. Ya da çok hızlı gidersen, bunu yaparak yavaşlayabilirsin."

"Eminim şuradaki adam bizimle konuşmak üzeredir."

Yanımdaki sesten irkiliyorum, hem çok yakın, hem de beni ürpertecek kadar uzak. Blaise oflayıp pufluyor, eğitmenin etrafında toplanan küçük gruba doğru ilerlerken omzu benimkine çarpıyor.

Ben ve Blaise antrenman sırasında kıç üstü kaymamaya çalışırken o güvenlikten, kurallardan ve diğer her şeyden bahsediyor. Allie ve Mia büyük yokuşa çıkmak için bizi ekiyor ve Blaise kayıp kolumu tutmaya çalıştığında onu itiyorum.

"Gerçekten mi?"

Karın içinde ona bakıyorum. "Sana bana dokunma demiştim."

Alay ediyor ve başını sallıyor. Eğitmen, tavşan yamacının tepesine çıkmak için kendimizi yarı güvende hissetmeden önce bir saat boyunca devam ediyor. Büyük değil, ama beklediğimden çok daha eğimli ve kayaklarımı düzeltmeye gittiğimde duruyorum.

Blaise bana doğru bakıyor, aramızda iki çocuk var, tam da yokuştan aşağıya doğru u m u r s a m a d a n fırlıyorlar, tezahürat yapıyorlar ve

aileleri onları görürse.

"Korktun mu?"

"Neden korkayım ki?" Ona kaşlarımı çatıyorum. İçten içe gerginim. Yükseklikten korkmam ama bu bana tehlikeli geliyor.

"Tam bir korkak." Blaise yokuşun yarısına gelene kadar yavaşça aşağı iniyor, kayaklarını düzeltiyor ve geri kalanını fermuarla indiriyor.

Devrilmesini, düşüp kafasını bir kartopuna çarpmasını, herhangi bir şey olmasını bekliyorum. Ama dibe ulaşıyor ve omzunun üzerinden sırıtarak bana bakıyor.

Pislik.

Kayaklarımı düzelttiğimde nefesimi tutuyorum ve gözlerimi kapatmamaya çalışıyorum. Korkmuyorum - gözümün önünden babamın beni gömleğimin ucundan tutup en üst kattaki pencereden sarkıttığı, annemin en altta çığlık atarak babama beni bırakmaması için yalvardığı bir görüntü geçiyor. Onun anısı bacaklarımı kaşındırıyor - istismarı gizlemek ve olanları unutmak için mürekkeple kapatılmış yara izleri.

Beni yakalamaya çalışan biriyle çarpışıyorum, onu karın içine sürüklüyorum ve bir çukurun içine düşüyoruz.

"Lanet olsun Cole," diye inliyor Blaise. "Nereye gittiğine dikkat et! Çok hızlı gidiyordun!"

Burnu kanıyor. Ona dokunuyor ve yakut kırmızısı beni büyülüyor ve parmaklarımın arasındaki ılık sıvıyı hissetmek için çaresiz kalıyorum. Uzanıp damlacıkları silmek için, ama onun altında donup kalıyorum.

Çünkü üstümde, beni karın içine hapsediyor ve her şeyiyle bana baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Bir damla kan yanağıma damlıyor. Blaise tenimde yuvarlanan izi takip ediyor, ağır nefesleri yüzüme çarpıyor.

Blaise tuts. "Neden her şeyi berbat etmek zorundasın? Her şeyi berbat etmeden kayak yapmaya bile gidemiyorsun."

Ters ters bakarken gözlerim kararıyor ve alnımı onun suratına fırlatmamın gücü onu benden uzaklaştırıyor. Yumruğu yanağıma çarpmadan önce kendini toparlaması yarım saniyesini alıyor. Bazen bu pisliğin kasları olduğunu unutuyorum, çünkü çenemin neredeyse paramparça olacağından eminim.

Acının yakıcılığıyla kayaklarımdan birinin klipsini açıp dizlerimin üzerine çöküyorum, kayağı yakalayıp onun yanına savuruyorum ve onu kayaklarından tamamen düşürüyorum.

"Bu ne lan!"

Kayağı bırakıp diğerinin klipsini açıyorum, derin karda ilerleyerek onu saçlarından yakalıyorum, şimdi ait olduğu yerde, önümde dizlerinin üzerinde duruyor.

Yüzündeki kan beni sertleştiriyor, nabzım yükseliyor. Hay sikeyim.

Ona tekrar vuramadan beni bir kez daha yakalıyor, ellerini boğazıma dolayarak aynı pozisyona geri dönüyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Bunu çok ileri götürüyorsun." Alnını daha da sertleştiriyor. "Çok ileri."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap," diye tükürdüm, boğazım onun sıkı kavrayışından dolayı kapanıyordu.

Burnu benimkine çarpıyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp sertçe ısırırken ve yerine oturana kadar çekiştirirken her tarafım donuyor.

Hay sikeyim. Nefesim kesildi ve bunun boynuma sarılmasından kaynaklandığını sanmıyorum. Bacaklarımın arasında büyüyen ve sikimi kabartan sıcaklıkla birlikte etrafımızı saran karın soğukluğunu fark etmiyorum bile.

Kavrayışının altında yutkunuyorum ve kafası bir kez daha eğildiğinde, ya sik kafalıya kafa atmak ya da dudaklarını dudaklarımda hissetmek için içsel bir savaş veriyorum.

Ne oluyor lan?

"Bunu bir daha yaparsan," demeyi başarıyorum boğazımdaki sıkışıklığın arasından, "o lanet suratını dağıtırım."

Blaise ikimizin arasına bakıyor ve ben çadırda olduğumu biliyorum. Muhtemelen o da hissediyordur.

Ben de onu hissedebiliyorum.

Kollarını dikleştiriyor ve parmaklarını boğazımda acıtacak kadar sıkıyor ama onu durdurmuyorum ya da itmeye çalışmıyorum. Karda yatıyorum, bacakları kalçalarımı sarıyor ve hava akışımı kesiyor.

Daha sıkı. Daha sıkı. Ve daha da sıkı.

Nefes alamıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, durması, boğazımı bırakması için yalvarmayı reddederken üstümdeki görüntüsü bozuluyor. Yüzü öfkesinden titriyor, gözleri alev alev yanıyor. Karlı bir hendeğin içindeyken kimse cinayet girişimini göremiyor. Gökyüzünden düşen buzlu taneler kalın giysilerimizi kaplıyor ve uzaktan birinin sanki çocuğu düşüp yaralanmış gibi bağırdığını duyuyorum.

"Neden?"

Gözlerimin arkasındaki baskıyı kırpmaya çalışıyorum. *Neden, ne?* Sormak istiyorum ama konuşamıyorum, beni boğmaya devam ederken dünya onun formu etrafında vinyetleşiyor.

Aletimin ne kadar sert olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım. Kanla dolu ve iri, damarlı elleri boğazımda ve tek düşünebildiğim onlar. Ama sonra uğraştığı maskeli yabancıyı düşünüyorum ve o ben olsam bile, göğsümde ihanetin bıçağını tekrar hissediyorum.

Telefonu çalıyor ve beni bırakmasının tek nedeni bu. Çaresiz ciğerlerimi doldurabilmek için soluk soluğa kalıyorum. Vücudum otomatik olarak yana doğru kıvrılıyor ve karın içinde boğuluyorum. Bana sarılmaya devam ediyor, yüzünde kan lekeleri var.

"Ne?" diye homurdanıyor telefonda. "Tamam. Seninle burger kulübesinde buluşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra telefonunu tekrar ceplerinden birine sokar. "Allie düştü ve bacağını incitti. Git o muhtaç, aldatan kız arkadaşınla ilgilen."

CHAPTER 13.
BLAISE

S Cole'un yanında kanepede yemek yerken şöminedeki alevlerin titreyişini izliyorum. Üstünde, duvara monte edilmiş büyük boynuzlu bir geyik kafası var.

Babam önümüzde adım atıyor, burnunun kemerini sıkıyor, iyice sinirlenmiş.

Kulübeye döndüğümüzde bize oturma odasına, kızlardan uzağa gitmemizi emretti. Cole'a ters ters bakarken gözlerinin seğirdiğine yemin edebilirim.

"Senden olay çıkarmayacağın lanet bir aile tatili istedim.
Bir! Ama daha ilk günden bir kavga başlatmak zorundaydın, değil mi?"

Cole yanımda kaskatı kesiliyor ve gerginliği dalga dalga yayılıyor. Sessizliğini koruyor, gözlerini şömineden ayırmıyor.

"Bunun bir aile olarak bağ kurmamız için bir şans olması gerekiyordu. Her fırsatta kardeşinle kavga etmen anneni nasıl hissettiriyor sence?"

Cole'un kalçalarının üzerinde kenetlenmiş ellerine bakıyorum ve gözlerimi kaldırdığımda çenesindeki bir kasın titrediğini görüyorum. Eskiden babamın onun içine girdiğini görmekten tatmin olurdum ama bu gece bir şeyler ters gidiyor. *Ben* yanlış hissediyorum.

"O da senin davranışlarından bıktı. Ne yaptığımızın ya da sana ne kadar şans verdiğimizin bir önemi yok Cole. Her şeyi mahvetmek için kendi yolundan gidiyorsun." Parmağıyla Cole'u işaret ediyor ve gözlerini kısıyor. "Bu artık sona eriyor."

Cole'un çenesindeki kas tekrar tik tak ediyor ve kaburgalarıma baskı yapan ağrı şiddetleniyor.

"Beni duyuyor musun, evlat?"

"Baba..." Gözlerimi Cole'dan ayırıp ayağa kalkıyorum. "Anladı, tamam mı?"

Babam bana bakıyor, burada olduğumu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim ama utandım. Cole pisliğin teki, elbette, huysuz, tartışmacı ve... kırık biri. Ama babam ona hiç şans vermedi. Hayır, onun gözünde Cole, alkolik babasıyla aynı kumaştan kesilmiş.

"Anlıyor..." Vurguluyorum, bırakması için yalvarıyorum.

Göğsüm zonkluyor. Bu saçmalık da ne?

Babamın dikkatini Cole'a yöneltmesinden hoşlanmıyorum ve gözlerinde tiksinti dolu bir ifadenin belirmesinden daha da az hoşlanıyorum.

Cole'u koruduğumu fark ediyorum. Onu koruma içgüdüsü parmak uçlarımı karıncalandırıyor.

Benden başka kimse onu incitemez. Kimse onun derisinin altında sürünemez. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben başlattım."

Cole bana bakıyor. Babama bakıyorum, iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kafam çok karıştı.

Babam çenesini sıkıyor, aramıza bakıyor. Sonra tekrar Cole'u işaret ediyor. "Bu aile tatilini mahvetmene müsamaha göstermeyeceğim."

Sonra babam tek kelime etmeden, kapıyı arkasından çarparak çıktı. Peşinden koşmak ve onu öyle bir itmek istiyorum ki karşı duvara çarpıp burnunu kırsın.

Cole'a bakıyorum ama o bana bakmıyor. "Sana böyle davranmamalıydı."

Cole dişlerini sıkıyor, alevler yüzüne titrek gölgeler düşürüyor. "Bunu neden yaptın?"

"Neyi neden yaptım?" Ben soruyorum.

"Benim için ayağa kalk." Gözlerini kaldırıyor, kalbime takılıyor ve içimde bir şeyleri çekiştiriyor. Onu içime çekiyorum, bakışlarımı dudaklarında ve çenesindeki kirli sakalda gezdiriyorum - dudaklarını dudaklarıma bastırarak hissetmek istiyorum. Bana baktığında uyandırdığı duygular ödümü koparıyor ama yine de göz temasını kesemiyorum.

Boğazım düğümleniyor. "Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım-"

Ayağa fırlıyor, o kadar yakınımda duruyor ki sıcak nefesleri ağzımı dolduruyor. "Bir dahaki sefere, yapma."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi onunkiler arasında gezdiriyorum. Neden bu kadar kızgın? Şimdi ne yanlış yaptım? Babam ona karşı bir pislikti ve bunu görmezden gelemezdim.

"Beni savunmanı istemiyorum, Blaise," diye öfkelendi. "Bunu ben istemedim, tamam mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diye cevap veriyorum, açıklama yapma ihtiyacı duyarak. "Ben aksini önermedim."

"Hayır mı? O zaman neden bu işe karışıyorsun? Babanın uğraşmak zorunda kaldığım ilk pislik olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi savunamayacağımı mı? Ben zayıf değilim."

"Ben sana hiç öyle demedim-"

"Benim işime karışma*, kardeşim,*" diye dudak büküyor ve topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Peşinden bakıyorum.

Neyim var benim böyle? Neredeyse ağlamak ya da bir şeyi yumruklamak istiyorum.

Hayır, siktir et.

"Korkuyorsun Cole," diye sesleniyorum ve kapı aralığında sırtı bana dönük bir şekilde duraksıyor. "Herkes tarafından bok gibi muamele görmeye o kadar alışmışsın ki - baban *ve* ben... Kendini güvende hissettiğin yer orası. Kendini savunmasız bırakmaktansa herkesi kendinden uzaklaştırmayı tercih ediyorsun."

Sessiz kaldığında, ellerimi mağlup bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Herkes sana karşı değil Cole. Er ya da geç, o çok yüksek inşa ettiğin lanet duvarları birinin aşmasına izin vermen gerekecek. Benden nefret etmek mi istiyorsun? İyi hissetmek için buna mı ihtiyacın var? Güvende hissetmek için? Bir kötü adam mı istiyorsun? İyi o zaman. Ben senin en kötü kabusun olacağım."

Bu sefer, o dışarı çıktığında, yığıldım kaldım.

Bu da neydi böyle? Benden nefret ettiğini gizlemiyor ama ben doğru olanı yapmaya çalıştığımda bunu yüzüme vuruyor. Kazanamıyorum. Onun ve yaralı gururunun canı cehenneme. Babam bir pislik gibi davranırken öylece duramazdım.

Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapıdan ayırıyorum ve geyiğin kafasına bakıyorum. Kocaman boynuzları duvarlara grotesk gölgeler düşürüyor ve gözleri, Cole Carter gidip bu yabancı duyguları uyandırmadan önce ruhumun bir zamanlar olduğu gibi ölü. Onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu da beni kızdırıyor.

"Neye bakıyorsun lan sen?" Geyiği küçümsedim.

Masa oyunlarından daha sevimsiz bir şey var mı? Bence yoktur.

Cole'un annesi bu geziye hazırlıklı geldi ve şimdi yemek masasının etrafında oturmuş, dışarıda kar yağarken Monopoly oynuyoruz.

Sıkıntıdan patlamış bir halde sandalyemde kambur duruyorum, kolumu Mia'nın sandalyesinin arkasına uzatmışım. Cole'u izlediğimi gizlemeden saçından bir tutamı parmağıma doluyorum. Bana bir kez bile bakmadı.

Siktir et onu.

Mükemmel erkek arkadaşı oynamak için çok çabalıyor ama ben onun içini görüyorum. Uyum sağlamak için sosyal oyunumu mükemmelleştiren benim aksime, o kız arkadaşına olan ilgisizliğini gizleyemiyor. Ne zaman kız ona doğru eğilse, hafifçe de olsa uzaklaşıyor. Kız ensesindeki buklelerle oynadığında, adam sertleşiyor. Gülümsemeleri zoraki ve kulaklarına ulaşmıyor. Ama deniyor. Ona çapkın bakışlar atarken gözlerini benden uzak tutmak için o kadar çok çabalıyor ki, önümüze serilenden çok daha ilgi çekici bir oyuna girişiyor.

Cole'un kendini güvende hissettiği tek an saklandığı andır.

Maskelerin, duvarların ve sert sözlerin ardına saklanmak onun en iyi yaptığı şeydir.

Bu düşünceyle, masanın altındaki telefonumun kilidini gizlice açıyorum ve ona daha önce çektiğim çıplak ve yakın zamanda aldığım duştan ıslanmış bir ayna selfie'si gönderiyorum.

Ben: Beni tekrar kovaladığını hayal ediyorum.

Telefonu kalçama yerleştirdikten sonra kola şişeme uzanıyorum ve bir yudum alırken onu dikkatle izliyorum. Kullan-at telefonu yanında olmalı. Kız arkadaşımın var olmayan bekareti üzerine bahse girerim. Beni o kadar merak ediyor ki telefonu odadaki eşyalarının yanına bırakıyor.

"Sıra sende," diyor babam, beni düşüncelerimden sürükleyerek.

Zarı alıp tahtaya atıyorum. İki tane üçlü. El arabamı hareket ettiriyorum.

"Doğruca hapse git," diye kıs kıs gülüyor Mia, bana doğru eğilip tırnaklarını masanın altından uyluğuma geçiriyor.

Parmaklarımı bileğine dolayarak onu itmek üzereydim.

Ne yapıyorum ben böyle? Onu kavrarken düşünmedim bile. İçgüdüseldi. Masanın karşısındaki pislik yüzünden bana dokunmasını istemiyordum.

Onu ve üzerimdeki etkisini sikeyim.

Tutuşumu gevşetip başparmağımı bileğinin üzerinde gezdiriyorum. Cole kapüşonunun ön cebinden bir şey çıkardığında dudaklarım kıvrılıyor. Aşağı bakarken saçları alnına düşüyor.

Yakaladım.

İki altılı attığında Allie'nin yanındaki heyecanlı ciyaklamasını duymazdan gelerek sertleşiyor. O bir yanıt yazmadan önce çenesini çalıştırırken ben gülümsememi kolamın kenarına saklıyorum.

Telefon kalçamda titriyor.

Cole bana bakıyor, koltuğunda doğruluyor ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

Sinirli görünmesi sikimin hoşuna gidiyor. Hatta belki de kızgın. Gözlerinin sertleşmesinin ardındaki duygu ne olursa olsun, hoşuma gidiyor.

Derisinin altına girdim ve daha da derine inmeye niyetim var.

Zarı kaldırıp kapalı avucunda yuvarladıktan sonra geri atarken eli titriyor. İki beşli. Taşını benimkinin yanından geçiriyor ve bir kart alıyor.

Babam kırmızı şarabının sonuncusunu da içtikten sonra şarabı tekrar doldurur. Cole onun hareketlerini takip ederek tekrar yerine koymasını izliyor. Hesabı öder ve kolunu Allie'nin sandalyesinin arkasına uzatarak arkasına yaslanır.

Sonunda gözlerini üzerimde buluyorum ve masanın altındaki telefonumun kilidini açarken fark etmemiş gibi yapıyorum.

Cole: O kadar çok mu horoz boğmak istiyorsun?

Neredeyse yüksek sesle kıkırdayacaktım. Artık mesajların a r k a s ı n d a k i n i n Cole olduğunu bildiğimden, onu kızdırmaktan büyük keyif alıyorum.

Ben: Herhangi bir horoz değil. Seninki.

Kirpiklerimin arasından bakıp sırıtıyorum.

Allie başını arkaya atıp Mia'nın anlattığı hikâyelerden birine g ü l e r k e n Cole masanın altındaki telefonuna bakıyor. Sonra yazıyor ve ben bekliyorum.

Sikim onu şu anki gibi gözle görülür bir şekilde sarsılmış görmekten hoşlanıyor. Saklamaya çalışıyor ama kaslarındaki her ince sert kaymayı takip ediyorum.

Allie ona baktığında gözlerini telefonundan ayırıyor ama dikkati başka yerde. Gözleri bana doğru kayarken şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyor, sonra tekrar aşağı iniyor.

Telefonum titriyor.

"Ne güzel, değil mi?" Cole'un annesi babasına doğru eğilerek soruyor. "Biz burada, bir aile olarak birlikteyiz."

Olumlu bir ses çıkarıyor, şarap bardağını kaldırırken gözleri Cole'a dikiliyor. Dişlerimi gıcırdatırken hareketi izliyorum. Onun derdi ne şimdi? Üvey kardeşime karşı nasıl bir pislik olduğunu hiç fark etmemiştim ve bu bana doğru gelmiyor.

Dikkatimi dağıtmak için telefona uzanıyorum ve tek elimle şifreyi giriyorum. Mia tırnaklarını sırtımda gezdirerek bir kart alıyor. Tırnakları kapüşonumun üzerinden beni tırmalarken hayali örümcekler omurgamda geziniyor. Onu silkelememek için fiziksel bir mücadele veriyorum.

Lanet olsun.

Bana dokunmasını istemiyorum.

Sana şantaj yapıyorum ama sen hâlâ sikimi yalamak istiyorsun. Bu kadar mı çaresizsin?

Kıkırdayarak dudaklarımı ıslattım.

Çok ciddi, masanın karşısında kaşlarını çatıyor. Çok basit, onu kıskandırmak istiyorum. Artık maskenin arkasındakinin Cole olduğunu bildiğime göre, beni nasıl kovaladığını ve bana gerçek yüzünü nasıl gösterdiğini hatırlamadan duramıyorum.

Kimsenin bilmediği dürtüleri var ve ben bu bilgiyi biraz fazla seviyorum.

Tehditlerin beni boğuyor.

Cole masanın altındaki telefonuna bakıyor. Koltuğumda kayarak bir mesaj daha yazıyorum.

Nefesimi çalman hoşuma gidiyor.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor ve gönder tuşuna basarken ona bakıyorum.

Ben: Beni taşaklarımdan yakaladın, bu yüzden tadını çıkarabilirim. Ayrıca, sikimi nasıl okşadığını düşünmeden edemiyorum.

Cole ile ilgili ilgimi çeken şey, cinselliği dışında başka nedenlerle de çelişkili görünmesi. Neredeyse kıskanç görünüyor. Çenesi gergin ve gözleri sert.

Telefonunu cebine sokar ve kola şişesini kaydırır. Allie ani hareket karşısında irkilir ve ona iyi olup olmadığını sorar.

Onu görmezden gelerek içkisini yudumluyor, gözleri yüzümü yakıyor. Mia'nın kulağına fısıldıyorum ve o da kıkırdıyor.

Cole ile aramızdaki fark bu. Ben bu oyunda ustalaştım, o ise kural kitabını okumakta zorlanıyor. Sevecen, aşık erkek arkadaşı oynayabilirim ve bunu gerçekmiş gibi gösterebilirim.

Mia'nın gözleri mutlulukla parlıyor ve onu bu oyun tahtasında bir piyon olarak kullandığım için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama bu büyük düzende herkesin bir rolü var.

Önemsediğim ve içimdeki hissizliği harekete geçiren tek kişi masanın karşısındaki çocuk.

Bana bakıyor, ben de başımı eğiyorum.

Ne düşünüyorsun Cole?

"Zar atma sırası sende oğlum," diyor Cole'un annesi, şarap kadehine uzanırken.

Kendi dünyamızda birbirimizi izlerken saniyeler geçiyor. Şöminede alevler titriyor ve dışarıda kar taneleri havada süzülüyor, ama benim tek gördüğüm o.

Önce gözlerini kaçırıyor, zarları alıp avucunda sallıyor. Bileğinin bir hareketiyle zarlar tahtanın diğer tarafına uçuyor ve bu sırada el arabamı deviriyor.

İki altılı.

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da sırıtıyor. İyi oynadın, Cole.

Cole ve kız arkadaşlarımızla aynı yatağı paylaşmak bu seyahati hayal ettiğim gibi değildi. Söylemeye gerek yok, uyuyamıyorum.

Sikim sertleşmişken ve Cole çıplak sırtı tüm çıplaklığıyla ön tarafında uyurken çok karşı konulmaz görünüyor.

Mia daha önce bana yaslanmıştı, kalçası benimkinin üzerindeydi ve yanağı göğsümdeydi. Uyuyamayacak kadar sıcak ve huzursuzdum.

Onun yerine kendimi Cole'un yatağının yanında buldum. Zor durumdayım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Koyu renk saçları gözlerini kapatıyor, ben de uzanıp saçlarını okşuyorum. Neden onun sıcaklığını hissettiğimde kalbim daha çok çarpıyor?

Teninde oyalanıyorum, parmağımı kalçasındaki yara izinin üzerinde gezdiriyorum, birbirlerine sarılmış uyuyan kızlara bakıyorum. Sikten bu kadar hoşlanmasalar mükemmel bir çift olurlardı. Onları suçlayamam. Bugünlerde tek düşünebildiğim Cole'un siki.

Gözlerimi son bir kez kızlara çeviriyorum ve yapmak üzere olduğum şeyin beklentisiyle dudaklarımı ıslatıyorum. İçkilerine Rachel'ın uyku haplarını kattıktan sonra uyanmayacaklarından emin olduğumda, onu çıplak bir şekilde yatağa yatırıyorum. İrkilerek uyanıyor ve ben kemerimi boynuna doluyorum, o da bileklerini karyolaya sabitlemek için kullandığım bağları çekiştiriyor. Ne diyebilirim ki? Hazırlıklı gelmiştim. Bunu onun için kolaylaştıracağımı mı düşünmüştü?

Ağzındaki bant yüzünden sözleri boğuklaşıyor ve omzunun üzerinden bana bakmaya çalışıyor. Kemeri sıkıca çekiyorum, sonra kulağına fısıldamak için eğiliyorum, "Lanet olası bir kötü adam ister misin Cole?"

Kaskatı kesilir ve kızlara panik içinde bir bakış fırlatır.

"Kötüler kibarca istemez," diye fısıldıyorum kemeri elimin etrafında döndürerek. "Alırlar. İstediğin bu mu? Seçiminizi çalan kötü bir adam mı?"

Sırtı soğuk terler döküyor ve ben de kulağının kabuğuna gülümseyip dilimle izini sürüyorum. Isırıyorum, keskin acıdan homurdanmasına neden oluyorum. "Ne düşündüğümü biliyor musun kardeşim?" Yer değiştirerek onun üzerine yerleşiyorum. "Kötü tavrının altında, sen bir sürtüksün."

Sıkı kıçını ortaya çıkarmak için boksörünü aşağı çektiğimde, mücadelesi yeniden başlıyor ve altımdan sıyrılmaya çalışırken bağları çekiyor, ancak kemeri çektiğimde kısa sürede duruyor.

"Shhhh. Kız arkadaşlarımızı uyandırmak istemezsin."

Koca sikim kıç yanaklarının arasına yerleşiyor ve sert nefesleri göğsünü tıkırdatıyor. Boştaki elimle kısa saçlarını çekiyorum, boğazından bir inilti çıkmaya zorluyorum, sonra öne doğru sallanıp sikimi kıçının çatlağından geçiriyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, vücutlarımızın arasına bakıyorum. Oda karanlık ve ağlayan aletimin dış hatlarını ancak seçebiliyorum.

"Sanırım her şeye rağmen zayıfsın." Kıkırdıyorum, kafasını şiltenin içine sokuyorum. "Benimle istediğin kadar savaş. İstesen de istemesen de bu gece sikimi alacaksın." Dilimi ensesindeki terde gezdirerek kulağına doğru nefes alıyorum, "Ama ikimiz de istediğini biliyoruz. Kıçın boş hissediyor, değil mi? Seni doldurmamı ve yarın yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmemi ister misin?" Kıçına sürtünerek mırıldanıyorum. "Kız arkadaşının yanında, kardeşinin dölleri kıçından sızarken uyanmanı düşünmek hoşuma gidiyor. Seni beceriyor mu Cole? O güzel kız arkadaşının kıçını yalamasına izin veriyor musun?"

Bağları çekiştiriyor, burnundan sert bir şekilde nefes alıyor.

Eğer onu bağlamamış olsaydım, beni iter ve yumruğunu yüzüme indirirdi. Beni kanlar içinde yumruklardı. Bu düşünce beni neden tahrik ediyor? Onu çıplak ve savunmasız seviyorum.

Bahse girerim onun aleti de benimki kadar zonkluyordur.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Nefeslerim boynunun kıvrımında titriyor ve kulak memesini dişlerimin arasında emiyorum. "Bunu kabul etmekten başka seçeneğin olmamasını seviyorsun." Titriyorum, ona karşı daha sert sürtünüyorum. "Kıçını sikmek istiyorum Cole. Eminim çok sıkıdır."

Tanrım... Boku yedim.

Kulağına doğru nefes nefese kıkırdıyorum ama bu onunla alay etmek için değil. Hayır, farkında bile olmadan tüm güce sahip. Altımda titrerken ona karşı güçsüzüm - bağlı, çıplak ve titriyor.

"Neden beni bu kadar delirtiyorsun?" Bu kadar iyi hissettirirken aklımı başımda tutmakta zorlanıyorum. Başını arkaya atıyor ve ben zar zor zamanında kaçıyorum.

"Siktir," diye gülüyorum ve parmaklarımı onun terli boynuna geçiriyorum. "Neredeyse burnumu kırıyordum. Yaramaz çocuk." Kıçına pistonla vurarak onu yatağa yapıştırıyorum.

Aletimin göt yanaklarından kayışını izlerken saçlarım alnıma düşüyor. Sik beni. Bu gördüğüm en erotik şey.

Dişlerimi dudağıma gömüyorum, kalçalarımı çeviriyorum. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Mia'yla bile.

Parmaklarımı boynundaki nemli saçların arasından geçirerek yüzünü yatağa bastırıyorum. "Kontrol bende Cole. Duvarlarını istediğin kadar yüksek inşa edebilirsin.

İstiyorsun. Her seferinde onları mahvedeceğim. Sence de şiltenin üzerinde tepindiğini hissetmiyor muyum?"

Dirseğime dayanarak kalçasını sıkıyor, kıçına daha sert sürtünüyorum. "Bir gün seni becereceğim. Yarın Allie sana onu sevip sevmediğini sorduğunda bunu hatırla."

Aletimden döl fışkırdığını görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum ve nefes nefese boynuna yaslanarak öne doğru çöküyorum. Cole'un da nefesi kesilmişti ve terli sırtı göğsüme sürtünüyordu. Kalkıp yataktan inmeden önce boynunu ve omzunu öpüyorum.

Bileklerini çözerken Cole başını benden yana çeviriyor ve bir pişmanlık duygusuyla tereddüt ediyorum. Ya onu incittiysem? Ya çok ileri gittiysem? Ama sonra yine, ne olmuş yani? O bir kötü adam istedi ve ben de ihtiyacı olan her şey olacağım. Kötü adama dönüşsem bile.

Serbest kaldığında, o da vücudunu benden uzaklaştırıyor.

"Canının yanmasını istemiyorsan kötü adam isteme Cole." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve irkiliyor. "Şimdi güvende hissediyor musun? Duvarlarının arkasında korunuyorsun. Boşalamadın. Eminim sikin zonkluyordur, ha?" Saçlarını yumruklayarak sertçe çekiyorum ve yataktan fırlayıp benimle dövüşerek birkaç adım geri atmama neden oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, gözlerindeki ateşi tekrar görmek beni rahatlattı. Ayağa kalkıp koli bandını yırtarken burun deliklerinin açılma şekli.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Alay ediyorum. "Acıtmak iyi hissettiriyor, değil mi? İstediğin şey bu. Bok gibi davranılmak."

Cole bana doğru geliyor ve duvara çarpıp bir tabloyu deviriyoruz.

"Kızlara ne yaptın? Neden hâlâ uyuyorlar?"

"Sana söyledim," diye fısıldadım, "Ben iyi bir adam değilim. Kız arkadaşlarımızın seni incitmeme engel olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sana sahip olmama? Ben yapmam gerekeni yaptım." Aletini yumrukladım, sert uzunluğunu kökünden ucuna kadar okşadım ve gülümsedim. "Çok muhtaçsın, ha?"

Homurdanıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Güzel." Aleti elimde nabız gibi atıyor. "Parmaklarımın üzerine boşalırken benden nefret edebilirsin."

"Siktir git," diye homurdanıyor, avucuma bastırıyor, kesik kesik nefesleri ağzımı havalandırıyor. "Cehenneme kadar yolun var."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi? Sikim kıçında." "Kapa çeneni."

Sırıtıyorum, elimdeki sikine bakmak için çekildiğinde çenesini ısırıyorum. "Parmaklarımın her yerine akıtıyorsun. Ne kadar pis bir çocuksun, değil mi?"

Çenemi tutarak başımı duvara yaslıyor ve ben daha çok gülüyorum.

"Sadece bunu sevdiğini kabul et."

"Konuşmayı kes." Aletinden döl fışkırırken bana çarpmadan önce titriyor.

Saniyeler geçiyor. Cole g ö ğ s ü m e bastırılmış, yüzü boynuma gömülmüş halde kalıyor. İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Kalbin çarpıyor," diye fısıldıyorum omzuna, organın kaburgalarının arkasında çırpındığını hissediyorum.

Titriyor, kesik kesik nefes alıyor. Bu biziz.

Bu bizim itme ve çekme

gücümüz. Savaş alanımız.

"Eğer bana bir daha dokunursan," diye nefes alıyor tenime karşı, "seni öldürürüm. Seni bitirmekte tereddüt etmem."

Parmaklarımı sırtındaki ter ve döllerin arasında gezdirirken, kasları titreyip dalgalanırken mırıldanıyorum. "Bu bir söze benziyor."

Boğuk sesi kulağımın dibine kadar geliyor. "Benden uzak dur, Blaise."

"Doğru, neredeyse unutuyordum," diyorum, kürek kemiklerinin hareket ettiğini hissederek

parmaklarımın altında. "Sana zarar vermemi istediğini unutuyorum. Seni itip kakmamdan ya da yüzüne yumruk atmamdan korkmuyorsun."

Dudaklarımı boynunun kıvrımında gezdirirken nabzı boğazında gümbürdüyor ve dilimi kulak memesini okşamak için dışarı çıkarıp fısıldıyorum: "Sana şimdi sarılsam olacaklardan korkuyorsun. Sana sarılsam ve ne kadar mükemmel olduğunu söylesem. Seni becerdikten sonra birinin sana sarılmasına izin vermektense kendi bıçağınla kendini kesmeyi tercih edersin." Bunu yapmak bana acı verse de, avuçlarımı göğsüne bastırıp onu itiyorum.

Tökezleyerek geri çekildi, ben de yanından geçip gittim. "Merak etme Cole. Sana asla aşık olamam. Sen güvendesin."

Yalanlar.

Kahrolası

yalanlar.

CHAPTER 14.
ÇOLE

Strobe ışıkları yanıp sönüyor, müzik kulübün her duvarına çarpıyor ve bu lanet yerde kaldığım her dakika baş ağrım daha da artıyor.

Blaise ve Allie bardalar ve Mia tuvaletten dönüyor, gözleri bir erkek arkadaşına, bir bana, sonra tekrar bara kayıyor.

Daracık elbisesiyle, içeceklerinin ve çantasının olduğu yere oturmuyor, yanımdaki sandalyeye çöküyor ve dizleri tam bana bakacak şekilde vücudunu çeviriyor.

"Konuşabilir miyiz?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ne hakkında konuşacağız?"

Yine bara bakıyor. "Burada olmaz. Kaçıp konuşabilir miyiz?
Belki kulübede? Ailen orada değil."

"Neden üvey kardeşimin kız arkadaşıyla konuşmak için kız arkadaşımdan gizlice kaçayım ki?"

Dudağını ısırarak ellerini kucağında oynatıyor. "Düşündüm de... belki... bilmiyorum? Konuşabiliriz."

Cevap olarak hiçbir şey söylemeden ona göz kırptığımda omzu kalkıyor. "Belki bir şeyler deneyebiliriz."

"Neyi denemek? Burada daha açık olmalısın, çünkü tek düşünebildiğim seni becermemi istediğin ve bunun gerçekleşmediği."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu değil- Yani, biz... Ben..." "İlgilenmiyorum.

Allie ile birlikteyim. Eğer bunu bırakırsan, ona söylemem.
erkek arkadaşını becermeye çalışıyorsun ve sen de mükemmel bir ilişkiye sahip küçük melek kız arkadaş rolünü oynamaya devam edebilirsin."

"Allie seni her zaman aldatıyor."

"Çok farkındayım," diye yanıtlıyorum içkimden bir yudum alarak. "Ve benim için diz çökmeye bu kadar hevesliysen Blaise'i de aldatıyorsun gibi görünüyor." I

başımı salladım. "Sana ne oldu böyle? Neden birdenbire her yerime üşüşmeye başladın? Ya bana bakıyorsun, ya Allie'nin elini tutarken bana bakıyorsun, ya da Blaise'i öperken bakıp bakmadığımı kontrol ediyorsun. Hiç anlamıyorum."

Sesi alçalıyor. "Ama sen de hep bana bakıyorsun."

Duraksıyorum, çünkü bu doğru gibi görünebilir. Ona bakmıyorum - gözlerim onun sarktığı pisliğe yapışmış durumda. Onun yanındayken bu otomatiktir.

Tekrar başımı sallıyorum. "Yanılıyorsun. Seninle herhangi bir oyun oynamakla ilgilenmiyorum. Kendi koltuğuna siktir olup gitmen ve bağlı olduğun sikin üzerinde kalman için bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Beni deli gibi gösteriyorsun."

"Eğer ayakkabı uyuyorsa."

Yüzü buruşuyor. "Siktir git Cole."

"Hayır, teşekkürler." Dudaklarımı düzleştiriyorum ve bakışlarım bara yöneliyor. "Ve eğer her ne yapıyorsan sinsice yapmaya çalışıyorsan, sevgilin en iyi arkadaşınla birlikte buraya geliyor."

Ayağa fırlıyor ve utançtan yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde, ayaklarını sürüyerek yerine oturuyor. Onun derdi ne?

"Çok uzun sürdü," diyor Allie, içkileri masaya koyarken, Blaise eğilip Mia'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Mia ona sırıtıyor -sahte bir şekilde- ve sonra ellerini onun yüzünün iki yanına koyup ağzını kendi ağzına götürüyor.

Ters ters bakıyorum. Onlara kaşlarımı çattığımı biliyorum. Ama Mia öpüşmenin ortasında gözlerini açtığında benimkilerle çarpışıyor ve boynunu kırmak istiyorum.

Kalçama bir el dayanıyor ve Allie'nin manikürlü tırnaklarının pantolonuma vurduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Dönüp bana bakmadan önce başını sallayarak şarkıya eşlik ediyor. Dudaklarının köşesi kıvrılıyor, sonra başını omzuma yaslıyor.

"Özür dilerim," diyor müziğin üzerine. "Beni burada istemediğini biliyorum ama gelip aramızdaki sorunu çözmeye çalışmalıydım. Ne yapabilirim ki?"

Kendimi koltukta yeniden ayarlayarak Allie'nin doğrulmasına neden oluyorum. Kolumu sandalyesinin arkasına atarak, gözlerimi Blaise'in Mia'nın yüzünü yerken elini göğsünden aşağı kaydırmasından kaçırıyorum. Herkesin içinde çok açıklar. Onu burada parmaklayabilirdi ve ikisi de nerede olduğumuzu ya da izleyicileri umursamazdı.

Onu görmek istemiyorum.

"Kulübeye geri dönmek ister misin?" Allie'ye sordum.

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Burası berbat bir yer."

Allie ve ben ayağa kalktığımızda Blaise Mia'dan uzaklaşıyor. "Geri dönüyoruz," diyor kız arkadaşım onlara.

"Lütfen yatağın kendi tarafında seks yapmaya devam et," diyor Mia gülümseyerek, ama ses tonunda kötücül bir şeyler var. Ne anlama geldiğini bilmediğim sessiz kelimelerle bana bakıyor, sonra Blaise'e dönüyor.

Kolumu Allie'nin beline dolayıp onu barın çıkışına doğru götürürken beni izliyor.

Kapıdan çıkar çıkmaz Allie kendini önüme yapıştırıyor, kolunu boynuma doluyor ve ağzını boğazıma yapıştırıyor.

Blaise'in beni boğması yüzünden morarmış boğazım.

Gözlerimi kapatıp tadını çıkarmaya çalışıyorum, dilinin tenimde gezinmesinden ya da kemerimi aceleyle çözmesinden hoşlanıyorum.

Genelde onu durdurur ve hazır olmadığımı söylerim ama dün geceden ve Blaise'in bana hissettirdiklerinden sonra her şeyi başka bir şeyle gölgelemem gerekiyor.

Zayıf.

Ben zayıftım. Her zaman zayıf. Zayıf bir bok parçası-

"Hadi," diye fısıldıyor Allie, elimi tutup beni yatak odasına, Blaise ve en iyi arkadaşıyla paylaştığımız yatağa götürüyor. "Lütfen beni durdurma."

Elbisesinin askılarını omuzlarından kaydırıyor, malzeme düşüyor ve ayaklarının dibinde birikiyor.

Ona bakıyorum ve gözlerim göğüslerinde benim yaratmadığım izlere takılıyor. Sadece birkaç gün önce başka biri onun üzerindeydi ve o bunu benden saklamaya bile çalışmadı.

Bakışlarım kalçasındaki çürüğe düşüyor ve o da görüş alanımı takip ediyor. "Ah..." Tereddüt ediyor ve eliyle mavi renkli derisini kapatıyor. "Lütfen beni yargılama."

"Seni yine masasının üzerine mi yatırdı?"

Bu izleri en son profesörü yapmıştı. Sarhoş olmuş ve eğilirken vücuduna nasıl taptığını ayrıntılarıyla anlatmış.

Onu masasının üzerine yatırıp arkadan sikerken benim olduğumu hayal etti.

Alt dudağı titriyor. "Evet," diyor sessizce. "Bunu yapmayacağım-" "Yalan söylemeyi kes," diye sözünü kesiyorum. "Bunu tekrar yapacaksın. Dürüstçe söylüyorum.

Sanırım bu sekizinci, belki de dokuzuncu kez oluyor. Neden benimlesin? Bana iyi bir sebep söyle, ben de seni affedeyim."

"Seni seviyorum."

"Yeterince iyi değil. Davranışların sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyor, Allie. İki yıl boyunca arkamdan iş çevirdikten sonra neden bu ilişkide kalayım ki? Beni öyle gösteriyorsun ki..."

Zayıf. Blaise'in sesi kafamın içinde ve onu çıkarmak için kendi kafatasımı kırmak istiyorum.

Sessiz kalıyor, gözlerinin arkasında yaşlar birikiyor.

Bir adım öne çıkıyorum, yaptığı saçmalıkları ve beni nasıl gösterdiğini düşündükçe öfkem daha da artıyor.

Zayıf.

Zayıf görünüyorum.

"Artık seni sevmiyorum. Sana bakıp bir gelecek görmüyorum ya da kıyafetlerini yırtıp sikimi içine gömmeyi düşünmüyorum. İlk kez aldattığında, adamı öldürmek istedim. Seni öldürmek istedim. Ama bunun yerine seni affettim ve bunu bana tekrar tekrar yapmana izin verdim."

Allie'nin sırtı duvara çarpana kadar ona doğru yürüyüp onu hapsediyorum. "Sen umurumda değilsin. Sen yokken seni özlemiyorum. Arayıp aramadığını kontrol etmek için telefonumu elime almıyorum. Bana aitken bacaklarını başkasına açtığın ilk seferde beni kırdın ve ben düzeltilebilir değilim, Allie."

Yüzümü tutmaya çalışıyor ama ben bileklerini yakalayıp başının üstünde tutarak onu duvara yaslıyorum. Hareket vücutlarımızı hizalıyor, çıplak göğüsleri göğsüme değiyor.

Sikimin umurunda değil.

"Eve gitmeni istiyorum. Annem seni yarın havaalanına götürecek. Odama git ve orada ne varsa topla ve yemin ederim Allie, ben eve döndüğümde orada olmasan iyi edersin."

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Yapma. Lütfen Cole. Yapma bunu. Ben... Ben daha iyisini yaparım! Yapabilirim-" Ellerini kavrayışımdan kurtarıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver. Bana tekrar aşık olman için bana bir şans ver."

Burnumdan yoğun bir şekilde nefes alarak, aceleyle pantolonumun düğmelerini açıp yumuşak, ilgisiz sikimi çekip çıkarırken ve parmaklarını etrafına sararken dişlerimi sıkıyorum.

Geri çekilmeye çalıştığımda tek bir kıpırtı bile olmuyor ama tırnaklarını kalçalarıma geçiriyor ve ağzını üzerime bastırıyor. Saçlarına yapıştığımda sarkık aletimin etrafında çığlık atıyor ve durup kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor yumuşak kasın etrafında.

Emiyor, beni yutmaya çalışıyor ama hiçbir şey olmuyor. Vücudum bana geçmişte olduğu gibi ihanet bile etmiyor.

Alay ederek ondan uzaklaşıyorum, böylece sikim ağzından kurtuluyor. "Vazgeç, Allie. İşimiz bitti." Kısa elbiseyi ona fırlatıyorum. "Kaçınılmaz sonu daha da uzatacağız. Madem sürekli profesörüne koşuyorsun, o zaman neden onunla birlikte olmuyorsun?"

Elbiseyi tekrar üzerine geçirirken burnunu çekiyor. Şifonyere yaslanıyorum, pantolonumu yeniden bağlarken ayak bileklerimi çaprazlıyorum.

"O evli," diyor kendine sarılarak. "Ona sadece bana ilgi gösterdiği ve derslerimde yardımcı olduğu için gittim. Onunla fiziksel bir yakınlık kurmak gibi bir niyetim hiç olmadı."

Birkaç kez başımı salladım. "Hangi profesör?"

Kapı açılıyor ve Blaise içeri girip elini Mia'nınkine sımsıkı sarınca cevabına ara veriyor. "Senin kızın onu becerdikten sonra ağlaması gerektiğini sanmıyorum," diyor Blaise bana, kafasını eğerek, zil zurna sarhoş bir halde. "Harika ailemiz baş başa kalabilmek için ikinci bir kulübe kiralamaya karar verdi. Onların yatağında uyumayacağım."

Mia Allie'nin yanına koşar. "Neyin var?"

Bir dizi zoraki hıçkırığa boğuluyor. Mia onu teselli ederken oflayıp puflayarak elimi saçlarımda gezdiriyorum ve mutfağa giderken Blaise de beni odadan dışarı kadar takip ediyor.

"Ne yaptın sen?"

Arkamı dönüyorum ve neredeyse bana çarpmasına neden oluyorum. "Benimle konuşmayı kes. Tüm bu boktan şeyleri yapmayı bırak." Çenesini tutarak, öfkeleniyorum. "Ve bunu bana bir daha asla yapma."

"Ne yapacağım?" Sırıtıyor. "Seni iyi hissettirmek mi?"

Yumruğum ben durduramadan havada uçuşuyor, parmak eklemlerim yanağına öyle sert çarpıyor ki bileğim ağrıyor ve Blaise yere düşüyor.

İlk defa bana karşılık vermiyor. Ayaklarımın dibinde yere oturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyor, yanakları kızarmış ve yavaş yavaş şişiyor.

Göğsüm sıkışıyor, kalbim hızla çarpıyor ve yüzüne tekme atmak, saçlarından tutup dizimi burnuna sokmak ve bir daha asla yanıma gelmemesini, lanet hayatımı mahvetmeyi bırakmasını söylemek istiyorum.

"Ben zayıf değilim," diyorum dişlerimi sıkarak. Sessizliği ve gözlerinin ardında biriken öfke burun deliklerimi alevlendiriyor. "Ve Mia'ya tasma tak."

Konuyu değiştirmem üzerine kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Sırf hıyarlık olsun diye, çünkü çok fazla düğmeye bastı, "Sanki aramızda bir şey varmış gibi bana rastgele yaklaşmaya başladı. Seni temin ederim ki senin kıza elimi bile sürmedim ama bir kez daha sikimi aramaya gelirse ona sikimi veririm."

CHAPTER 15.
BLAISE

Allie diğer yatak odasında uyuyana kadar ağlıyor. Cole, kız arkadaşımın cinsel girişimlerini bana haber verdikten sonra kafasını toplamak için dışarı çıktı. Şaşırmadım bile. Farkında olmadığımı düşündüğünde ona nasıl baktığını gördüm, ama hiçbir şeyi kaçırmadığımı fark edemiyor. Belki de bu yüzden onu yanımda tutuyorum. En azından sikimi sürerken nerede olduğunu biliyorum.

"Allie üzgün, Blaise." Mia elime uzandı. "Bu gece yalnız uyumasına izin veremem."

İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyorum, başparmağımı solgun bileğinin üzerinde gezdiriyorum.

Çok nazik bir hareket, neredeyse tatlı.

Ne kadar ironik.

Bileğini yakalıyorum ve şaşkın bir nefes almasını sağlıyorum. Bu hareket ani ve beklenmedikti. Cole'un olayı bu. İçimdeki karanlığı ortaya çıkarıyor. Şimdi o zehir, çok uzun zamandır önemsiyormuş gibi yaptığım kızın her tarafına kanıyor. Ona bir daha dokunursa boynunu kırmaktan çekinmeyeceğim. Ben taş kalpli, duygusuz ve umursamaz bir canavardan başka bir şey değilim. Gerçek onun gözlerinde. Onu korkutuyorum.

"Blaise?" diye soruyor gergin bir şekilde.

Kulağının arkasındaki bir tutam saçı okşadığımda nefesini tutuyor. Gözlerindeki şüphe titreşimiyle ilgili bir şey içimdeki kargaşayı yatıştırıyor. Yine de çenesini kavrıyorum ve ağzını istiyorum. Dudaklarımız çarpışıyor ve kaşlarımı çatarak onu daha sert öpüyorum.

Neden Cole dışında birine dokunduğumda hiçbir şey hissetmiyorum? Kız arkadaşım bir nesne olabilir. Dilindeki bakırımsı kanın tadını alıyorum ve kalbim donuk, sabit bir şekilde atmaya devam ediyor. Onu ne kadar sert öptüğümün, kıyafetlerini, tenini ya da saçlarını ne kadar pençelediğimin bir önemi yok. Hiçbir şey hissetmiyorum. İnsanları bir satranç oyunundaki taşlar gibi kendi çıkarlarım için kullanmak beni daha önce hiç rahatsız etmemişti,

ama şimdi tahtamda bir vezir varmış gibi görünüyor - en değerli oyuncu ve ben ona ulaşamıyorum. Cole, kaleleri ve filleri tarafından korunan piyon duvarının arkasından bana sırıtıyor. Şahım onun ordusunu yenemiyor ve ben onun korkak mı yoksa duvarlarını bu kadar yükseğe inşa ettiği için akıllı mı olduğuna henüz karar veremedim.

"Blaise," diye nefes alıyor onu döndürdüğümde. "Allie diğer odada üzgün-"

"Kapa çeneni!" Pantolonunu indirdim, çıplak kıçını avuçlarken yanağını duvara bastırdım ve parmaklarımı boynuna doladım. Soluk tenine vuruyorum, inliyor ama ben hâlâ hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey yok.

Uyuşuk.

Boş.

Isıran öpücüklerle boynuna saldırıyorum. İnleyerek kıçını bana doğru uzatıyor. Çiçekli parfümünün acı tadı tat alma tomurcuklarıma saldırıyor. Kemerimi yırtıp açıyorum, bir şeyler hissetmeye kararlıyım.

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor sikimi serbest bırakırken.

Susturmak için elimle ağzını kapatıyorum, o da inliyor, tahrik olmuş ve korkmuş.

Her zaman mükemmel erkek arkadaşı oynadım.

Her zaman onun istediğini düşündüğüm şey oldum. Uyum sağlamaya çalıştım.

"Bir kez daha sikimi aramaya gelirse, ona veririm."

Cole'un sözleri benimle alay ediyor, dikenli dikenler gibi damarlarımın altında sürünüyor. Siktir et onu ve tehditlerini. Benim iznim olmadan kimseye dokunamayacak.

Aletimi onun daracık bedenine soktuğumda Mia'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Amcık.

Hala bir şey hissetmiyorum.

Ciyaklıyor ve kapı gıcırdayınca duraklıyorum. O burada, beni izliyor.

Kız arkadaşımı sikeyim. Cole, yerdeki benzin izine metaforik bir kibrit çöpü bırakırken beni ateşe veriyor.

Tekrar hissediyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, öyle sert atıyor ki göğsüm ağrıyor. Elimi yünlü kazağının altından gizlice sokup göğüslerini avuçlarken Mia'nın duvarları etrafımda dalgalanıyor. O beni tahrik etmiyor ama arkamızdaki adamı kızdırma düşüncesi kesinlikle tahrik ediyor.

Kalçalarımın her şaklaması onun tahtasından bir piyonu daha düşürürken, onun hastalıklı parfümünü ve ciyaklayan iniltilerini görmezden gelmek kolay.

Onun lanet kraliçesini avlıyorum.

"Benim için inle, Mia," diye kulağına homurdanıyorum, meme ucunu çimdikliyorum. "Kardeşim aletimin ne kadar iyi hissettirdiğini duysun. Amını yırtmasını nasıl sevdiğini."

Sertleşiyor ama kısa sürede dokunuşumla eriyor ve klitorisiyle oynamak için elimi üstünden kaydırıyorum. Kaygan am dudaklarını henüz sıyırmıştım ki elimi çekip suratına bir yumruk attım. Yere yığılırken, manyak gibi gülüyorum. "Çok tahmin edilebilirsin."

Cole bana ve hâlâ sert, kaygan olan sikime ters ters bakıyor. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona sırıtırken Mia aceleyle pantolonunu geri çekmeye çalışıyor. Özür mırıldanarak odadan kaçtı.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Alay ediyorum.

Aletim tişörtümde nabız gibi atıyor. Lacivert kumaşın üzerinde ıslak bir leke var. Cole ona bakarken dişlerini gıcırdatıyor. Kısa saçlarını çekiştiriyor ve beni iki büklüm edip boğuk bir kahkaha attıracak kadar sert bir tekme atıyor.

"Siktir!" Karnımı kucaklayarak öksürüyorum. "Bu acıttı."

Sonunda yeniden hayattayım. Hiç olmadığım kadar canlıyım. Boğucu karanlıktan özgürlüğü tatmak için onu incitmek zorunda kalsam ne olur? Buna değer.

O buna değer.

"Lanet ellerini kendine saklayamıyorsun, ha?"

"Sorun nedir? Kendi kız arkadaşımı becermem hoşuna gitmiyor mu? Belki de onun yerine seninkini becermeliyim. Oh...doğru ya, ondan ayrılmıştın."

Cole saçımı tuttu ve kafama diz çöktü.

Daha da çok gülüyorum. Burnum kırıldı. Sırt üstü yere yığılmadan önce elimi akan kanda gezdiriyorum, ağzımın arkasında demirin tadını alıyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yanımdan geçip yatağa uzandı, omuzları çökmüştü. Dirseklerini kalçalarına koyuyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Doğrulup burnumun altındaki kanı silerken kaşlarımı çatıyorum. Her yere bulaşmış, kolumu kaplamış ve tişörtümün önünü ıslatmış.

"Neden beni kızdırmaya çalışıyorsun?" diye soruyor, saç tellerini çekiştirerek. Ona bakıyorum. "Sana bunu söyleten ne?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Ellerini indirirken bana öyle bir bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Neden şov yapıyorsun?" Beş dakika önce Mia'yı becerdiğim yeri işaret ediyor ve ben de onun gördüğünü görecekmişim gibi bakıyorum.

"Kız arkadaşımı becermemin bir gösteri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil miydi?" Sesi çatırdıyor. "Yaptığın her şey bir gösteri. Kız arkadaşın. Notların. Arkadaşların. Futbol." Elini yumruk yaparak gözlerini kaçırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Gerçek olan ne, Blaise?"

Kalbim sıkıca sıkışıyor ve onun yanından dışarıdaki kar tanelerine bakıyorum. "Bilmiyorum." Pencerenin dibinde bir santim kar var ama burası sıcak. Sadece Cole yanımdayken hissettiğim bir şekilde sıcak ve güvenli. Göğsümdeki ağrıyı tanımlayamıyorum.

"Ondan ayrıldım çünkü artık ona karşı rol yapamıyorum. Duygularım artık yok."

Ona dönüp baktığımda göğsümdeki ağrı daha da artıyor. Sürünerek yaklaşmak istiyorum ama yere yapışıp kalıyorum. Aletim hâlâ dışarıda, sarkık ama Cole asla aşağıya bakmıyor. Gözleri yüzümü arıyor, bana her zaman yüzeye yakın olan öfkenin arkasına nadir bir bakış sunuyor. Altında daha önce pek çok kişinin tanık olduğundan şüphelendiğim bir derinlik saklı. Bu hem ilgi çekici hem de çok korkutucu. Pencereden dışarı bakmak için göz temasını kestiğinde, bana güvenmesini istediğimi fark ediyorum.

"Ben de duyguları anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, kendi kendime anlamakta zorlandığım bir şeyi açıklamaya çalışıyorum.

Cole'un çenesinde bir kas kasılır. Sessiz kalır, huzurlu geceyi izler.

"İstemediğim için değil." Kalbimin daha sert çarptığını hissederek devam ediyorum. Savunmasız olmak neden bu kadar korkutucu? Özellikle de onun gibi beni her zaman alt etmeye çalışan birine karşı. Bunu kendini daha fazla incinmekten korumak için yapmış olsa bile. Babası onu mahvetti ve Cole hâlâ mürekkebinin altında yara izlerini taşıyor. Bu arada, ben sadece hatalıyım.

"Ben sadece... hissedemiyorum."

Cole hâlâ pencereden dışarı bakıyor, parmak eklemleri kan içinde.

Ayağa kalkıp topallayarak yatağa doğru ilerlemeden önce sikimin fermuarını çekiyorum. "Siktir," diye kıs kıs gülerek yanına çöküyorum. "Beni iyi hakladın. Kaburgalarım çok fena ağrıyor."

Dudakları kıvrılıyor ve gözlerini pencereden ayırıp bana bakıyor. Sonra bana omuz atıyor ve kıkırdıyoruz. "Sen bir pisliksin. Biliyorsun.

değil mi?"

"Evet..." Dudağımı ıslatıyorum, kan tadı alıyorum ama gülümsemeden duramıyorum. Bana bu şekilde baktığında göğsümde sıcak bir şeyler yayılıyor. "Sen de pisliğin tekisin."

Bu sefer, o güldüğünde, yanaklarım acıyacak kadar kocaman gülümsüyorum.

Sessizleşiyoruz, birbirimizi izliyoruz. Onu öpme dürtüsü beni bir bumerang gibi vuruyor. Boğazımı temizliyorum ve doğrudan ona değil başka bir yere bakıyorum.

İçini çekip ellerine baktığında kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Ne düşünüyor? Omuz silktiğinde nefesimi tutuyorum.

"Hissedemediğini söylüyorsun..."

Sessiz kaldım, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Şimdi hissediyorum.

"Sana inanmıyorum."

Yüzünün yan tarafına bakarak bakışlarımı keskin çenesinde gezdiriyorum. Neden üzerimde bu kadar gücü var?

Parmaklarına, tırnak diplerine odaklanıyor. "Öyle olmasaydı geçen gün beni savunmazdın."

"Zayıf olduğunu düşünmüyorum," diye atıldım.

Başını sallarken kaşları çatılıyor, acı çekmiş gibi görünüyor.

"Biliyorum..." "Seni ne korkutuyor Cole?"

Duraklıyor ve bana bakıyor, mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Bakışlarımı indiriyorum. "Cevap vermek zorunda değilsin."

İç çekip parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce dikkati bir süre daha yüzümün yan tarafını yakıyor. "Yalnız olmak."

Cevap vermediğimde göğsü titrek bir nefesle genişliyor. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum..."

Bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum ve o da zayıfça gülümsüyor. "Yalnız kalmaktan korkuyorum, bu yüzden insanları kendimden uzaklaştırıyorum. İronik, değil mi? Yalnızım çünkü kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyorum. Sanırım..." Omuz silkerek yüzünü buruşturuyor. "Sanırım insanları uzaklaştırmak, reddedilmekle yüzleşmekten daha kolay. İnsanların sonunda sizi incitmenin bir yolu var."

Yüzünün yan tarafını inceliyorum, onun gerçeğini daha fazla arzuluyorum. Kahretsin, ona ve her nefesinde yaydığı acıya aşık oluyorum.

"Ya sen?" diye soruyor boynunu ovuştururken.

İki kere düşünmeden cevap veriyorum. "Seni öpmeye korkuyorum."

Hala duruyor.

Kapı aralığına bakıyorum. Bunu ona neden söyledim ki? Bazı gerçekler saklı kalmalı. Bu onlardan biriydi, ama şimdi benim gerçeğim dışarıda, onun aşılmaz duvarlarını aşmanın bir yolunu arıyor.

Göğsümdeki ağrı daha da artıyor. "Senin bir kötü adama ihtiyacın var." Gözlerine bakıyorum, yüzümün altında gizlenenleri görmesine izin veriyorum. "Kahraman olmaktan korkuyorum."

Gözlerinde sayısız duygu titreşiyor; bana, dudaklarımdaki nefesinin fısıltısı kadar yabancı olan duygular.

Kumlu sahiline doğru çekilen bir gelgit dalgası gibi, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Alanını işgal ederken düşünmüyorum bile. Cole sertleşiyor ama geri çekilmiyor. Belki de çok şaşırmıştı. Küçük bir parçam -saf bir özlem- onun kalbinin de benimki gibi çılgınca attığına inanmak istiyor.

Nefes almıyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor. Onu daha sert öpüyorum ve geçici olarak yüzünü avuçlamak için uzanıyorum. Parmaklarım yanaklarındaki kirli sakalları sıyırdığı anda geri çekiliyor. Bu ani bir hareket değil. Beni öpme düşüncesi onu tiksindiriyormuş gibi geri çekilmiyor; ince bir hareket, çenesini hafifçe eğiyor ama bana bir tokat da atabilirdi. Sersemlemiş, yönümü şaşırmış hissediyorum.

"Yapma," diyor, sesi soğuk ve kopuk. Dışarıda kar

havada süzülüyor.

Huzurlu.

Sessiz.

Cole başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp dışarı çıkıyor ve beni boğazımda düğümlenen acıyı yutmak zorunda bırakıyor. Kapı tıkırdayarak kapandı. Yatağa geri düşüyorum ve parmaklarımı gözbebeklerime gömüyorum. "Seni aptal salak. Senin derdin ne be? Bunu neden yaptın?"

CHAPTER 16
ÇOLE

Ben savunmasız bir insan değilim. Çocukken ve her saat hayatımın üzerine yıkım yağmasını izlerken bile kendimi bir arada tuttum.

Kafamın içi enkaz, kan ve dehşetle dolu lanet bir savaş alanı gibiyken başka birinin kafamın içine girmesine izin vermek yapabileceğim bir şey değil. Allie'yle birlikte olmak istediğimde bile onu içeri alamadım. Hâlâ geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyor. Sadece sarhoş olduğumda ve konuşacak birine ihtiyacım olduğunda paylaştığım ufak tefek şeyler. Etrafımdaki insanlara anlatmak için hiçbir zaman bir neden olmadı. Annem biliyor ve bilmesi gereken tek kişi de o. Ne de olsa çoğuna tanık oldu.

Blaise'in babasına söylemiş, o da kesinlikle oğluna söylemiş, belki de kulübede bana söylediği sözlerden yola çıkarak berbat bir üvey kardeşe sahip olduğu konusunda uyarmak için. Duvarlarımı indirip insanların içeri girmesine izin vermeliyim.

Neden? Başkalarının benim farklı tonlardaki saçmalıklarımı görmesinin ne faydası var? Kendi boktan babamın bana yaptığı her şeyi bilmelerinin?

Sadece bu düşünce bile bacaklarımı kaşındırıyor ve gecenin bir yarısı bizi havaalanından eve götürürken koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor.

Blaise bir kez olsun yolcu koltuğunda oturuyor - genelde arkada oturur - ve Mia arka koltukta uyuyor, her zaman onu seven erkek arkadaşının üzerine attığı battaniyeye sarılmış. Onu önemsiyor, bu çok açık ve bu beni çok kızdırıyor. Ve bunun beni kızdırması da beni kızdırıyor.

Ona dokunduğunda ellerini kırmak istiyorum. Onu öptüğünde, geri çekilip ondan uzaklaşmak için çok geç kalmadan önce benimkini usulca okşayan dudakların aynısı olduğunu bileceğim.

Onu kontrol etmek için omzunun üzerinden baktığında parmaklarım direksiyonda sıkılaşıyor, sonra iç çekiyor ve koltuğa çöküyor. Gözleri telefonuna gitti.

Ekran, yüzünün hatlarını aydınlatıyor ve gözlerini bana çevirdiğinde hızla başka tarafa bakıyorum.

Radyoda Sebastian Paul çalıyor, yoğun ve garip sessizliği dolduruyor - ama kafamdaki lanet düşünceleri bastırmıyor. Sesleri. Alay etmek. Lanet-

"Allie gerçekten kazağını çaldı mı?"

Ona bakıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, işaret parmağımı hızla direksiyona vurarak. "Parfümünü kıyafetlerimin üzerine de sıktı."

Gülmemek için dudaklarını büzüyor, ben de başımı sallıyorum ve dikkatimi yola verirken gözlerimi deviriyorum.

"Benimle arkadaşmışız gibi konuşmayı kes," diyorum. "Allie'yle aramda geçenlerin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Kazağını çalıp çalmadığını sordum. Sakin ol lan." Belki

kaza yaparsam ölür ve ben de ondan kurtulurum.

Olasılıklara, yanından geçtiğim tüm ağaçlara, yeterince hızlı çarparsam arabayı ikiye bölecek tabelalara bakıyorum.

Birkaç dakika sonra tekrar konuşur. "O biraz deli, değil mi?" Sağ

gözümün seğirdiğini hissediyorum.

Bir dakika daha. "İki yıl boyunca sana katlandığına göre deli olmalı."

Yanıt vermeyişime gülüyor, gözlerim ona kayıyor, bakışlarım gülümseyen ağzında. Bir gamzesi var, hem de derin bir gamze. Bunu neden daha önce hiç fark etmedim? Gülmeyi kesiyor, başını arkaya yaslıyor, boğazını uzatarak gözlerini kapatıyor.

Ağzım sulanmaya başlıyor ve yutkunup yolu izliyorum, şarkının sesini artırırken biraz hızlanıyorum.

Atmosfer değişiyor gibi hissediyorum. Ben ondan nefret ediyorum, o da benden nefret ediyor ama bir şeyler farklı. Bir tür ateşkes yaptık, ama rol yapmak benim için garipti. Elbette bir günlüğüne normal olmak güzeldi ama biz normal değiliz.

Üvey kardeşlerin birbirlerinin avuçlarında nasıl hissettiklerini bilmemeleri gerekir. Blaise'in boğazının sikimi ne kadar sıktığını bilmem normal değil-

Blaise onun önümde diz çöktüğü aptalca bir anı yüzünden sertleştiğimi fark etmeden önce yerimi değiştiriyorum.

Bana maskemi taktığım ve gerçek ben olabildiğim, olmak istediğim versiyonum olabildiğim iki zamanı hatırlatıyor ve bir torba kıskançlıkla parçalanıyorum.

Çünkü benim yaptığımı bilmiyor. Başka kiminle takılıyordu?

Bu yolculukta aramızda olanlardan sonra, kafamı karıştıran bariz değişimden sonra, hala kimliği belirsiz adamla ilişki kuracak mı?

"Benzin almam lazım," diyorum sessizliğin içinde, otoyoldan çıkarken. Eve varıp da arabadan indiğimizde, arabanın arkasından bakmamaya çalışıyorum.

Ben eşyalarımız için bagajı açarken Blaise kollarını Mia'ya dolayarak onu ısıtmaya çalışıyor. Başını Blaise'in göğsüne gömüyor ve ben gözlerimi kısarak onun başının üstünü öpüşünü izliyorum, gözleri bana kayıyor.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum, bavulları yere atıyorum ve bir sigara yakıyorum. Telefonum son bir saattir çıldırıyor. Grup sohbeti. Samson ve Keith'ten bir mesaj aldım.

Samson: J çok kızgın. Takımdan atıldı!!

Dostum, gerçekten mi? Blaise onun yerine mi geçiyor? Bunu düzeltmen gerek.

Arkadaşlarımdan bana gelen çok sayıda mesaj var, onunla ilgilenmemi ve fiziksel olarak oynayamayacağından emin olmamı söylüyorlar. Onu dövmemi, ortadan kaldırmamı ya da tehdit etmemi istiyorlar.

Blaise'e bakarken bir duman bulutu soluyorum. Mia elini tutmuş, yarı uykulu bir halde ona doğru sallanırken bana bakmaya başlamıştı bile.

Ona haber vermeliyim.

Ya da en azından ona bununla ilgileneceğimi söyle.

Ekranımı kapatıp telefonumu cebime koyuyorum ve annemle üvey babam garaj yoluna gelene kadar sigaramın kalanını üflüyorum.

Annem beni durduruyor ve elini yanağıma koyuyor. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun, tatlım."

Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim."

İnsanların bana dokunmasından nefret ediyorum. Annem bunu biliyor.

Dudakları birbirine yapışıyor ve Blaise'in babasına ulaştığında başını sallayarak arkasını dönüyor. Sanki bir sorunmuşum gibi bana ters ters bakıyor ve ona bir şeyler fısıldıyor.

Neden bu saçmalığa katlanıyorum?

Yirmi yaşındayım. Taşınacak ve hayatımı yaşayacak yaştayım.

Ama o zaman hiç param olmazdı ve üniversiteyi bitirmek üzereyim. Çok yaklaştım ve buradan temelli gidebilirim.

Sanki bir suçluymuşum ya da yükmüşüm gibi.

Mia çantalarını alırken Blaise nefesinin altından, "İyi değilsin," diye mırıldanıyor. "Duvarlar, Cole. Onları yıkmalısın."

"Ve sen de kendi işine bakmalısın."

Bakışları beni arıyor, sert ses tonum karşısında kaşları çatılıyor, sonra o da başını sallayıp yanımdan uzaklaşıyor.

Mia nefret ettiğim evin girişinde ona sırıtıyor ve onu öpmek için eğildiğinde arkamı dönüyorum.

Kapıdan içeri girer girmez bir nefes sesi duydum. Annem ağzını kapatıyor ve Blaise çantasını yere bırakıp Mia'yı arkasından itiyor.

Her şey mahvolmuş. Sanki biri buraya sopalarla girmiş ve her şeyi mahvetmiş gibi. Kanepe bıçakla yırtılmış gibi görünüyor ve tüm duvarlarda yarıklar var.

Kaşlarımı çatıyorum ve kolumu tutmaya çalışan annemden kaçarak içeri doğru yürüyorum. "Polisi ara," dediğini duyuyorum üvey babamın.

"Bunu kim yapar?" Annem ağlıyor.

Enkazın arasından ilerlerken sesleri azalıyor, mutfağın yıkıldığını, koridorun kırmızı boyayla kaplandığını görüyorum. Annemin hemşire çantası yemek masasının üzerine boşaltılmış, hapları ezilmiş.

Her seferinde iki adım atıyorum, buranın el değmemiş olduğunu görünce tepede duruyorum. Odalar iyi. Benim odam iyi. Sadece alt katta.

Annemin hıçkıra hıçkıra ağladığını, Blaise'in babasının telefonda biriyle konuştuğunu ve çekilmez oğlunun hâlâ Mia'yı sanki biri çıkıp bize ateş edecekmiş gibi koruduğunu duyunca aceleyle geri dönüyorum.

"Evin üst katı temiz."

"Sence Malcolm muydu?" Annem gözlerine rimel sürerek soruyor, sonra tekrar nefesi kesiliyor ve arka pencereye koşuyor. "Aile portreleri bahçede yakılmış!"

Blaise kısık bir sesle iç geçiriyor. "Bu çok dağınık."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Blaise'in babası, "İkiniz sakın şimdi tartışmaya başlamayın," diye uyarıyor. "Malcolm olduğunu sanmıyorum."

Yutkunurken gözlerim annemde, o alt dudağını sıkıp yıkılmış odaya bakıyor. "Bunu yapabilecek başka birini düşünebiliyor musun?" diye soruyor.

"Allie'den ayrıldım," diyorum omuz silkerek. "Delirmiş olabilir ve-"

"Üniversite ödevleri için eve gitmesi gerektiğini söylediğini sanıyordum?" diye araya giriyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Allie'den ayrıldınız mı?"

Beni bir yalanın içinde yakaladığını bilerek ona bakıyorum. Ama sonra yirmi yaşında olduğumu ve lanet olası bir ergen gibi eğitilmeye ihtiyacım olmadığını hatırlıyorum.

"Biz anlaşamıyorduk. Beni onunla bir ilişki içinde kalmaya zorlayamazsın anne."

Blaise'in babası susar ve başını sallar. "Tipik. Hiç şaşırdın mı Rachel?"

Onlardan uzaklaşıp odadan hışımla çıkıyorum, merdivenlerin tepesine varana kadar nefes bile almıyorum. Ellerimi yumrukluyorum ve keşke Blaise'in babasını tanınmayacak hale getirecek kadar sert bir yumruk atabilseydim diyorum.

Blaise beni takip ediyor. Arkamda onun ayak seslerini duyabiliyor ve hissedebiliyorum. "Cole."

"Siktir git."

Omzumu tutuyor ama onu omuz silkip odama gitmeye çalışıyorum. Kafam allak bullak, omzumda bir şeytan doğru olmayan şeyler fısıldıyor ve sanırım hasta olabilirim.

Başım dönüyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Baban olmayabilirdi. Korkmana gerek yok."

Etrafımda dönüyorum ve bana çarpıyor, ancak boğazını yakalayıp onu kapımın yanındaki duvara ittiğimde ayakta kalabiliyor. "Siktir git'in hangi kısmını anlamadın? Ne yapıyorsun sen?"

"Seni yakalayamayacak."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, göğsümdeki acı kadar gözlerim de yanıyor. "Bunu bilmiyorsun. Ve bilse bile, bunun seninle bir ilgisi yok." Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Kendi kulvarında kal, Blaise. Sen benimkine ait değilsin. Bana dokunmayı kes. Bana yaklaşmayı kes. Bir daha yaparsan seni boğarım."

Yatak odasının kapısını arkamdan çarpıp onu koridorda bırakıyorum, görüşüm daha da bulanıklaşıyor. Gözlerim yatağıma odaklanıyor ve içimdeki çocuk saklanmak için çığlık atıyor.

Yatağın altına kayarak gözlerimi kapatırken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

O burada değil; babam benim için gelmiyor.

Yapmayacak.

Ayak parmaklarımda ve parmak uçlarımda bir karıncalanma hissediyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve odama dalıp beni yatağımın altından sürükleyeceği düşüncesiyle hiperventilasyonumu durdurmaya çalışıyorum.

Bana zarar
verecek.

Anneme zarar
verecek.

Sessiz kalmalıyım.

Sessiz kalırsam, hareket etmezsem ya da ağlamazsam, burada olduğumu bilmeyecek. Bacağım ağrıyor ve yanımı tutuyorum. Hatıralar beni mahvediyor.

Telefonum çalıyor, kullan-at telefonum olduğunu fark ettiğimde beni paniğimden bir anlığına uzaklaştırıyor. Çıkardım ve ekrana baktım.

Blaise: Artık evdeyim.

Gözlerim öfkeyle parlıyor. Yolculukta benimle dalga geçip sonra da bu boka geri dönmeye nasıl cüret eder?

Benimle, kafamla uğraşıp sonra da eve gidip onu aşağılayan, koşturan ve boyun eğdiren bu maskeli adama geçmeyi bekleyemez.

Göğsüm sıkışıyor ama farklı bir şekilde. Öfkem orada, ama kindar bir kıskançlığa dönüşüyor ve bayılacakmışım gibi nefes nefese kalmayı bırakıyorum.

Onunla orada buluşamayacağımı gayet iyi bildiğimden, yeri ve saati yazarken dişlerimi birbirine geçiriyorum.

CHAPTER 17
BLAISE

WO beni g e r i çevirirken ben neden zahmet ediyorum ki? Daha da önemlisi, neden umursuyorum ki? Neden odasına geri dönmek ve onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istiyorum? Cevabı olmayan bir sürü lanet soru.

Yumruğumu duvara indiriyorum ama acı, içimde yükselen öfkeye zar zor dokunuyor. Bu muydu yani? Öfke mi? Hiç bilmiyorum.

"İyi misin, Blaise?" Merdivenlerden gürültüyle inerken Rachel soruyor.

İçimde yükselen tıkanma hissini bastırarak hışımla geçip gidiyorum. Göğsüm, bu her neyse onu içine alamayacak kadar küçük hissediyor. Böyle acıması mı gerekiyordu? Nefes almanın bu kadar zor olması? Öğleden sonra havasına çıkıyorum ve ön kapının önünde duruyorum, düzensiz bir nefes almaya çalışıyorum, ama boğazımda takılıyor. Gözlerimin arkası yanıyor. Ne olduğunu anlayamadan çenem sallanıyor, ben de çömelip kısa saçlarımı kafa derim diken diken olana kadar avuçluyorum. İçimden çığlık atmak geliyor ama bunun yerine gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Hayat hep böyle midir? Kutupsal zıtlıklar mı? Önce hiçbir şey hissetmiyordum, şimdi de kafamın içinde çalkantılı bir kükreme mi? Acı neredeyse dayanılmaz hale geliyor ve kafatasımı yumrukluyorum.

Ben ne istiyorum?

Cole'un beni içeri almasını istiyor muydum? Bana güvenmesini ve benden nefret ediyormuş gibi bakmayı bırakmasını mı? Yoksa hissetmeyi bırakıp o gelmeden önceki duygusuz, sıkılmış kabuğuma mı dönmek istiyordum?

Neyim var benim? Neden beni böyle etkilemesine izin veriyorum? Bırakın öz üvey kardeşimi, hiç kimse benim üzerimde böyle bir kontrole sahip olmamalı.

Ayağa kalkıp yönsüz bir şekilde caddede yürümeye başlamadan önce kafamı tekrar yumrukluyorum. Bu doğru değil. Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Cole bana bir adres ve saat mesaj atmıştı.

Dişlerimi sıkarak elimdeki telefonu eziyorum ve uzaktan batan güneşe bakıyorum. Sayısız turuncu, pembe ve mor çizgi gökyüzünü boyuyor. Beni tekrar kovalamasına izin vermemeliydim. Neden onun oyunlarını oynayayım ki? Düşüncelerim sürükleniyor ve ellerimi ceplerime gömüyorum.

Gözlerim yıpranmış Chucks ayakkabılarımda, başım eğik, taşları tekmeleyerek yürüyorum. Şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Yine yatağının altında mı saklanıyor? Annesinin bu konuda babamla konuşmasına kulak misafiri oldum, o da nefesinin altında homurdanıyordu. İlk defa babamın kafasını duvara vurmak istedim. Ama o zamanlar bunu pek düşünmemiştim. Babam babamdı ve ben onun göz devirmelerine ve küçümseyici iç çekişlerine alışmıştım. Bunun bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim... daha fazlası.

Telefonumu geri çıkardıktan sonra Mia'nın numarasını getirdim.

Adımlarım yavaşlarken kırmızı bir sedanın açık penceresinden müzik sesi geliyor.

Telefonu kafama dayayıp, geçip gidişini izliyorum.

Mia üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "Blaise, nereye gittin? Evden kaçtın ve..." Hafif esintide bir kuşun yana doğru dalışını izlerken sesi uzaklara doğru sürükleniyor. "Blaise?"

Kapatıyorum, sonra telefonumu yanıma indiriyorum.

Mia için hiçbir şey hissetmiyorum. Aslında, şimdi ondan ayrılabilirim ve umurumda olmaz. Bundan ne anlam çıkarıyorum? Bir yandan, güvenli. Kapıları suratıma çarparak bana zarar veremez. Hayır, içimdeki bu fırtına yalnızca sinir bozucu üvey kardeşime ait, sanki duygularım üzerinde lanet bir hak iddia etmiş gibi.

Lanet pusulamı kaybettim.

Yorgun bir iç çekerek bakışlarımı gökyüzünden ayırdım. Sikerim böyle işi. Ona bir şans daha vereceğim. Belki de hiçbir şey hissetmemektense acı çekmek daha iyidir? Eğer beni saklambaç oyunlarıyla kesip biçmek istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım? Başka seçeneğim yok ki.

Elimi yüzümde gezdirmeden önce bir taşı tekmeliyorum. Ne yapıyorum ben?

Yol boyunca çelişkili düşüncelerim savaşıyor. Terk edilmiş tren köprüsüne ulaştığımda, onun talimatları doğrultusunda dirseklerimi paslı korkuluklara dayayıp suyun üzerinden dışarı bakıyorum. Güneş uzaktaki köknar ağaçlarının arkasına dalarken dip akıntıları yüzeyi dalgalandırıyor.

Bekledikçe göğsümdeki yanma daha da artıyor. Çenemi sıkıyorum ve bakışlarımı ufka sabitliyorum.

Gösterecek.

Göstermek

zorunda. Ama

göstermiyor.

Kısa süre sonra nehrin üzerine karanlık çöküyor ve gümüşi ay gökyüzünde yükselip cam gibi yüzeyden yansıyor. Uzaklarda, bir kuş cıvıltısı korosu suda yankılanıyor. Çenemi göğsüme doğru eğiyorum ve göğüs kafesimin arkasındaki zonklamadan nefes alıyorum.

Kapıyı tekrar yüzüme kapattı.

Benden bu kadar.

Çoktan bitti.

Geri çekilmemi mi istiyor? İyi. İstediğini alabilir. En başta neden bir köprü kurmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Beni şaşırtıyor.

"Blaise?" diye bir ses beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve Jackson'ın köprüde bana yaklaştığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Koyu renk kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve ensesini kaşıdığında bir deri parçası görünüyor.

"Ben de sana aynısını sorabilirim," diye cevap veriyorum, doğrulup bir dirseğimi korkuluklara dayayarak.

Yaklaşırken kıkırdıyor ve omuz silkiyor. Yakışıklı bir adam olduğunu kabul ediyorum, kırmızı kasketi de cazibesini artırıyor. Kızlar ona bok yığınına üşüşen sinekler gibi üşüşüyor. Ama o Cole değil ve bu düşünce beni çok kızdırıyor.

"Futbol takımından atıldım," diyor yanımda korkuluklara yaslanarak. "Babam bu haberi pek iyi karşılamadı." Bana yan gözle bakıyor ve ben de yüzünü incelediğimi gizlemiyorum. Neden Cole'a bu kadar kafayı takmış durumdayım? Mia'ya karşı hiçbir şey hissetmiyorum ve Jackson'a karşı en ufak bir ilgi bile duyamıyorum.

"Sorun yok," diyor, suyun karşısına bakarak.

"İstersen bana yumruk atabilirsin," diye cevap veriyorum ve o da bana bakıyor. "Bu seni daha iyi hissettirebilir."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonra kıkırdıyor. "Neden

buradasın?" diye soruyor.

"Kuş sesleri için buradayım," diye şaka yapıyorum o yüzünü suya dönerken. Şimdi gülümsüyor ve bana doğru attığı bakıştan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Cole senden nefret ediyor, ha?"

Sorusu karşısında zincirlerim kalkıyor ama omuz silkip kollarımı kavuştururken yüzümü nötr tutuyorum. "Bu bir sır değil."

"Sırlar," diye mırıldanıyor, kaşlarını kaldırıp doğruldu ve biraz daha yaklaştı. Onu okuyamıyorum. Alarm zilleri çalıyor ve cebinden telefonunu çıkarışını izliyorum. Tiz çevir sesi kısa sürede uzaktaki kuş seslerini kesiyor ve Cole'un sesi hoparlörden duyulduğunda gözlerim açılıyor.

"Jackson?"

"Hey, adamım. Ne yapıyorsun?"

Cole'un sesi bir lokma yemeğin etrafında konuşuyormuş gibi geliyor.

"Watching
TV."

"Öyle mi? Bir tavşan yakaladım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Jackson boynumu tutup beni itiyor. "Kardeşine selam söyle,
Blaise."

Kıkırdayarak onu itiyorum ama hiç eğlenmiyorum. Azıcık bile değil.

"Duydun mu?" Jackson Cole'a sorar. "Blaise'in babasına onun
sokağa çıkma yasağından sonra evde." Sonra Cole cevap veremeden telefonu kapatır ve telefonu cebine sokar.

Ağzım açık kalıyor ve ona göz kırpıyorum.

"Bana sonra teşekkür edersin." Korkuluklara yaslanarak ayağını arkasına doğru attı.

"Ne için teşekkür ederim?"

"Artık ailen senin için endişelenmeyecek," diye omuz silkerek cevap veriyor ama ses tonundaki eğlence notunu kaçırmıyorum. "Mia'yla aranızda ne var?"

Kaşlarımı çatarak, başıboş bir taşı almak için eğildim. "Ne demek istiyorsun?" Kolumu geri çekiyorum ve taşı uçuruyorum.

"Sağlam mısın?"

"Sağlam mı?"

Ilık bir esinti ensemdeki tüyleri okşuyor. Gece bastırdığından beri sıcaklık hızla düşüyor. Saate bile bakmadım. Tepemde yıldızlar parıldıyor ve uzun otların arasında cırcır böcekleri ötüyor.

Jackson beni parmaklıklara sıkıştırıp elini çıkıntıma koyduğunda donup kalıyorum.

Ne-

"Senden hoşlanıyorum, Blaise."

Beynim yavaş çalışıyor. Ne yaptığını sanıyor?

Bileğini tutup yumuşak aletimden çekiyorum. "Bana bir daha asla dokunma."

Tüylerim diken diken, bir ürpertiyi bastırıyorum.

Jackson, buz gibi bakışlarımdan etkilenmeden bıyık altından gülüyor. "Sağlam... Anladım. Yine de denemeye değer."

Eve gittiğimde saat geç olmuştu, planladığımdan çok daha geç. Ev sessizdi ve ışıklar sönüktü.

Jackson gittikten sonra cebimden telefonumu çıkardım. Cole beni iki kez aramaya çalışmış ama sesli mesaj bırakmamıştı. Uzun süre cevapsız arama bildirimlerine baktım ve yatak odasının kapısını yüzüme kapattıktan sonra neden benimle iletişime geçmeye çalıştığını merak ettiğim için kendime lanet ettim. Jackson yüzünden olamazdı, değil mi? Bu düşünceyi bastırdım. Cole benden nefret ediyor. Babam büyük ihtimalle Cole'u kızdırmak için bazen yaptığı gibi beni kontrol etmesini istemiştir.

İstersem bütün gece dışarıda kalabilecek yaştayım ama babam ve üvey annem hâlâ nerede olduğumu bilmek istiyor.

Yatak odamı atlayıp Cole'un odasına doğru hafif adımlarla yürüyorum, gıcırdayan döşeme tahtalarından dikkatle kaçınıyorum. Artık yaşlandığım ve daha fazla kas yaptığım için bu o kadar kolay değil.

Beynim bana geri dönmem için bağırıyor, ama uyuşturucu bağımlısı gibi, bir vuruş daha istiyorum. Sadece bir tane.

Yatak odasının kapısının önünde duruyorum ve kulağımı tahtaya dayıyorum. Diğer taraf sessiz. Umarım öyledir; gecenin köründeyiz.

Kapı gıcırdayarak açıldığında Cole'un odası karanlıktı. Kalbim çarpıyor ve ter enseme yapışıyor. Beni böyle ateşlemesi komik değil mi?

Eşikte duraksıyorum, yatakta uyuyan halini görüyorum. Nefes alışını dinlerken saniyeler geçiyor. Her yumuşak nefes veriş fırtınayı dindiriyor.

Fikrimi değiştiremeden odanın derinliklerine doğru yürüdüm. Sadece bir vuruş daha. Bir tat daha.

Başucunda durup gözlerimi sırtındaki kaslarda gezdiriyorum. Yorgan dar belinde toplanıyor, boxer'ının üstünü gösterecek kadar alçak. Yaklaşıyorum ve duruyorum. Yatağın altından bir şey çıkıyor. Kaşlarımı çatarak onu çıkarmak için eğildim.

Bu Cole'un çantası ve fermuarı açık.

Yutkunarak maskeyi çıkarıyorum ve ellerimde evirip çeviriyorum. Karanlıkta grotesk görünüyor ve Cole'un beni kovaladığını hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor - onun gümbür gümbür ayak seslerinin, ciğerlerimden kaçan her hırıltılı nefesin katıksız heyecanı.

Başparmağımı çatlağın üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarım kıvrılıyor. Cole sinsi bir piç kurusu. Kendinden saklanmasını sağlayan bu maske de neyin nesi?

Entrika galip geliyor ve ayağa kalkmadan önce onu üzerime geçiriyorum. Cole hâlâ yüzüstü yatıyor, kolları yastığın altında. Onu izlerken nefesim plastiğe çarpıyor. Rüyaların sağladığı rahatlamanın tadını çıkarmak güzel olmalı. Bu arada, geceyi onun acımasız sözlerinin peşini bırakmayarak ve beni arayacağına dair zor bir umuda tutunarak geçirdim.

Parmaklarımı sıcak teninde gezdirmeden önce elimi kürek kemiğine birkaç santim yaklaştırıyorum.

Hay sikeyim.

Nefesimi tutuyorum.

Elimin altında kasları dalgalanıyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Nefesleri derinleşene kadar bekliyorum ve sonra parmaklarımı daha yukarı kaydırıp boynunun arkasına doluyorum. Nabzı hızla atıyor ve sikim dikkatimi çekiyor.

Bu kadar savunmasız hissetmesi ve boynunu kırmanın bu kadar kolay olması hoşuma gidiyor. Bir kez olsun, ben izin vermediğim sürece bana zarar veremez. Onu sıkıştırdığımı ve beni dışarıda bıraktığı için pişman olmasını sağladığımı hayal ettiğimde parmaklarım teninde seğiriyor.

Eminim o zaman farklı bir şarkı söylerdi.

Cole ölü gibi uyuyor, bu yüzden onu sırt üstü yatırmak ve yorganı çıkarmak şaşırtıcı derecede kolay. Belki de birinin yanında uyumaya o kadar alışmıştır ki...

Hayır, bu düşünceyi eziyorum. Onu Allie'yle ya da başka biriyle düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor.

Koyu renk saçları alnına dökülüyor, ben de onları tarayıp çenesini okşuyorum. Parmaklarım kirli sakalının üzerinde geziniyor ve acı dolu bir iniltiyi bastırıyorum. Ona dokunmadan ya da diğerlerini güvenli bir mesafede tutmak için keskin silahlar gibi kullandığı tüm o korku ve öfkenin altında ne kadar mükemmel olduğuna hayret etmeden duramıyorum. Parmaklarımı onunkilere doladığımda kalbim daha çok çarpıyor.

boğaz. Dudaklarından son nefesini çalmak için içimde bir dürtü var. Belki o zaman uyanır ve benimle savaşırdı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek hafifçe sıkıyorum.

Kalp atışları hızlanıyor ve başımı eğip maskedeki deliklerden onu izliyorum. "Saklanmayı sever misin, kardeşim?" Boğazını serbest bırakıyorum. "Seni bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

Lanet olsun.

Karmakarışık saçlarını ve kaslı göğsünün genişliğini inceliyorum. Gözlerim karanlığa alıştı. Gölgeler sanki onun bir parçasıymış gibi tenine yapışıyor.

Ellerimi yatağa bastırarak yüzümü onunkine yaklaştırıyorum - maske olmasa nefesim ayrık dudaklarını sıyırıp geçecek kadar yakın.

Nabzı boynunda çırpınıyor ve gözleri göz kapaklarının arkasında hareket ediyor.

Neyin hayalini kuruyor?

Dudaklarımı ıslattım ve bakışlarımı göğsünün genişliğinde gezdirdikten sonra boxerının içindeki şişkinlikte durakladım. Cole büyüktü ama bunu zaten biliyordum.

Şişmiş aletini hatırlayınca ağzım sulanıyor. Hayır,

Blaise.

Sakın yapma.

İnce bir siyah tabakanın altına gizlenmiş sikine bakıyorum. Dişlerim birbirine çarpıyor ve yutkunuyorum. Burada olduğumu bilse beni öldürürdü, peki neden onun haberi olmadan ona dokunma düşüncesi gölgeleri harekete geçiriyor?

Siktir et.

İç çamaşırını kalçasının yarısına kadar indirip yumuşak sikini ortaya çıkarırken kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Hâlâ uyuduğundan emin olmak için yüzüne son bir kez baktıktan sonra, onu avuçluyorum ve nefesimi tutarken uzunluğunu çekiştiriyorum. Sertleşmesi uzun sürmüyor, kalçaları dokunuşumu takip ediyor.

Aletini elimde hissetmeyi seviyorum. Benimkinden daha büyük ama çok değil. Tam kenarında durana kadar uzunluğunu okşarken gözleri kapaklarının altında hızla hareket ediyor. Onu orada tutuyorum, askıda, başparmağımı bir prekum damlasında gezdiriyorum.

Göğsü hırıltılı bir nefesle genişliyor ve boynunu bükerken çarşafları yumrukluyor. Rüyasında beni mi görüyor?

Maskeyi çıkarıp yere atıyorum ve onu ağzıma alıyorum.

Dudaklarım aletinin etrafında gerildiği anda kalçaları yataktan fırlıyor ve dölleri ağzıma doluyor. Her damlasını yutuyorum, kalbim

o kadar sert vuruyor ki başım dönüyor.

Nefes alış verişi düzeldiğinde, onu son bir kez daha emiyorum.

Şimdi bile, bir kolunu gözlerinin üzerine atarken, bana bakmasını diliyorum. Ama o uyuyor ve ben geceleyin bir hırsız gibi onun bir parçasını çaldım.

Doğruluyorum ve başparmağımı ağzının üzerinde gezdiriyorum.

"Bir gün bu mükemmel dudakları öpmem için bana yalvaracaksın, ağabey" diye fısıldarken kalbim kabarıyor.

CHAPTER 18
ÇOLE

Jackson beşinci çalışta cevap vermiyor ve Blaise isimsiz mesajıma cevap vermiyor. Dün gece buluşmayı ayarlamıştım, ön kapıyı açıp merdivenlerden yukarı fırladığını duymayı bekleyerek ona hayalet gönderdim, ama şimdi ertesi sabah ve odasında değil. Bunun onu kızdırması gerekiyordu, beni "çok iyi tanıdığını" düşündüğü için intikam alacaktı. Babam ya da olup biten diğer şeyler konusunda onun yardımına ya da güvencesine ihtiyacım olduğunu düşündüğü için.

Onun hayatımda yeri yok. O bana verilen zehirli üvey kardeş, Malcolm Carter'dan kurtulduğum için dünyanın iyiliği.

Kim olduğunu sanıyor da bana cevap vermiyor? Maskeli benliğimi bir cevapla bile onurlandırmıyor ve bu beni öfkelendiriyor.

Sinirleniyorum, başka bir şeyle birlikte.

Yanağım acıyor ve sanırım Blaise bana vurduğunda neredeyse bir dişimi kırıyordu, lanet olası pislik. Belki de onu maskeli adam olarak hayalete çevirmek kötü bir fikirdi?

Sekizinci kez Jackson'ı aramaya çalışıp sonuç alamayınca, nerede olduğunu ve Blaise'le birlikte olup olmadığını soran bir mesaj atıyorum.

Göz kırpan bir emoji ile cevap verdiğinde ciğerlerim

durdu. Lanet bir göz kırpma emojisi.

Ne oluyor lan?

Blaise şu anda dizlerinin üzerinde, yüzünü beceriyor ve bundan zevk mi alıyor? Belki Jackson, Blaise'in onu öpmesine izin veriyordur. Sonuçta, geri çekildim.

Bu onun intikam alma şekli mi?

Güm. Güm. Güm.

Jackson birçok kez sikini dar bir deliğe, tercihen arka deliğe sokmaktan daha çok sevdiği bir şey olmadığını söylemişti. Blaise bunu ona yapmasına izin vermezdi, değil mi?

Güm, güm, güm, güm, güm, güm.

Ellerim titremeyi durduramazken, kulaklarımdaki uğultu etrafımdaki her şeyi bastırırken saçma yanıta bakıyorum. Bu ne anlama geliyor? Birkaç soru işareti gönderiyorum, bekliyorum, bekliyorum ve bekliyorum, ama on beş dakika geçerken beni görmezden geliyor. Kullan-at telefonumda anonim olmak yerine, normal telefonumdan Blaise'in rehberini açıp yazıyorum, yerde adımlarken kalbim itiraf etmek istediğimden daha hızlı çarpıyor.

Neredesin lan sen?

İki farklı durumdayım. Bir tarafta, Blaise belli ki sik seviyor ve Jackson da öyle. Daha önceki konuşmalarımızdan Jackson'ın Blaise'i seksi bulduğunu ve onu becereceğini biliyorum. Ama Blaise ona yaklaşmaz, değil mi?

Belki de benimle, sadece temelleri keşfediyor ve gerçekten yapabileceği biriyle sikişmeden önce gerçekten hoşlandığı bir şey olup olmadığını görüyor...

Dişlerimi toz haline getiriyorum ve ayağımı kapıma sokuyorum. bir patlamayla kapandı.

Ama Jackson takımdan atıldı, böylece Blaise takıma girebildi. Ya onu incitirse? Ona saldırabilir.

Ayrıca ona tuzak kurabilir ve onu tüm arkadaşlarımın ellerinde sopalarla beklediği lanet olası bir cinayet evine götürebilir. Ona hiç merhamet göstermeyecekler - muhtemelen her şeyi kaydedip yüzleri kapalı ve Blaise kanlar içinde yerde yatarken sosyal medyada yayınlayacaklar.

Sikeyim.

Hızlıca duş alıyorum, kıyafetlerimi giyiyorum ve kullan-at telefonumu son bir kez kontrol ettikten sonra şifonyerimin çekmecesine atıp çantamı hazırlıyorum.

Blaise ya da Jackson'dan hâlâ ses yok. Samson cevap vermiyor ve internette hiçbir şey yayınlanmadı. Grup sohbeti de sessiz.

Telefonuma kaydetmeyi reddettiğim bir kişiyi getirirken ofluyorum. Blaise evi harabeye dönmüş halde gördükten sonra gitmesini söylediğinde gitmişti.

Durmadan önce dört kez çalıyor. "Cole?"

"Mia," diye selamlıyorum, sanki bir haftayı onunla yakın mesafede geçirmemişim gibi bir ses tonuyla. "Blaise seninle mi?"

"Hayır," diye fısıldıyor, arka planda bir kapı kapanıyor. "Allie ile birlikteyim.

O zamandan beri berbat durumda-"

"Blaise nerede?"

Birkaç saniye sessiz kalır. "Bu yüzden mi aradın?" Mia istese de sesini daha yenik çıkaramazdı. "Düşündüm ki..." diyerek sessizliğe gömüldü.

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Başka neden seni arayayım ki? Nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Hayır, hiçbir mesajıma ya da aramama cevap vermedi. Onu bulmak için yardıma ihtiyacın var mı? Arabayla gelip seni alabilir miyim?"

Başımı sallarken çenem sıkıştı. "Ondan haber alırsan bana haber ver."

Başka bir şey söyleyemeden görüşmeyi kestim. Birdenbire benimle ne derdi olduğunu gerçekten bilmiyorum ve bu sinir bozucu. O benim eski sevgilimin arkadaşı, diğerinin eski sevgilisinden uzak durmak gibi bir kural mı var? Belki Allie'ye söylersem geri çekilir ve beni rahat bırakır. O zaman eski sevgilim neden durup dururken sikimi istediğini öğrenmek isteyebilir ve Mia'nın o geceyle ilgili çarpık anılarına benim yerime inanır ve beni aldatan biri olarak etiketleyip hayatımı cehenneme çevirir.

Belki de onu sikmeliyim. Canını acıtacağım ve iç bacaklarını morartacağım, böylece bir daha asla bana bakmayacak. Bu sadece benden korkmasını sağlamakla kalmaz, Blaise'i de kızdırır ve umarım Allie telefonuma sarhoşken sesli mesaj göndermeyi bırakır. O da benden nefret eder ve bu iyi bir şey.

Bu o kadar harika bir plan ki eski sevgilimden gizlice kaçmak için Mia'yı geri çağırmayı düşünüyorum. Onun için tam bir kabus olacak ama buna değer.

Mia'ya dizlerinin üzerine çökmesini söylesem, bunu hemen yapacağını biliyorum ve bana karşı hiç böyle davranmadığını düşünürsek bu endişe verici.

Bir an için bu hareketlerin tüm sonuçlarını düşündüm. Birincisi, ona karşı hiçbir çekim hissetmiyorum. Sertleşeceğimden bile şüpheliyim. Ve o sertlikten hoşlanabilir ve beni daha çok isteyebilir. Eğer Allie'ye söylerse... O bombanın düşeceğini ve Allie'nin bana yapacağı tüm kötülükleri düşününce ürperiyorum.

Hayır, onunla yatmayacağım. Benim tipim değil, yapışkan ve sinir bozucu.

Ve Mia da Blaise'e ait.

Gelen aramayı reddedip odadan çıkıyorum.

Alt kata ulaştığımda, oturma odasının girişinde duraklıyorum ve annemin Blaise'in babasının göğsüne sarılıp ağladığını görüyorum. Çantam kolumdan kayarak yere düşüyor. İçine koyduğum ağır zincirler, maske ve kapüşonlu tişört laminat zeminde tıngırdıyor, onu bırakıp anneme doğru yürüyorum.

"İyi misin?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Beni görmezden gelerek başını onun göğsüne daha çok gömüyor.

Üvey babam bana ters ters baktı. "Anneni beş dakika yalnız bırakamaz mısın? Belli ki üzgün oğlum. Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu nasıl benim suçum oluyor?" Çoğunu annemin temizlediği harap olmuş çevreyi işaret ediyorum. "Bunu ben yapmadım."

"Aynı kan," diye hırlıyor.

Gülüyorum, çünkü her gün aynı melodiyi söylüyor. "Gittiğimde, umarım kıçını tekmeleyeceğimi biliyorsundur."

Annem başını bana doğru çevirdi. "Bu kadar yeter! Çık dışarı!" Ona da defolup gitmesini söylemek istiyorum ama yapmayacağım.

Annem üzülecek ve bu yüzden bana bağırıyor. Ben her zamanki gibi işleri daha da kötüleştirmeden yeterince şey yaşadı. Ben de bana söyleneni yaptım ve kendimi arabamın direksiyonuna atıp motoru çalıştırarak oradan ayrıldım.

Ekranımda beliren bir metin gördüğümde duraklıyorum.

Jackson: Kardeşini sikersem kardeşlik kodu sayılır mı? Sayılmazsa, benim hatam dostum. O istedi ve ben de ihtiyaçları olan bir beyefendiden başka bir şey değilim.

Tüm vücudum kasılırken, bir hareket sezdiğimde başımı kaldırıp bakıyorum ve Blaise'in kaputunu kaldırmış, adımlarını aceleyle araba yoluna doğru attığını görüyorum.

Koltuğa çöktüm ve dudağımı çiğnedim. Ölmemişti ve düşündüğüm gibi Jackson'la birlikte değildi. Bunca zamandır evdeydi, bu yüzden hasta olmanın eşiğindeymişim gibi hissetmem için bir neden yok, değil mi? Aklımı mı kaçırıyorum?

Telefonum tekrar titriyor ve Allie'den bir mesaj görüyorum, konuşmak için buluşmak istiyor. Arkadaş olmak istiyor.

Hayır.

Onu engelliyorum ve motoru kapatıyorum, güneş batana ve gözlerim ağırlaşana kadar burada kalıyorum. Arabadan ancak Mia ve Blaise'in arabadan inip eve koşturmalarını izledikten sonra çıkıyorum.

Göğsümdeki sabunlar, telefonumdan gelen müzik etrafımdakileri bastırıyor. Titriyor, şarkıyı bir saniyeliğine bölüyor ama kim olduğunu görmezden gelip suyun altında kalıyorum.

Başım dönüyor. Sanırım son birkaç gündür uykusuzluk, sinirli olmak, Blaise'in sapığına attığı tüm mesajları görmezden gelmek ve o evde yokmuş gibi davranmak beni etkilemeye başladı.

Antrenmana gittim ve eminim ki Blaise oradaydı, Jackson'ın her zaman olduğu yerde duruyordu. Arkadaşım geldi ve onu gülüp tribünlere gitmeden önce Blaise'e bir şeyler fısıldarken yakaladım.

Sanki arkadaşlarmış gibi.

Ya da daha fazlası.

Banyo kapısı açıldı. Kilitlediğimi sanıyordum.

Blaise'in kafasını içeri sokacağını düşünürken, Mia içeri girip kapıyı arkasından kapattığında yanılıyorum.

Gözlerimi kısıyorum ve başımı eğiyorum. "Ne istiyorsun?"

Neyse ki buzlu, buğulu cam aletlerimi gizliyor. Gömleğini çıkarıp pantolonunun düğmelerini açtığı için umurunda değil.

Tereddüt ediyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Kapa çeneni," diye karşılık verir. "Beni kızdırmaya başlıyorsun Cole."

Duş perdesini kaydırıp tamamen çıplak bir şekilde buharın içine girdiğinde kaşlarımı kaldırıp geri çekiliyorum. "Hâlâ numara mı yapacaksın?" "Eğer gitmezsen, Allie ve Blaise'e kendini sürekli bana attığını söylerim. Bu çok acınası." Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, vücuduna bakmayı reddediyorum. "Mia. Her ne olduğunu düşünüyorsan, bir an önce dur."

"B Planı almak zorunda kaldım, sonra cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kontrol edildim ve sen hala bunun kendimi sana atmam olduğunu mu düşünüyorsun? Neden o gece hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?"

Yaklaştığında, öfke beni vuruyor ve boğazını yakalayıp onu fayanslara çarpıyorum. Nefes nefese kalıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor ama sonra gözleri yana kayıyor.

"Blaise," diye nefes alıyor.

Onu yerinde tutarak döndüğümde, kapıyı arkasından kapatıp kilitlediğini görüyorum. Gözleri benimle Mia'nın boğazındaki elim arasında gidip geliyor.

Kavrayışım sıkılaşıyor, erkek arkadaşı burada olduğu için nabzının daha hızlı attığını hissediyorum, erkek arkadaşı, onu hareket halindeyken yakalıyor, bu bir hareket değil ama kesinlikle öyle görünüyor.

Blaise'in dikkati onun üzerinde değil, benim üzerimde, burun delikleri açılıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Bu... Bu göründüğü gibi değil," diye haykırıyor Mia, soluk soluğa ve bileğimi pençeleyerek. Onu bırakıp geri çekiliyorum. "Sadece konuşuyorduk."

Bir adım öne çıkan Blaise, onun varlığıyla kalınlaşan sikime bakıyor ve kızını becermeye çalıştığım için beni potansiyel suçlu olarak resmediyor. Ondan biraz daha uzaklaşarak kendimi ılık suyun altına bırakıyorum. "Çık dışarı," diyorum ikisine de sırtımı ve çıplak popomu göstererek. "Duş almaya çalışıyorum."

"Diz çök."

Kıyafetlerin karo zemine çarptığını duyduğumda donup kalıyorum. Gömleği ve pantolonu gözümün önünde. Sırada iç çamaşırları var. Kahretsin, ne yapıyor bu?

Mia tereddüt ediyor. "Tam burada mı? Cole'un önünde sana sakso çekmemi mi istiyorsun?"

Omzumun üzerinden baktığımda başını yavaşça salladığını görüyorum, gözlerinde bir şey parlıyor. "Diz çök. Kendimi tekrar etmeyeceğim Mia."

Dizlerinin üzerine çökerken gözleri aramızda gidip geliyor ama ben Blaise'e çıplak bakmamaya çalışıyorum. Belli ki onu daha önce görmüştüm ama vücudumun verdiği tepkiye engel olamıyorum. Katılaşıyorum ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Çok güzel," diyor Blaise ve ona bakışı karşısında çenem geriliyor. Bir an bana bakıyor. "Kız arkadaşım dizlerinin üzerinde iyi görünüyor, değil mi?"

Tekrar yüzümü ona dönüyorum, aletimi örtme zahmetine girmiyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Onu mu istiyorsun? Git, al onu. Hemen şimdi." Gözlerimi deviriyorum.

"Blaise..." Mia ayağa kalkmak ister ama Blaise onu omzundan tutar.

"Yerde kal."

"Ne yapıyorsun dostum?" Tekrar soruyorum, hem kafam karışmış hem de... duruma hakim olmaya çalışmasından dolayı başka bir şey.

"Sertleşmişsin," diyor Blaise, sertleşmiş sikime bakıp sırıtarak.
Mia'nın çenesini tutup açmak için sıkıyor. "Em onu," diye emrediyor.

Gözleri açılıyor.

Bir adım geri çekiliyorum ama boğazımı tutup beni geri çekiyor. Aletim zıplayarak Mia'nın yanağına çarpıyor ve Blaise boğazımı bırakıp parmaklarını aletimin etrafına sararak şişmiş başı kız arkadaşının dudaklarında gezdirdiğinde iniltimi tutmak için mücadele ediyorum.

"Aç kapıyı," diye cilveleniyor Blaise. "Ona kendini iyi hissettir, tıpkı senin küçük fahişe
vardır."

Karşı koymuyorum. Mia'nın dili dışarı kayıyor ve okşarken gözlerim kapanıyor.
Uzunluğumun alt tarafı, ilk başta tereddüt ediyor, ama beni ağzına aldığında, toplarım sıkılaşıyor. Blaise beni serbest bırakıyor, başını itiyor, böylece ucum boğazının arkasına çarpıyor ve öğürmesine neden oluyor.

"Devam et," diyor Blaise, bizden tamamen uzaklaşıp Mia'nın beni emmesini ve ellerini kalçalarımda gezdirmesini izleyerek.

İyi hissettiriyor ama Blaise'in izliyor olması beni çıldırtıyor. Her emişinde ve yalayışında kalınlaşıyorum ve kalçalarım başının her sallanışına karşılık veriyor.

Gözlerimi açıyorum, onun bizi izlediğini görüyorum, acı verici bir şekilde sert bakıyor.

Mia ağzını tıkayıp höpürdeterek boğazıma kadar sokarken gözlerimizi kilitli tutuyoruz. Damarlarıma hücum eden his sakso çekmekten değil, Blaise'in hem sinirlenip hem de tahrik olmasından kaynaklanıyor.

Blaise derin derin inliyor, Mia'nın boğazı sikimi kavrarken kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. "Kız arkadaşımın dudakları sikinin etrafında nasıl hissediyor?"

Sessizim, çünkü sesi, yakınlığı ve lanet teninin kokusu taşaklarımı karıncalandırıyor, aletimin başı Mia'nın boğazının arkasına çarpıyor.

"Biz..." Duruyorum, derin nefesler alıyorum. "Bunu yapmamalıyız."

"Neden?" diye soruyor. Blaise, Mia'nın kıçına şaplak atarak sikimin etrafında çığlık atmasını sağlarken aynı zamanda başımın arkasındaki saçları yumrukluyor ve tavana doğru nefes nefese kalmam için çekiştiriyor. "Kız arkadaşım burada olduğu için mi, yoksa üvey kardeş olduğumuz için mi?"

İkisi de. İkisi de değil.

Çünkü burada istemediğim fazladan bir kişi var.

"Blaise," diye fısıldıyorum Mia kalınlığımın etrafında yutkunarak beni daha derine götürürken. "Sikeyim seni."

"Sanırım bu hoşuna giderdi," diye mırıldanıyor. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sesi su tarafından bastırıldığı için Mia duyamıyor. "Bence dizlerimin üzerine çöküp sikini ağzıma alsam, geçen gece sen uyurken yaptığım gibi seni emip kurutsam hoşuna giderdi."

Kaşlarım birbirine çarptı. Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum?

"Mia," diye tersledi Blaise, benden uzaklaştı ve kız arkadaşını sikimden çekip ayağa kaldırdı. "Eğil."

Söyleneni yapıyor ve herhangi bir yönlendirme ya da benim reddetmem olmadan sikimi tekrar ağzına alıyor. Her emişinde zoraki nefesler bırakıyor beni, sıcak dili alttan ve tepenin etrafından dolaşarak beni derinlere götürüyor.

"Siktir," diyorum nefes nefese, daha fazlasına ihtiyacım var. Saçlarını tuttum ve kalçalarımı ittim, o izlerken boğazını becerdim.

"Bu seni kızdırıyor mu?" Daha sert iterken dişlerimi sıkarak soruyorum. "Kızına bunu yapmamı izlemek? Beni memnun ederken onun boğulduğunu, öğürdüğünü ve ağladığını duymak?"

Blaise'in çenesi titriyor ve dudağını yalıyor. Tek cevabı "Hmm," oluyor.

Aletini yumruklayıp okşuyor ve Mia'nın arkasından yaklaşıyor. "Daha önce hiç göt siktin mi Cole?" diye soruyor başparmağını Mia'nın arka deliğine bastırıp onu inletirken. "O kadar dar ki bazen sikin sıkışacakmış gibi oluyor."

Kıçına tükürerek iki, üç parmağını sokuyor ve Mia'nın kalçalarımı kavrayıp tırnaklarını tenime batırmasına neden oluyor. Acının ısırığı beni daha da sertleştiriyor, özellikle de Blaise bana bir psikopat gibi sırıttığında.

"Acıtacağım," diyor, parmaklarını çekip yerine sikini koyarak.

Ona alışması için bir şans vermiyor -belki de bunu her zaman yaptığı için- bir görevdeymiş gibi kıçını beceriyor ve onu sikime zorluyor.

Sikimin etrafında adımı inliyor ve Blaise'in gözlerinin arkasındaki her şeyin nasıl kırıldığını görüyorum. Dişlerini gıcırdatıyor ve onun dar kıçına daha hızlı vuruyor, tenin tokat sesi banyoyu dolduruyor, hala telefonumdan çalan müzikten daha yüksek sesle.

Üvey kardeşim çıldırdı, gerçekten çıldırdı.

Güzel.

Umarım kız arkadaşının beni bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordur. Umarım köprüde durup onu kovalamayı beklerken, maskeli sapık tarafından ihanete uğradığını hissetmiştir.

Ben olduğumu bile bilmediği biri. Bu, Blaise'in birden fazla kişiyle takılmayı umursamadığını keskin bir şekilde hatırlatıyor. Benimle takılacak, küçük güzel kız arkadaşını becerecek ve kimliği belirsiz bir kişi tarafından kovalanıp zorlanacak.

Kendinden başka kimseyi umursamıyor.

Mia'nın ağzına sokuluyorum, boğazına saldırıyorum, tırnakları kalçalarıma batıyor, derisini yırtıyor. Öğürüyor, inliyor, emiyor, sikimi şapırdatıyor, Blaise de kıçını sikmeye devam ediyor ve yanağını kızarana kadar şapırdatıyor. Mia'nın eli bacağımdan aşağı kayıyor ve her yerim geriliyor, parmakları dövmelerle gizlediğim tahrip olmuş deriyi hissettiğinde vereceği tepkiyi bekliyorum, ama gözleri bana doğru kalkıyor, sanki sessizce bana sorun olmadığını söylüyor ve sonra devam ediyor.

Blaise'e baktığımda beni izlemeye başlamıştı bile. Öne doğru eğilip elini Mia'nın amına daldırıyor ve parmaklarını içine sokup ne kadar yapışkan olduklarını göstermek için çekerken Mia sikimin etrafında inliyor. "Sence kız arkadaşımı bu kadar ıslatan ne, ben mi onun götündeyim yoksa senin sikin mi onun boğazında?"

Blaise Mia'nın üzerine daha fazla eğilerek bizi birbirimize yaklaştırıyor ve gözbebeklerinin ne kadar büyüdüğünü, bakışlarındaki muhtaçlığı görebiliyorum. Çenesini tuttuğumda hâlâ Mia'nın arka deliğini beceriyordu.

"Aç" diye emrediyorum.

Ağzını ayırıyor ve taşaklarım ona ilk kez sahip olduğum anın hatırasıyla geriliyor. Parmaklarımı dudaklarının arasına kaydırdığımda inliyor, üç parmak ucum diline ve dişlerine bastırıyor, ta ki o tıkanana kadar.

Daha derine itiyorum, boğazının kasıldığını hissediyorum, göz bebekleri gözlerinin yeşilini tamamen ele geçirene kadar daha da büyüyor.

"Em," diye fısıldıyorum.

Mia daha sert emiyor, aynı anda Blaise'in dudakları üç parmağımın etrafına kapanıyor ve söyleneni yapıyor.

Ben Mia'nın ağzına sokulup dili sikimin etrafında kıvrılırken, Blaise kız arkadaşının kıçını sikerken parmaklarımı emiyor. Blaise'in her hamlesi Mia'yı içime doğru itiyor ve ben de taşaklarım gerildikçe ve kalçalarıma sıcaklık hücum ettikçe başımı bir iniltiyle geriye atıp zorlukla sabit kalabiliyorum.

"Dudaklarında döllerimin tadını daha sonra alacaksın," diye fısıldıyorum. "Bana bir daha ancak bu kadar yaklaşabilirsin."

Mia aletimin etrafında çığlık atıyor ve kıçının orgazmı boyunca Blaise'i öyle bir kavradığını biliyorum ki parmaklarımın etrafında inliyor ve tamamen duruyor, her damla dölünü onun deliğine boşaltırken karın kasları geriliyor. Bu bilgi Mia'nın saçlarını tutup onu sabit tutmam ve kendi boşalmam için yeterli oluyor.

Parmaklarımı ağzından çekip sikimi Mia'nınkinden kurtarıyorum ve geri çekiliyorum. Sonra tekrar geri çekiliyorum. Ve tekrar. Blaise hâlâ Mia'nın içinde, geri çekilmemi izlerken onun üzerinde nefes nefese kalıyor. Ta ki ben kabinden çıkıp bir havlu ve telefonumu kaparak banyodan hızlıca çıkana kadar.

CHAPTER 19
BLAISE

Ön kapıyı açtığında Jackson şaşırmış görünüyor, ama sonra kendine geliyor ve beni içeri almak için geri çekiliyor. Neden burada olduğumu sorma çünkü bilmiyorum. Biz arkadaş değiliz. Burası olmam gereken son yer ama Cole ve Mia ile duşta olanlardan sonra kendimi çok... kırılmış hissediyorum.

Geç oldu ve uyuyamadım. Evden çıkmam gerekiyordu ve gidecek bir yer bulamıyordum. Jackson... Şey, Jackson tanıdığım tek erkek, Cole hariç, o da başka erkeklerden hoşlanıyor. Cole'la ilgili berbat duygularımı arkadaşlarıma anlatmadım.

Jackson önde yürüyor, ben de onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Bir grup üniversiteli gençle paylaştığı eve daha önce hiç gitmemiştim ama beklediğim gibi görünüyordu -düz duvarlar, lacivert çarşaflı bir yatak ve masa sandalyesinin üzerine serpiştirilmiş kıyafetler. Yatağa uzanıyor ve odasını taramamı izliyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ona bakarak gerildim. Ben neden buradayım? "Mia'dan ayrıldım."

Kaşları havaya kalkıyor ama sessiz kalıyor.

Omuz silkerek masasına doğru yürüyorum ve ellerimi meşgul etmek için boş bir kutu gazoz alıyorum. "Beni aldattı."

"Gerçekten bu yüzden mi buradasın?"

Tekrar yerine koyuyorum ve masaya yaslanıyorum. Jackson kara kirpiklerinin altından beni inceliyor, ben de Vans'ıma bakıyorum. Gitmeliyim.

"Hey," diyor ayağa kalkıp bana doğru yürürken. Beni ona bakmaya zorlamak için başını eğdiğinde endişeli görünüyor. "Ne oldu?"

Yüzümü buruşturarak başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama o benim alanımı işgal ediyor ve çenemi kavrıyor. Jackson'dan bu şekilde hoşlanmıyorum ama gözlerini dudaklarıma indirdiğinde içimi bir yalnızlık acısı kaplıyor. Kalbim tüm yanlış nedenlerden dolayı sertçe çarpıyor. Bir kez olsun, Cole yakınımdayken sürekli sızlamak yerine gerçek bir şeyler hissetmek istiyorum. Banyoda onu kız arkadaşımla gördüğümde hissettiğim öfke gitti ve şimdi bomboşum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Mia ona doğru bakışlarıyla hiç de ince değildi. Kahretsin, buna üzülmedim bile. Mia ya da onun gezinen elleri umurumda bile değildi ama Cole... Bunu bana nasıl yapabildi? Yani, mantıklı... Kuku seviyor ve ben de lanet olası bir erkeğim.

"İyisin," diyor Jackson ve bakışlarımı kaldırıyorum. İçimdeki karmaşayı görüyor olmalı çünkü çenemi serbest bırakmaya çalıştığımda dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve kısa bir an için zaman duraklıyor. Jackson dilini dudaklarımda gezdirirken yumuşak parmakları elmacık kemiklerimi okşuyor. Onun yerinde Cole olsaydı, ağzımı ve kalbimi açardım. Ama o Cole değil. Asla Cole olmayacak.

Yüzümü geri çekiyorum ve Jackson yenilgiyle iç

çekiyor. "Ondan bu kadar hoşlanıyorsun, ha?"

Ona kimi ya da neyi kastettiğini sormuyorum. Kalbim bu gece çok hırpalanmış.

Benden uzaklaşan Jackson yatağına doğru yürüyor. "Hadi," diyor uzanırken ve başını koluyla yastığa koyarken. "Benimle uzan." Dizini yukarı çekiyor ve tavana bakıyor. "Sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Kıkırdamalar göğsümü titretmeden önce bir süre ona bakıyorum. Aptalca davranıyorum. Başımı sallayarak yatağa doğru ilerlerken boynumu ovuşturuyorum.

Şimdi kendimi gülünç hissediyorum. Jackson ve ben arkadaş değiliz, o

yüzden bu her neyse... "Ne?" diyor yatağın yanında durduğumda.

"Bu çok garip, değil mi?"

Dudakları seğiriyor. "Tuhaf olan ne? Gecenin köründe buraya gelmen mi, benim seni öpmem mi, yoksa senin yanıma uzanman mı?"

Eğlenerek ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Hepsini."

"Evet, senin yüzünden futbol takımından atıldım. Bunu zeytin dalı olarak kabul et." Tekrar boşluğa vuruyor ve ben de yanına sürünerek giriyorum. Dışarıdan bir araba geçerken tavana bakıyoruz. "Bu gece burada kalabilir miyim? Eve gitmek istemiyorum."

"En azından oral seks yapabilecek miyim?"

Göğsüm sıkışıyor ama ona baktığımda gözleri muziplikle parıldıyor. Bu Jackson'ın daha önce hiç görmediğim bir yönü. "Sakin ol, seninle dalga geçiyorum," diyor gözlerini tekrar tavana dikerek. "Git uyu."

Ardından gelen sessizlikte yan profilini inceliyorum. "Hiç bir erkeğe aşık oldun mu?"

Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve yan döndüğünde yatak gıcırdıyor. Çenesini avucuna dayayarak bana bakıyor. "Erkeklerle seks yaptım."

"Ama hiç birine aşık oldunuz mu?"

"Kimseye aşık olduğumu sanmıyorum," diye yanıtlıyor omuz silkerek.

"İnan bana, öyle sanıldığı gibi bir şey değil."

Gözleri yüzümde geziniyor ve ben tüm bu yoğunluğun altında kıvranma isteğimle savaşıyorum. Sanki meraklı bir numuneymişim gibi beni inceliyor. "Nasıl bir şey?"

"Aşık olmak mı?"

Başını sallıyor ve ben tekrar tavana bakarken iç çekiyorum. "Ağrıyor... tam burası." Elimi göğsüme koyup daire şeklinde hareket ettiriyorum. "Ve onu geçirecek gücüm yok. İlk başta merak ettim, biliyor musun? Kimseyi fark etmediğim zamanlarda onu fark ettim." Jackson'a, yanağındaki kirli sakala ve siyah saçlarına bakıyorum. "Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

"Ne yaptın sen?"

"Çoğunlukla onu kızdırdım. Onun derisinin altına girmeye çalıştım. Beni fark etmesi için her şeyi yaptım." Ona üvey kardeşime ilaç verdiğimi ve kız arkadaşı bana sakso çekerken ona kız arkadaşımı siktirdiğimi söylemekten kaçınıyorum. Bu aşırı paylaşım gibi geliyor.

"Onunla bir şey yaptın mı?"

Omurgamdan aşağı bir tedirginlik damlası iniyor ve Jackson'a bakıyorum. "Cinsel mi?"

"Evet."

"Hayır," diye yalan söylüyorum, Cole'a karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. "Yaklaşmama izin vermiyor." "Seni bu kadar heyecanlandıran adamın kim olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?" Göz temasını keserek tekrar tavana bakıyorum. "Önemli değil.
Zaten beni istemiyor."

"Bu onun kaybı." Jackson tekrar uzanmadan önce başucu lambasını kapatmak için üzerime eğiliyor. Gözlerim karanlığa yavaş yavaş alışıyor. Başka birinin yatak odasında olmak garip, yastıklarda başka bir adamın kokusunu almak daha da garip ama umursamayacak kadar yorgunum. Birkaç dakika içinde ışık gibi söndüm.

JACKSON

Blaise ölü gibi uyumayı iyi biliyor. Saat neredeyse sabahın onu ve o hâlâ soğukta. Gece ısınmış olmalı çünkü tişörtünü çıkarmış. Kıkırdayarak kamera uygulamamı açıyorum ve onun yatağımda tişörtsüz bir fotoğrafını çekiyorum. Cole buna bayılacak. Lanet olsun, Blaise bunu çok kolaylaştırıyor. Yani, onu öpmeme ya da becermeme izin verse benim için daha iyi olurdu ama bir fotoğraf işimi görür.

Blaise bebek gibi uyurken Cole'la sohbetimi açıyorum ve fotoğrafla birlikte kısa bir mesaj yazıyorum. Gönder tuşuna bastığım anda Blaise kıpırdanıyor ve ben telefonumu sessize alırken bronzlaşmış sırtındaki kaslar baştan çıkarıcı bir şekilde kıpırdıyor. Cole'un yakında telefonumu aramalar ve mesajlarla dolduracağına şüphe yok.

"Kahretsin, saat kaç?" Blaise başını yastıktan kaldırırken uykulu, hırçın bir sesle soruyor. Koyu renk saçları karga yuvası gibi ve yanağında yastık izleri var. Cole'un neden bu kadar heyecanlandığını anlayabiliyorum. Blaise çok seksi. Onların küçük cilveleşmelerini nereden biliyorum ki? Cole kovalamacada pek de kurnaz sayılmazdı. Oradan geçen herkes onun Blaise'den faydalandığını görebilirdi. Tesadüfen onu takip ettim ve kanıtlar telefonumda. Neye mal olacağı ya da kimi otobüsün altına atmam gerektiği umurumda değil; takımdaki yerimi geri alacağım. Ve bu arada, neden ikisiyle de oynamıyorsun? Biraz eğlenin.

"Saat on," diye cevap veriyorum ve Blaise dirseklerinin üzerinde dengede durarak bana bakıyor. Kollarındaki şişkin kasları ya da ensesindeki siyah saçlarının kıvrımlarını incelediğimi belli etmemeye çalışıyorum. Yeni sikilmiş gibi görünüyor.

"Kahretsin... Gitmeliyim," diye cevap veriyor, ama gitmek için hiçbir hareket yapmıyor ve telefonum komodinin üzerinde titreştiğinde gülümsemem büyüyor.

Tam zamanında.

Yan dönerek Blaise'e en çekici gülümsememi gösteriyorum - gamzeli ve boktan bir gülümseme. Bu gülümseme her ortaya çıktığında kızlar donlarını kaybediyor, tıpkı benim sikim gibi. Durduramadan gözleri dudaklarıma düşüyor ama sonra doğrulup eğilerek yerden tişörtünü alıyor. Kahrolası bir bakireden daha uçarı ve kendimi hiç kıçına ertesi gün yürüyemeyeceği kadar sert vuran bir adam olup olmadığını merak ederken buluyorum. Bundan şüpheliyim. Blaise kontrolü elinde tutmayı seviyor, iki yüzlü Cole da öyle. Çatışmalarına şaşmamalı. Biri pes edene kadar, birbirlerinin arkasından iş çevirmeye devam edecekler.

"Kahvaltı ister misin?" Yataktan kalkıp kıyafetlerimi çıkarırken soruyorum.

Blaise bana göz kırpıyor, ben de şifonyerden bir havlu alıp yüzüne fırlatıyorum, sonra da kendime bir tane alıyorum. "Ben hızlıca bir duş alayım, sen de benden sonra alırsın." Banyoya girip duşu açarken onun cevabını beklemiyorum. Sabunlanıp durulandıktan sonra dışarı çıkıyorum ve belime bir havlu bağlıyorum.

Blaise onu bıraktığım yerdeydi, kafası fena halde karışmış görünüyordu. "Duş senindir," diyorum ve itaatkâr bir köpek yavrusu gibi banyoya giriyor. Kapı arkasından kapanırken, "Aferin oğlum," diye seslenmekten kendimi alamıyorum.

Araba kazalarına bayılırım. Her an Cole'un işi bitebilir ve ben de onun kafayı yemesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Bu düşünceyle bir kot pantolon giyiyorum ve fermuarını açık bırakıyorum. Su damlacıkları göğsümü kaplıyor ve ıslak saçlarım boynumu nemlendirirken ön kapı sertçe vuruluyor.

Bu bok çok iyi. Nefesimin altında kıkırdayarak aşağıya koşuyorum, koridoru geçip ön kapıya gidiyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Kolumu kapı çerçevesine yasladığımda Cole başını kaldırıp bakıyor. "Bu beklenmedik bir şey." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yumruğu yanağıma çarpıyor. Hakkını vermeliyim, çok iyi bir sağ kroşesi var.

"Hangi cehennemde bu?" diye feryat ederek beni geçmeye çalışıyor ama ben kapıyı kapatıyorum.

"Duşta. Şimdi siktir git evine." Patlamış dudağımdaki kanı silerek ona sırıtıyorum. "Söylemem gerek, sıkı bir kıçı var ve o tatlı inlemeleri-"

Tekrar sallanmaya kalktı ama onu öyle bir güçle ittim ki verandanın basamaklarından aşağı tökezledi ve kıç üstü düşmeden önce korkuluklara tutunmayı başardı. Ayağa fırlayıp tekrar yukarı çıktı ve göğsü kabarmış bir şekilde bana doğru yürüdü. "Seni öldüreceğim, Jackson! Sen öldün amına koyayım."

"Neden bu kadar sinirlisin?" Onunla alay ediyorum. "Üvey kardeşinden hoşlanıyor musun?"

Kan kaybından sendeleyerek geri döndü. Ona yumruk attığımı düşünebilirdiniz. Omzumun üzerinden bakarken yüzünün rengi soluyor. Blaise'in tenindeki nane sabunu, sesi gerginliği kesmeden önce bana çarpıyor. "Cole? Neden buradasın? Evde her şey yolunda mı?"

Sırıtışım büyüyor ve Cole aramıza bakarken yutkunuyor. "Evet..." diyor, sesi cızırtılı. "Baban senin için endişeleniyor. Benden senin için

gelip seni alacağım."

Blaise'den uzaklaşıyorum ve Cole'u çerçeveletip duvarıma asmayı dilediğim kırık bir bakışla bana bakarken o benden kaçıyor. Omzumu kapının pervazına yaslayarak ona göz kırpıyorum. Arkasını dönerek Blaise'i arabaya kadar takip ediyor ve ben de farlar köşede kaybolana kadar bekliyorum.

BLAISE

"Blaise... Kızgın olduğunu biliyorum. Çok özür dilerim. Seni Cole'la aldatmamalıydım, ama... sen buna ilgi duydun. Lütfen, konuşabilir miyiz? Beni ara."

Telefonu kulağımdan indirerek Mia'nın sesli mesajını siliyorum ve ardından sayısız diğer mesajını da siliyorum. Bahaneleri umurumda değil. Benden bu kadar. Neden bu kadar uzun süre numara yaptım ki? Ona hiç aşık olmadım. O ıslak bir delikten başka bir şey değildi ve babamı benden uzak tutuyordu. Aslında, onu Cole ile duşta yakalayana kadar iyi olduğunu düşünüyordum. Birlikte çıplak oldukları görüntüsü bir türlü gitmiyor ve Cole'un direksiyondaki eline baktığımda azalan öfkem tekrar yükseliyor. Çatlamış eklemleri direksiyonu sanki ona karşı bir intikam duygusu besliyormuş gibi kavrıyor. "Kıçına ne girdi?" Telefonumu cebime koyarken soruyorum.

Homurdanıyor ve pencereden dışarı bakarken bu ses dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

"Bunu neden yaptın?"

Gözlerimi tekrar ona doğru çeviriyorum. "Ne yapmak?"

Elleri direksiyonu sıkarken ekşi bir şey tatmış gibi görünüyor. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Kaşlarımı çatarak, sonunda bana bakana kadar yan profiline bakıyorum ve o karanlık gözler benimkilere kilitlendiğinde kalbim küt küt atıyor. Kollarımı kavuşturuyorum ve diyorum ki, "Hayır, istemiyorum. Neden bana ne yaptığımı söylemiyorsun? Aydınlat beni."

Çenesinde bir kas titriyor ve acı acı alay ediyor. "O kadar adam varken neden Jackson?"

"Jackson?"

Tahtalarla çevrili dükkânların önünden geçiyoruz ama Cole elini direksiyona vurduğunda gördüğüm son şey dışarıdaki iç karartıcı manzara oluyor. "Arkadaşımı becerdin, Blaise."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, ama sonra sözleri kayda geçiyor ve boğazımdan sert bir kahkaha kopuyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu senden duymak büyük zenginlik. Dün seni ve Mia'yı duşta birlikte bulduğumu unuttun mu?"

"Yani, intikam mıydı? Öyle mi?" Dişlerini emerek başını sallıyor. "Benden öç almak için Jackson'ı becerdin."

"Kendine gel," diye homurdanıyorum. "Bunu çoktan aştım."

"Bunun üzerine mi?" diye tükürüyor ama sesinde bir güvensizlik tonu var. Onu çok iyi tanıyorum - unutmuş gibi göründüğü bir şey.

"Erkeklerden hoşlanmıyorsun Cole. Anlıyorum, tamam mı? Ne demek istediğini anladım. Senden uzak durmamı istiyorsun. Tahmin et ne oldu? Bu aynı zamanda kıskanç olamayacağın anlamına da geliyor."

"Kıskanmıyorum-"

"Kapa çeneni Cole. Bahanelerinden bıktım. Seni kovalamaktan ve senin yüzünden acı çekmekten bıktım. Beni mi istiyorsun Cole? Ben buradayım."

Nefes nefese yol kenarında durur ve araba sessizlik içinde rölantide çalışır.

"Ben buradayım." Sesim kesildi. "Buradayım Cole... ama bana bakmıyorsun." Göğsümdeki ağrı geri geldi ve şimdi katlandı. O ön camdan dışarı bakarken nefes almakta zorlanıyorum. "Buradayım. Buradayım."

O sessiz kaldığında, dişlerimi sıkıyorum. *Lütfen bir şey söyle. Lütfen bana bak.*

Kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım.

Cole beni takip etmedi.

Ben toprağı tekmeleyip ıslak yanaklarıma sürterken araba arkamda rölantide çalışmaya devam ediyor. Bir şey netleşiyor. Bu aptal aşkı aşmam gerekiyor. Cole amacına ulaştı ve benim de kalbimi göğsümden çıkarıp yakarak küle çevirmem gerekiyor. Belki o zaman acı çekmeyi bırakırım.

CHAPTER 20
ÇOLE

Blaise bir saat sonra hala ormanda fırtınalar estirirken ben onu izliyor, takip ediyor, takip ediyor, maskemin arkasından gözlerimi onun gölgeli formundan ayırmıyorum.

Dalların kırılışını, nefesinin altında mırıldandığı sözleri duyuyorum ve yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor. İlerlemeye devam ederse nehre ulaşacak. Kasabamız kilometrelerce uzakta değil - Jackson arkadaşlarımın en uzağında yaşıyor. Eski arkadaşım. Onu bir daha görürsem öldürebilirim.

Parmak eklemlerim yanıyor, ama saçlarımı gizlemek için kapüşonumu yukarı çekerken onları görmezden geliyorum, bir nefes almak için maskemi yukarı kaydırırken dumanı içime çekiyorum.

Hiçbir şey beni sakinleştirmiyor.

Ona zarar verme düşüncesinden başka bir şey yok. Jackson'a yaptığım gibi yumruğumu suratına indirmek öfkeme bir şey yapmayacak, ona bağırmak beni daha da kızdıracak, bu yüzden bu benim bir sonraki en iyi seçeneğim.

Ayaklarımın üzerinde sessiz duruyorum, kendimi ele vermemeye dikkat ediyorum. Kapüşonu ve maskeyi bagajda saklamak iyi bir fikirdi. Arabanın kapısını çarpıp yürümeye başladığında, sonra da ağaçların arasına daldığında, öfkemin galip gelmesine izin verdim ve ellerini Blaise'den uzak tutamayan kimliği belirsiz piç kurusu rolüne büründüm.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, bu kadar çarpık ve dikkatsiz olmanın ve motivasyon enjekte edilmesinin hissi beni ileri itiyor, onu kaybetmediğimden emin oluyorum.

Omzunun üzerinden bana doğru yavaş bir bakış atarak durdu ve beni kalın bir ağacın arkasına soktu.

"Orada olduğunu biliyorum," diye sesleniyor. "Senin saçmalıkların için havamda değilim."

Benim olduğumu biliyor mu yoksa...?

Brülörüm cebimde vızıldıyor, zayıf parıltısı yerimi belli ediyor. Çıkardım ve ekranda bir mesaj gördüm.

Bana onu unuttur, yazıyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutuyorum, dişlerimi sıkıp ekranı kapatırken ellerim titriyor.

Yani kirli oynamak istiyor. Benden Jackson'a, oradan da tanımadığı bu versiyonuma.

Derin nefes alırken gözlerim kapanıyor.

Telefonumu tekrar cebime sokup kalın bir dal alıyorum ve ağacın arkasından dönüp koşmaya başladığını görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve elimdeki dalı kavrayıp daha küçük dallardan kaçarak, neredeyse devrilmiş bir gövdeye takılarak peşinden fırlıyorum.

Koştuğunu duyabiliyorum.

Ağır ağır nefes aldığını duyabiliyorum.

Sikim kovalamacaya karşı çok duyarlı. Ağrıyor ve sertleşiyor ve taşaklarımın boşaltılması gerekiyor, tercihen ilk seferki gibi boğazından aşağı.

Blaise sola dönüyor, terk edilmiş, yanmış bir arabanın üzerinden atlıyor, ormanın zeminine çarpıp kendini ayağa kaldırırken bir dizi küfür savuruyor.

Yavaşlarken kendi kendime sırıtıyorum, göğsüm inip kalkarken ciğerlerim yanıyor, onun zıplayarak ilerleyişini ve burkulan bileğinin üzerinde yürümeye çalışmasını izliyorum.

"Acınası," diyorum nefesimin altında.

"Sen de kimsin lan?" diyor dişlerini sıkarak, sanki bu beni durduracakmış gibi sırt üstü dönüp benden uzaklaşıyor.

Başımı eğiyorum, dalı kaldırıyorum ve ağrıyan ayak bileğine indiriyorum, "siktir" diye bağırmasına ve ayağını tutmasına neden oluyorum.

Boynunu kırmak istiyorum. Kanının her damlasını akıtmak ve onu kör etmek istiyorum. Sadece en iyi arkadaşlarımdan birine gittiği için değil, aynı zamanda benim, isimsiz maskeli adamın onu kovalamasının iyi bir fikir olacağına karar verdiği için hissettiğim ihanetin bir zerresini hissetmesini sağlamak.

O lanet bir sürtük ve ben onun için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Öfke beni dalı savurmaya itiyor, yanağını sıyırıyor ve derisini kesiyor. Ama o karşılık veremeden, hatta bir tür karşılık bile veremeden ya da yarayı fark edemeden ona doğru koştum, göğsüne bir diz indirdim ve başını boğazından toprağa bastırdım.

Nefesini kesiyorum, solunum yollarını kesiyorum ve ciğerlerinin hayatım boyunca hissetmediğim kadar boğulduğuna emin oluyorum. Canının yanmasını, gözleriyle yalvardığını görmek istiyorum.

Boştaki elimle cebimden gömleğimden söktüğüm siyah kumaşı çıkarıp onu biraz daha toprağın içine itiyorum.

"Benimle dövüşecek misin?" Mırıldanıyorum, materyali onun önünde sallandırıyorum. Ormanın içini sadece ay aydınlatsa bile, gözbebeklerinin siyahının yeşili ele geçirdiğini görebiliyorum ve beni itmeye çalıştıkça aletim daha da sertleşiyor.

Başparmağımı boynuna sokuyorum ve boğazından tutup yukarı çekmeden önce acı dolu, güçlükle duyulan bir tıslama çıkarıyor. Kumaşla gözlerini bağladığımda ya da onu tekrar aşağı itip yanağına derisini kızartacak kadar sert bir tokat attığımda hiçbir şey yapmıyor.

Beklemeye gerek duymadan kotunu yırtıp elimi kemerinin altına sokuyorum ve beni bekleyen sert kası hissettiğimde nefesimin altında inliyorum. Aletini yumrukluyorum, sırtını hafifçe kamburlaştırdığında nabzım boynumda atıyor. Serbest kalmak istiyor ama bundan nefret ediyor.

Birkaç saat önce eğlenen biri için, dokunmam için sessizce yalvarıyor, özellikle de sikini tamamen serbest bırakıp parmaklarımı etrafına doladığımda, çamurda kalırken onu okşuyorum, dudakları küçük nefeslerle ayrılıyor.

Ona dokunmayı bırakıp spor ayakkabılarımdan birinin bağcıklarını çözdüğümde Blaise inliyor. Birini çıkarıp yanına gidiyorum ve bileklerini tutup birbirine bağlıyorum.

Bundan kolayca kurtulabilir ve benimle dövüşebilir ya da en azından göz bağını çıkarabilirdi, ama yapmayacağını biliyorum.

Maskemi çıkarıp kapüşonumu giyiyorum ve ikisini de onun yanına, yere bırakıyorum. Önce pantolonunu, sonra da külotunu tamamen çıkarıp bir kenara atıyorum ve ağaçların gölgesine doğru uzanan sikini izliyorum, kalın, uzun ve lanet...

Ağzım ucundaki prekumu tatmak için sulanıyor.

Daha önce ağzıma hiç penis sokmamıştım ama denemek istiyorum. Blaise'e kendini iyi hissettirmek ama bunun için kendinden nefret etmek istiyorum. Her santimini yutmak ve kendi aletimin bir tür his için yalvardığını hissetmek.

Sigaramı çıkardım ve bir tane yaktım. "Sigara içiyor musun?" Nefesimin altında, derin ve tanımlanamaz tutarak söylüyorum.

Göğsü kabarıyor, bana bir cevap vermiyor. Bu beni daha çok sinirlendiriyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu incelerken dumanı içime çekiyorum, toprakta yarı çıplak, gözleri bağlı ve bilekleri bağlı.

Sikim bu görüntüye bayılıyor. Yardım edemiyorum ama elime alıyorum, sikimi serbest bırakıyorum ve avucumun içinde uzunluğunu pompalıyorum. Hay sikeyim. İyi hissettiriyor. Beklentiyle titremesini, sikinin kalınlaşmasını, soğuk havanın kirli tenini yalamasını izlemek.

Yanına gidiyorum, bir elimle yavaşça kendimi okşarken diğer elimle nikotin bağımlılığımı besliyorum. Bacaklarının arasına diz çöküyorum, dudaklarımı yalıyorum ve sikimin başını onunkine bastırıp prekumumuzu karıştırırken sertleştiğini gözlemliyorum.

Dalgınca kalçalarını yukarı doğru hareket ettiriyor ve ucum sikinin alt tarafına sürtünüyor, bu da ikimizin de nefesini kesiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, ta ki ciğerlerimi zehirli dumanla doldurup bir duman bulutu halinde ona üflerken ben de onunla birlikte hareket etmeye başlayana kadar.

Yanan turuncu közü kalçasına bastırıp söndürdüğümde ve sigaramı orman zeminindeki köklere attığımda tıslıyor. Acı onu vazgeçirmiyor. Blaise'in dölleri yine sigaranın ucunda toplanıyor ve başparmağımla kaydırdığımda irkiliyor.

Yapışkan maddeyi yüzüme götürüp tadına bakarak, başparmağımı ağzıma sokarak ve dudaklarımı kapatarak ilklerimden birini yaşamanın verdiği endişeyle savaşıyorum, derin bir inilti ve gözlerimin sanki hayatımın en güzel yemeğini tatmışım gibi kapanmasına engel olamıyorum.

"Hmm." Dudaklarımı yalıyorum, ağzına, ayrık dudaklarına ve daha fazlasını bekleyişine bakıyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Tadının güzel olduğunu düşünüyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var."

Aletini kabaca yumruklayıp birkaç kez sarsınca sinirlerim geriliyor ve onu ağzıma alırken tedirginliğimi bastırıyorum.

Farklı duyuların patlaması beni onun kalınlığı etrafında duraklatıyor. Onun tadını alabiliyorum. Dilimi başının etrafında döndürürken, elimi uzunluğunun üzerinde çalıştırırken daha fazla prekumunu alıştırırken onu gerçekten tadabiliyorum.

"Siktir," diye inliyor, kalçalarını iterek ağzıma bir santim daha sokmaya zorluyor.

Alıcı tarafta olmak yerine bunu yapmak yabancı bir duygu. Bunun beni bu kadar acı verici bir şekilde sertleştireceğini bilmiyordum; üvey kardeşimi emerken kendi aletimi tutmam gerekiyor.

Kalçalarını yukarı kaldırmaya devam ediyor, altımda olmasına rağmen kontrolü ele almaya çalışıyor, bu yüzden uzunluğunu bırakıyorum ve başımı daha fazla aşağı doğru zorluyorum, onu boğazımın arkasına götürüyorum ve kendimi öğürtüyorum. Ama bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapıyorum, ta ki o nefes nefese kalana ve ben hayatımda ilk kez bir sikin içinde boğulana kadar.

Sızan tadını alabiliyorum ve başının etrafında yutkunuyorum, emiyorum, yalıyorum ve boğazıma daha fazlasını alıyorum.

"Cole," diye inliyor ve ben

duruyorum. Her şeyi

durduruyorum.

Yakalandığımı düşünerek nefes bile almıyorum.

Nefes nefese kalarak bir kelime daha söylüyor. "İzin ver... Siktir. Sana Cole dememe izin ver."

Ona bakarken aletim ağrıyor, çıkardığı küçük sesler beni daha da tahrik ediyor.

Aklıma bir fikir geldi ve ağzımı geri çekip arkamı döndüm, yan yattım ve onu onunkinin üzerine yatırdım, böylece benim sikim onun yüzüne, onunki de benimkine bakıyordu.

Dirseğimin üzerine tünerken "Aç," diye emrediyorum. Şişmiş tepemi yanağına vurarak ağzına doğru bastırıyorum. Dudakları ayrılıyor ve beni içine alırken sıcaklık aletimi sarıyor.

Yavaşça emmeye başladığında gözlerim dönüyor, ben yan yatıp onu kopyalayana kadar yalayabildiği kadarını yalıyor. Ben onunkini emerken o benim sikimin etrafında inliyor.

Ben ve Blaise. Ormanın zemininde birbirimizin aletlerini emiyoruz. Babasının bizi bulmasını, oğlunun gırtlağını siktiğimi görmesini istiyorum. Bu ona bir daha benimle uğraşmaması için bir ders olur, çünkü ben onun yavrusunu defalarca sikerim.

Ama yine de bizi şu anda bulsa, emip yalasa ve kalçalarımızı sıkarak ikimizin de öğürüp boğulmasına neden olsa, kim olduğumu öğrenir ve Blaise'e söyler. Şu anda bilinmez olmak hoşuma gidiyor. Blaise'e istediğimi yapabilirim ve sonuçları hakkında endişelenmem. Cinselliğimin sorgulanmasından ya da küçük üvey kardeşime tamamen ilgi duyduğum gerçeğinden endişe etmeden rahatça kıçının yanaklarını kavrayabilir ve onu boğazımın derinliklerine alabilirim.

Onun kalınlığı beni havasız bırakıyor, burnumdan nefes almam gerekiyor ama sorun değil. Bununla başa çıkabilirim.

Parmaklarım kıçına giriyor ve ortadaki parmağım yanlışlıkla arka deliğinin hemen yanına giriyor. Blaise'in her yeri geriliyor ve kabzasına kadar gömülü olan aletimin etrafında boğuluyor.

Kahretsin, bunu tekrar yaptığını hissetmek istiyorum, bu yüzden ağzımın köşelerinden akan tükürüğümün ıslaklığını parmağımın ucunu ıslatmak ve deliğinin etrafında kıvrılmaya devam etmek için kullanarak kenarın etrafında alay ediyorum.

Aletime karşı çok yüksek sesle inliyor ve ben de yaklaştım.

Uzunluğunu ağzımdan çıkarıp ciğerlerimi doldururken orta parmağımın etrafında dönüp durmasını, kıçının büzülmesini ve ilgi için ölmesini izliyorum. Ağzımda tükürük toplayıp deliğine nişan aldığımda irkiliyor, tekrar inliyor, daha da yüksek sesle ve lanet olsun, boğazının sıkılma şekliyle neredeyse boşalıyorum.

Parmağımın ucunu kıçının dar deliğine bastırdığımda Blaise emmeyi bırakıyor, siki yüzümün yanında nabız gibi atıyor, dolduracak başka bir ağız için can atıyor.

Kısa süre önce Jackson'la birlikte olduğu için çok sıkı. Gerçekten çok sıkı. Tabii en tepedeki o değilse?

Bu düşünce beni sinirlendiriyor ve parmağımı ilk boğumuna kadar sokup kaslarının bir araya gelişine ve iniltisinin etrafımızda yankılanışına sırıtıyorum.

Parmağımı orada tutuyorum, azar azar, nazikçe, yavaşça itiyorum ve sikini tekrar ağzıma alıp emmeye başlıyorum.

Kalçamı kavradığında donup kalıyorum. Kendini ayakkabı bağından kurtarmış olmalı ama benimle mücadele etmek yerine pantolonumu tamamen kalçalarıma kadar indiriyor ve aletini emme şeklime uyuyor.

Ben boğazını sikerken ve kıçını parmaklarken bir ritme giriyoruz. O boğuluyor, ben boğuluyorum. O tıkanıyor, ben tıkanıyorum. O itiyor, ben itiyorum.

Beni kopyalarken neredeyse yükümü diline boşaltıyorum, beni boğazının derinliklerine götürürken bir parmağını kıçıma sokarken uyum sağlamam için bana zaman vermiyor.

Aletine karşı "siktir" diye mırıldanıyorum ve sessizce parmağını daha fazla sokması, bir tane daha eklemesi, beni daha sert emmesi için yalvarıyorum. Ben de ona her şeyi yapıyorum. Orta parmağımla hızlı ve sert bir şekilde kıçını yumrukluyorum, ormanı nefesler, inlemeler ve küfürlerle dolduruyorum, ta ki her tarafı gerilene ve hiçbir uyarı olmadan ağzımın içinde patlayana kadar.

O dişlerini sikime geçirip salgılamaya devam ederken, ben ele geçirilmiş gibi her damlasını içiyorum. Sanki boşalmak onu daha da azdırıyor ve tükürüğü kıçıma damlayarak sikimin ırzına geçiyor.

Aleti tükenene kadar zonkluyor ve ağzımdan çıkarıp parmağımı serbest bırakıyorum, ağzının ne kadar iyi hissettirdiğini görünce dişlerimi sıkıyorum. Başını sallarken dili her santimde kayıyor.

Blaise sikimi ağzından çıkarıyor ve parmağını diliyle değiştiriyor ve...siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Dili kenarımın etrafında kayıyor ve ucunu dar deliğe sokuyor, beni ağzına açmak için yanaklarımı açıyor. Beni yalıyor, dilini daha fazla içeri sokmaya zorluyor ve pozisyonumuzu ayarlarken kıçımı yiyor. Beni dizlerimin üzerine sürüklüyor ve arkamdan kıçımı yalayıp emiyor, ta ki elleri önde yolunu bulana kadar, biri sikimi yumrukluyor ve diğeri taşaklarımı tutup onlara masaj yapıyor.

Şu anda kontrolün bende olması gerekiyordu, o bana boyun eğmeliydi. Ve şimdi nefret ettiğimi iddia ettiğim biriyle dört ayak üstündeyim, kıçımı yiyor ve bana aynı anda pek çok farklı şey hissettiriyor.

"Siktir, Blaise," diye inliyorum. "Devam et."

Beni dinliyor, daha hızlı okşuyor, taşaklarıma masaj yapıyor ve ben başımı toprağa düşürüp baştan çıkana kadar diliyle beceriyor. Orgazmın taşaklarımı sarmasına ve omurgamdan yukarı fırlamasına, görüşümü bulanıklaştırmasına ve kaslarım her yerde gerilirken kıçımı sıkmasına izin veriyorum ve daha önce hiç serbest bırakmadığım gibi geliyorum.

Ben her damlayı dışarı atarken Blaise aletimin başını tutuyor ve tamamen tükenene kadar alnımı altımdaki dallara gömüyor.

Sonra dili kayboluyor, dokunuşu da, dönüp onu itiyorum, böylece sırt üstü düşüyor. Ona vurmaya gidiyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Ama Blaise avuçladığı elini ağzına götürüp dudaklarından döllerim damlarken ağzına sürünce yumruğum havada duruyorum. "Mmmm," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum, beni tatmasını izlerken ağzım tekrar kuruyor. Bu görüntüye bayılıyorum ve bu beni tekrar ona gitmeye itiyor. Çenesini kavrayarak yumuşayan siklerimizi birleştiriyorum, tekrar sertleşmekten çok uzak olsak da ona doğru itiyorum.

Daha düşünemeden ağzım onunkinin üzerine düşüyor ve dilimi zorla ağzına sokuyorum. Blaise reddetmek yerine alt dudaklarını dişlerimin arasına almama ve derisini yırtmama izin veriyor. Ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak dilini emerken, o da kalçalarını yukarı kaldırıp siklerimizi birbirine sürtüyor.

Sahip olamadığım çok daha fazlasına ihtiyacım var.

O da beni öpüyor ve bu öpüşme dillerin, dudakların ve sürtünen aletlerin çılgınlığına dönüşüyor. Eli başımın arkasındaki saçları avuçlamak için havalanıyor,

Kim olduğumu biliyormuş gibi birbirimizi yiyip bitiriyoruz.

O yapmaz.

Düşüncesi bile beni donduruyor.

Blaise beni öpmüyor. Başka birini öpüyor. Ben Cole

değilim.

Dişlerimi son bir kez dudağına batırıyorum, çekilip ağzındaki kanı silmesine neden olacak kadar acıttığından emin oluyorum.

Üzerinden kalkıp pantolonumu yukarı çekiyorum, kapüşonumu ve maskemi alıp hızla üzerime geçiriyorum, bu sırada Blaise orada yatıyor, nefes nefese, şaşkın ve yine sert.

Başımı kendime sallayıp bir sigara daha çekiyorum ve yanına bıraktığım ağaç dalını kaldırıyorum. Blaise yumruk yumruğa bir kavgada bana karşı koyabilirdi. O bir korkak değil. Bu yüzden bunu bitirmenin tek yolu dalı kafasına doğru savurup onu bayıltmak.

Ve onu ikinci kez ormanda bırakıyorum, kendim olamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Jackson'dan o lanet mesajı alır almaz, annemin öfkemle ilgili küçük konuşmasını ektim ve ön kapıdan çıktım. Evine gittiğimi ya da yumruğumu suratına indirdiğimi bile hatırlamıyorum ama lanet olsun, hâlâ kızgınım.

Parmak eklemlerimdeki yarılmış deriye bakıyorum, parmaklarımı esneterek dilimlerin daha fazla açılmasını sağlıyorum ve yırtılmanın acısını hissediyorum.

Tırnaklarımın altında, dizlerimde ve bacaklarımda çamur var. Eve geldiğimden beri duş almadım. Yine kendi kafamın içinde kayboldum.

Yatağımın altından çıktım ve boynumu iki yana doğru kırdım.

Blaise hâlâ evde değil. Keşke kalıp itiraf etseydim, sonra da beni oyaladığı için ona biraz daha bağırsaydım, ama bunun bir anlamı yok.

Çünkü o benim değil. Ayrıca, onu çekici bulmuyorum.

Kendime ve inkârıma acı acı gülüyorum. Blaise'den hoşlandığım artık çok açık, onun dilimde bıraktığı tat ve bu gece daha fazlasını istemem bunun için yeterli bir kanıt. Hiç böyle bir orgazm yaşamamıştım. Ne Allie'yle ne de başka biriyle.

Daha fazlasını istedim. Hâlâ da istiyorum. Ama tüm bunların ne anlama gelebileceği konusunda kafam karıştı. Annemin hayatını mahvedebilir. Yine benim hatam olur.

Jackson bile biliyor ve bunu bana karşı kullandı.

Yere düşüp avuçlarımı yüzüme bastırırken sırtım yatağa çarpıyor. "Siktir," diye bağırdım. "Sik beni."

Telefonum çalıyor ve sinir bozucu bir varoluştan geldiğini görünce ona atlamam tam iki saniyemi alıyor.

Allie biliyor.

Cevap verip Allie'nin bir saat önce eski sevgilisiyle altmış dokuz yaptığımı bilip bilmediğini sormak istiyorum ama ikinci mesajı geliyor.

Ona söylemek zorundaydım. Eninde sonunda aramızda neler olduğunu öğrenecekti.

"Bu psikopatın nesi var?" Kendi kendime soruyorum, mesajını siliyorum ve fırtınanın ön kapıdan girmesini bekliyorum. Mia'yla oraya gideceğimi gerçekten düşünüyorsa hayatımı cehenneme çevireceğinden hiç şüphem yok.

Yani, öyle mi yaptım? Onu istediğim için değil, Blaise'e en yakın olabileceğim yer olduğu için.

Telefonum çalıyor ve bilinmeyen bir numara olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. "Alo?"

Bir hıçkırık sesi geliyor ve sonra derinden gelen bir ses hattı patlatıyor. "Oğlum!" diyor babam. "Oğlum! Aylardır sana ulaşmaya çalışıyorum!"

Nefesim kesiliyor. Geçmişimi düşünmeme gerek kalmadan ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Derim ürperiyor, tam kapım açılırken midem ters dönüyor. Bacağımdaki yanma beni vuruyor ve yanımı tutma dürtüsü hissediyorum.

Blaise çamura bulanmış, gözleri kızarmış, yanağındaki yara düşündüğümden daha derin, ağrıyan ayak bileğiyle topallayarak içeri giriyor. Odamın ortasında durdu.

"Ne istiyorsun baba?" Ben soruyorum ve Blaise'in beti benzi atıyor.

"O pislik kardeşin aylardır telefonu yüzüme kapatıyor." Bir şey fırlatıyor ve hattın diğer tarafında parçalanıyor. "Beni delirtti, evlat. Hem de çok kızdırdı. Kızdığımda ne olduğunu biliyorsun."

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Bilmiyordum," diyorum çünkü kendimi ne kadar sert biri olarak görsem de biyolojimin yarısı olan bu herif benim gözümde gezegendeki en korkutucu adam.

Tüm hayatımı mahvedebilir.

Bana zarar verebilir.

Annemi alacak ve ona zarar verecek.

"Yasaklama emri var," dedim ona. "Hiçbir şey yapamazsın."

Blaise yerinden kıpırdamıyor, bir şahin gibi beni izliyor, gözlerimin arkasında biriken öfkeyi görüyor. Eğer bana babamın aradığını söyleseydi, bir çözüm bulabilirdim. Sadece onu kızdırdı ve potansiyel olarak bu işi herkes için daha da zorlaştırdı. Hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

"Bunların hiçbiri için artık çok geç. Uzaklaştırma emri olsun ya da olmasın, anneni benden aldın ve o da seni benden almaya çalıştı," diye bağırıyor, zil zurna sarhoş. "Seni hepsinden uzaklaştıracağım."

CHAPTER 21.
BLAISE

T Cole'un gözlerindeki bakış ve telefonu indirdiğinde ellerindeki titreme beni sessizliğinden daha çok korkutuyor. Bana bakmıyor ve bu kez onu sonsuza dek kaybettiğimden endişeleniyorum.

Ya benimle konuşmazsa? Gerçekten batırdım.

Kalın kalın yutkunarak bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey. Yanaklarım sızlıyor, her yerim yara bere ve çamur içinde. Başka bir deyişle, bir savaştan çıkmış gibi görünüyorum. Cole sertçe yutkunuyor ve parmaklarını saçlarının arasına sokuyor ve hırpalanmış kalbim ağrıyor. Ne diyebilirim ki? *Babanın telefonlarını senden sakladığım için üzgün olduğumu mu? Şu anki gibi incindiğini görmek istemediğim için mi? Seni korumaya mı çalıştım?* Yatakta sallanmaya başlarken gözyaşları kirpiklerine yapışıyor, saçlarını öyle sert yumrukluyor ki canı yanıyor.

"İyi misin?" Diye sordum, sonra irkildim. Tabii ki iyi değil. Bu durumla ilgili hiçbir şey iyi değil. Babası ona ve ailesine zarar vermeye çalışıyor. Cole yıllarca süren istismarın izlerini hâlâ taşıyor ve elbette onları iyi saklıyor. Ama arada bir maske kırılıyor ve ben gerçek Cole'u görüyorum.

Ona doğru bir adım attım. "Cole?"

Saatler önce elim kolum bağlıydı, çaresizdim ve Cole'un sert muamelesi karşısında inanamayacağım kadar tahrik olmuştum ama şimdi onun bu yönü uzak bir anı gibi geliyor.

Hâlâ cevap vermediğinde, sessizlikte kalbim güm güm atarken önüne çömeliyorum. Bir kez olsun bana bağırmasını ve beni odasından atmasını dilediğime inanamıyorum. Cole'un öfkesine ve acımasız sözlerine aşinayım ama onun bu kırgın tarafı boğazımdaki yumru ya da ona sarılma isteği kadar yabancı geliyor. En son ona ulaşmaya çalıştığımda beni geri çekmişti ve ben de kendimi şaşkın ve incinmiş hissetmiştim.

Ben ne zaman bu kadar *yumuşak* oldum? Gerçek şu ki, ormandaki karşılaşmamızdan bu kadar kısa bir süre sonra reddedilmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Ona sarılmak istiyorum ama korkuyorum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, düşmeyeceğini bildiğim yaşlarla yüzüyor.

En azından henüz değil.

"Sana telefon görüşmelerinden bahsetmeliydim," diye geveliyorum kendimi durduramadan ve o bakmaya devam ediyor. "Kızgın olmanı anlıyorum. Kahretsin, ben de olurdum ama lütfen... sadece..." Elini tutmak için uzanıyorum ama geri çekilip kendi elimi yumrukluyorum ve kendimi, beni mahvedip yakacak sınırları aşmaktan alıkoyuyorum. "Bir şey söyle... lütfen."

Ellerini saçlarından indirerek avuç içlerine ve çatlamış eklemlerine sanki başka birine aitlermiş gibi bakıyor. "Neden?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor. "Babam... Telefon görüşmeleri."

"Seni korumak istedim."

"Beni koru," diye yanıtlıyor, yabancı sözcüklerin tadına bakarak, gözlerinde o boş bakışla. "Neden?"

"Neden ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Hâlâ bana bakmıyor, çatlamış parmak eklemlerine takılıp kalmış. Anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Onu duyamıyorum, bu yüzden gözlerini yakalamak için daha yakına eğiliyorum. "Konuş benimle, Cole."

"Neden beni korumak istiyorsun?" diye sormadan önce uzun süre bana baktı.

Birinin onunla ilgilenebileceğine inanmak onun için bu kadar zor mu? Onu *gerçekten* önemsemek? Gözlerine bakarken cesaretimi toplayıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Seni önemsiyorum Cole."

O karanlık gözler keşke çözebilsem dediğim duygularla yüzüyor. Gözlerini parmaklarımıza çeviriyor ve ben başparmağımı elinin üstünde gezdirirken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydim. Üvey kardeşimle aramızdaki bu küçük bağ bile olabilecek en iyi şekilde acıtıyor, boğazımdaki bir bıçağın öpücüğü gibi. *Kes beni, Cole.* Ama sonra "Bu hiç mantıklı değil." diyor.

Başparmağım duraklıyor ve ayağa kalkıp yanımdan banyoya doğru yürümeden önce elini benimkinden çekiyor. Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve ben yatağının yanında çömelmiş duşun sesini dinliyorum. Gerçekten de iyi bir şeye layık olmadığını mı düşünüyor?

Bana ne oluyor böyle? Kendimi tanıyamıyorum. Çok uzun zaman önce üvey kardeşimin derisinin altına girmek için her şeyi yaptım - onun masalındaki kötü adam olmak için.

Ne zaman beyaz bir ata ve atan bir kalbe sahip oldum?

Sik beni. Ayağa kalkıp banyo kapısına bakıyorum ve onun ıslak ve çıplak olduğunu düşününce boğazım kuruyor. Ellerimi iki yana açarak duygularımla savaşıyorum. Kapıyı kırmak ve kabuğunun altında saklanan şeye ulaşmak için onu incitmek istiyorum. Onu ısıran öpücüklerime ve sert dokunuşlarıma katlanmaya zorlamak. Bunun yerine ellerimi açıp yenilgiyi kabul ediyorum. Cole'un yalnız kalmaya ihtiyacı var.

DAĞILMIŞ halde tabağıma bir makarna kabuğu saplıyorum, ama düşüyor. Tekrar deniyorum, çatal porselene çarpıyor. Cole yemeğe gelmedi ve masadaki sessizlik boğucu. Babam sessizce söyleniyor ve Rachel, babam bu ruh hallerinden birine girdiğinde mümkün olduğunca az yer kaplamak için elinden geleni yapıyor. Eski kocası gibi onu fiziksel olarak hiç incitmemiş olsa da, Cole'un kişiliğiyle her fırsatta dalga geçen huysuz bir herif. Bıktım bundan. Babam böyle davrandığında annesinin onu yatıştırmaya çalışmasından da bıktım. Birinin Cole için ayağa kalkması gerek.

Babam şarap kadehinin kenarından bana sorgulayıcı bir bakış atıyor. "Neyin var?"

Bir parça makarna daha düşüyor ve çatalı yere atıyorum. Sikerim böyle işi. Huzursuzum ve Cole'un elini elimden çektiği anı hatırlamadan duramıyorum. Kalbim bir kaya gibi nasıl da batmıştı. "Hiçbir sorun yok."

Beni izlerken çiğniyor. Yanında, Cole'un annesi bana nazik bir gülümseme sunuyor, ama babam mırıldandığında düşüyor, "Cole yine sana bir şey mi yaptı? Yemin ederim o çocuk bu evde hiç saygı görmüyor."

"Gavin," diyor Cole'un annesi kısık bir sesle, "eminim bir keşif vardır-"

Babam elini masaya vurarak şarap bardaklarının şıngırdamasına neden oldu. "Onun için bahane üretmeyi bırak." Çenesini Cole'un yanımdaki yemek tabağına doğru itiyor. "Bu yemeği hazırlamak için saatlerini harcadın ve o aşağı gelmeyi reddediyor."

Bir parça makarnayı daha yüksek sesle çınlamasına neden olacak kadar saldırgan bir şekilde bıçaklarken dudağım kıvrılıyor.

"Sorun değil," diyor, gözleri kısık. "Daha sonra yiyebilir-" "O

çocuk için bahane üretmeyi bırak!"

"Yeter!" Elimdeki çatalı yumruklayarak ısırıyorum. "Bu kadar yeter!"

Babamın gözleri yavaşça bana doğru kayıyor ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum. Cole yüzünden bu şekilde ilk kez çatışmıyoruz ve kesinlikle son da olmayacak.

"Affedersiniz?" diye soruyor ve masaya fırlatmadan önce peçetesiyle ağzını sildiğinde başımın belada olduğunu anlıyorum.

"Beni duydun. Cole'u rahat bırak. Ona ve karına bok gibi davranmandan bıktım usandım" -çenemi ona doğru eğiyorum- "bok gibi."

Bana dik dik baktığında gözlerinin seğirdiğine yemin edebilirim ama yanındaki kadının aksine ondan korkmuyorum. Cole'un babası fiziksel olarak kötü davranıyor olabilir ama benim babam da yakın zamanda 'yılın kocası ödülü' kazanamayacak. Sandalyemi geri çekerek ayağa kalkıyorum ve gitmek için dönüyorum ama tereddüt ediyorum. Cole'un annesine gülümseyerek, oğlu söz konusu olduğunda karmaşık duygularım yüzünden hâlâ dokunmadığım yemek için teşekkür ediyorum ve sonra yukarı çıkıyorum.

Kapısının önünde durup bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. İyi bir fikir değil. Bunların hiçbiri iyi bir fikir değil. Neden Cole'un bıçağıyla kendimi tekrar tekrar parçalıyorum? Onun kapısının önünden benimkine bakarak uzaklaşmayı düşünüyorum ama bu düşünce ne kadar cazip olursa olsun ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Aklımdan bir türlü çıkaramadığım çocukla aramda ince bir tahta parçasından başka bir şey olmadığı için olduğum yerde çakılıp kalıyorum.

Kendi üvey kardeşim. Benim çok *kırılmış* üvey kardeşim. Babam, başka bir adama -karısının oğluna- olan duygularımın ne kadar derin olduğunu bilseydi beni canlı canlı yüzerdi.

Kalbim küt küt atarken kolu itiyorum ve kapı yumuşak bir klik sesiyle gıcırdayarak açılıyor. Lacivert duvarları ve dağınık masası göründüğünde nefesimi tutuyorum. Ondan hiçbir iz yok. Yatağı boştu. Kapı aralığında durup buruşuk çarşaflara bakıyorum. Nerede o? Evden çıktı mı? Hayır, onu duymuş olmalıyım.

Bakışlarımı yatağının altındaki boşluğa indiriyorum, kalbim sıkışıyor. Cole'un kabusları ve lanetli anıları gölgelerden çıkıp ona eziyet ettiğinde kendini güvende hissettiği tek yer orası.

Onu. Başka biri olsa yirmi yaşında bir adamın yatağının altında saklanmasını garip bulurdu ama ben anlıyorum.

Eşiği geçip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kokusu etrafımı sarıyor - her zamanki gibi narenciye ve deri. İçime çekiyorum. Hiçbir kokunun beni bu kadar sakinleştirdiğini görmemiştim ve bu bana yatağına yaklaşmak için cesaret veriyor. "Cole?" Yutkunarak soruyorum. "Benim..."

Yanıt gelmeyince, titrek nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Neden buradayım? Saniyeler dakikalara dönüşürken, çıkıp gitmem ve onu yalnız bırakmam için milyonlarca neden buluyorum. *Siktir et.*

Fikrimi değiştiremeden kendimi aşağı indiriyorum ve Cole'u sırt üstü yatmış, çıtalara bakarken bulmak için yatağın altına sürünüyorum. Yanına uzandığımda beni fark etmiyor ve onu ürkütmemek için elimden geldiğince fark edilmemeye çalışıyorum. Daha önce de korkmuştum elbette ama böylesine değil, yakınından bile geçmemiştim. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki onun yumuşak nefeslerini duymakta zorlanıyorum. Ben söyleyecek binlerce şey düşünürken, onun odunsu kokusu etrafımı sarıyor.

Thud.

Thud.

Thud.

"Jackson'la hiç yatmadım," diye itiraf ediyorum ardından gelen sessizlikte.

Thud.

Thud.

"Denedi, ama...siktir..." Bir elimi yüzümde gezdirdikten sonra tekrar Cole'un parmaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyorum. "I..." Boğazım daralıyor ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. Gözleri yatakta kilitli kaldı. "Tek düşünebildiğim sendin," diye fısıldıyorum. "Keşke sen olsaydın."

Dinlediğine dair bir işaret vermeyince iç çekiyorum ve çıtalara bakıyorum. Sanırım bana gitmemi söylememesi iyi bir şey - en azından kutsal alanına girmeme izin veriyor. Bu bir şeyi açıklıyor, değil mi? Şimdiye kadar bana defolup gitmemi söyleyebilirdi ama bunun yerine onun bu savunmasız yanını görmeme izin veriyor.

Nasırlı parmakları benimkilerin arasından geçince düşüncelerimden sıyrılıyorum. Elimi sıkıca kavrıyor ve nefesim kesiliyor. El ele tutuşmak kadar masum bir şey ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Nefes alamıyorum. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bu gerçek hayat mı? Rüya mı görüyorum? Bana dokunuyor mu?

"Cole?"

"Konuşma," diye fısıldıyor ve dudaklarımı kapatıyorum.

Sikeyim. Cole elimi tutuyor. Kalbim göğsüm için çok büyük. Vücudumdaki her sinir ucu onu kendime çekmemi ve gün ışığında onu öpmemi, şeytanlarıyla mücadele etmemi ve işkencesine bir son vermemi haykırıyor, ama elini elimde hissederken kılımı bile kıpırdatmıyorum. Başkalarıyla öpüştüm, seviştim ve kendimi kaybettim ama bu deneyimlerin hiçbiri Cole'la aramdaki elektrik bağlantısının eline su dökemez.

O da mı hissediyor, yoksa sadece ben mi?

Bunu hissetmeli, değil mi? Bu konuda yalnız olamam.

"Sessiz kalmamı istediğini biliyorum ve kalacağım da... Bunu içimden atar atmaz." Sertçe yutkundum. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum Cole." Başım sert zeminde yuvarlanıyor ve onun yan profiline bakıyorum. "Baban bir daha asla sana ya da annene yaklaşmayacak. Yemin ederim."

Cevap vermiyor, ama sorun değil. Cevap vermesine ihtiyacım yok. Elimi tutması şimdilik yeterli. Bu anı tekrar yaşamak için binlerce kez yaşar ve ölürüm ve eğer bu onun tek teslimiyetiyse, bunu kabul edeceğim.

"Seni koruyacağım."

CHAPTER 22
ÇOLE

Puddles yağmur yağarken sahaya dağılıyor. Koç bize turlar attırıyor, bu yüzden hava acı olsa da ve ben iliklerime kadar ıslanmış olsam da, soğukluk içimden akan sıcağa iyi geliyor.

Ya bu ya da omurgamı saran şiddetli sıcaklık, Blaise yüzündeki yağmuru kurulamak için tişörtünü her kullandığında görmeye devam ettiğim karın kaslarından kaynaklanıyor - ona doğru istemeden de olsa attığım bir bakış bu. Ona her zamankinden daha fazla çekiliyorum ve sahada omuzlarımız birbirine değdiğinde tüm vücudum onun yakınlığının farkına varıyor.

Bir süre kendimi kaybettim. Blaise, ailemiz bizi arayıp sadece ikisinin olacağı başka bir seyahate çıkacaklarını söyleyene kadar benimle kaldı. Bizden ve hayattan uzakta bir nefes almak istiyorlarmış.

Blaise bütün konuşmayı yaparken ben sessiz kaldım ve gözlerimi yere diktim. Nerede, ne zaman, ne kadar süreyle ve oğullarının evi havaya uçurmayacağına güvenip güvenemeyeceklerini sordu. Bunu gülerek yapıyordu ama ben gülmedim. Tek bir kelimeyi bile kabul etmedim. Kendimi kovdum ve sessizce odama çekilip uykuya daldım.

Dün gece dört kez uyandım ve ikisinde Blaise'in orada olduğuna yemin edebilirdim.

Çok kafa karıştırıcı. Hissettiklerim. Kafamı karıştırıyor. Ondan nefret etmeliyim, tanıştığımızdan beri başıma bela olduğu için suratını dağıtmak istemeliyim. Ama kendime karşı dürüst olacaksam, en acınası şekilde, o bana katılana kadar yatağımın altında bir gram bile huzur hissetmedim.

Avuçlarımız birbirine değdiğinde geri çekilmedim ve parmaklarımız birbirine dolandığında kalbim sağlıklı bir hıza yavaşladı ve sadece... Siktir.

"Biraz daha yavaşlarsan duracaksın, Carter."

Geride kaldığım için hızlanıyorum, Keith ve Samson'a yetişiyorum. "Kahretsin, dostum," diyor Samson soluk soluğa. "Ciğerlerim ölmüş gibi hissediyorum."

Keith, "Benimkiler yanıyor," diye yanıtlıyor.

"Bir çift amcık," diye ekliyorum onları geçerken, ayak bileklerime tekme atmaya çalışan birinden kaçıyorum. Onlara orta parmağımı göstererek geriye doğru koşuyorum, arkamı döndüğümde sabit bir tempoya geri dönüyorum.

Bankların etrafında dönerken saçlarım alnıma yapışıyor ve tüm seyircileri görmezden geliyorum - her zamanki kız arkadaşlar, erkek arkadaşlar ve biz neredeyse yorgunluktan ölürken manzaranın tadını çıkaran özenti sporcular.

Bir saat oldu ve Koç durmamıza izin vermiyor. Dün gece soyunma odasının dağıtılmasının cezası bu. Ben değildim ve arkadaşlarımdan biri olduğunu da sanmıyorum, çünkü grup sohbetinde duymuştum, bu yüzden herkes Allie'nin yaptığını düşünüyor.

Görünüşe göre, ihanet ve kalp kırıklığı hakkında büyük bir sosyal medya paylaşımıyla ayrıldığımızı kamuoyuna resmileştirdi.

Bana birkaç ekran görüntüsü gönderildi ama saçmalıklarını okumaya zahmet etmedim. Her zaman yaptığı gibi mağduru oynayacak, sonra da beni kıskandırmak için profesörüne bacaklarını açacak.

Bu onun neden burada olduğunu, gözlerinde öfkeyle izlediğini açıklıyor.

Jackson onun arkasındaki bankta oturuyor, yanında da Samson'ın ağabeyi var. Daha sonra partiye gideceklerini biliyorum. Dışarı çıkabilmek için çocukların işlerini bitirmesini bekliyor olacaklar.

Hayır dedim.

Jackson'ın yakınında olmak isteyeceğim son yer. Blaise'le aralarında bir şey olduğunu söyledi. Blaise bu konuda yalan söylemez. O daha çok benden bir tepki almak için bunu yüzüme vuran bir tip.

Tepki gösterdim. Arkadaşıma vurdum, arkadaşlığımı bitirdim, sonra da kendimi bıraktım.

Sonunda durmamıza izin verildiğinde derin nefes alıyorum. Öne doğru eğilerek ellerimi dizlerimin üzerinde tutuyorum ve bir ciğerimi öksürerek çıkarıyorum. Egzersiz yaptığımda her zaman olduğu gibi bacağım ağrıyor ama hayata devam etmeyi öğreniyorum ve geçmişimin sürekli hatırlattığı şeyi görmezden geliyorum. Allie'nin sanki beni tüm internete rezil etmemiş gibi bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdığımda kaşlarımdan yağmurla karışık ter damlıyor. Jackson sırıtarak başını Blaise'e doğru eğiyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Blaise'in Mia ile konuştuğunu görüyorum.

Mia.

Neden bu kızlar bizi rahat bırakmıyor?

Ve neden onunla konuşuyor?

Etkileşimlerini izliyorum. Adam elini saçlarında gezdiriyor, kadın konuşurken göğsü koşmaktan inip kalkıyor. Sonra kız onun eline uzanıyor, adam elini çekince kızın kaşları çatılıyor.

Aferin oğlum.

Jackson banktan atlayıp doğruca Blaise'e doğru yürüdüğünde sinirlerim bozuluyor ve kendimi durduramadan ben de onlara nişan alıyorum.

"Antrenman daha bitmedi," diye çıkışıyorum onlara, gözlerim Mia ya da Allie'ye bakmaya cesaret edemiyor. Jackson'a dik dik bakıyorum. "Siktir git."

Jackson gözlerini Blaise'e çevirmeden önce, "Hmm," diye mırıldandı. "Bu akşam partide görüşürüz."

Kalbim hızlanıyor ama eski dostuma bakarken bunu belli etmiyorum. Ellerini kaldırarak geri çekiliyor, sonra kolunu Allie'nin omzunun üzerinden geçiriyor. "Şimdi senin kızın fotoğrafını çekmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Benim kızım değil," diye karşılık veriyorum ve Blaise'i omzundan tutup sahaya doğru çeviriyorum.

"Antrenmanın bitmesine kırk dakika var," diyorum ona bakmadan. "Sonra istediğin kadar partiye gidebilirsin."

Blaise beni omuz silkiyor, ben kendiminkini alıp başıma geçirirken rayların kenarından kaskını kapıyor. Keith bizi acele ettirmek için ıslık çalıyor ve Blaise yanımda duruyor. "Eğer kıskanıyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye fısıldıyor. "Partiye gitmemi istemiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek."

Koç pozisyon almamızı işaret etti. Blaise, antrenmanda karşı takımlarda olduğumuz için onun tarafına doğru koşuyor ve topu yakalamaya hazır bir şekilde çömelme pozisyonu alıyor.

Maçın yarım saatinde, Jackson olduklarını hayal ederek her bir oyuncuya çalım attığımı düşünüyorum. Bana sakin olmamı söylediğinde neredeyse Keith'in karnına yumruk atacaktım.

Son pas ve topu yakalayıp sahanın kenarına doğru koşar koşmaz Blaise'e nişan alıyorum. Ona yetişirken ayaklarım ıslak zemini dövüyor ve o golü atamadan vücudumu onun yanına fırlatıyorum.

Çarpmanın etkisiyle ciğerlerinden çıkan havanın onu yere yapıştırdığını ve yere sabitlediğini duyuyorum.

"Kahretsin Cole," diye inliyor altımda. "Bu çok kişiseldi."

Kaskının kafesinden tutup onu kendime doğru çekiyorum, böylece kasklarımız çarpışıyor. "Jackson'dan uzak dur," diye çıkıştım. "Eğer seni konuşurken bile görürsem

kıçını tekmelerim, bacaklarını kırarım ve takımdaki yerini geri almasını izlerim. Bunu bir tehdit olarak algılamak istiyorsan, iyi, çünkü öyle. Uzak dur. Uzak dur. Ondan. Ondan."

Onu bıraktığımda bana kafa atıyor, kasklarımızı birbirine vuruyor ve beni iterek çamura sırt üstü düşmeme neden oluyor. Nefes nefese ayağa fırladı. "Beni bir daha tehdit etme." Sonra güldü. "Kıskandığını biliyordum."

"Rowle," diye bağırıyor Koç. "Carter. Buraya gel."

Gözlerimi devirerek, ayağa kalkmama yardım etmeye çalışan Blaise'in elini tokatla uzaklaştırıyorum. Biz yaklaşırken Koç ikimize de başını sallıyor.

"Babanız ikinizin de maç sırasında kavga edeceğinizi söyledi, bu yüzden bu sizin tek uyarınız. İkiniz arasında bir kavga daha çıkarsa ikinizi de üç maçlığına oyundan çıkarırım."

Kavga ettiğimizi mi sanıyor? Kahretsin, ben maskeli olduğumda ve Blaise sikimi emdiğinde nasıl olduğunu görmeli. Ya da görmesin. Kimsenin o tarafımızı görmesini istemiyorum.

İç çekiyorum. "O zaman maçları kaybedersiniz. Biz sizin en iyi oyuncularınızız." "Gözümün önünden kaybol."

Yanından geçerken gülüyorum. Herkes içeride duş alıp giyinmeye başlamıştı bile. Blaise de onu takip ediyor ve nefesinin altında bir pislik olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor.

Kendinden bahsediyor olmalı.

İçeri girdiğimizde duş odasındaki kabinler boştu, adamlar temiz kıyafetlerini giymişlerdi, bazılarının sikleri dışarıdaydı. Onlara dikkat edip etmediğini görmek için Blaise'e bakıyorum ama o kaskının klipsini açmaya çalışmakla meşgul. Benimkini yere atıp önce gömleğimi, sonra muhafızlarımı çıkarıyorum ve bağcıklarımı çözmek için ayağımı bir bankın üzerine uzatıyorum.

"Sana yardım etmiyorum," diye homurdandığında ona söylüyorum. "Kendin yapmayı öğren."

"Kaskımı nasıl çıkaracağımı biliyorum. Lisede oynadım."

Keith geliyor, spor şişesinden ağzına su fışkırtıyor. "J bizi yedi gibi alacak," diyor Blaise'e. "Hazır olun."

Başını sallıyor ve diğer bağcığı çözmek için ayakkabılarımı değiştirirken bütün sinir uçlarımın koptuğunu hissediyorum.

"Gelmeyeceğine emin misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Sen bilirsin. Başka bir kovalamaca oynayacağız."

Harika.

Mükemmel. Blaise
gitmiyor.

Keith soyunma odasını terk eder ve birkaç dakika sonra herkes ayrılır. Blaise sonunda kaskını çıkarıyor ve bir bankın üzerine bırakıyor. Ben boxer şortuma kadar soyunurken onu bana bakarken yakalıyorum ama o aynı şeyi yapmıyor.

Ona kızgınım. Ona her zaman kızgınım ama içimden bir ses burada sadece ikimizin olmasından hoşlanıyor. Ve kıyafetlerini çıkarmasını istiyorum ki en azından bana baktığı gibi ben de ona bakabileyim.

Bunun yerine, çantamdan havlumu alıp duş kabinine doğru ilerliyorum ve havlumu içeri girerken kancaya asıyorum. Boxerımı çıkarıp yerdeki su birikintisine sıçramasına izin veriyorum ve kabinde kaybolmadan önce Blaise'in bana doğru bir anlık b a k ı ş ı n ı yakalıyorum.

Ilık su vücudumun üzerinden akıyor, cildimdeki tüm teri ve kiri temizliyor. Başımı öne eğiyorum, saçlarımı spreyin altında ıslatıyorum, elimi duvara dayıyorum.

Ayak sesleri geliyor ve yanımdaki duşun sesini duyuyorum. Başımı çevirdiğimde Blaise'in omuzlarından yukarısını benim gibi yaptığını görüyorum.

Onu izlediğim gerçeğini saklamıyorum. Saçlarını ıslatmasını, parmaklarını saçlarında gezdirmesini, başını geriye atıp boğazındaki ve göğsündeki kiri ovmasını izliyorum.

Sikim sertleşiyor. Bacaklarımın arasında seğiriyor, dokunmak için yalvarıyor. Onun dudaklarını istiyor. Ağzını. Boğazını.

Blaise saçlarını yıkarken çenesini sıkıyor ve ıslak kirpiklerinin altından bana bakarken nefesim kesiliyor. İkimiz de yutkunuyoruz. Alt dudağını ağzına götürüyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş.

Dudağını serbest bırakıp ikisini de ayırırken gözleri yavaşça kapanıyor, başı geriye düşerek boğazını uzatıyor. Omzu bir, iki, üç kez yükseliyor. Ve ellerimin onun hareketlerini takip ettiğini fark ediyorum. Parmaklarımı sikimin etrafına doluyorum, çarpışan gözlerimizi kırmaya cesaret edemiyorum. Bir nefes çekerek kendimi onun yaptığı gibi okşuyorum. Yavaşça. Uzun. Ucundan kıvırıp aşağıya doğru.

Ben derin bir iniltiyle ağzımı açtığımda, Blaise bir "siktir" sesi çıkarıyor ve biz kendi ellerimizle sevişmenin yavaş, şehvetli temposunu sürdürürken inliyor. "Bana oraya gelmememi söyle."

Konuşmuyorum. Sadece kendime dokunmaya devam ediyorum, buhar dolu odada nefes nefese kalırken onun enerjisini üzerimde hissediyorum.

Blaise kendi duşunu bırakıp benimkine girerken kendini okşamayı bırakmıyor ve onu çırılçıplak, elinde uzun, kalın sikiyle gördüğümde sinirlerim bir cehenneme dönüşüyor. Boğazımı sıkıp beni kabinin kenarına sıkıştırırken inliyorum, aynı havayı solurken alnını benimkine bastırıyor, hâlâ aşağı yukarı okşuyor.

Ucum onunkine çarpıyor, döllerimiz birbirine karışıyor ve zamanlayıcı kapandığında ikimiz de duşu tekrar açma zahmetine girmiyoruz. Boştaki elim göğsüne uzanıyor, küt tırnaklarımı oradaki kaslarda gezdiriyor, karın kaslarına ulaştığımda dişlerinin arasından acele bir nefes çekişini seviyorum.

Dalgınca, siklerimizi senkronize bir şekilde hareket ettiriyoruz. O benimkinin yan tarafına sürtünüyor ve parmaklarımızı ikisinin de etrafına sarıyoruz, itiyoruz, ben geri çekerken onun ileri ittiği bir ritme giriyoruz, siklerimizin birlikte ne kadar güzel göründüğünü izliyoruz.

Başımı kaldırıyorum, yürümeye devam ederken ona bakıyorum, sıcaklık omurgamdan yukarı fırlıyor ve başımı döndürüyor. Bakışlarım ağzına düşüyor ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırmakta tereddüt etmiyorum. Vahşice. Acı verici. O da beni öperken ihtiyacım olan her şeye sahip oluyorum. Vuruşlar hızlanıyor, derinleşiyor ve ikimiz de dudaklarımızı ayırıp dillerimiz çarpıştığında, dünya dönmeyi bırakıyor, duş odası etrafımızda kayboluyor ve birbirimizin ağzını yutarken zaman duruyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp beni ısırırken öpüşmeyi derinleştiriyor.

Blaise elini saçlarımın arasına sokuyor ve başımı yana doğru çekiştiriyor. Çenem boyunca ve boğazımdan aşağı öpücükler kondurup, kulağımın hemen altında durup oradaki hassas deriyi emerken neredeyse patlayacaktım. Aletim zıplıyor ve ellerimizi becerirken ısırıp yalayıp öperken derinden inliyorum.

Bir kapı açıldı ve ikimiz de durduk.

"Cole!" Keith'in geldiğini duyuyoruz. "Burada mısın? Araban hâlâ dışarıda."

Keith duş odasına girdiğinde Blaise'i dizlerine kadar itiyorum. Keith odanın ortasında dururken ben hızla spreyi açıp vücudumu yıkıyormuş gibi yapıyorum.

"Ah, güzel, seni buldum. Koç sana Güney Carolina'daki deplasman maçından bahsetti mi?"

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim olmasa da dönüp bir kez başımı sallıyorum. Etrafta daha fazla dolaşıp Blaise'in önümde çömeldiğini görecek diye çok panikliyorum.

Keith bana yolculuğu anlatırken bir eli kalçamdan yukarı kayarken aşağı bakmıyorum. Dudakları kalçamda babamın tacizini hatırlatan yara izinin üzerinde gezindiğinde vücudumun her yeri donuyor. Onu öpüyor ve dudaklarını aşağıya doğru sürüklüyor.

Yutkunuyorum, parmaklar aletin etrafını sararken aletim seğiriyor. Blaise'in sıcak ağzı sikimin başını kavrarken iniltiyle ve gözlerimi kapatma isteğimle savaşıyorum. Keith bana otel ve uçuşlar hakkında bilgi verirken dili yavaşça, o kadar yavaşça dolaşıyor ki sakso çekebileceğimi düşünüyorum. Üniversite için çok fazla ödevim olduğundan gideceğimden değil.

Aşağı doğru bir bakış atarak, sikimi boğazına kadar alışı karşısında nefesim kesiliyor. Dalgınca kalçalarımı ileri doğru hareket ettiriyorum ve bakışlarımı sanki Blaise tarafından emilmenin ortasında değilmişim gibi konuşmaya devam eden Keith'e geri getiriyorum.

Kıç yanaklarımı avuçlayıp açtığında irkiliyorum ve Blaise sikimi yutarken sinsi bir parmak ucu arka deliğime bastırdığında her tarafım geriliyor.

"Her neyse, evet, sadece uçakta olup olmadığını kontrol etmek istedim. Koçun seni kardeşinle aynı odaya koymamasını sağlayacağım. Kavga çıksın istemeyiz."

Bir kez başımı salladım. "Doğru."

Blaise sikimin etrafında sessizce kıkırdıyor, ben de kafasının arkasındaki saçları avuçluyorum ve sikimi boğazının arkasına kadar sokmaya zorluyorum. Sessizce boğuluyor, sikimin dibinde öğürüyor.

Keith el sallayıp giderken o da parmağını arka deliğime sokarak bu iyiliğe karşılık veriyor. Soyunma odasının kapısı kapanıyor ve bir nefes alıp veriyorum ve başının arkasını tutup daha derine sokuyorum.

"Benim için dizlerinin üzerinde çok sinsisin," diye nefes alıyorum, ikinci bir parmağını kıçıma sokarken taşaklarım geriliyor ve gözlerimi deviriyorum.

Parmağını kıçıma sokup çıkarırken gözleri bu müdahaleden dolayı sulanıyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum. O beni parmaklarıyla çılgınca sikerken ben de onun ağzını sikiyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve parmakları kıçımda kıvrılıp kafamı uçuran bir şeye çarptığında hızımı artırıyorum.

"Siktir," diye inliyorum. "Siktir, Blaise."

Ağzına boşalıyorum, boğazını döllerimle dolduruyorum. Aletimi yuttuğunda neredeyse ölecektim, boğazı kalınlığımın etrafında sıkılıyordu. İnliyor ve üniversitenin duş odasında beni memnun ederken kendini okşadığını, boşalmaya çalıştığını fark ediyorum.

Tamamen sakinleşiyor ve aletimin etrafında inlerken salıverilmesinin sıcak fışkırmalarının bacaklarıma çarptığını hissediyorum.

Çekerek, saçlarını kullanarak onu hızla ayağa kaldırıyorum ve onu öperken aynı anda sikini yumrukluyorum. Ben onu okşarken, sıkarken, döndürürken, iniltilerini yutarken ve ısırıp emerken dilindeki döllerimin tadına bakarken hâlâ boşalıyor.

İşi bittiğinde aletini bırakıyorum ve tamamen uzaklaşmak yerine yüzünü ellerimin arasına alıp onu daha sert öpüyorum. Göğüslerimiz birbirine bastırıyor, ellerim her yerde, tadarken, ısırırken, yalarken ve Blaise'i her yerimde hissederken.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Öpücükler arasında soruyorum, ikimizin de elleri birbirimizin saçlarında ve çekiştiriyor, göğüslerimizdeki ve karın kaslarımızdaki kaslar birbirine sürtünüyor, çoktan boşalmış ve siklerimiz sarkmış olmasına rağmen.

"Sadece belli etme ve ailelerimize kalp krizi geçirtmeyelim," diye yanıtlıyor Blaise, beni yavaşça tekrar öpmeden önce burnumu kendi burnuyla dürtüyor. "Hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz, unuttun mu?"

"Ve Jackson'dan uzak duracak mısın?"

Ağzıma doğru sırıtıyor, yeşil gözlerini aydınlatan gülümsemesi içimi ısıtıyor. "Kıskandığını biliyordum."

Gülüyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Siktir git."

CHAPTER 23
BLAISE

Cole motoru durdurur ve arabaya sessizlik çökerken ön camdan dışarı bakar. Ailelerimiz hafta sonu için gitmişlerdi. Şimdi gözlerini bana doğru çevirip yutkunurken, bunun bizim için ne anlama geldiğinin ağırlığı arabadaki gerilimi artırıyor. Dudaklarımı ıslatarak sırıtıyorum. Dilimde hâlâ onun tadını alabiliyorum.

Kapıyı iterek açıyor ve yağmura doğru adım atıyor. Yağmur saniyeler içinde giysilerini ıslatıyor, gri kumaş kaslarına yapışıyor. Lanet olsun, beni öldürecek. Arabadan inip, gözlerim ödülde, garaj yoluna doğru koşuyorum. Cole eve giriyor, anahtarlarını konsol masasının üzerindeki kristal kaseye atıyor ve sonra sırtı bana dönük bir şekilde duraksıyor.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" Kapıyı arkamızdan kapatıp beklentiyi arttırmak için kilidi çevirirken soruyorum. Yumuşak klik sesiyle omuzları dikleşiyor ve ben arkasından yaklaşırken gözlerim vücudunda geziniyor. "Orada büyük bir oyundan bahsediyordun ve Keith içeri girdiğinde ağzımda lanet bir kaya gibi sertleştin." Bir sonraki adımımda döşeme tahtaları gıcırdıyor. Tenindeki yağmur kokusunu alabiliyorum ve eğer bu kalbime tehlikeli şeyler yapmıyorsa, lanet olsun bana. Boku yedim. Parmaklarım saçlarını avuçlama ve tıslayana kadar çekme isteğiyle karıncalanıyor. "Ama arzunun altında korku da var." Şimdi ona yakınım. Dokunacak kadar yakın. "Nefes alışında seni incitmek istememe neden olan bir şey var."

Kıyafetlerinin arasından sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştığımda kılını bile kıpırdatmıyor. Yağmur damlaları saçlarının uçlarına yapışıyor ve daha fazlası tenini noktalıyor. Aletim fermuarımın arkasından fırladığında bir iniltiyi bastırıyorum. "Heyecanı seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun?" Gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor ve benimkiler onun baştan çıkarıcı ağzına düşüyor. "Seni tutan ne?"

Islak saçlarına dokunma isteğime yenik düşerek saç tellerini yakalıyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. "Seni incitmek için daha iyi yollar bulabilirim."

"Siktir-" diye homurdanıyor onu duvara doğru ittiğimde, ama dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda sesi kesiliyor.

İşte bu an.

Bakırımsı kanının tadı ağzıma dolana kadar dudağını sertçe ısırıyorum ve o da tişörtümü yumruklayıp beni kendine çekiyor. Dişlerimiz, dillerimiz ve çarpışan burunlarımız çarpışıyor. Dağınık, özensiz ve gece geç saatlerde elim boxer'ımın içindeyken hayal ettiğim her şey. Artık onu kapalı kapılar ardında istediğim zaman öpebileceğime göre, bu baştan çıkarıcı dudaklara doyacağımdan eminim.

"Kahretsin, bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun," diye homurdanıyorum, onu duvardan kaldırıp tekrar duvara çarpıyorum. Aldığı kadar iyi veriyor ve dişlerini dudağıma batırdığında ağzımı geri çekiyorum. "Bu da ne..." Homurdanıyorum, sikim kotumun içinde geriliyor. Gözleri çenemden aşağı damlayan kanı takip ediyor, nefes nefese nefesleri sert ve hızlı geliyor.

"Kanadığımı görmek hoşuna mı gidiyor?"

Dudaklarını ıslatıyor ve bu hareket o kadar baştan çıkarıcı ki inliyorum. Onu boğazından yakalayarak ağzımı tekrar onunkine yapıştırıyorum. "Becer beni," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Seni sonsuza dek öpebilirim." Gezinen parmakları ıslak tişörtümün altından kayıyor ve karın kaslarımın kasılmasına neden oluyor. "Şimdi ne olmasını istiyorsun?" Soruyorum ve onu daha derin, daha yavaş öpüyorum. Bu lanet tatlı dudaklar. Cennetteyim. "Kararları sen verirsin, ağabey."

"Bana öyle demeyi kes!" diye homurdanarak beni itiyor ve gözlerindeki hararetli bakışla göğsümden bir kıkırtı kopuyor. Yanımdan geçip giderken, güzel kıçı üst katta kayboluyor. Sakinleştirici bir nefes alırken ciğerlerim genişliyor. Onu incitmek istemiyorum, ama onu incitmek istiyorum. Berbat haldeyim.

Mutfağa doğru ilerliyorum, tahta bloktan bir bıçak kaydırıyorum ve kapıya bakıyorum. "Senin için geliyorum. Kaçsan iyi edersin," diye sesleniyorum ve yanaklarıma kramp girecek kadar geniş gülümsüyorum. Onun yanındayken ne kadar çılgın ve kontrolden çıkmış hissettiğimi saklamak zorunda olmamak çok heyecan verici ve özgürleştirici.

Elimdeki bıçağı bir profesyonel gibi döndürerek onu avlamak için yola koyuluyorum. Halı kaplı merdivenlerden çıkarken, "Neyi kabul ettiğini tam olarak anladığını sanmıyorum," diyorum. En tepeye ulaştığımda kalbim güm güm atıyor ve kapalı yatak odasının kapısı görünüyor. Diğer tarafta beni neyin beklediğini merak ediyorum. Mastürbasyon mu yapıyor? Şimdiden çıplak mı? Daha da iyisi, saklanıyor mu? Onu kovalama sırası bende mi? Bıçağı havaya fırlatıp sapından yakalıyorum.

Kesinlikle evet. Cole takıntımın boyutunu bilmiyor olabilir ama aylardır onun peşindeyim ve artık ödülümü alma vaktim geldi. Giriş yapmadan, koridorda ilerledim ve botumu kapıya sürdüm.

Kapı duvara çarparken Cole, "Bu da ne-" diye mırıldanıyor ama gözlerini elimdeki bıçağa dikince sözleri kesiliyor. "Blaise?"

"Neden çıplak değilsin?" Kapıyı arkamdan gelişigüzel kapattım. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Bıçak da neyin nesi?" diye soruyor, sesine korku notaları karışıyor. "Kanadığımı görmek hoşuna gidiyor." Bıçağı önce ona, sonra yatağa doğrultuyorum. "Yalan söyle.
aşağı."

Yutkunurken tereddüt ediyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu yapacağımızı söylediğini sanıyordum, sen ve ben. Korkuyor musun?"

Cole bıçağa bakıyor, kararsız. Yatağa doğru yürüyüp emeklemeye başladığında göğsüm memnuniyetle kabarıyor. Yatağa yaklaşırken gözlerim vücudunda geziniyor. "Bana güveniyorsun." Aç bakışlarım sert aletinin dış hatlarında geziniyor. "Belki de güvenmemelisin," diye fısıldıyorum, tırmanırken yatak ağırlığımın altında eğiliyor. Kucağına oturup tişörtümü başımın arkasına geçirdikten sonra yere atıyorum ve ellerine uzanıyorum. Birini kalbimin üzerine koyuyorum ve boştaki elinin parmaklarını kolun etrafına doluyorum.

"Ne yapıyorsun, Blaise?" diye soruyor, gözleri büyüyor.

Bıçağı köprücük kemiğime doğru yönlendirirken, birbirimizin içinde boğulurken dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Senin için her zaman kanımı akıtacağım."

Parmakları sapın üzerinde titriyor ama beni incitmek için hiçbir harekette bulunmuyor ve aniden, daha önce hiç bu kadar çok şey dilememiştim. Bana baktığında boğazı düğümleniyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. "Kes beni."

Benimle kavga etmesini ya da bana zarar vermek istemediğini söylemesini bekliyorum ama bunun yerine gözlerimin içine bakıyor ve bıçağı göğsümde sürüklerken binlerce sessiz kelime söylüyor. Keskin bir sızı nefesimi kesiyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve dirseklerinin üzerinde yükseliyor. Kan yüzeye fırlıyor, solgun tenime karşı kıpkırmızı. Başparmağımı bir damla kıpkırmızı kanda gezdirerek alt dudağının izini sürüyorum. Ağzının içine çekiyor. "Ne kadar mükemmel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Diye soruyorum ve o da oturup dilini kanda gezdirirken beni geri çekilmeye zorluyor. Gözleri benimkileri buluyor, ağzı ve çenesi kırmızıya bulanmış. Onu daha önce hiç bu kadar çözülmüş görmemiştim.

Onun ateşli bakışlarındaki ihtiyaç yüzünden neredeyse pantolonuma boşalacaktım. Onu nasıl inkar edebilirim ki?

Yine de ödülümle oynamayı seviyorum. Sakallı çenesini kavrayıp alt dudağını ısırıyorum. "Daha önce kıskandığını itiraf et."

Karnımdaki keskin bir sızı ağzımı gülümsetiyor. Cole cesur davranıp bıçağı karnıma saplıyor. "Tek bir yanlış hareketimde beni deşersin. Belki de istediğin budur?" Kemerini açmak için uzanarak soruyorum. "Bu düşünce seni tahrik ediyor mu?"

"Sen hep böyle deli misin?" diye çıkışıyor.

Kıkırdayarak boxerına uzandım. "Bağışla beni ama elinde bıçak olan ben değilim." Parmaklarım sert şaftının etrafında kıvrılıyor, zonkladığını hissediyorum. "Kıskandığını itiraf edersen seni boşaltacağım."

"Kıskanmadım amına koyayım," diye alay ediyor ama sesindeki titreme onu ele veriyor.

"Hayır mı? Yani Jackson'la tekrar takılmamın bir sakıncası yok mu?" Nereden baktığınıza bağlı olarak yanlış ya da doğru bir şey söyledim. Şiddetten oldukça hoşlanıyorum, bu yüzden Cole bıçağı bir kenara fırlatıp beni yatağa yapıştırdığında ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bıçağa uzanıyor, kemerimi açarken boğazıma dayıyor. "Onun adını bir kez daha söyle. Sana meydan okuyorum!"

Dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, meydan okumayı severim."

Hırlayarak bıçağı boğazıma saplıyor. Öfkeden gözü dönmüş bir halde sikimi serbest bırakıyor ve tüm o bastırılmış öfkenin altında kıvranana kadar uzunluğumu okşuyor.

"Seni becermek istiyorum," diyorum çarşafları sıkarak, sikim onun sıkı kavrayışında daha da sertleşiyor. "Kahretsin, seni çok fena becermek istiyorum."

"Öyle mi?" diye alay ediyor, boğazımdaki bıçağı unutuyor ve beni kestiğinde irkiliyorum. "Kahretsin," diyor arkasını dönerek. "Canını yaktım mı?"

"Kapa çeneni." Saçlarını avuçluyorum ve onu dudaklarıma çekiyorum. Bıçak gürültülü bir takırtıyla yere düşüyor ve sonra sadece biz ve birbirimizin kıyafetlerini pençelerken ruhlarımızda yanan orman yangını arzumuz var. Her nasılsa, bu kargaşada Cole lambayı yere düşürüyor ve biz kahkahalara boğuluyoruz. "Çok güzelsin amına koyayım," diyorum, o üzerimde gezinirken parmaklarımı saçlarında gezdirerek duraklıyorum.

"Erkeklere güzel denebilir mi?"

"Umurumda değil." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Her yönden mükemmelsin... ve gülümsemen. Odayı aydınlatıyor. Ben sadece

görüşürüz."

Cole dilimden dökülen kelimeleri bir başka ateşli öpücükle susturmadan önce bir süre bana bakıyor. Ama bu seferki farklıydı. Öfke gitmiş. Dokunuşları daha yumuşak, ama bir şey varsa, daha çok acıtıyor. Nasırlı parmaklarının her darbesi bıçağının kesiği gibi yakıyor ve ben buna bayılıyorum.

Onu seviyorum.

Duraklayarak derin derin nefes alıyorum. Cole'un üzerimdeki ağırlığı, ayrık dudakları ve saçlarının alnına düşme şekli kalp atışlarımı hızlandırıyor. Onu iyi hissettirmek, dokunuşumla parçalanmasını sağlamak için ne kadar çok istediğim dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Üstte olana kadar bizi döndürüyorum ve saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. Aleti karnına dayanmış, sertleşmiş ve prekum sızdırıyor. "Seni henüz becermeyeceğim."

Kaşları çatılırken sormak istediği soruyu görüyorum. "Hazır değilsin," diye fısıldıyorum, Cole'un hâlâ kendisiyle daha derin bir seviyede mücadele ettiğini biliyorum ve bana yalvarana kadar o çizgiyi geçmeyeceğim. Bakışlarını tutarak vücudunda bir çizgi çiziyorum, dudaklarım kasılmış karın kaslarını sıyırıyor. Dilimi göbek deliğine daldırıyorum. "Gözlerini benden ayırma," diyorum ve aletini uzun, yavaş bir çekişle okşuyorum. "Başka tarafa bakma."

Boğazı düğümlenir. "Yapmayacağım."

"Aferin oğlum," diye takılıyorum ve gözleri kısılıyor. O şikâyet edemeden dilimi şişkin bir damarın üzerinde gezdiriyorum. Nefesini içine çekiyor ve o anda bunun dünyadaki en iyi ses olduğuna karar veriyorum. "Daha önce buraya bıçakla girdiğimde bana güvenmiştin. Şimdi bana güveniyor musun Cole?"

Soru çılgınca gelebilir ama biz buyuz işte, haftalarca, hatta aylarca ileri geri tartıştıktan sonra kendimizi tamamen ortaya koyuyoruz. Ona sorduğum şey benim dile getirebileceğimden çok daha derin ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken onun da bunu hissettiğini biliyorum. "Sana güveniyorum."

Onu ağzıma almadan önce gülümsemem onunkiyle yarışıyor. Aleti zıplıyor ve saçlarımı acı verecek kadar çekiyor. Onu derinlemesine emiyorum, çarpan kalbimle aynı anda sallanıyorum. Taşaklarını avuçlamak için uzandığımda cebimdeki telefonum çalıyor; babamın zil sesi. Belki de karısının oğlunu emdiğim için kötü hissetmeliyim, ama bu anla ilgili her şey doğru geliyor. Cole'un inlemeleri ve sızlanmalarıyla bunun ailemizi nasıl parçalayabileceğini düşünemeyecek kadar sarhoşum. Elimi uzatıp parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, dokunuşumun altında kasların kaydığını ve toparlandığını hissediyorum. Titriyor ve başını geriye atıyor. Uzayan boynundaki damarları ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırışını seviyorum. "Blaise... Tanrım..." diye inliyor.

Onu bir patlamayla bırakıyorum. "İsa mı? Hayır, sana böyle hissettiremez." Taşaklarını serbest bırakıp parmaklarıma tükürdükten sonra aşağı uzanarak dar çıkışının etrafında dönüyorum. Aletinden daha fazla prekum sızıyor. Onu kökünden ucuna kadar yalayarak dilimi boncukların arasında gezdiriyor, tuzluluğunu tadıyorum. "Sen bir bağımlılıksın."

"Her zaman bu kadar çok konuşur musun?" diye soruyor, ben de kıkırdayıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kendime çekiyorum. Onu ensesinden tutarak alnımı onunkine bastırıyorum ve büyük sikini avuçluyorum. Sıcak eli sikimin etrafına dolandığında bir tıslama sesi çıkıyor ve birbirimizin sikini okşarken birbirimizin ağzına bakıyoruz.

Cole dudaklarını ıslatıyor ve acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Hızımı artırıyorum, göğsüm titreyen nefeslerle kabarıyor. "Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

Parmaklarım ensesindeki nemli saçlara kayıyor ve o da bu hareketi yansıtıyor. Saç tellerini sıkıca kavradığımda gülümsüyorum. "Güzel. Birlikte gelmemizi istiyorum."

"Beni becermeni istiyorum," diye itiraf ediyor.

Dudaklarım yana doğru çekiliyor. "Hayır, çekmiyorsun."

Soluk soluğa kıkırdaması ayrılmış dudaklarımın arasından süzülüyor. "Oh, çok isterim." "O zaman seni becermem için bana yalvar Cole. Seni sikimle doldurmam için yalvar.

Bana yalvarın, ben de size vereyim."

"Siktir," diye homurdanıyor, kısa süreliğine gözlerini kapatıyor. "Beni öldürüyorsun."

"Yakın mısın?" Baştan çıkarıcı dudaklarına bakarak soruyorum. "Lütfen bana yakın olduğunu söyle. Ellerimin üzerine boşalmanı hissetmeliyim."

"Lütfen, Blaise." Boğazı düğümleniyor. "Becer beni."

"Yakında," diye cevap veriyorum başparmağımla sikinin ucunu okşarken. Kasları sertleşip siklerimizden aynı anda döller boşaldığı anda ağzımı onunkine yapıştırıp şiş dudaklarını yalayıp yutuyorum. "İşte bu," diye övüyorum öpücükler arasında. "Benim için çok sert boşalıyorsun, ağabey." Boğazıma bir döl fışkırıyor ve dilimi ağzına sokuyorum. "Çok lezzetlisin. Her yerime boşal Cole. Sik beni."

"Tanrım," diye inliyor, parmakları saçlarımda seğiriyor. "Kahretsin, yapamıyorum..." Kalçaları tekliyor. Çeneme daha fazla döl yağıyor ve ben bundan zevk alıyorum. Zor nefes alıyoruz, birbirimize bakıyoruz. Dölle kaplı göğsüme bakıp kıs kıs gülüyorum. Cole'un durumu da daha iyi değil. Göğsünden ve karın kaslarından döller damlıyor, hatta bazıları köprücük kemiğine kadar ulaşmış.

Bana doğru atılmadan önce gözlerindeki muzipliği görüyorum. "Gel buraya, seni pislik. Sarılmak istediğini biliyorsun." Ve işte böyle, yatakta gülüşüyor ve güreşiyoruz. Cole kısa sürede üstünlüğü ele geçiriyor ama benden daha güçlü olduğu için değil. Hayır, ellerim başımın altındaki yastığın üzerindeyken beni yatağa yapıştırırken gözlerindeki muzaffer parıltıya bayılıyorum.

"Teslim oluyorum," diyorum yutkunarak ve boynunda hızla atan nabzına bakarak. "Sen kazandın."

Saçları gözlerinin üzerine dökülürken Cole gülümsemesiyle beni kör ediyor. Üstümde çırılçıplak yatan Cole Carter'a gözlerimi dikiyorum, kasları kollarında geriliyor.

"Neden bu geceki partiye gitmiyorsun?" Soruyorum ve kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Cole'un gülümsemesi düşüyor ve üzerimden inip sırt üstü uzanıyor. "Hiç havamda değilim."

"Tek sebep bu mu?" Ben soruyorum.

Kolunu başının arkasına koymuş, tavana bakıyor. Yan dönüyorum ve dirseğimi yukarı itiyorum.

"Neden gidiyorsun?" diye soruyor, bana bakmadan. "Onlar senin arkadaşın değil."

Kişisel nedenlerden dolayı bu partiye gitmek zorundayım. Jackson birçok kez benimle flört etti ve bunun Cole'u rahatsız ettiğini biliyorum. Cole'un beni aldığı sabah aralarında bir şey oldu. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama Jackson'ın patlamış dudağı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Jackson'la konuşacağım," diyorum ve Cole gözlerini bana doğru çeviriyor.

"Bunu neden yaptın ki?"

Ayağa kalkıp yerdeki kıyafetlerine uzanmadan önce bile geri çekildiğini hissedebiliyorum.

"Kahretsin Cole," diye nefes alıyorum, ellerimi yüzümde gezdirerek. "Kaçmak için çok acele ediyorsun. Sadece beni dinle."

"O zaman konuş. Seni durdurmayacağım." Sarsıntılı hareketlerle üstünü çıkarıyor.

İç çekiyorum. "İşte tam da bu yüzden onunla konuşmam gerekiyor. Anlamıyor musun? İkinizin arasına girmek istemiyorum. O senin arkadaşın."

"Lanet olası bir arkadaş," diye mırıldanıyor Cole, pantolonunu yerden kaldırırken.

Doğrulup elimi omzuna koyuyorum ve kaskatı kesiliyor. Bu, gözlerindeki sert bakıştan daha çok acıtıyor. "Onunla aramı düzelteceğim. Onunla takılmam seni üzüyor, bu yüzden artık bunu yapmayacağım. Ama onu görmezden de gelemem. Bu konuşmayı yapmam gerekiyor."

Cole homurdanarak ayağa kalkıyor ve çoraplarını giyerken tek ayağının üzerinde zıplıyor. "Ne sikim istiyorsan onu yap."

"Futbol sahasındaki tehditlere ne oldu? Bacaklarımı kıracaksın sandım." Bunu bir şaka olarak söylüyorum ama sesim çok fazla titriyor ve Cole hırıltılı bir nefes alıyor. "Bana güvendiğini söylediğini sanıyordum."

"Sana güveniyorum."

"Hayır, yok." Çenem sıkıca kenetlendi. "Bana güveniyorsan neden çekip gidiyorsun? Seni bu kadar sinirlendiren şey ne? Onunla bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun? Endişelenecek bir şey yok. Ben sadece seni istiyorum. Kıskanıyorsan sorun değil, ama lütfen konuş-"

"Ben kıskanç falan değilim," diye tükürüyor.

"İyi..." Yataktan çıktım ve ona doğru yürüdüm. Tıpkı daha önce olduğu gibi ayak parmağımızın ucundayız ama sanki aramızda okyanuslar varmış gibi hissediyorum. "Eğer roller tersine dönseydi, çok kıskanırdım. Ama anlıyorum... Benim için aynı şeyleri hissetmiyorsun." Gitmek için dönüyorum ama kolumu tutuyor. Sıcaklığı sırtımı ısıtırken, kapıya bakıyorum.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sadece... korkuyorum."

Dudaklarını çıplak omzuma bastırdığında nasıl yumuşamam? "Hiç böyle hissetmemiştim ve bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Neden korkuyorsun?"

Nefesi tenimde geziniyor ve beni tekrar öpüyor, omzumun daha yukarısına, boynumla birleştiği kıvrıma yaklaşıyor. "Seni kaybetmekten korkuyorum. Belki de... yeterince iyi olmadığımı anlayacaksın."

Kalbim sıkışıyor. "Sen yeterince iyisin, Cole." Daha fazla

öpücük.

Daha nazik dokunuşlar.

"Benimle gel," diye yalvardım.

Başını sallar ve geri adım atar. "Hayır, bu çok riskli." "Riskli

mi?"

Cole yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve omzunun üzerinden bana bakmadan önce kapıyı açtı. Hâlâ çıplaktım, aletim sarkıktı. "Onu senin yakınında bir yerde görürsem öldürebilirim." Beni geçip pencereye bakarak devam ediyor. "Sen

Doğru. Sana güvenmem gerekiyor ama senin yanındayken kendime güvenmezsem bunun ne faydası olur?"

"Yani gelmeyecek misin?" Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöküyor ve nedenini bilmiyorum. Ama bir parçam onun da benimle geleceğini umuyordu.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Yarın görüşürüz." Sonra odamdan çıkıp gidiyor ve içimde bir şeyler kırılıyor. Kapıya doğru yürüyüp, resim çerçevelerini takırdatacak kadar büyük bir güçle kapıyı çarpıyorum. Gözlerim buruşmuş çarşaflara ve kan lekelerine takılıyor.

Cole ile geçirdiğim her an bir adım ileri iki adım geri gibi geliyor.

Tiago: Bu gece geliyor musun? Mia ve Allie buralarda olmayacak.

Ben: Yapamam, üzgünüm.

Tiago: Artık bizimle hiç vakit geçirmiyorsun.

Cole'un arkadaşlarına yalakalık yapmakla meşgul.

Onu bu işe karıştırma. Bu gece halletmem gereken şeyler var.

Tiago: Onu mu savunuyorsun? Sen kimsin ve arkadaşıma ne yaptın? Şimdi kanka mı oldunuz?

Ben telefonumun kenarına dokunurken arka planda müzik çalıyor. Kanepede kayarken midem huzursuzlukla çalkalanıyor. Son zamanlarda Mia'nın saçmalıkları ve Cole'la ilgili karmaşık duygularım yüzünden dikkatim dağılmıştı ve şimdi arkadaşlıklarımda çatlaklar oluşmaya başladı. Jackson yanıma uzandığında mesajları görmezden gelerek telefonumu cebime atıyorum. Dinleniyor

Koltuğun üzerinde kolunu arkama atıyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi bacaklarını iğrenç bir şekilde açıyor. Yan yan sırıtırken gözleri loş ışıkta parlıyor. "Kardeşin nerede?"

"Gelemedi."

Gülümsüyor ve gözlerini ağzıma dikiyor. "Geldiğine sevindim."

Bu sözlerin altındaki gizli anlam dişlerimi gıcırdatıyor. Açıkça flört etmesine kanacağımı sanıyorsa çok yanılıyor. Jackson'da bir gariplik var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Geçen gün onu aradım çünkü duygusal acı çekiyordum ve gidecek başka yerim yoktu. Saçmalık radarım bozulmuştu. Ama bu gece, kalçasını benimkine bastırdığında, içimden bir ürperti geçiyor. Hoş bir ürperti değildi bu. "İyi vakit geçiriyor musun?"

İyi bir zaman mı? Son bir saattir bu kanepede tek başıma oturuyorum. Mia daha önce benimle konuşmaya çalıştı ama havamda olmadığım için çabalarını geri çevirdim. Bu benim kalabalığım değil. Onun yerine "Elbette," diye cevap verdim.

"Birazdan bir kovalamaca daha yapacağız. Var mısın?"

Kaşlarımı çatarak kalabalık dans pistine bakıyorum - dans pisti derken oturma odasındaki boş alanı kastediyorum, burada cıbıl cıbıl kızlar hızlı Duracell tavşanları gibi hoplayıp zıplıyorlar. "Başka bir kovalamaca mı?"

"Evet." Parmaklarını omzumda gezdirdiğinde kaskatı kesiliyorum. "Geçen sefer takımlara ayrıldığımızda olduğu gibi."

Kesinlikle bir terslik var. "Elbette." Onunla flört etmesi ve buna bir son vermesi gerektiği hakkında konuşmak için ağzımı açıyorum ki Allie odaya girer girmez ayağa fırlıyor.

Dudaklarını dudaklarına yerleştirip dilini ağzına sokarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Ne yapmaya çalışıyor? Sadece onunla da değil. Yüzünü yemeyi bitirdiğinde, kulağına fısıldıyor ve gözleri bana doğru kayıyor. Yemin ederim sırıtıyor.

"Naber, dostum." Samson elini omzuma vurarak beni düşüncelerimden kopardı. Kanepenin arkasından atlayarak yanıma oturdu. "Hoşuna giden bir amcık gördün mü?"

Kalabalığı tarıyormuş gibi yapıyorum. Kızlar artık ilgimi çekmiyor, ama erkekler de öyle. Cole için tünel görüşüm var. "Bu mu?" Samson görüş alanımı takip ederek dans pistindeki bir kızı soruyor. Kısa eteği bronzlaşmış kalçalarının etrafında salınıyor. Samson ıslık çalarak elindeki bira şişesini bana doğru itiyor. "Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan paylaşmaya hazırım. Güzel bir kızartma."

Biraya bakıp Samson'un üzerine salya akıtıp akıtmadığını anlamaya çalışıyorum, sonra bir yudum alır gibi yapıyorum. Artık kimseye güvenmiyorum. "Alabilirsin.

onu."

Bir yemek çubuğuna bakar gibi dudaklarını yalıyor. "Sağ ol dostum. Ben de Bu gece ona sertçe bin. Sence ne ister? Ters kovboy kız mı yoksa köpek mi?"

"Köpekçik," diye cevap veriyorum dalgınca, Jackson'ın diğer çocuklarla konuşmasını izliyorum. Neden bu gece için içimde kötü bir his var? Hiç mantıklı değil.

"Sanırım haklısın. 'Kıçı havada, yüzü yastığa gömülmüş' bir kıza benziyor. Bunlar benim favorilerim. Sert sikilmekten hoşlanan çirkin kızlar."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Sen nasıl istersen."

Samson ayağa kalkmadan önce dizlerine vurur. "Ben içeri giriyorum. Kovalamacaya daha sonra katılacak mısın?"

Başımı salladım. "Elbette."

"Güzel, dostum." Samson omzuma vuruyor, gözleri kızın üzerinde. "Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz." O uzaklaşırken Jackson'ı bulmak için odayı tarıyorum ama ortalıkta görünmüyor. Çok tipik. Bu gidişle onunla ne zaman konuşabileceğimi bilmiyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Cole'un mesaj atıp atmadığını yüzüncü kez kontrol ediyorum. Mesaj atmamış.

Kalbim sıkışıyor. Hızlıca bir mesaj yazıyorum ama siliyorum. Sonra bir tane daha yazıyorum, başparmağım 'gönder' düğmesinin üzerinde geziniyor.

Ben: Keşke burada olsaydın.

Onu da siliyorum.

CHAPTER 24
COLE

Blaise partide.

Sosyal medyada şimdiden fotoğraflar var. Birkaçında arka planda bira içiyor ve bir tanesinde Mia ile konuşuyor. Mia yakın, koltukta adamın yanında oturuyor, kalçasını adamınkine bastırmış.

En azından ellerini ondan uzak tutuyor.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum ve Jackson'ın kanepenin arkasına yaslanmış, Blaise'e bir şeyler söylediğini görünce kanım donuyor. Yine de ona bakmıyor, gözleri elindeki bira şişesinde, etiketi soyuyor.

Bir sonraki kaydırmada Samson ve Keith, Allie ile selfie çekerken Blaise artık koltukta değildir ve Jackson'dan da iz yoktur.

Lanet olası arkadaşlarımla, eski kız arkadaşlarımızla ve Jackson'la birlikte ve ondan tek bir mesaj bile almadım. Bütün gece sinirlerim tepemdeydi. Dalga geçiyor olabileceğini düşündükçe içimde kelebekler uçuşuyor. Muhtemelen sarhoştur ve benim varlığımı unutmuştur.

Ona güvenmeliyim ama neden? Sadece birkaç gün önce Mia'yı becerdi, Jackson'ın evine gitti ve sonra ben olduğumu bilmeden benim tarafımdan kovalandı. Ve sonra daha önce, biz...

Sahip olduğum her güvensizlik geçerli.

Telefonumun ekranını kesip bir kenara atarken dişlerimi gıcırdatıyorum, göğsümde endişe kabarıyor, kalbim çarpıyor. Belki de gitmeliyim. Belki de giyinmeli ve gidip onun üzerinde hak iddia etmeliyim, ilk ve son kez.

Telefonumdan gelen tiz ses, onu elime almama ve bakmadan kulağıma götürmeme neden oluyor. "Alo?"

"Oğlum," dedi babam, hıçkırarak. "Bir daha telefonu yüzüme kapatma."

İçimi çekerek burnumun kenarını sıkıyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. "Ne istiyorsun? Beni tekrar tehdit etmek için mi arıyorsun? Evde kimse yok mu diye bakıp evi yine dağıtmak mı? Bekle, annemi korkutup şehri terk etmesini ve beni kaçırmasını mı istiyorsun?"

Kıkır kıkır gülüyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. Sessizlik oluyor ve kalbim onun hayatıma girip her şeyi cehenneme çevirme ihtimaliyle çarpıyor.

"O benim," diyor, sahiplenici iki kelimeyi hırıldayarak.

"Kimin?"

"Rachel," diye cevap verdi, yine hıçkırarak. "Onun üzerinde hiçbir hakkı yok, o bana ait. Onunla ilk ben evlendim. Onu ilk ben sevdim. On beş yaşımızdan beri benim."

"Onu dövdün ve bir ebeveyn olarak unvanını kötüye kullandın," diyorum acı acı gülerek. "Hapiste olmamanızın tek nedeni rozetiniz. Umarım yalnızlık iyi hissettiriyordur ve bize yaşattığın onca boka değiyordur."

"Seni küçük pislik-"

Telefonu kapatırken şimdiye kadarki en ağır, en duyulabilir nefesimi verdim. Öne doğru eğildim, başım dizlerimin arasına düştü, bu endişenin bir an önce gitmesini istiyordum. Babam, Blaise ve Jackson'ın pisliğin teki olması yüzünden dünya üstüme üstüme geliyor gibi hissediyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Telefonum yine çalıyor ama duymazdan gelip koltukta ileri geri sallanıyorum. Başım dönüyor ve gözlerim yanıyor. Beş cevapsız arama ve mesaj ping'i boyunca bu şekilde kalıyorum. Titreşimlerin sesi neredeyse derin ve acele nefeslerimi bastırıyor.

Sonunda doğruluyorum, tam bir sonraki arama biterken, hâlâ kaydetmediğim numarayı yakalıyorum ama tanıyorum. Telefonumu elime aldığımda Mia'dan gelen on cevapsız arama ve onu geri aramam için yalvaran çok sayıda mesaj olduğunu görüyorum.

Her bildirimden bir iniltiyle uzaklaşıyorum. Muhtemelen sarhoş ve aşık olduğumuzu düşünüyor - ya da belki üçüncü kişi olmadan ikinci raundu istiyor. Beni rahat bırakmasını nasıl sağlayabilirim? Eski sevgilisinden hoşlandığımı ve onu becermeyi tercih ettiğimi mi söyleyeyim?

Sonra başka bir mesaj açılır.

Blaise'le ilgili olduğu yazıyor. Bence Jackson ve arkadaşların bir şeylerin peşindeler.

Hızla ayağa kalkıyorum, kapüşonumu giyiyorum ve ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, ön kapıdan çıkarken anahtarlarımı alıyorum. Onu geri arıyorum ama tabii ki salak telefonu açmıyor.

Eve gitmemden on dakika sonra çalmaya başladı. "Ne oluyor?" Tanışma ve görgü kurallarını atlıyorum. "Blaise nerede?"

Arka planda müzik çalıyor, sonra silikleşiyor. Beni duymak için bir yere gitmeye çalışıyor olmalı. Bir kapı kapanıyor. "Cole?"

"Sorun nedir?"

"Yine o kovalamaca oyununu oynamak üzereler ama bir şeyler doğru gelmiyor. Allie banyoda Jackson'la öpüşüyordu, ben de içeri girdim. Planın hazır olup olmadığını ve Blaise'in katılıp katılmayacağını sorduklarını duydum. Onu koşuculara koyuyorlar ve onlar da kovalayıcılar."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum." Sarhoş olması ve kelimelerin üzerine düşmesi de yardımcı olmuyor. "Blaise şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Buraya mı geliyorsun? Beni alabilir misin? yukarı?"

"Blaise için geliyorum," diyorum ona. "Seni yurda bırakacağım." "S a n a

gelebilir miyim? Allie oraya profesörüyle birlikte gidecek.

tekrar."

Birkaç kez göz kırpıyorum, bir yanıt düşünmeye çalışıyorum.

En azından bunu yapabilirim. Belli ki bulunduğu yerde rahat değil ve ben de tam bir pislik değilim. Ama yine de bir şeyler bekliyordur, özellikle de üçümüz arasında olanlardan sonra.

"Git Blaise'i yakala. Ona ikiniz için geldiğimi söyle."

"Tamam," diyor sessizce. "Biliyorum, bu arada. Bir şey söylemeyeceğim."

Evden beş dakika uzaklıkta bir köşeyi dönerken nefes alış verişime ara verip yola bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de onu seviyorum."

Telefonu yüzüme kapatıyor ve Bluetooth'um yeniden bağlanıyor ve müzik çalmaya başlıyor, sessizliği dolduruyor.

Sikeyim.

Nereden biliyor ki?

Eve varana kadar yolun geri kalanı bulanıktı. Park ederken dışarıda duran insanlara gözlerimi dikiyorum.

Keith evden çıkıp ön kapıyı kapatıyor ve kilitliyor, ben de doğruca ona gidiyorum. "Neler oluyor?"

Sırıtıyor ve bana iPad ekranını gösteriyor, kırmızı ve yeşil ışıklar evinin dijital planlarına benzeyen şeylerin etrafında noktalı. "Takip cihazlarım var

Artık tüm maskelerde var. Okul için yaptığım bir projenin parçasıydı ama onları bu oyun için kullanmanın harika bir fikir olacağını düşündüm. Güzel, değil mi?"

Gözlerim ekranda geziniyor. "Baş harfler onların isimleri mi?"

"Evet. İşte, küçük kardeşin." Ekrandaki kırmızı bir noktayı işaret ediyor. Mutfak alanından yemek odasına doğru hızla ilerliyor. Dört yeşil nokta ona doğru yaklaşıyor.

Bir tanesinde baş harfleri görüyorum. "Allie oynuyor mu?"

"Evet, dostum. Bu iyi mi? Bütün gece J'nin peşindeydi. Onlarla aranın iyi olduğunu söyledi."

Onlar umurumda bile değil. Ben de şaşırmadım.

Ama sonra iki yeşil noktanın daha onlara katıldığını ve Blaise'i takip ettiklerini görüyorum.

"J, Blaise'in takımdaki yerini almasının intikamını almak istediğini söyledi. Küçük kardeşinin mahvoluşunu görmeye hazır mısın?"

Boktan sorusunu bitiremeden yanından geçip gidiyorum. "Kapının kilidini aç."

"Ne?"

"Aç şu lanet kapıyı!"

Keith gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? O şerefsizden hepimiz kadar sen de nefret ediyorsun. O bunu hak ediyor."

Yakasından tutup kendime doğru çekiyorum, böylece alnım onunkine çarpıyor. "Kilidi aç. Lanet olası. Kapıyı."

"Blaise Rowle spiral yaptığı için arkadaşımızın takımdaki yerini çaldı. Sen de orada durup onun dayak yemesini izleyeceksin, çünkü sen de ondan nefret ediyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve onu itiyorum. Geri çekilirken, sözde arkadaşıma başımı sallıyorum ve dönüp pencerelere ve ne kadar kalın olduklarına bakıyorum. Evin içinden müzik sesi geliyor. Blaise muhtemelen kendi düşündüklerini duyamıyor, karşı takımın tamamının onun peşinde olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım.

Mia kolumu tutuyor. "İçeri girmenin bir yolunu buldum. Beni takip et."

Topuklu ayakkabıları ve kısa elbisesiyle evin etrafında koşuyor, ben de peşinden ayrılmıyorum. Kimse bizimle gelmiyor. Keith birasını içmekle ve başka bir kırmızı nokta elendiğinde tezahürat yapmakla meşgul.

Bir çiçek tarhında kayıyor ve ben onu yukarıda tutmak için kalçalarını tutuyorum. Bileğimden tutup beni kendine çekti. "Tam şurada. Birinci kattaki pencerelerden biri açık."

Bir tahliye borusuna ulaşıyoruz ve o yukarı bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve kısmen çatlamış açık pencereyi görüyorum. "Oraya tırmanabilir misin?"

Başımı salladım. "Evet. Arabama geri dön ve bizi bekle." Ona anahtarlarımı uzatıyorum, o da tereddüt ederek alıyor. Hareket etmediğinde ona bakıyorum. "Geçen gün olanlar..." Dudağını çiğniyor. "Sadece Blaise'le birlikte olduğu için olmasına izin verdin, değil mi?"

Sessiz kalıyorum.

Birkaç kez başını sallıyor. "O da aynı şekilde mi

hissediyor?" "Bilmiyorum."

Gözleri buğulanıyor ve altlarını siliyor. "Umarım işe yarar." Ben de öyle. Ben de.

Bana düz bir gülümseme veriyor ve evin önüne doğru gözden kayboluyor.

Yukarı tırmanıp pencereden zifiri karanlık evin içine süzülmeyi başardığımda, müziğin yüksek sesinden irkiliyorum. Bu kasıtlı. Keith'in bu tür şeyler için bir eğlence parkı kurmak istediğini söylediğini hatırlıyorum. Müziğin sesi o kadar yüksek ki, kulaklarınızda zonklayan nabzınızı duyamıyorsunuz ve şarkıların ağır ritimleri çalarken korku adrenalinle karışıyor.

Ayın ve sokak lambalarının evin içine parladığını belli belirsiz görüyorum. Koşan ayakları dinliyorum ama neredeyse kulak zarımı patlatacak olan Sleep Token'dan başka bir şey duyamıyorum.

Keith'in yatak odasına doğru ilerlerken kattaki diğer odaları kontrol ediyorum, oyun başlayalı yirmi dakika olduğunu ve şimdiye kadar Blaise'i çoktan yakalamış olabileceklerini fark edince kendi kendime küfrediyorum. Bir dövüşte kendini tutabileceğini biliyorum. Sağlam biri ve bana vurduğunda canımı acıtıyor ama peşinde birden fazla insan varken?

Merdivenlerden yukarı doğru koşarken biri kaburgalarıma vurarak beni yere düşürdü. Ayağa kalkıyorlar ve düşmeleri için ayak bileklerinden tutuyorum. Üzerlerinden sürünerek geçiyorum, uzun sarı saçlarını görünce inliyorum. Siyah maskeyi çekip çıkardığımda altımda neredeyse ağlamak üzere olan bir hatun görüyorum.

"Sopaları var ve birinin silahı var" diye ağlıyor. "Lütfen bana yardım edin."

"Git saklan," diye hırladım ve ikimizi de yerden kaldırdım. "Gözden uzak durun."

Kararsızca başını sallıyor ve koridorda koşuyor. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, sağa sola bakarken ter tenime yapışıyor. İçlerinden birinin silahı mı var? Ne oluyor lan?

Ve yarasalar.

Blaise.

Merdivenlerden aşağıya koşuyorum, sonra tekrar zemin kata iniyorum, yerde baygın yatan birine takılıyorum. Kanlar içindeydi, nefes nefese kalmıştı. Maskeyi çekip çıkarana ve Blaise olmadığını görene kadar nefes almıyorum. Üniversitedeki çocuklardan biri. Blaise'in iş sınıfında. Sadece yaralanmış, ölmüyor.

Köşeyi dönünce, Jackson ve Allie'yi görmek için yemek alanında duruyorum. Onu masanın üzerine yatırıp arkadan beceriyor, saçlarından tutuyor ve silahın namlusunu şakağına dayıyor. Arkasında üç kişi daha var. Sanki sıralarını bekliyorlar.

Başka bir dünyada olsaydım, kıskanır ve ona saldırırdım. Onu eski sevgilimden koparır ve ağzını burnunu dağıtırdım. Ama onun yerine geri çekilir, açıkça istediği korkuluğu almasına izin verirdim.

Alt kattaki banyodan geçerken birinin koştuğunu görüyorum, ama sırtında kahverengi saçlar var, bu yüzden Blaise olmadığını biliyorum.

Bir koşucu daha ve ben kafamı sallıyorum. Hangi cehennemde bu?

Bir kapıyı iterek açıyorum ve yüzüme çarpan yumruk beni kıç üstü yere düşürüyor, bulanık görüşümde çömelen kişi bir anlığına sersemletiyor.

Maskesini çıkarıyor, karmakarışık saçları alnına düşüyor.

"Cole?" Sanırım dudaklarının hareketine bakılırsa öyle diyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Kolumdan tutup beni odaya sürüklüyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Tekrar çömelip yüzüme tokat atıyor, ben de odaklanıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak bulanıklığı dağıtıyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bana vurdun lan!" diye homurdanıyorum.

Ona bağırmak istiyorum ama yüzündeki kana, patlamış dudağına ve şişmiş gözüne bakınca duraksıyorum.

"Kim yaptı lan bunu?"

"Önemli değil. Neden buradasın? İçeri nasıl girdin?"

"Mia," diyorum, son yarım saattir evin içinde koşturmaktan nefes nefese kalmış bir halde. "Beni aradı. Seni sevdiğimi biliyor."

Blaise konuşacak olur ve dudakları kapanır. Kaşları çatılır.

"Sana oldukça sert vurmuş olmalıyım," diye gülüyor. "O zaman plan nedir? Birinin silahı var ve diğerlerinin de silahları var ve bunun bir kaçma ve kovalama vakası olduğunu sanmıyorum. Bu iş ciddi."

Ama zamanımız kalmadı, çünkü kapı çalındı ve Jackson'ın sesi kulak patlatan müziğe rağmen ahşabın arasından belli belirsiz süzüldüğünde yakalandığımızı anladık.

"Keith burada olduğunu söylüyor."

"Pencere," diyorum başımla işaret ederek. "Zemin kattayız."

Blaise hiç tereddüt etmeden en sert cismi kapıp pencereye fırlatıyor, tam o sırada kapıya bir şey çarpıyor. Neyse ki kapı, camın patladığı gibi çatlamıyor.

Blaise'e önce dışarı çıkmasını söylüyorum ve avucu cama değince irkiliyor. Aşağı atlıyor ve ben dışarı çıkmaya çalışırken kapı tekmelenerek açılıyor ve biri saçımdan tutup beni tekrar içeri çekiyor.

"Bekle, hayır, o Cole!" Allie müziğin sesini bastırarak bağırıyor, tam o sırada bir sopa karnıma çarpıp beni savuruyor. "Ona zarar vermeyin!"

Blaise içeri giremez. Zemin katta olmamıza rağmen, pencereden çimlere doğru bir sıçrama var ve bir şeyler söylüyorsa müzikten onu duyamıyorum.

Jackson kulağıma doğru bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ben kafamın arkasını yüzüne çarpıyorum ve onu tuttuğu yerden çevirip boğazına yumruk atıyorum. Kusuyor ve küçük arkadaşlarından biri düşürdüğü silahı yakalıyor ama Allie önümde duruyor.

"Sakın ona zarar vereyim deme. Bunu kabul etmemiştik. Blaise'i döveceğini söylemiştin. Kimse Cole'dan bahsetmedi."

"Hâlâ onu mu savunuyorsun?" Jackson tükürür. "Senin arkandan kardeşini beceriyordu. İlk kovalamaca gecesindeki videolarını gördün."

Kaşlarımı çatıyorum ve Allie'yi önümden çekiyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Sırıtıyor. "Kimliğini sakladığını kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın, böylece onu sana sakso çekmeye zorlayabileceğini mi?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Müziğin sesi Blaise'in duyamayacağı kadar yüksek ama yine de. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ve ikinci kez sınıfta. Kim olduğunu saklayarak ona mastürbasyon yaptın."

Allie kollarını kavuşturur. "O zamandan bahsetmemiştin," diyor
Onu.

"Bu yüzden sana ilgi duymuyor. O bir eşcinsel."

Bu terim beni rahatsız etmiyor. Önceden inkar ediyordum, ama şimdi? Evet, ben lanet olası bir eşcinselim ve bu pisliğin ağzından başka bir kelime duymak için beklemiyorum. Onu tekrar, tekrar ve üçüncü kez kıçının üstüne fırlatmak için yumruklarken parmak eklemlerim yanıyor. Üzerine tırmanıp boğazını sıkıyorum. Kimse beni durdurmuyor, Jackson'ın kafasının arkasını yere çarpmamı izliyorlar.

"Blaise'den uzak dur," diye bağırarak oksijenini kesiyorum. Sıkarak onu kendime çekiyorum, böylece sonraki sözlerimi sadece o duyabiliyor. "Yoksa gece gizlice odana girer, seni yatağına bağlar ve onun adını derine kazırım. Seni keserim. Kerpetenle kemiklerini teker teker kırar ve sana kendi çişini içiririm. Ve hâlâ hayattayken ve durmam için yalvarırken, sikini kesip haftalar sonra cesedin bulunana kadar boğulmanı sağlayarak seni susturacağım, çünkü kimse seni kontrol edecek kadar önemsemiyor."

Bu pislik yüzünden başımı kanunla belaya sokacak kadar alçalacak değilim ama ne kadar solgunlaştığına bakılırsa demek istediğimi anladım. Boğazını bırakıp ayağa kalkıyorum ve Allie'ye bakıyorum.

"Aç şu lanet kapıyı."

Birkaç kez başını salladı ve koşarak odadan çıktı. Birinin bana vurmasını, bir yumruğun, bir sopanın ya da bir kurşunun derime girmesini bekliyorum ama Jackson'ın üzerinden geçip onları orada bıraktığımda hepsi geri çekiliyor.

"Beni tehdit ettiğine pişman olacaksın," diye seslendiğini duyuyorum Jackson'ın. Evet, muhtemelen. Ama umurumda değil.

Allie kapının kilidini açar açmaz ve ben dışarı adımımı atar atmaz, Blaise kalabalığı yararak doğruca bana doğru koşuyor.

CHAPTER 25
BLAISE

M Kirpiklerimin altından Cole'u izlerken saçlarım alnımı gıdıklıyor. Kesik elime uzanmadan önce banyo lavabosunun üzerine bir şişe antiseptik ve bir bez koyuyor. Mavi gözleri benimkilere kayarken dokunuşu nazik ve kalbim daha sert çarpıyor. Ona aşık olma düşüncesi beni korkutması gerekirken, artık korkutmuyor. Cole'un yanında kendimi güvende hissediyorum.

Mia'yı arkadaşının evine bıraktığımızda bile ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Burnunun iyi olduğuna emin misin?" Alışılmadık bir şekilde gergin hissederek soruyorum. Bu gece farklı, sanki beni incitebileceğinden endişeleniyormuş gibi bana dokunuyor.

Parmakları derin yaranın üzerinde geziniyor ve kaşları çatılıyor. "Acıyor mu?" "Hayır," diye fısıldıyorum ve parmakları duraklıyor.

"Bana yalan söyleme, Blaise." Dokunuşu avuç içimdeki yolculuğuna devam ederken çenesindeki bir kas titriyor. "Bana karşı her zaman dürüst ol."

Başparmağıyla baskı uyguladığında irkiliyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum, ama tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni küvetin kenarından sürüklüyor. Ayağa kalkıp beni kendine çekmesine izin veriyorum.

"Bu gece Jackson'ı öldürebilirdim," diye itiraf ediyor, bakışlarımı tutuyor ve başparmağını bileğimde ileri geri gezdiriyor. "Sana zarar vermeyi planladığını fark ettiğimde kıpkırmızı kesildim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye takılıyorum ama Cole gözlerini kaçırıyor ve dişlerini gıcırdatıyor. "Hey," diyorum, bana bakması için onu ikna etmeye çalışarak. "Ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için endişelenmeme gerek yok mu? Gerçekten mi?" Gözleri öfkeyle parlıyor ve aramızda boşluk yaratmak için bir adım uzaklaşıyor. Avucumdaki keskin sızıyı görmezden gelerek elini tutuyorum. "Ben iyiyim Cole."

Birbirine geçmiş, kanlı parmaklarımıza bakarak bir kez başını sallıyor ve yutkunuyor. "Eğer gelmemiş olsaydım... O zaman ne olacaktı?"

"John Wick gibi hepsini haklardım."

Cole'un dudakları seğiriyor ve lanet olsun, piyango kazanmışım gibi hissediyorum. Onu daha yakına çekiyorum, nihayet bakışlarımla buluştuğunda göğsüm kabarıyor.

"Kimsenin sana zarar vermesine izin yok."

Gülümsememi engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "Benim gibi konuşuyorsun. Bu ilişkide iki psikopata yer yok."

Gözleri ağzıma kayıyor. "Sen psikopat değilsin."

"Senin için ne kadar ileri gideceğimi ya da neler yaptığımı bilemezsin..." Cevap veriyorum ve Cole tişörtümü yumruklayıp ağzını ağzıma yapıştırmadan önce iki saniye boyunca ağzıma bakıyor. Isıran öpücükleri mümkün olan en iyi şekilde acıtıyor ve ağzına doğru inliyorum.

"Jackson seni bir daha incitmeye kalkarsa ölür," diye uyarıyor ensesindeki tüyleri avuçlarken. Bir parçam gizliden gizliye onun tehditlerinden ve sahiplenici tavrından hoşlanıyor. Bu his karşılıklı. Eğer biri ona zarar verir ya da onu benden çalmaya çalışırsa, onu diri diri yakarım. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dilim ağzını istila ediyor ve o da ellerini tişörtümün altından geçirip kaslı göğsümü keşfediyor. Nefesimi tutmak için dudaklarından ayrılıyorum ve saniyeler dakikalara dönüşürken birbirimize bakıyoruz.

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim." Dudaklarını yakalıyorum ve tekrar tadına bakıyorum. Cole'un öpücüklerine ve titreten dokunuşlarına bağımlı olduğum resmileşti.

Geri çekilerek antiseptik şişesine uzanıyor ve o kapağını açıp bezi ıslatırken gözlerimi yüzüne kilitliyorum. Onun ne kadar inanılmaz derecede mükemmel olduğunu ya da o kara gözlerini benimkilere her kaldırdığında kalbimin nasıl küt küt attığını bildiğinden şüpheliyim.

"Bu acıtacak," diye uyarıyor şişeyi lavaboya geri koyarken. Elime uzanıp onu ters çevirdiğinde yutkunuyorum. Başparmağı yarayı sıyırıyor. Aynı anda kaşları birbirine çarpıyor ve acı çekmiş gibi görünüyor.

"Kendim yapabilirim," diye teklif ediyorum ama başını

sallıyor. "Hayır... Bu benim hatam."

Bezi elime bastırırken tıslıyorum. *Kahretsin, bu acıtıyor.*

"Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Jackson takımdan atıldığım için beni suçluyor," diyor Cole. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor ve bana ulaşmak için seni kullanacak."

"Ama bu saçmalık," diye cevap veriyorum. "Jackson babam yüzünden takımdan atıldı." Elimi geri çekmeye çalışarak tekrar tıslıyorum, ama o elini sıkıyor.

ve bana uyarıcı bir bakış attı.

"Kıpırdama."

"Takımdan ayrılabilirim," diye teklif ettim. "Zaten hiçbir zaman takımda olmak istemedim-"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Cole, yaralı avucumu temizlerken çenesindeki bir kas delicesine çalışıyor. "Jackson kaytardığı için takımdan atıldı. Kendisinden başka suçlayacağı kimse yok."

"Öyle bile olsa, bırakacağım."

"Bunu bir kez daha söylersen seni yumruklarım."

Gülümsüyorum ve o da dağınık saçlarının altından başını kaldırıp bana bakıyor. "Seni becermeyi tercih ederim," diye itiraf ediyorum. "Ama dövüşmeyi tercih edersen..."

Cole da gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor. Elime bakıyorum ve kıpırdayan sikimin aşağı inmesini istiyorum. Şimdi ona dokunmanın zamanı değil.

"Jackson bizi biliyor mu?"

Cole diğer elime uzanmadan önce sertleşiyor. "Eşcinsel olduğumu biliyor."

"Eşcinsel misin?" Cinsiyeti hakkında merak ettiğim için sordum. Öyle olduğunu varsaymıştım.

Biseksüel.

Cole omuz silkerek beze daha fazla antiseptik döküyor ve dikkatli dokunuşlarıyla beni kesip açmaya devam ediyor. "Öyleysem ne olmuş yani?"

"Hoşuma gitti," diye cevap veriyorum ve o bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Yani... En azından seninle flört eden tüm kadınları öldürmek konusunda endişelenmeme gerek yok."

Eğlenerek homurdanıyor ve gülümsemekten yanaklarım acıyor.

"Şimdi adamları sopayla dövmem gerekecek. Hayır, boş ver onu. Seninle flört eden her erkek doğduğuna pişman olacak."

Cole kıkırdıyor ve ben ayılıyorum. "Orada sana yumruk attığım için özür dilerim." "Ben olduğumu bilmene imkân yoktu."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum, "ama seni incitme düşüncesi..."

Ellerimi bandajla sararken Cole, "Bana zarar vermeyeceksin," diyor.

Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilsem ama bazen kendimden ve onu korumak için katlanacağım mesafeden korkuyorum. Bazen çapraz ateşte kalacağından endişeleniyorum. Ve bir gün, değer verdiğimiz insanlar bizi öğrenecek. Bir gün, ailelerimiz parçalanacak.

Sonunda onu inciteceğim. Bu kaçınılmaz.

SOĞUK HAVA hırpalanmış ciğerlerimi delip geçiyor ve ayaklarımın altında dallar kırılıyor. Cılız ağaçların arasından kıvrılıyorum, bacaklarımı daha sert pompalıyorum, maskeli adamdan uzaklaşmak için vücudumun sınırlarını zorluyorum. Arkama bakarken heyecan nefesimi hızlandırıyor. Bana yaklaşıyor ve vücudum ateş gibi kızarıyor. Beni yakalamasını istiyorum ama aynı zamanda kovalamacayı uzatmak da istiyorum. Cole'un bu dengesiz yanı beni çok sertleştiriyor. Sanki biri onun karanlık ve aç tarafının zincirlerini çözmüş ve ormanda kaybolmasına izin vermiş gibi.

Dallar yüzüme tokat gibi çarpıyor ama adrenalinin ve kovalamacanın verdiği heyecanın etkisiyle acıyı hissetmiyorum bile. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladığımda, ayakkabılarımı ve çoraplarımı hızla ıslatan buz gibi bir su akıntısına düşüyorum. Arkamı döndüğümde, maskeli adamın sanki beni avlamak için çok vakti varmış gibi kütüğün üzerinden atladığını görüyorum ve beyzbol sopasını omzuna dayadığında, benimle aynı sebepten dolayı sopayı bilerek sürüklediğini anlıyorum. O da kovalamacadan hoşlanıyor.

Tökezleyerek geri çekilirken ayağım açıktaki bir köke takılıyor ve nemli zemine düşüyorum. Silah olarak kullanabileceğim bir sopa ya da taş bulmak için etrafıma bakınırken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor ama ulaşabileceğim hiçbir şey yok. Beni incelemek için başını yana yatırıyor ve beni takip ederken çam kozalakları yosunlu zemine batıyor.

Bir yengeç gibi geriye doğru sürünerek etrafımda dönüyorum ve kendimi ayağa fırlatıyorum. Ne düşünecek ne de strateji kuracak zamanım var. Hayatım buna bağlıymış gibi koşuyorum ve ne kadar hızlı koşarsam aletim o kadar sertleşiyor. Yüzümü korumak için kollarımı kaldırarak iki köknar ağacının dalları arasından geçiyorum. Orman burada daha yoğun ve yosunlar daha ıslak. Üvey kardeşim geceleyin bir yırtıcı gibi kokumu aldığından beri zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama çaresiz av rolünü oynamaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Hızlı bir kararla ormanın zemininden kırık bir dal kapıyorum. Ellerimde ağırlaşıyor ve dik tutmak çaba gerektiriyor ama işimi görecektir. Cole ortaya çıkıp sopasıyla köknar dallarını tokatlayarak yoldan çekildiğinde, ona vurup ayaklarını yerden kesiyorum ama zafer kısa sürüyor.

Maskesinin altından "Siktir," diye homurdanıyor ve korku filmlerinden fırlamış gibi boyunu uzatarak ayağa kalkıyor. Bana hırladığında neredeyse pantolonuma boşalacağıma yemin edebilirim. "Buna pişman olacaksın."

Ağır dalı bırakıp kaçıyorum.

Tişörtüm terden sırılsıklam ve uyluk kaslarım yanıyor. En son ne zaman koşmak için bu kadar çaba harcadığımı hatırlamıyorum. Futbol oynuyorum tabii, ama bu farklı. Şükürler olsun ki formdayım, yoksa şimdiye kadar bayılmıştım. Arkamda Cole'un botları ormanın zeminini dövüyor, kırmızı şapkalı mantarları lastik tabanlarının altında eziyor. Daha önce düştüğüm için çam iğneleri kotuma yapışıyor ve ellerimin kir içinde kaldığından eminim ama ürkütücü ortam mükemmel.

Karanlık kısa sürede ormanın üzerine çöküyor ve bir baykuşun ötüşü ağır pantolonumun sesini bastırıyor.

Bir açıklığa çıkıyorum ve terk edilmiş eski bir binayı görünce duraklıyorum. Kırık camları ve yıpranmış tuğlaların üzerinde gezinen sarmaşıkları görünce tüylerim diken diken oluyor. Kapı çoktan gitmiş ve şimdi giriş karanlık bir boşluk gibi boşluk bırakıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, sonra arkama bakıyorum. Cole'dan hiçbir iz yoktu.

Artık etrafımda sadece sessizlik var. Baykuş bile ötmeyi kesti.

Ağaç hattını taramak için arkamı dönerek eve yaklaşıyorum, ürkütücü evin sopalı kovalayıcımdan daha az tehdit oluşturduğuna karar veriyorum. Ama bu bir yalan. Aletim, onun açıklığa girdiğini görme düşüncesiyle sıçradığında bana bunu söylüyor.

Solumdaki dalların arasından bir şey kırılıyor, kalbim tekliyor ve tam zamanında aşağıya bakıp ayakkabılarımın yakınında büyük bir kayanın yuvarlandığını görüyorum.

Lanet olsun.

Dengeleyici bir nefes alarak göğsümdeki organın kavramasını istiyorum. Beni korkutmaya çalışıyor ve işe yarıyor.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve kaskatı kesiliyorum. Köknar ağaçlarının gölgelediği maskesi, cılız dalların arkasından bana bakıyor. Yer değiştiriyor ve gözüme başka bir şey çarpıyor. Önceki silahı olan sopadan eser yok.

Elindeki oymalı av bıçağına bakarken "Siktir git," diye boğuluyorum. Başını eğdiğinde boğazım düğümleniyor ve yemin ederim maskenin altından gülümsüyor. Bir damla korku omurgamı yalıyor ve artan heyecanla karışıyor. Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum ve bu başımı döndürüyor.

Duyguların baş döndürücü karışımını keşfedemeden içgüdülerim beni ele geçirdi. Döndüm ve eve doğru fırladım. Ne olduğunu, neden elinde bıçak olduğunu ya da bıçakla ne yapmayı planladığını düşünecek zamanım yok.

Kapıdan içeri giriyorum, karanlık koridorda koşarken kurumuş yaprakları tekmeliyorum. Bu binanın nasıl hâlâ ayakta durduğu bir muamma. Çürümüşlük ve kokuşmuşluk kokuyor. Elimle burnumu kapatarak merdivenin dibinde duruyorum. Üst kata kaçabilirim ama basamaklar ahşap ve ağırlığım altında çöküp çökmeyeceğini bilemem, gerçi kötü kokuya bakılırsa bu riske değmez.

"Blaaaiiiise." Sesi arkamdan gürlüyor ve ben de içimden küfrederek en yakın odaya kaçıyorum.

Küçük alanın ortasında devrilmiş bir kanepe ve pencerenin yanındaki bir manken buradaki tek eşyalar. Saklanacak hiçbir yer yok.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, başım sağa sola savrulup onu defetmek için kullanabileceğim bir şey arıyor ama hiçbir şey yok. Ağır ayak sesleri kapı aralığında sessizliğe gömüldüğünde, zamanımın dolduğunu anlıyorum. Kendimi arkamdaki kırık pencereye fırlatmak dışında gidecek hiçbir yerim yok.

Eşiği geçtiğinde nefesim kesiliyor. İşte bu kadar. Bana ulaşmak için kanepenin etrafından dolanırken kıpırdamadan izliyorum. Belki de şansımı pencere çerçevesini kaplayan cam parçalarıyla denemeliyim.

Jackson'ın partisinde pencereden kaçışımı hatırlayınca yaralı avuçlarım zonkluyor.

"Bahse girerim sikin benim için sızıyordur," diye alay ediyor Cole, çürümüş döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdıyor.

Hışırtılı sesi beni mahvediyor. Uğursuz tonlar yüzünden neredeyse yüksek sesle inliyordum.

"Eminim zonkluyorsundur."

Gözlerim parlayan bıçağa takılıyor ve midem tepki olarak geriliyor. Bunu benim üzerimde kullanmasını istememeliyim, ama heyecanı inkar edemem.

Bir adım daha atıyor ve şikayet eden ahşap, içimde bir endişe dalgasının yükselmesine neden oluyor. Kendimi kanepenin üzerinden atıp yere yuvarlanıyorum, molozların ve kurumuş yaprakların arasında yuvarlanıyorum. Sonraki saniyede ayağa kalkıyorum, adrenalin beni ileri itiyor. Kapıya doğru koşarken sırtıma bir şey çarpıyor. Tekrar düşüyorum. Çenem sert zemine çarpıyor ve acının farkına varmam birkaç saniye alıyor ama sonra kürek kemiklerimde çiçek açıyor.

Ne oluyor be?

Daha önce bir damla korkudan başka bir şey olmayan şey, şimdi yoluna çıkan her şeyi yok eden patlamış bir baraj. Kaçamıyorum. Yaralıyım ve

koşamıyorum. Arkamda ayak sesleri duyulurken sürünerek ilerlemeye çalışıyorum, tırnaklarım çıkıntılara takılıyor. Öksürüyorum ve ağzımdan kan fışkırıyor.

Ben kapıya doğru sürünmeye devam ederken o bıçağı sırtımdan çekip alıyor ve kanlı bıçağı kot pantolonuna siliyor. Faydasız, biliyorum ama beynim beni hâlâ savaşmaya zorluyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, sesi şekil değiştiriyor ve bükülüyor. "Acelen *mi var küçük kardeşim?"*

Saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırırken boğuk bir hıçkırık kaçıyor içimden. Bilekleriyle boğuşuyor, tırmalıyor ve pençeliyorum. Onu yerinden oynatmak için hiçbir şey işe yaramıyor. Ona tekme atmaya bile çalışıyorum ama güçsüzüm ve kan hızla tişörtümü ıslatıyor.

"Ait olduğun yere, dizlerinin üstüne çök," diye hırlıyor ve ben dövüşmeye devam ederken bıçağı çenemin alt tarafına bastırıyor. "Belki de maskeli bir adamın seni yaralı bir tavşan gibi kovalamasına izin vermeden önce gerçekten Cole olup olmadığını kontrol etmeliydin." Sarı saçlarını gözlerinden kaçırmadan önce maskesini yırtıp kenara fırlatıyor. "Ama seni kimin avladığı gerçekten umurunda değil, değil mi? Bu küçük sapkınlığından zevk aldığın sürece..."

Dizlerimin üzerinde sallanarak Jackson'a bakıyorum.

Dün gecenin peşini bırakmayacağını bilmeliydim. Partide egosu yara aldı ve artık Cole'la ilgili değil, kişisel.

"Sik istiyorsun, öyle mi?" Gülüyor, aletini avuçluyor.

Ona hırlamak için ağzımı açtığımda tanıdık bir ses "Ben telefonuma kaydederken sen de zorla boğazına sokmalısın" dedi.

Allie kapının pervazına yaslanmış, Jackson'ın atılmış beyzbol sopasını omzuna dayamış ve parmaklarından bir maske sarkıyor. Bana soğuk bir gülümsemeyle bakıyor. "Cole için mükemmel bir veda hediyesi olur." Kapı çerçevesini iterek topuklarını döşeme tahtalarına vuruyor. "Gerçekten kaçabileceğini mi sandın? Benim olanı çaldın, Blaise."

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve Jackson bıçağın sapıyla bana vuruyor. Başım yana doğru savruluyor ve acı kafatasıma yayılıyor. Sızlanmamak için dilimi sertçe ısırıyorum. Sikerim böyle işi. Zayıflık göstermeyi reddediyorum.

Başım zonklarken, Jackson'ın bileklerimi arkamdan fermuarla bağladığını hayal meyal fark ediyorum. Allie konuşmaya devam ediyor ama ben onun çarpıtılmış kelimelerine anlam vermekte zorlanıyorum. Gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Bir dakika önce bir tane vardı, sonra iki tane oldu. Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor.

yüzüm kanla ıslanmıştı. Jackson bıçağın sapıyla bana vurduğunda alnım yarılmış olmalı.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor Jackson, saçlarımı yumrukluyor ve keçeleşmiş telleri sert bir şekilde çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Bıçak derimi sıyırdığında keskin bir acı duyuyorum.

Allie'nin topukları yerde ses çıkarıyor ve yavaşlayarak önümde duruyor. "Cole'un senin gibi birini isteyebileceğini gerçekten düşündün mü? Sana bir sır vereceğim." Çok dar kot pantolonunun içinde çömelip yanağımı okşamaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum.

Keşke onu çıplak ellerimle boğabilseydim. Ciğerlerindeki nefesi sıkarken gözlerindeki dehşeti izlemeyi çok isterdim. Eminim öldüğünde çok güzeldir.

Yılmıyor, keskin tırnaklarını çeneme batırıyor. "Islak bir amcığı seviyor."

Dişlerimi gösteriyorum. "Seni öldüreceğim."

"Bu gece burada ölecek tek kişi sensin." Yanağımı okşayarak ayağa kalkıyor ve arkamdaki Jackson'a başıyla işaret ediyor. Delici bir acı boğazımda sıcak bir yol açmadan önce aldığım tek uyarı bu ve derin yaradan kan akarken boğuluyorum.

Allie surat asar gibi yapar. "Cole için endişelenme. Ben onun ağlayacak omzu olacağım."

"Ve döl kovası." Jackson kıkırdayarak beni ileri doğru itti. Devrildiğimde başım kirli zemine çarpıyor. Kendi kanımda boğuluyorum, keskin bir topuk yanağıma batarken vücudum sarsılıyor. Allie dalgalanan saçlarının arasından bana bakıyor. "Cehennemde görüşürüz, Blaise-"

Bir nefesle irkilerek uyanıyorum ve yorganı terli göğsüme bastırıyorum. *Kahretsin...* Kâbus hâlâ zihnimde canlılığını koruyor ve kendime gelmem birkaç saniye, belki de birkaç dakika alıyor. Cole'un yatağındayım. Onun tarafı boş.

"Siktir git," diye nefes alıyorum, yüzümü ovalayarak. Bu rüya da neydi böyle? Çok gerçekçi görünüyordu.

Elimi bırakıp Cole'un komodininin üzerindeki saate bakıyorum. Hâlâ erken saatler. Cole nerede? Dün gece onu bir değil üç kez dölle boyamama izin verdikten sonra nasıl uyandı?

Sırt üstü uzanıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum ama kapı açılınca duraklıyorum. Parmaklarımın arasından bakınca, üzerinde sadece siyah boxer'ları olan Cole'un elinde bir tepsi kahvaltıyla odaya girdiğini görüyorum. Görmüş olmalı

Ellerimi indirdiğimde yüzümde beliren ifadeye çok şaşırdım çünkü yatağın üzerine otururken kıs kıs gülüyordu. "O kadar şaşırmış görünme. Dün geceden sonra aç olacağını düşünmüştüm."

Ve bir anda tekrar sertleştim. Yemin ederim o bir uyuşturucu. Bir kere almam yetti, artık asla doyamayacağım.

Ben oturuyorum, o da tepsiyi kucağıma koyuyor.

Cole omuz silkiyor, benden başka her yere bakıyor.

Gergin.

Bu düşünce beni gülümsetiyor ve bir dilim tereyağlı tosta uzanıyorum, bir ısırık alırken inliyorum.

Cole dirseklerini kalçalarına dayıyor ve elleriyle çok i l g i l e n i y o r m u ş gibi yapıyor. Çekingenliğini bir kenara bırakıp beni sikiyle boğması çok hoş, ama başka birine kahvaltı hazırlamak kadar basit bir şey keşfedilmemiş bir alan. Bu hoşuma gidiyor. Belki de bunu Allie için hiç yapmadığını düşündürüyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarak. "Ben... Sen pastırma seviyorsun."

"Evet," diye onaylıyorum, bir dilim alıp bir ısırık alıyorum. Çıtır çıtır, tam sevdiğim gibi. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi kahvaltı."

Başını sallayarak homurdanıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Cole yalan söylediğimi sanıyor ama söylemiyorum. Sanki aşık olmuş bir genç kızmışım gibi midemde kelebekler uçuştuğunu bir bilse.

"İyi misin?" diye soruyor, vücudunu bana doğru çevirerek. "Terlemişsin."

Pastırmadan bir ısırık daha alıyorum, kâbusumu hatırlayınca midem çalkalanıyor ve omuz silkiyorum. "Kötü bir rüya gördüm, hepsi bu."

"Dün gece hakkında mı?"

Çiğnemem yavaşlıyor. Allie'nin topuğunun yanağımdaki hissini hatırladığım için artık aç değilim.

"Bugün seni bir yere götürebilir miyim?" diye soruyor cızırtılı bir sesle, sonra boğazını temizliyor. Onu inceliyorum, bakışlarımla buluştuğunda kalbim daha sert atıyor. Onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Elbette."

Sanki benim onayımla her *şey* çözülecekmiş gibi başını sallıyor.

Gözleri neredeyse boş olan tabağıma kayıyor ve kulaklarının ucu kızarıyor. Bu gördüğüm en sevimli şey. Yüce Cole'un kızarması mı? Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

Tepsiyi yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum. "Önce bir duş almam lazım."

Cole dudaklarını ıslatarak "Elbette," diye cevap veriyor ama ayağa kalkmak için bir hamle yapmıyor, ben de yapmıyorum. Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki bu yeni keşfedilmemiş bölgeyi keşfediyoruz. Ona sarılmak istiyorum. Çok küçük bir şeymiş gibi geliyor ama değil. Aylardır Mia'nın yanında uyandım ve bir kez bile kalbim Cole'un varlığında olduğu gibi çarpmadı. Onu mutlu etmek istiyorum. Gülümsediğini görmek istiyorum.

Gözleri dudaklarıma düşmeden önce yüzümde geziniyor ve gözlerini ağzımdan hiç ayırmadan ilerliyor. Burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştığında nefesimi tutuyorum. Beni yutmak istiyormuş gibi ağzıma bakmaya devam ediyor ve kendimi yataktan fırlatmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soruyor, nefesi fısıltılı bir öpücük gibi dudaklarımda geziniyor.

"Bana ne yapıyorsun?" Karşı çıkıyorum ve o da gülümsüyor, gözleri benimkilerle çarpışıyor.

Kahretsin... Nefes kesici bir gülümsemesi var - en katı kalpleri yumuşatma gücüne sahip bir gülümseme.

Yavaşça eğilerek sıcak elini çıplak göğsümde gezdiriyor. "Bana böyle bakmaya devam et." Parmakları her bir kas çıkıntısını keşfediyor ve ben onun hayalet dokunuşunun verdiği zevkle ürperiyorum. Her bir meme ucunun etrafında dönerek, parmaklarını alaycı bir okşayışla yukarı doğru kaydırıyor. Köprücük kemiklerimin üzerinden geçerken nefes nefese kalıyorum. Başka hiç kimse yanıma yaklaşmamışken üzerimde nasıl böyle bir güce sahip olabiliyor? Nabız noktamda duraklıyor ve ben titriyorum.

Aynı anda hem sert hem de ellerinde oyuncak oluyorum. Yabaniyim ama evcilleştirildim. Ben...

onun.

"Gel," diye fısıldıyor geri çekilmeden önce dudaklarıma. Kalakaldım sersemledim, ağzım kurudu. "Hadi duş alalım," diyor ve beni ayağa kaldırıyor. Onu uçurumdan aşağıya kadar takip ederdim. İstese öyle hızlı atlardım ki. Farkına varmak beni bir yıkım topu gibi çarpıyor.

Beni banyoya götürüyor ve gözlerini gözlerime kilitleyerek kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Beni gördüğünü hissettiriyorsun," diyor beni duşa doğru çekerek. "Bana bakma şeklini seviyorum."

Buzlu camın arkasına geçerken yutkunuyorum. Cole su üzerine vurdukça gözlerini kırpıştırıyor ve saçları alnına yapışırken damlacıklar koyu renk kirpiklerine yapışıyor. Onu kalçalarından kendime doğru çekiyorum, parmaklarımın altında boxer'ının ıslak kumaşını hissediyorum. "Seni görüyorum," diye onaylıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Su saçlarımızı ıslatırken, son öpüşmemiz olacakmış gibi öpüşüyoruz. Cole'un öpücükleri

aç ve çaresiz, benimkiler de öyle. Birbirimizi pençeliyoruz, dillerimiz hakimiyet için savaşıyor.

Sana aşığım, Cole.

Ayrılıyorum, nefesimi tutmak için soluk soluğa kalıyorum. Cole yanağımı okşuyor, alnını yanağıma bastırıyor. Bu anı kelimelerle mahvetmek istemiyorum, bu yüzden onları kilit altında tutuyorum.

Duşu kapatarak nane kokulu şampuan şişesine uzanıyor ve avucuna biraz sıkıyor. Sonra saçlarımı yıkamaya koyuluyor ve parmaklarının kafa derimdeki haz verici hissi göğsümden bir inilti gönderiyor.

"Eğer futbol takımından birine sana kahvaltı hazırladığımı ve saçını yıkadığımı söylersen seni öldürürüm," diye alay ediyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Korumam gereken bir itibarım var."

Parmakları kafa derimde gezinirken tekrar inliyorum. "Sırrın benimle güvende."

Kıkırdayarak, yaptığı işi incelemek için geri adım atmadan önce saçlarımı dikiyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" İmalı bir şekilde soruyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. Mırıldanıyor, çabalarından memnun görünüyor. Yaramaz gülümsemesi ve ıslak saçları yüzünden elini duş musluğuna koyduğunu göremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Üzerime soğuk su dökülüyor ve o şeytan gibi gülerken ben domuz gibi ciyaklıyorum.

Dişlerim takırdıyor ve genellikle etkileyici olan aletim daha sıcak otlaklara kaçtı. Parmağımla ona doğru işaret ediyorum. "Buna pişman olacaksın."

Kendi kendine kıkırdayarak duştan çıkar. "Yüksek notalarda şarkı söylemeyi iyi biliyorsun, göt herif."

CHAPTER 26
BLAISE

Yolcu penceresinden geçen evlere ve ağaçlara bakıyorum. Tel örgünün arkasında bir köpek havlıyor ve kaldırımda terk edilmiş bir bisiklet duruyor. Gölgeli bir mahallede yıkık dökük bir sokak. Soru sormuyorum. Cole alışılmadık derecede sessiz, direksiyonu sıkı sıkı tutuyor. Cam açık ve başımı ona doğru çevirdiğimde hafif bir esinti saçlarımı hışırdatıyor. Yola odaklanırken çenesinde bir kas kasılıyor.

Acı çektiğini hissederek kalçasındaki serbest eline uzanıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Benimle konuşmasını istiyorum ama Cole'u açılmaya zorlayamayacağımı biliyorum. Bunu kendi zamanında yapmalı.

Başparmağımla parmaklarındaki gümüş yüzükleri okşuyor, pencereden dışarı bakmadan önce usulca sıkıyorum. Rengarenk duvar yazıları olan bir dizi tahtalı binanın yanından geçiyoruz - geleceğe dair çok az umudu olan sıkılmış gençliğin bir işareti. Şehrin bu kısmına hiç gitmemiştim. Babamın iyi bir işi var. Pahalı arabalar ve bir gemiyi batırmaya yetecek kadar Noel hediyesi bildiğim tek şey. Cole'un annesi babasını terk edip benimkiyle evlenmeseydi, hayatının bugün çok farklı görüneceğini unutmak kolay.

Ayakkabı kutusunu andıran bir evin önünden geçiyoruz ve utanç göğsümü yakıyor. Cole'u onca zaman üzdüm ve bir kez bile durup onun geçmişini ya da babası yasaklama kararına rağmen onunla her temasa geçtiğinde yeniden yaşamak zorunda kaldığı anıları düşünmedim.

Kaldırıma yanaşıyor ve motoru durduruyor. Gözlerim evlerin üzerinde geziniyor. Paslı arabaların, dağınık, büyümüş bahçelerin ve sarkık verandaların olduğu yıkık dökük bir sokak daha.

Elleri direksiyonun üzerinde asılı duran Cole, parmağıyla yolun ilerisindeki ayakkabı kutularından birini işaret ediyor. "Şu evi görüyor musun?"

Ön camdan kırık bir tel çiti ve yatak odamdan daha küçük bir bahçesi olan küçük beyaz eve bakıyorum. Paravan kapı rüzgârda sallanıyor.

"Orası benim büyüdüğüm yer. Evim güzel evim."

Boğazım düğümleniyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden Cole'un kimsenin göremediği küçük bir parçasını paylaşmak istediğini hissederek sessiz kalıyorum.

"Babam eve sarhoş geldiğinde, annem beni güvende tutmak için yatağın altına saklamamı isterdi."

Buna karşılık ben de onu daha sıkı kavrıyorum ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor, acı dolu anılarının içinde kaybolmuş. Keşke ona bir şekilde ulaşabilseydim.

"Ona zarar verirken ağladığını duyabiliyordum. İlk başta korktum ama sonra büyüdükçe hissettim ki..." Çenesi geriliyor ve göğsü hırıltılı bir nefesle genişliyor. "Ona ve kendime kızgın hissettim. Annemi koruyamayacak kadar küçük olduğum için nefret ediyordum." Evden uzağa bakarken saçları alnına dökülüyor ve birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. Konuşmaya devam ettiğinde, hırıltılı sesi kalbimi bir mengeneye sıkıştırıyor. "Sonunda cesaretimi toplayıp yatağımın altından çıktım. Ona titrek bir sesle kızıma zarar vermeyi bırakmasını söylediğimde ne kadar korktuğumu hâlâ hatırlıyorum. Ellerimi yumruk yaparken vücudum titriyordu." Aklından çıkmayan anılardan kurtulmak istercesine başını sallıyor ve uzaklara dalarak pencereden dışarı bakıyor. "Annem onu durdurmak için üzerine atlarken, sanki bir kum torbasıymışım gibi bana saldırdı. Annem çok zayıftı ama yine de onun sırtını dövdüğünü hatırlıyorum."

Elini benimkinden çekip avuçlarına baktığında gözleri yaşlarla doluyor. "Altıma işedim. İşte bu kadar korkmuştum."

Bir nefes çekiyorum, keşke zamanda geri gidip lanet olası babasını öldürebilseydim. Kahretsin, yine de yapabilirim, ama bu Cole'un gözlerindeki acıyı silmeyecek. Hiçbir şey silemez.

"Bu onu daha da sinirlendirdi ve bana zavallı bir korkak dedi, ardından öyle bir yumruk attı ki duvara uçtum ve çerçeveli bir fotoğrafı yere düşürdüm. Tahmin et ne oldu?" Bana baktı ve ben nefesimi tuttum. "Üçümüzün bir fotoğrafıydı. Çok mutlu görünüyorduk, mükemmel bir aile gibi gülümsüyorduk." Gülüyor ama bu acı ve soğuk bir ses. "Tam bir yalan."

Tekrar elime uzandığında kaşları çatılıyor ve parmaklarını avucumdaki çizgiler üzerinde kaydırırken aşağıya bakıyor. "O resmen bıçakladı

Karşı koyduğumda daha da kötüleşti." Sağ bacağını işaret ediyor, dövmeler yara izlerini kapatıyor.

Sadece ona bakabiliyorum, kalbim travma yüzünden kırılıyor.

"Özür dilerim... Bütün bu saçmalıkları sana yüklememeliydim."

"Siktir... Cole." Dik oturuyorum. "Özür dileme. Beni buraya getirdiğin için mutluyum."

O kara kaşları birbirine çarpıyor ama yine de bana bakmıyor. Utanıyor. Anlıyorum... Bana karşı savunmasız olması çok zamanını aldı ve Cole'un iyi olmadığı bir şey varsa o da iletişim kurmaktır. O sorunlu zihninin arkasında bir yerlerde, beni içeri almanın en iyi yolunun beni buraya getirmek olduğunu düşündü. Bazen eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve şimdi burada olduğum ve geçmişinin bu parçasını gördüğüm için, onu annesi dışında herkesten daha fazla tanıdığımı hissediyorum.

Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. Cole her hareketimi izliyor, sanki saldıracağımı düşünüyormuş gibi kendini geri çekiyor. Çatılardan "Benimle güvendesin" diye bağırmak istiyorum ama ben de hareketlerimle daha iyi iletişim kuruyorum. Ortak noktamız bu.

Boynunun arkasından tutarak onu kendime çekiyorum ve dilimle dudaklarını aralıyorum. İlk kez açık alanda öpüşüyoruz ama Cole, herhangi birinin geçip gidebileceğini ve şeytanlarını susturduğumuzu görebileceğini umursamıyor gibi görünüyor.

Arkadaşlarımızdan hiçbiri bizi burada, şehrin bu gölgeli bölgelerindeki bu köhne sokakta görecek gibi değil ama kalbim yine de seviniyor.

Arabadan inmeden ve kaputun üzerinden kaymadan önce öpücükten şişmiş dudaklarını ısırıyorum. Kapısını açarken sırıtışım yanaklarımı acıtıyor. "Çık dışarı."

Bana göz kırpıyor ve sonra sokağı tarıyor.

"Seni bir yere götürme sırası bende," diyorum ve Cole bana dönüp bakıyor. Gülümsemem inanılmaz derecede genişliyor. Kolumu tavana dayıyorum ve arabanın içine doğru eğiliyorum. Kahretsin, onu tekrar öpmek istiyorum ama bunun yerine gamzelerimin oynamasına izin veriyorum. "Kenara kay prenses."

Bu onu güldürüyor ve kemerini çözüp arabadan inerken beni geri itiyor. "Bana bir kez daha prenses dersen, seni arabanın arka koltuğunda orospum yaparım."

"Vay canına," diye gülüyorum o arabanın önünü dönerken. "İşte bu bir söze benziyor *prenses."*

Cole beni tersliyor, sonra içeri tırmanıyor ve diyaframımın daha fazla kıkırdamasına engel olamıyorum. Bakışlarım beyaz eve takılıyor ve kahkahalarım

boğazımda düğümleniyor. Bu, geçmişinin mavi gökyüzündeki bir bulut gibi gerçekliğine düşürdüğü gölge ve bugünlerde bir gün, oğluna yaşattığı bokun bedelini babasına ödeteceğim. Yemin ederim, hayatı için yalvartacağım onu.

Bizi ücra bir köye götürürken COLE ŞAŞKIN BAKIYOR. Burası "gözünü kırparsan kaçırırsın" türünden bir kasaba. Babam bir keresinde birine bir şey bırakmak için bizi buraya getirmişti ve o zamandan beri buraya geliyorum.

Dört arabanın sığabileceği büyüklükte küçük bir otoparka yanaşıyorum ve araçtan iniyorum. Cole da iniyor ve sanki onu çalıların arasına sürükleyip boğmamı bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Neredeyiz lan biz?"

"Göreceksin," diyorum, kayalıklardaki bir açıklığa doğru yürürken. Kumlu patika tabanlarımızın altında çıtırdıyor ve ılık bir esinti sol tarafımızdaki denizden saçlarımızı karıştırıyor. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup onun eline uzanmamak için kendimi zor tutarken bir martı çığlık atıyor.

Kayalıklar yarılıyor ve ayaklarımızın altındaki küçük kayalar yumuşak kuma dönüşüyor. Bu köyün gizli mücevheri olan sahile adım atıyoruz. Çok az insan burayı biliyor.

İlerlerken, kuru bir kum noktası seçerken güneş tişörtümün üzerinden omuzlarımı ısıtıyor. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp oturuyorum.

Cole yanımda durdu ve ona bakarken yüzümü güneşten korudum. "Bana katıl."

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor ve dalgalara bakıyor. Kalbimin daha sert attığını hissederken rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırıyor. Elini uzatıp dikkatini tekrar kendime çekiyorum. "Lütfen."

Kendini alçaltıyor ve bir martının rüzgârda süzülüşünü izlerken sessizce oturuyoruz.

"Yatağının altındaki boşluk senin güvenli yerin," diyorum ve Cole bana bakıyor. Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum. "Burası benim."

Kollarımı dizlerime dayayarak gözlerimin yaklaşan bir dalganın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Dalga, Cole söz konusu olduğunda tıpkı benim duygularım gibi güçleniyor ve hem korkutucu hem de heyecan verici bir vahşilikle kıyıya çarpıyor. "Babamla tanıştın," diye cevap veriyorum, dalgalar denize doğru çekilirken beyaz deniz köpüğüne bakarak. "Baban ikinizi de istismar ederken, benim babam..."

Kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemeden dalıp gidiyorum. Şakağımı kaşıyarak tekrar deniyorum. "Babam soğuk biri. Annene bakıyor, onu tatillere götürüyor ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyor. Öte yandan, konu annenin duygusal ihtiyaçlarına gelince, hiçbir şeyden haberi yok. Sen onun oğlusun, sahip olduğu en değerli varlıksın ve o seninle denemiyor bile. Bu duygusal istismar Cole."

Cole sözümü kesmeden dinliyor ve kelimelerimde tökezlememe izin vermesini takdir ediyorum.

"Senden hoşlanıyorum Cole. Siktir, sana aşık oluyorum." Elini uzatıp parmaklarını sıkıyorum. "Bunu bizim için istiyorum, ama babamın kanını paylaşıyorum ve belki de-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Cole beni öpüyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor. "Kapa çeneni," diye fısıldıyor ve alt dudağımı ısırıyor. "Sen baban değilsin."

"Ve sen de senin değilsin," diye hatırlatıyorum, uzaklaşmasını ve gözlerini benimkilerin arasında gezdirmesini sağlıyorum.

"Bunların hepsi benim için çok yeni." Kumu toplarken parmaklarımın arasından aktığını hissediyorum. "En uzun süre boyunca hissetmekten aciz olduğumu düşündüm. Bununla bir sorunum yoktu."

"Ne diyorsun sen?"

Bir dalga daha kıyıya çarpıyor.

"Bazı şeyler yaptım... Öğrendiğinizde bana şimdi baktığınız gibi bakmayabilirsiniz."

"Ne yaptın sen?"

Ona ilaç verdiğim ve kız arkadaşı bana sakso çekerken Mia'yı becerirken onu kaydettiğim zamanı anlatmalıyım, çünkü kafasında tutacak şantaj malzemesi istiyordum. Ayrıca onun maskeli adam olduğunu bildiğimi ve istediğim tek kişinin o olduğunu da söylemeliyim.

Söylemem *gereken* çok şey var.

Ama yapmıyorum çünkü onu kaybetmekten korkuyorum. Bu beni ne kadar bencil yaparsa yapsın, onu karanlıkta tutmayı tercih ediyorum. Ama belki de bir kez olsun bencil olmayı hak ediyorum. Her zaman babamın benden yüksek beklentilerini karşıladım ve bazen -hayır, çoğu zaman- beni başka biri olmaya zorladı.

Babam üst düzey bir aileden bir kız arkadaş edinmemi istedi, ben de Mia'yı eve getirdim.

Babam futbol oynamamı istedi, ben de takıma katıldım.

Babam onun izinden gitmemi istedi, ben de işletme bölümünü seçtim.

Babam atlamamı istediğinde, ne kadar yükseğe atlayacağımı sorardım.

İstediklerini yaptığım sürece, yanımdan geçerken sırtımı sıvazlardı. Eğer sözünü dinlemezsem, bana soğuk davranırdı.

Cole'un sorusuna cevap vermek yerine en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Ayağa kalkıp tişörtümü başımın arkasına çekmeden önce göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle onun dikkatini dağıtıyorum.

Ona doğru fırlattığımda Cole havada yakalıyor. "Ne yapıyorsun?"

Kemerimi çözüp fermuarımı indiriyorum. Cole'un gözleri açılıyor ve sahili taramak için başını çeviriyor.

"Burada kimse yok," diyorum kot pantolonumu çıkararak. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Yüzmeye gidiyorum."

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben başparmağımı boxer'ıma sıkıştırınca kapatıyor. Aletim serbest kalıyor ve birinin kayalıklardaki açıklıktan yürüyerek gelebileceği bilgisi kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Gördüğün şey hoşuna gitti *mi prenses?"*

Gözleri yüzüme dikiliyor ve hırlayarak beni güldürüyor. Boxerımı tekmeliyorum, aletimi avuçluyorum ve kara kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Suya ilk giren oral seks kazanır."

"Hey!" diye bağırıyor, ben suya doğru koşarken ayağa fırlıyor. "Seni lanet olası hilekar, hala giyinikim."

"Kötü şans, *prenses."*

Kumları tekmeleyerek tam soğuk suya girmek üzereydim ki Cole kıyafetlerini ıslatmayı umursamadan giyinik bir şekilde yanımdan geçip gitti. Ben ayak bileğimin derinliğinde patinaj yaparak dururken o dalgaların içine dalıyor. Başını kaldırıp su tükürüyor ve ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Ne bekliyorsun prenses?" diye sesleniyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Görünüşe göre bana bir oral seks borçlusun."

Kahkahalar göğsümde gürlerken kaşlarımı kaldırıyorum. Eğer mutluluk böyle bir şeyse, daha fazlasını istiyorum. Cole parmağını bana doğru kıvırıyor. "Buraya gel."

Suya dalarken, gözlerindeki kararan bakışların beni ileri çağırmasına izin veriyorum, bir noktada yalanlarımın yüzüme patlayacağını çok iyi biliyorum. Sırlar sadece bulanık sularda gömülü kalabilir

Ama o benim için b i ç i l m i ş kaftan gibi sırıtırken sirenin çağrısına kim karşı koyabilir ki?

CHAPTER 27
COLE

Blaise göğsümde uyuyor, bacakları benimkilere dolanmış. Dudaklarından yumuşak, yavaş nefesler dökülüyor ve saçları her yöne gidiyor.

Dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve ben ona ne yaptığını bile soramadan, hala giyinik bir şekilde yorganımın altına kayarak beni uyandırdı ve sızdı. Sanki yan yana uyumak normal bir şeymiş gibi.

Bunu sevdim.

Bundan hoşlanmamalıyım.

Çünkü ailelerimiz evli. Ve öğrendiklerinde -eğer öğrenirlerse- ortalık karışacak. Suçu ben üstleneceğim. Onu manipüle ettim, benimle yatmaya zorladım. Kendimi ona zorla kabul ettirdim. Onu koruması gereken ağabey, bunu yaparken aynı zamanda onu ormanda kovalamayı ve boyun eğmesini sağlamayı tercih etti...

Parmaklarımı terli saçlarında gezdirirken kolları vücuduma sarılıyor. Onun kokusu beni yerimde tutuyor. Onu bana karşı, etrafımda hissetmek, kalkıp işemeyi reddetmeme ya da tekrar kahvaltı yapmaya karar vermeme neden oluyor.

Onunla tanışmadan önceki hayatımla ilgili küçük detayları anlattım. Ona büyüdüğüm boktan evi bile gösterdim ve o yüzünü buruşturmadı, yargılamadı ya da benden kaçmadı. Beni güvenli yerine götürdü, denizde öptü ve sonra güneş karanlığa gömülene kadar sahilde kaldık.

Annemden gelen bir sürü cevapsız aramayla geri döndüm, bana birkaç gün daha otelde kalacaklarını ve odamı topladığımdan, çamaşırlarımı yıkadığımdan, Allie'yle işleri yoluna koyduğumdan -ki kesinlikle koymayacağım- ve Blaise'in koleje ve antrenmana zamanında gittiğinden emin olmamı söylüyorlardı.

Sanırım sadece 20 yaşında olduğumu unutuyor.

Sanki on sekiz yaşında değilmiş ve kollarımda uyanmıyormuş gibi.

Başını biraz kaldırıp bana göz kırpıyor, sonra inliyor ve başını tekrar göğsüme gömüyor. "Bana böyle bakman için daha çok erken."

Homurdanıyorum. "Saat öğleden sonra bir."

Tekrar inliyor. Sonra tekrar uykuya dalıyor.

Uyandığımda Blaise'in iri ve kaslı vücudunun altında sıkışıp kalana kadar tekrar uykuya daldığımı fark etmiyorum. Kalçası benimkinin arasında, göğüs göğüse, yüzü boğazıma dayanmış.

Banyoya gidebilmek için altından kaymaya çalıştığımda beni sıkıca sarıyor. Başını sallayarak boynumun yan tarafını öpüyor. "Kımıldama."

"Üstüne işememe saniyeler kaldı. Eğer bu senin bir sapkınlığın değilse, o zaman beni bırakmanı şiddetle tavsiye ederim."

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Doğruca yatağa gel."

Yatağın kenarına oturana kadar onun altından kayarak nefes alıyorum, serinlemeye ihtiyacım var. Oda cehennem gibi sıcak ve ona yapışık olmak beni bir fırın gibi hissettiriyor.

Tuvaletimi yapıp duşu açtığımda kafamı dışarı uzattığımda Blaise'in sadece boxer'ıyla yatak başlığına yaslanmış, telefonunu kontrol ettiğini görüyorum. Kaşları birbirine çarpıyor ve acaba Mia mı diye merak ediyorum.

Bana Blaise'i de sevdiğini söyledi. Ona geri dönmeye çalışacak mı?
Onun kalbine tekrar girebilecek mi?

Sanki yanlış bir şey yapmış gibi. O ve Blaise, sihirli bir şekilde bana karşı garip bir hayranlık duymadan önce birlikte iyiydiler, Blaise onu arkadan götürürken ağzını sikerek daha da kötüleştirdim.

Duş alırken düşüncelerimi uzak tutuyorum, banyodan havluyla çıktığımda Blaise'in hâlâ telefonuna baktığını görüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Telefonunu hızla kapatıyor ve bana bakıyor. "Evet. Sadece bazı çocuklar bu gece tekrar dışarı çıkmak istiyor. Meşgul olduğumu söyledim."

Bir adım öne çıktım. "Meşgul müsün?"

"Olabilirim," diyor sessizce. "Planların nedir?"

Omuz silkiyorum, boxer ve eşofman almak için şifonyere doğru ilerliyorum. Havluyu bırakarak ona kıçımı gösteriyorum ve sonra onu kıyafetlerimin içine gizliyorum. Gözlerini indirdiğini görmek için dönüyorum.

"Beni kesmeyi bırak."

Alay eder ve başını sallar, yataktan kayar ve bir süre öylece durur. Elini saçlarında gezdirdikten sonra yatakla kapı arasına bir göz atıyor. "Ben daha iyi..." Yutkunuyor, bana bakıyor. "Duş alıp giyineceğim."

Bir kez başımı salladım ve kıçının altında ateş yanmış gibi odadan çıktı.

Gergin Blaise içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Onu telaşlı, endişeli, kıpır kıpır ve bir sonraki adımlarından emin değilken görmek bana en iyi şekilde keyif veriyor.

Tamamen giyinip aşağıya indiğimde ortalığı temizliyor ve bulaşık makinesini dolduruyorum. Islak çamaşırları kurutucuya aktarıyorum ve elektrik süpürgesini alıyorum. Annem evi onarmak için birkaç işçi çağırdı ve ne kadar temizlese de, sıvadan kalan talaş ve pullar hala ortalıkta duruyor. Çoğunu toplamaya çalışıyorum, sonunda terlemekten gömleğimi çıkarıyorum.

Süpürgeyi kapatıp kanepeye uzandım. Annem bunu her gün nasıl yapıyor? İki saat oldu ve sanki haftalarca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Blaise aşağıya iniyor, yeni yıkanmış, kot pantolon ve kazak giymiş. Dağınık saçlarını düzeltmiş ve kazağının altına giydiği tişört ona verdiğim morluğu neredeyse kapatıyor. Neredeyse.

Önümdeki kanepeye çökerken sanat eserime sırıtıyorum.

"Arkadaşlarıma onlarla sekizde buluşacağımı söyledim. Uzun zaman oldu."

Ona bakarken, cevap verme lütfunda bulunmuyorum. Arkadaşlarını görmek istiyorsa bana açıklama yapma ihtiyacı hissetmemeli. Ben de aynısını yapacağım. Nasıl olsa hepsiyle Jackson ve şu anda içinde bulunduğum durum hakkında konuşmam gerekiyor. Samson ve Keith her zamanki gibi benimle konuşuyor, bazı sporcular bana Jackson'ın söylediği şeylerin capslerini ya da ekran görüntülerini gönderiyor, bu yüzden beni ve Blaise'i Keith'in evinden çıkarmak için camı kırdığım için bana karşı bir husumet olmadığını biliyorum.

Ona arkadaşlarına bizden bahsedip bahsetmeyeceğini sormak istiyorum. Takıldığımızı mı? Nasıl gittiğini görmek için? Aile bağlarımıza rağmen çizgiyi nereye kadar aşabileceğimizi mi test ediyoruz?

O benim erkek arkadaşım mı? Sikiş oyuncağım mı?

"Bir sorum var," diyorum ve güzel yüzündeki tüm rengin akıp gittiğini görüyorum. Omurgasını dikleştiriyor, dizlerini tutuyor ve devam etmemi bekliyor.

"Babam kaç kere aradı?"

Dudağını çiğniyor ve bakışlarını kaçırıyor, kendi kendine düşünüyor. Belki bir yalan uyduracak ya da dürüst olacak. Kim bilir. Ama sessizliği sağır edici.

"Anlat bana, Blaise," diyorum. "Bilmeyi hak

ediyorum." "Sadece seninle konuşmak istedi."

Başımı eğiyorum. "Hepsi bu kadar mı? Başka bir şey söylemedi mi?"

"Ne beni ne de babamı pek sevmez," diye yanıtlıyor. "Sanırım onu daha da kızdırdım ama sana yaklaşmasını istemedim. Eğer sana tekrar zarar verirse, kendimi parmaklıklar ardında bulabilirdim."

"Beni korumana ihtiyacım yok."

"Biliyorum. Bu yapmayacağım anlamına gelmez."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru otururken burun deliklerim genişliyor ve çenem titriyor. "İlerlerken sakın kendini onun ateş hattına sokmaya kalkma. Onu durdurmaya çalışırsan senin için gelir. Onunla ben ilgilenirim. Zaten sadece konuşuyor."

Zihniyetimdeki görünmez yaralar yalancı olduğumu haykırıyor. Cildimdeki fiziksel hasar yakıyor. O sadece konuşmuyor. Yumrukları, sözleri ve etrafındaki herkesi nasıl incittiğine gülmesi var. Hâlâ annemin saçından tutup onu duvara çarpışını görebiliyorum. Uyanıp hiçbir şey olmamış gibi davranana kadar saatlerce yanında nasıl yattığımı da.

Bacağımı kesen bıçağın keskinliğini hissedebiliyorum. Nasıl kas ya da sinir hasarı almadığım bir mucize.

Blaise başıyla onaylıyor ama söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediğini biliyorum. Yemin ederim, eğer babam onu incitirse, kendimi kaybederim ve hem onu hem de Jackson'ı öldürürüm.

"Ben şimdi çıkıyorum," diyor ama kımıldamıyor.

"Tamam."

Gözleri odada geziniyor, bana dönüyor, sonra kıpırdayan ellerine bakıyor.

Gülümsememeye çalışıyorum ama dudağımı ısırarak bunu bastırmak zorunda kalıyorum. Ben koltuktan kalkıp bacaklarının arasına gelene kadar dizlerimin üzerinde sürünürken o hareketsiz kalıyor. Çenesinden tutup kendime doğru çekiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

"Uslu dur," diyorum dudaklarını dişlerimin arasına alıp, o derin derin inlerken emerken. Onu bırakıp ayağa kalkıyorum, ereksiyonumu gizlemek için elimi eşofmanımın altına sokarak kendimi ayarlıyorum. Göz bebekleri büyüyerek bana bakarken biraz nefessiz kaldı. Çok ateşli ve lezzetli. Onu daha önce hiç düşünmediğim şekilde istiyorum.

Sırıtarak geri çekiliyorum ve süpürgeyi alıp temizlik dolabına götürüyorum, ancak birkaç dakika sonra ön kapının kapandığını duyuyorum.

CHAPTER 28
ÇOLE

Samson kaldırımda yürürken daha önce hiç duymadığım bir melodiyi ıslıkla çalıyor. Keith ve takımdan birkaç kişi daha burada. Birkaç bara gittik, sadece ikisine sahte kimliklerimizle girebildik.

Keith sarhoş çünkü iki kadehte nasıl duracağını bilmiyor. Sanırım barın arkasındaki adam ona daha fazla servis yapmayacağını söylemeden önce bir şişe tekila içti. Gerçi Samson'ın yaşı tutuyor - bizim için bara giden o.

Blaise'den haber alamadığım için huzursuz hissederek telefonumu kontrol ediyorum. Sosyal medyada, grubumu gitmeleri için kandırmış olabileceğim ya da olmayabileceğim, caddenin hemen aşağısındaki bir bar olan Shingles'taki fotoğraflarda etiketlenmiş.

Grup fotoğrafı için gülümserken arkadaşı kolunu omuzlarına atmış.

"Rüya Takım" olarak etiketlenmiş ve bu beni o kadar rahatsız ediyor ki arkadaşlarından gelen diğer gönderileri gizlemek için ayarları değiştiriyorum. Küçücük ama umurumda değil. Arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde oturup onlarla konuşabiliyor ama bana ne yaptığımı ya da onu özleyip özlemediğimi sormak için bir saniyesini bile ayıramıyor mu?

Dışarıda olduğumu bile bilmiyor.

Bara vardığımızda dışarıda duruyorum ve ayağımı duvara bastırarak bir sigara yakıyorum. Keith etrafını kontrol etmeden önce duraksıyor ve o da bir tane yakıyor.

"Neden yarım yamalak davranıyorsun?"

"Yeni kız arkadaşıma sigarayı bırakacağımı söyledim." "Şehir dışında olduğunu sanıyordum?"

"Öyle," diye cevap veriyor, her çekiş arasında tekrar etrafımızı kontrol ederek. "Ama ailesi ya da arkadaşları beni yakalayabilir."

Kıkırdıyorum ve içime çekiyorum, ciğerlerimi zehirli dumanla doldururken telefonumu tekrar çıkarıyorum ve kalbimin hızlanmasına neden olan yeni bir mesaj görüyorum.

Blaise: Arkadaşların burada.

Vay, vay, vay. Var olduğumu hatırlıyor. Dumanı dudaklarımın arasına alıp bir cevap yazıyorum ama sonra duraklıyorum. Mesajın alınmasının üzerinden tam bir dakika bile geçmemişti. Hemen cevap verirsem çaresiz mi görüneceğim?

Telefonumu yerine koyarken Keith'in yeni kız arkadaşından ve kırık cam yüzünden ailesinin onu neredeyse nasıl dövdüğünden bahsetmesini dinliyorum. Birkaç gün önce ödemeyi teklif ettim ama reddetti ve evde oyun kuran ve herkesi içeri kilitleyen kendisi olduğu için bunun kendi hatası olduğunu söyledi. Jackson'ın silahı olduğunu ya da Allie'yi becerdiğini bilmiyordu.

Umursadığımdan değil. Allie zihnimde silik bir anıdan başka bir şeye dönüşmedi. Sürekli aldatan, beni hiç mutlu etmeyen eski sevgilim ve onu düşündükçe, beni her gün manipüle edebileceğini düşündüğü için o sürtükten nefret ediyorum.

Ondan gerçekten hoşlandığımı düşünsene?

Keith beni içeri kadar takip ediyor ve ben de Blaise'i aramamaya çalışıyorum. Dans pistinin hemen önünde, barın solundaki bir masada oturduğunu biliyorum. Başının üstünde bir Elvis posteri var ve o moronun yanında.

Bara ulaşıyorum ve Samson hepimize içki ısmarlarken, adamlardan biri bize kendi kabinimizi buluyor. Müzik çok yüksek değil, bu yüzden Tiago'nun konuştuğunu duyabiliyorum. Sesi takip ediyorum ve bakışlarım barın diğer tarafından bana bakan yeşil bir bakışla çarpışıyor.

Blaise ve arkadaşları da sahte içki siparişi vermiş olmalılar, ama o bana bakarken dudakları kıpırdıyor ve garsonla konuşuyor.

Uzun bir süre burada kapana kısıldım. Sanki itme gücü olmayan bir alt uzaya giriyorum. Beni izliyor, gözlerinde açlık, sahiplenici ve içimden onu boğazından yakalayıp bara yapıştırmak ve herkesin önünde ona sahip çıkmak geliyor.

Buradaki herkesin onun benim olduğunu bildiğinden emin olmak için.

Biri bana omuz verdi. "Hey, dostum. Küçük kardeşine hırlamayı bırak ve gel otur."

Keith, Blaise'in arkadaşlarından biri tarafından çağrılınca sıkıntım kısa sürdü - yanlış hatırlamıyorsam aynı çalışma grubundalardı. Bizi yanlarına oturmaya davet ediyorlar ve biz yaklaşırken Blaise karşı yönden onun standına doğru yürüyor. Yakınlaştıkça kalbim güçlü bir şekilde çarpıyor. Bana yakın olduğu için bu kadar sinirlenmem aptalca. Daha yakın. Daha yakın. Lanet olası daha yakın.

Yanına vardığımda o da kabine giriyor, arkadaşı da yanına oturuyor, ama ben biramı masaya koyup çenemi yana yatırıyorum. "Çekil."

Blaise onun yanına gider. Arkadaşı gözlerini kısıyor. "Ben mi?" Başımı eğiyorum. "Sana bakıyorum. Çekil."

Bir kıkırdama ve küçümseyen bir bakışla kelimelerini bulan adam şaşkın görünüyor. "Affedersiniz?"

"Çekil lan."

Arkadaşlarım sessiz, muhtemelen neler olduğunu merak ediyorlar.

Tereddütle kokteylini alıp dışarı kayıyor ve ben onun yerine geçerken bana garip bir bakış atıyor. Kalçam Blaise'inkine yapışıyor ve kanım damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyor. Adrenalin o kadar hızlı pompalanıyor ki kulaklarımda kükrediğini duyabiliyorum. Gözlerim seğiriyor ve Blaise'in dudaklarını kulağımda hissettiğimde duraklıyorum. "Neyin var?"

Başımı sallıyorum ve şişenin yarısını yutarak bir içki alıyorum. Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Herkes oturmuş sohbet ediyor, müzik dinliyor ya da flört ediyor, ben ise kafayı buluyorum.

"Cole," diye fısıldıyor, masanın altından gizlice kalçamı tutuyor - kimse göremiyor, çünkü ben onun küçük sırrıyım. Kimsenin bizi bilmesini istemiyor, yoksa beni gördüğünde gülümser, beni öper ya da başka bir romantik şey yapardı.

Göğsümdeki acıyla nefesimi tutuyorum. Yanıyor. Her şey yanıyor, özellikle de biramdan beş yudum daha alıp şişeyi bitirdiğimde.

"Jackson herhangi birinizi aradı mı?" Samson soruyor ve ciğerlerimi doldurabilecek kadar dikkatimi çekiyor. "Göt herif son zamanlarda çok sessiz. Senin evindeki o karmaşadan beri."

Keith omuz silkiyor. "Ona hasarları ödemesini söyledim. Sik kafalı evi dağıttı ve yemek masamın üzerine döl bıraktı, Blaise'e yaptığı onca şeyden bahsetmiyorum bile." Ona bakıyor. "Özür dilerim dostum. Planımız bu değildi. Sadece hepimizin takılmasını istedik. Senin de arkadaşlarını getireceğini düşündük."

"Bize sormadı bile!" diyor biri. "Son birkaç haftadır varlığımızdan haberdar olamayacak kadar Mia ile meşguldü."

Gözlerim ona kayıyor. "Ondan ayrıldığını bilmiyorlar mı?" "Sen *ne*?"

diye karşılık veriyor tüm arkadaşları aynı anda.

Blaise omuz silkiyor ve birasından bir yudum alıyor. "Çok büyük bir şey değil."

"Mia ve Blaise, destansı aşıklar olacaklar. Cidden buna inanmamızı mı istiyorsun?"

Gözüm yine seğiriyor ve dişlerimi sıkıp Blaise'in hâlâ kalçamda duran eline bakıyorum. Çok sert sıkıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor ama ben onun yerine ellerimi yumrukluyorum ve onlar birlikte ne kadar iyi olduklarından bahsederken kendimi kaybetmemiş gibi yapıyorum.

"Peki ya sen ve Allie?" Samson bana sordu. "İkinizin işi bitti mi?"

"Evet," diye sertçe cevap veriyorum, sakin kalmaya çalışarak.

"Ne oldu orada? Sonunda onun seni aldattığını kabul ettin ve daha iyisini hak ettiğini mi gördün?"

Başımı sallıyorum ve kelimeler düşünmeme gerek kalmadan ağzımdan dökülüyor. "Ondan ayrıldım çünkü kızlardan hoşlanmıyorum."

Hepsi durdu ve bana baktı.

Neden büyük bir şeymiş gibi davranıyorlar?

"Eşcinsel olmamla ilgili bir sorun mu var?"

Hepsi başını sallar ve Samson kadeh kaldırmadan önce Cheshire Kedisi gibi sırıtır. "Cole'un dolaptan çıkmasına!"

Nedense gülümsüyorum, ne kadar mutlu olduğunu görünce kıkırdıyorum. İçime bir şey yerleşiyor ve Blaise'in elini masanın altından almak yerine, arkasına atıp kabinin üzerine koyuyorum. Bu pozisyon beni ona doğru bastırıyor ve hepsinin noktaları birleştirmesini izliyorum.

Blaise bir heykel gibi hareketsiz, tek fark nefes alış verişinin ağırlaşması ve burun deliklerini zorlaması. Parmakları kalçama daha fazla bastırıyor ve onun endişesinden heyecanlandığımı hissedebiliyorum.

"Siz ikiniz?" Blaise'in arkadaşı söylüyor. "Siz ikiniz... birlikte misiniz?" Blaise birasını alır ve fondip yapar. "Bu bir sorun mu?"

"Vay canına," diye ağzından kaçırır Keith. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Yalan söylemeyeceğim. Vay canına. Senin yaşın küçük değil mi?" diyor Blaise'e.

Kaşlarımı çattım. "On dokuz yaşına girmek üzere, seni pislik. Ben yirmi yaşındayım." Samson sırıtıyor. "Annenle baban çıldıracak."

Blaise yanımda kaskatı kesiliyor, ama kolumu omzuna atıp sıkıyorum ve kalçamı onunkine bastırıyorum. Onu resmen sahipleniyorum. Artık buradaki herkes benim ona, onun da bana sahip olduğunu biliyor. Bu beni neden bu kadar sersemletiyor?

Bir bira daha sipariş ediyorum ve iki saat sonra hepimiz Tiago'nun masanın üzerinde dans edişine gülüyoruz, etrafımızdakiler de onu alkışlıyor. Keith telefonla konuşuyor, diğer çocuklar ya birileriyle flört ediyor ya da sarhoş olup dans ediyor ve Blaise ile ben hâlâ kabinde oturuyoruz.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldıyor kulağıma. "Seninle yalnız kalmak istiyorum." Hay sikeyim. Sözleri taşaklarımı karıncalandırıyor ve ona dönüp sırıtıyorum.

"Umutsuzluğa mı kapılıyorsun?"

"Evet dersem gidebilir miyiz?"

"Bir içki daha," diyorum, burnum onunkine çarpıyor, herkesin içinde, herkesin görebileceği bir yerde. Gözleri ağzıma kayıyor ve aradaki mesafeyi kapatıp onu usulca, çıldırtacak kadar kısa bir süre öpüyorum, sonra kendimi geri çekip daha fazla içki almak için kabinin arkasına atlıyorum.

BLAISE arkamdan kapanır kapanmaz beni kapıya çarpıyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi ağzımı yalayıp yutuyor, emiyor, öpüyor, gömleğimi çıkarıyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Başımın arkasındaki telleri yumrukluyor ve vücutlarımızı birbirine bastırıyor, dilini benimkine doğru kaydırıyor ve kalın sikini benimkine sürtüyor.

Lanet olsun. Beni öldürüyor. Kazağını çıkarmaya çalışıyorum ama ellerimi duvara sabitliyor ve beni havasız bırakırken bir yandan da boğazımı sıkıyor.

Beni boğazımdan tutup ön kapıdan uzaklaştırırken, masanın üstüne çarptığımızda neredeyse annemin en sevdiği vazoyu kırıyorduk. Blaise beni giriş yolu boyunca sürüklüyor, her şeyi talep ederken ağzımı yalayıp yutmayı bırakmıyor. Kot pantolonumun düğmelerini açıp elini aşağı indirerek sikimi avuçlamadan önce merdivenleri ancak yarılayabiliyoruz.

Derin bir inilti çıkarıyorum ve o beni okşarken başımı tekrar merdivene bırakıyorum. Ucunu sıkıyor ve büküyor, beni insani olarak mümkün olandan daha da sertleştiriyor.

"Seni becermek istiyorum," diyor ağzıma karşı, dilini benimkine doğru kaydırıyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp acı verici bir şekilde yerine oturana kadar geri çekiyor. Bakır ağzımı dolduruyor ve onu daha sert öpüyorum. Sanki durursam ölecekmişim gibi.

Blaise ağzımdan çekilip bedenlerimizin arasına bakıyor ve eliyle beni nasıl siktiğini izliyor. Ucundaki prekum boncukları daha fazlası için yalvarıyor.

"Benim odam mı senin odan mı?"

"Seninki daha yakın," diyorum, o daha hızlı okşarken nefes nefese. "Siktir, Blaise.

Beni boşaltacaksın."

Gitmesine izin verdi ve ben o sik kafalıyı öldürmek istedim.

Beni ayağa kaldırıp yatak odasına sürüklerken tek söylediği "Henüz değil" oluyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve beni itiyor, ben yatağa düşerken vücudumun tüm kontrolünü eline alıyor. Parmaklarını hem kot pantolonumun hem de boxer'ımın bel bandına sokarak, sikimi serbest bırakmak için onları bacaklarımdan aşağı kaydırıyor.

Beni ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Gözleri, açlıktan ölmek üzere olan bakışları, pantolonunun ne kadar inip kalktığını, üzerime eğilip dilimi emerken beni öpüşünü ve aynı anda çıplak sikime sürtünmesini.

Blaise ağzımı bırakıyor, dişleriyle ısırırken çenem boyunca öpüyor. İçime hücum eden his beni onun altında kıvrandırıyor. Neden hâlâ tamamen giyinik?

Boğazımın kenarındaki deriyi emerek beni işaretlerken inliyorum - onun iddiası. Sonra daha da aşağıya, köprücük kemiğime öpücükler konduruyor, elleri aletim dışında her yerde, bir yandan da kabaran göğsümü öpüyor.

Dili meme ucumun etrafında dolanırken gözleri yukarı kayıyor ve lanet olsun, nefesimi tutuyorum ve ne kadar iyi hissettirdiğiyle taşaklarımın içindeki katı çarpmayı hissediyorum. Dişleriyle yakalıyor ve bacaklarımın arasında nabız atıyor, omurgam bükülüyor ve o emerken, yalarken, ısırırken ve kör tırnaklarını yan tarafımdan kazırken göğsümü ağzına doğru daha fazla eğmeme neden oluyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

Tenime karşı sırıtarak, kaburgalarımı, kalçalarımı emene kadar aşağı iniyor, iki eliyle sikimi kavrayıp pompalarken her bir kasımı geriyor ve ne kadar sızıntı yaptığıma bakıyor.

"Yatağımı mahvediyorsun Cole," diyor, dilini aletimin alt tarafında gezdirirken gözleri benimkilerde, ucumun hassas bölgesinden kaçıyor.

"Eğer şimdi sikimi yalamazsan, kıçını tekmelerim."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Burada kontrolün kimde olduğunu unutmuş görünüyorsun."

Blaise beni o kadar kolay çeviriyor ki, kıçımın yanaklarını avuçlayıp açarken yeni pozisyonumu zar zor fark ediyorum ve ıslak bir şey

ve sıcak dar deliğime dokunuyor, yüzümü yastığına bastırıp inliyorum.

"Kıçının yenmesine bayılıyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Dilini sokabildiği kadar sokuyor ve ben de yüzüne doğru geri itiyorum, o beni diliyle sikerken ben de sikimi çarşafına doğru itiyorum. Çok iyi hissettiriyor. Devam ederse yakında patlayacağım.

"Siktir," diye inliyorum, çünkü şu anda kelime dağarcığımda kalan tek kelime bu gibi görünüyor. Blaise yanaklarımı daha da açıp canımı acıtacak kadar sert tokatlar atarken yastığa tekrar tekrar mırıldanıyorum, ama dilinin etrafında kenetleniyorum, tamamen durup beni döndürmeden önce neredeyse serbest kalıyorum. Nefes nefese yataktan kalkıyor, kazağını ve gömleğini çıkarıp çırılçıplak soyunurken aleti neredeyse kırılacak gibi oluyor.

"Çekmecede," diyor, başıyla yanımı işaret ederek. "Kayganlaştırıcı. Al onu."

Dediğini yapıyorum, açılmamış olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Tekrar üstüme tırmanıyor, kollarını düz tutuyor, böylece ıslak, soğuk sıvı çıkana kadar birkaç kez pompalamamı izleyebiliyor.

Blaise parmaklarını onunla kaplıyor ve ben de aynısını yapıyorum, sanki ikimizin de neye ihtiyacı olduğunu biliyormuşuz gibi. Doldurulmak. Becerilmek. Aletlerimizi birbirine sürtmek için. Ağzı benimkine çarpıyor, altıma uzanıp yapışkan parmaklarını arka deliğime bastırırken sikimin içine giriyor. Ben de aynısını yapıyorum, bir elimle onu yayarken diğer elimle bana ihtiyaç duyduğu yere konumlanıyorum.

Parmaklarımızı ve siklerimizi birlikte itiyoruz ve Blaise ağzıma küfredip beni daha sert öpüyor. Yatak odasında duyulabilen tek şey inlemelerimiz, parmaklarımızın ıslak, kaygan sesleri ve Blaise'in pantolonunu indirip sikini benimkine daha hızlı sürtmesi.

Onun dölleri her yerde, benimkiler de öyle. Birbirine karışmış. Parmakları daha derine indikçe taşaklarım serbest kalmak için ağrıyor, ama daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yap," diyorum.

Blaise donakalır. "Ne?"

"Beni becermeni istiyorum, Blaise. Yap hadi. Sadece yap şunu."

Tereddütle parmaklarını kıçımdan çıkarıyor ve bana bakmak için kollarını düzeltiyor. "Emin misin?"

Umutsuzca başımı sallayarak sikimi onunkine doğru hareket ettiriyorum, parmaklarım kayıyor ve kalçalarını kavrıyor. Ağzını kovalıyorum ve onu öpüyorum. "Yap şunu."

Blaise yüzüme bakarken nabzı bana karşı atıyor, sonra beni ters çevirecek kadar uzaklaşıyor. "Eğer acırsa, dururum. Sakın bana izin vermeye cüret etme.

"Eğer sana zarar veriyorsa bunu yap."

Bütün bu sözleri söylerken bir yandan da kayganlaştırıcıyı fışkırtıyor ve bir kısmı sırtıma damlarken inliyorum. Her şeyim hassas ve acele etmezse ölebileceğimi düşünüyorum.

Üstüme uzanarak sikini kıç yanaklarımın arasına yerleştiriyor, eli yan tarafımdan göğsümün altına doğru kayıyor ve boğazımı sıkıyor. Başımı yukarı çekip beni öpecek kadar eğiyor, dili benimkiyle oynuyor. Yumuşak ve yavaş bir öpücük, kıçıma hafifçe bastırırken dikkatimi dağıtıyor.

Kalçaları hemen geri çekiliyor ve ucu dar deliğimi dürtecek şekilde pozisyon alıyor. Zonkluyor, sikim zonkluyor, taşaklarım zonkluyor, kalbim zonkluyor, beni derinden öpüyor ve içeri giriyor. Sıkılık ve yanma beni boğuyor ama o her santimde beni öpmeye devam ediyor.

"Rahatla," diye emrediyor bir santim daha içeri kayarken, yavaş yavaş itiyor, daha çok beni alıştırmak için kalçalarını titreştiriyor. Bu farklı bir şey. Biraz acıyor ama iyi geliyor. Dalgınca kalçalarımı onunla birlikte sallıyorum, onu daha derine zorluyorum. Ben ona doğru hareket ettikçe ve o hareketsiz kaldıkça nefesi kesiliyor ve duraklıyor, inliyor.

"Sik beni," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Nefret ettiğin gibi sik beni.
Ben."

Çenesi gerilir ve gözlerini açar. Yeşil gitmiş, yerini
Karanlığı. Sadece kafası girecek şekilde geri çekip derinlemesine soktuğunda nefesim kesiliyor. Göz kapakları tekrar kapanıyor ve bunu tekrar tekrar yaparken inliyor.

Beni boğazımdan kavrıyor, kulağımın altındaki hassas deriye dalıyor ve kıçımı sikerken ısırıp emiyor.

Parmakları sikimin etrafını sarıyor, beni okşuyor, ben ne kadar iyi hissettirdiğinden nefes almak için mücadele ederken itişleri daha sert, daha hızlı, daha düzensiz hale geliyor.

Derin bir şeye vurduğumda, içim havai fişekler gibi aydınlanıyor ve gözlerim yoğun bir hisle açılıyor, orgazmımla birlikte içim parçalanıyor.

"Blaise," diye inliyorum. "Siktir. Siktir, siktir, siktir."

O vurdukça ve vurmaya devam ettikçe çarşaflarının her tarafına döllerimi akıtıyorum. Yavaşlamıyor ya da bana gerçeklikle yeniden uyum sağlamam için bir saniye bile vermiyor; kontrolünü kaybediyor ve beni tamamen dört ayak üzerine çekiyor ve kalçalarımı tutuyor.

Her itiş sanki büyülü bir şeyin içine serbestçe düşüyormuşum gibi hissettiriyor. Her inlediğinde, taşaklarımda bir gümbürtü oluyor ve kendimi tekrar

Onu.

Eli yanağıma ve kıçımın derin tüneline çarptığında
Etrafında sıkılaşıyor, daha da sertleştiğini hissediyorum. Başımın arkasındaki saçları yumrukluyor ve beni kontrol etmek için kullanıyor, daha hızlı beceriyor, daha uzun süre itiyor, kıçımın yan tarafını tokatlıyor, sonra yumuşamayı reddeden horozumu yumrukluyor.

İtişinin ortasında durduğunda, siki içimde titreşirken en bağımlılık yapıcı sesi çıkarıyor ve beni çok iyi hissettiren spermiyle dolduruyor. Sanırım benden de daha fazla döl sızıyor, kalçamdan aşağı damlıyor.

Ü s t ü m e yığılıyor, ikimiz de n e f e s nefese kalıyoruz.
Çenemden tutarak beni kendisine bakmam için çevirdi. "İyi misin?"

Bir kez başımı sallıyorum ve o da alnımdan öpüyor - sırıtmamı engelleyeceğini hiç düşünmediğim bir şey ama işte buradayım. Onu tamamen öpüyorum, ağzımı usulca onunkinin üzerine koyuyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, siki yumuşayıp içimden çıkarken hâlâ düzgün nefes almaya çalışıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

Gülüyor ve yanımda sırt üstü yuvarlanıyor, göğsü yükselip alçalıyor.

Kapı çalınıyor ve derinden gelen bir ses beni sıçratıyor. Blaise beni yataktan itip gözden uzaklaştırıyor ve üzerine bir battaniye çekerek babasının kapıyı açmasını bekliyor.

"Blaise," diyor ve gözlerim açılıyor. "Aşağıda ne oldu?
Ev harabeye dönmüş durumda ve Cole'un kıyafetleri yerde."

"Hiçbir fikrim yok. Neden evdesin? Rachel bir süre daha uzakta kalacağını söyledi."

"Oh, orada kalıyor. Boşluğa ihtiyacı var."

Kaşlarım birbirine çarptı. Umursuyormuş gibi bile görünmüyor.

"Sen ve Rachel iyi misiniz?"

"Hayır, evlat. Ama sorun değil. Kardeşini bulup ona pisliğini temizlemesini söyler misin?"

Kapı kapanıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp Blaise'e bakıyorum. Döllerimi çarşafının üzerinde topluyor. "Ne dediyse o." Parmaklarını ağzına sokup beni tadıyor. "Pisliğini temizlemek ister misin?"

CHAPTER 29
BLAISE

Ön camdan karanlık sokağın sonundaki eve bakarken sırıtıyorum. Işıklar sönük ama Jackson'ın arabası garaj yolunda.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Ronnie, sinirime dokunarak. Adam her zaman gergin ve çatışmadan kaçınmak için büyük çaba sarf ediyor.

Öte yandan ben kaos yaratmayı severim. Kuşkusuz, benim yöntemlerim genellikle daha inceliklidir, ancak şimdi kızgınım ve bir noktaya değinmek istiyorum.

"Sakin ol," diye cevap veriyorum omzunu sıkarak. "Bu sadece dostça bir konuşma."

Tiago bir kahkaha atıyor ve Ronnie ikna olmamış görünüyor. Araçtan inip bagajı açmadan önce onlara en geniş gülümsememi gösteriyorum. Arabanın kapıları açılıp kapanıyor ve onlar bana katılırken Ronnie boğazından boğuk bir ses çıkarıyor. "'Dostça bir konuşma' dediğini sanıyordum."

Beyzbol sopasını ona uzattım ve sanki uzaylı bir yaşam formuymuş gibi baktı. Almak için hamle yapmıyor, ben de onun yerine Tiago'ya uzatıyorum. "Dediğim gibi..." Diğer iki yarasayı ve maskeleri almak için içeri uzanıyorum, sonra bagajı kapatıyorum. "Sadece dostça bir konuşma."

Ronnie sopayı gönülsüzce kabul ediyor ve ben de ona Çığlık maskesini fırlatıyorum. Zar zor havada yakalamayı başardı. Diğerini Tiago için uzatıyorum. "Jackson'a bir ders vermeye hazır mısın?"

"Nací preparado," diyor Tiago ve golf oynar gibi sopayla bir vuruş yapıyor. "Bu İspanyolca 'Hazır doğdum' demek.

Kıkırdayarak arka cebimden maskemi çıkarıp başıma geçiriyorum. Jackson sadece bir elektrik direği olan karanlık bir sokakta yaşıyor. Loş turuncu ışık bu kadar uzağa ulaşmıyor ama yine de saçlarımı gizlemek için kapüşonumu yukarı çekiyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyi.

"Hadi," diyorum ve omzumda duran sopayla yola koyuluyorum. İtiraf etmeliyim ki bu seçimimle kendimi belalı bir kanunsuz gibi hissediyorum.

silah ve maske. Bu düşünce beni güldürüyor.

Tiago hemen arkamda ve Ronnie bize yetişmek için koşuyor. "Ya ailesi evdeyse?"

"Değiller."

"Nereden biliyorsun?"

Maskenin arkasından gözlerimi deviriyorum. "Buraya körü körüne gelmedik, Ronnie. Önce biraz araştırma yaptım."

"Lanet olsun Ron," diyor Tiago, "oğlumuzla kaliteli zaman geçirmeyeli yıllar oldu." Kolunu boynuma doluyor ve beni boğuyor. "Bize aşık olduğunu söylemedi. Cole'un arkadaşları için bizi terk ettiğini düşündük." Beni bıraktığında onu yakalamaya çalıştım. Dans ederek yoldan çekiliyor ve arkasını dönüp geriye doğru yürümeden önce hızla ilerliyor. "Bu gece eğlenelim."

"Partiler eğlencelidir. Yurtdışındaki tatiller eğlencelidir. Bazıları şeker tadında, bazıları da hasta ve sümük gibi garip tatlarda olan tatlılar eğlencelidir. Eğlence kelimesinin tanımının insanları beyzbol sopalarıyla tehdit etmeyi kapsadığından şüpheliyim."

"Aslında," diye cevap veriyorum, sopamı ona doğrultarak, "bazıları için eğlencenin tanımı budur."

Tiago, "Birkaç kemik kırın, birkaç kafatası çatlatın," der ve Ronnie yavaşlayarak durur.

"Ona zarar vermiyoruz, değil mi? Lütfen bana incitmediğimizi söyle. Annem bunu öğrenirse beni öldürür."

Kolumu omzuna dolayarak onu itekliyorum. "Sakin ol. Fazla düşünüyorsun. Bu gece kimse ölmeyecek."

Eve yaklaştığımızda Ronnie nefesinin altında homurdanıyor. Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Üst kattaki yatak odasının penceresindeki lamba dışında ışıklar sönük. Jackson evde yalnız. Ailesi gece boyunca belirsiz bir amaç için para toplamak üzere bir hayır etkinliğinde.

Ön bahçeden geçerken ayakkabılarımız nemli çimenlerin üzerinde parlayan çiği rahatsız ediyor. Tiago posta kutusundaki bayrağı kaldırarak beni güldürüyor. Jackson'ın yepyeni siyah Jeep Wrangler'ı, onun gurur ve neşe kaynağı ve tam bir şov parçası olan sürücüde oturuyor.

Sopayı kaldırıp tüm gücümle parlak kaputun üzerine indiriyorum ve geride büyük bir çukur bırakıyorum. Farları parçalamadan önce "Tüh," diye kıkırdıyorum. Psikopatlaşmak çok eğlenceli ve tüm öfkeyi boşaltmak için harika bir yol. Terapistim -eğer bir tane olsaydı- onaylardı. Tiago gülüyor, sonra kaosa katılıyor.

Sopayı yolcu camlarına vururken her yerde camlar patlıyor. Arka lambaları sökmek için aracın etrafında dönüyor, parçalanmış camlar çizmelerinin altında çıtırdıyor.

"Ne oluyor lan?" Jackson evden çıkarken ağzından kaçırıyor. Güveler kanatlarını arkasındaki sundurma ışığına doğru çırparken o gördüklerine inanamıyormuş gibi bize bakıyor. "Sen... Ben... Benim arabam."

Diğerleri maskelerinin arkasından kıs kıs gülüyor. Ona gülümsemek için benimkini yukarı kaydırıyorum ve gözleri açılıyor. "Tehditleri iyi karşılamıyorum, Jackson." Ben bir adım daha yaklaşınca kapıdan sendeleyerek uzaklaştı. Havlayan ama ısırmayan biri olduğunu hep biliyordum. Jackson gibi adamlar, ukala tavırlarının altında anne sorunları olan korkaklardır. "Partide ne yapmayı planlıyordun? Beni dövmeyi mi? Futbol oynayamayayım diye bir iki kemiğimi mi kıracaktın? Cole'a bir mesaj mı gönderecektin?" Dişlerim birbirine çarpıyor. Birinin Cole'a zarar vermesi düşüncesinden nefret ediyorum. Ama beni daha da öfkelendiren bir şey varsa o da birinin beni ona karşı kullanma düşüncesi.

Jackson'ın boğazı düğümleniyor, gözleri elimdeki sopaya kayıyor. "Blaise, dostum... hadi bunu konuşalım."

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sordum. "Sen ve arkadaşlarının partide beni nasıl hedef aldığınızı mı?"

Göğsünden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Sadece biraz eğlenceliydi."

Sopayı yerdeki kırık camların arasında sürüklerken mırıldanıyorum. Jackson'ın korkusu havada hissediliyor, tıpkı bir yaz akşamında çıtırdayan ateş, sinemada patlamış mısır gibi içime çekmekten kendimi alamadığım tatlı bir aroma gibi. "Gördüğünüz gibi ben de eğlenmekten yanayım."

Jackson bakışlarını arkamdaki arabasına doğru kaydırıyor ve ben de bir "Yuh" çekerek öne atılıyorum.

Korkak bir kedi gibi kıç üstü düşüyor, sonra ayağa fırlayıp verandanın kenarına koşuyor ve Örümcek Adam gibi parmaklıkların üzerinden atlıyor.

İyi bir kovalamacaya bayılırım.

Boynumu kırarak, peşinden gitmeden önce yüksek sesle bağırdım. Parmaklıkların üzerinden atlayarak sert bir gümbürtüyle yere iniyorum ve neşeyle gülüyorum. En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hissetmiştim, Cole'un içinde olduğum zamanlar hariç? Bu anıyı bir kenara itiyorum. Şimdi onun nasıl hissettiğini, koktuğunu ya da ben ona vururken nasıl inlediğini hatırlamanın zamanı değil.

Tiago ve Ronnie peşimden geliyor. Arazinin kenarından aşağı doğru koşuyoruz ve Jackson'ın ormana doğru kaçtığını görüyoruz.

Avluya.

Eğer kaçmasına izin vereceğimi sanıyorsa, başka bir şeyi hak ediyor. Planım ona zarar vermek olmasa da, kafatasını kırmak istiyorum.

Çimenlerin üzerinden koşarak ormana giriyoruz, dalları tokatlayarak yoldan çekiliyoruz. Sanki bu onu güvende tutacakmış gibi bir ağaca tırmanırken ona yetişiyoruz.

Sandığın etrafında açlıktan ölmek üzere olan bir aslan sürüsü gibi dolanıyoruz. Tiago geri dönüyor ve beni Ronnie'yle bırakıyor. Çenemi ona doğru salladım. "Git getir onu."

Ronnie ağaca bakmadan önce maskesinin arkasından bana aval aval bakıyor. "Oraya tırmanamam."

"Neden olmasın? Jackson yaptı."

"Ya bana tekme atarsa ve düşersem?" "Düşmezsin."

"Büyük olasılıkla yapacağım," diye savunuyor. "Altı metrelik bir futbolcuyu ağaçtan 'kurtarmak' o kadar kolay değil" -tırnak işareti yapıyor- "o bir yavru kedi değil. O yavru bir kedi değil."

Homurdanarak dikkatimi ağacın tepesine yakın kalın bir dalda titreyen puşta yöneltiyorum. "Belki de ileride takma adın bu olmalı? Ne dersin, kedicik?"

"Yavru kedi," diye düzeltiyor Ronnie, ben de el sallayarak geçiştiriyorum.

"Yavru kedi. Yavru kedi. Her neyse. Neden aşağı gelip bizimle oynamıyorsun?"

"Sana hiç kafadan hasta olduğunu söyleyen oldu mu?" Jackson tükürüyor.

Ayağımı bagaja çarpıp beyzbol sopamı sanki Süpermen'mişim gibi bagaja vurmadan önce gözlerimi yarıklara çeviriyorum. Tabii ki hiçbir şey olmuyor ama eminim Jackson neredeyse altına işiyordu. "Yapma!

"Gelip seni alayım, yavru kedi."

"Siktir git!"

"Bunu zaten denemiştin, hatırladın mı? O zaman da ilgilenmemiştim, şimdi de kesinlikle ilgilenmiyorum."

"Seni buna pişman edeceğim," diye hırlıyor.

"Oh?" Gülüyorum. Hafifçe başlıyor, sonra gelen bir dalga gibi güç kazanıyor. Elimi gövdemin üzerine koymak zorunda kalıyorum çünkü çok gülüyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun, kedicik?"

"Sen öldün. Çok ölüsün!"

"Ağaca sıkışmış bir adam için oldukça cesursun. Senin için itfaiyeyi aramamı ister misin? Kedileri kurtardıklarını duydum. İçeri bir adam sokabiliriz.

sana yardım etmek için üniforma."

Ronnie yanımda boğuk bir ses çıkardı, Tiago'ya döndü ve "Bunları nereden buldun?" diye sordu.

Tiago yapraklı zemine ağır bir plastik kap koyuyor ve elindeki testereyi havaya kaldırıyor. "Bunu onların bodrumunda buldum," diyor.

"Bununla ağacı kesmen saatler sürer," diyor Ronnie, aval aval bakarak. Gözlerimi deviriyorum ve testereye uzanıyorum. Bazen gerçekten çok sıkıcı oluyor.

"Aşağı inmeye hazır mısın?" Jackson'a soruyorum ve tırtıklı bıçağı gövdeye dayıyorum. "Yoksa inmene yardım etmemiz mi gerekecek?"

"Siktir git," diye hırlıyor, dudakları dişlerinin üzerinde inceliyor.

"Nasıl istersen öyle olsun," diye cevap veriyorum, testereye baskı uygulayarak. Bıçak ağaç kabuğunu kesiyor ve karanlık gülümsemem yanaklarım acıyana kadar büyüyor. Eminim o da etrafını saran yapraklar gibi titriyordur. "Korktun mu kedicik?"

Küfrediyor ve testereyi yere atıyorum, bu kadar kalın bir gövdeyi kesmenin verdiği eforla kaslarım yanıyor. Ronnie haklıydı, bütün gece burada olacaktık. Kaba uzanıp kapağını açıyorum. Ben gövdeyi benzinle ıslatırken Jackson dalın üzerinde kayıyor. Keskin koku burnuma batıyor, bana babamla öğleden sonraları lastiklerinin değiştirilmesi gerektiğinde garaja gidişimizi hatırlatıyor. Tezgâhın arkasındaki sırık gibi adam, dağınık saçları ve sararmış dişleriyle, yağ lekeli ellerini arka cebinden çıkardığı kirli bir beze silerken bana göz kırpardı. O gezileri severdim çünkü adamın tezgahın arkasında tuttuğu kavanozdan her zaman bir lolipop alırdım.

"Ne yapıyorsun lan sen? Delirdin mi sen?" Jackson çılgınca sorar. Sıvı gövdeye sıçrıyor. Kap boşalana kadar devam ediyorum, sonra bir kenara atıyorum. Tiago bana küçük bir kutu kibrit çöpü fırlatıyor, ben de havada yakalıyorum. Damarlarımda beklenti uğulduyor. Bir alev tutuşturuyorum ve karanlığın içinde tehditkâr bir şekilde titremesini izliyorum.

"Blaise?" Ronnie titreyerek sorar.

"Sadece benimle değil," diyorum Jackson'a, "benim olanla da oynadın. Arabana yaptıklarımızın kötü olduğunu mu düşünüyorsun? İnan bana, daha hiçbir şey görmedin."

"Blaise," diye yalvarır Ronnie. "Şunu bir düşün... Ağacı ateşe vereceksin. Duman solumaktan bayılacak ve..." Söylenmemiş sözleri havada fısıldanmış sözler gibi asılı duruyor. Jackson dalda gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin," diyorum, alevi üfleyerek söndürüyor ve göz kırpıyorum

Onu.

Döndüğümde geç olmuştu. Oturma odasında televizyon titriyor. Babam kanepede eski bir western izlerken birasını yudumluyor. Karısı hala ortalıkta yok.

Gıcırdayan döşeme tahtalarından uzak durmaya dikkat ederek gizlice geçiyorum. Beni şimdi fark ederse başım büyük belaya girer. Elbette on sekiz yaşındayım ve geç saatlere kadar dışarıda kalmama izin var ama gece yarısını geçtikten sonra tepeden tırnağa pislik ve ter içinde eve gizlice girmek hiç de iyi bir görüntü değil. Ayrıca soru işaretleri uyandırıyor. Babam Jackson'ın arabasını parçalamamı hoş karşılamayacaktır, herif bunu hak etmiş olsa bile. Düşüncesi bile dudaklarımı uçuklatıyor.

Odaya girdiğimde Cole uyuyordu. Yerden geçip yatağa tırmanmadan önce kapıyı usulca kapatıyorum. Çarşaflar onun kokusunu taşıyor ve bana Cole'la ilk tanıştığım zamanı hatırlatıyor.

Bir adam mutfak kapısında yanımdan geçerken toz zerrecikleri havada dans ediyor. Kaslı bir kol göğsüme değiyor ve kolonyasının kokusunu alıyorum - narenciye ve yaz sonu akşamları kokuyor.

Telefonumdan başımı kaldırdım ve kaşlarımı çattım.

Sen kimsin ve neden mutfağımızdasın?

Koyu renk saçlarının tutamları arkaya doğru uzanan kırmızı kasketinin altından dışarı fırlıyor, siyah tişörtü geniş omuzlarını sarıyor ve şortu dar kalçalarına iniyor. Yüzündeki sıkılmış ifade "Benimle uğraşma" diye bağırıyor.

Hemen ilgimi çekti.

Babam masanın yanında duruyor ve kolunu siyah saçlı bir kadına dolamış. Kadının oğlu olduğu şüphesiz olan çocuğa baktığında gülümsemesi onaylamadığını gizlemeye yetmiyor. Benzerlik dikkat çekicidir.

Telefonumu cebime koyarak odaya giriyorum, mayınlardan kaçınan bir asker gibi dikkatli adımlarla ilerliyorum. Babam sık sık iş seyahatine çıkıyor, bu yüzden gözümün önünde duran gerçek beni şaşırtıyor - bir kadınla tanışmış ve bana haber vermemiş.

Yanındaki uzun boylu genci inceliyorum. Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve sertleşiyor. Benden hoşlanmadığını şimdiden söyleyebilirim ve bu da daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve çenesi geriliyor.

"Bu Rachel, yeni üvey annen," diyor babam. "Ve bu genç adam da onun oğlu, Cole."

Sinsice dolaşan bir aslan gibi üzerine tırmandığımda yatak ağırlığımın altında kayıyor. Kolları yastığın altında, yüzüstü uyurken o kadar dayanılmaz görünüyor ki. Burnumu omurgasında gezdirerek onu içime çekiyorum ve parmaklarımı yataktaki saçlarının arasından geçirip kısa telleri büktüğümde kıpırdanıyor. Aynı anda sertleşmiş aletimi kıçına sürtüyorum; kıyıya çarpan bir dalga gibi.

"Blaise?" diye fısıldıyor uykulu bir şekilde. O anda bunun tüm evrendeki yeni favori sesim olduğuna karar veriyorum. Dişlerimi boynunun kıvrımlarına geçirip saçlarını sertçe çekiyorum.

"Neden benzin kokuyorsun?" diye soruyor ağırlığımın altında kayarken. Bir elimle bileklerini yakalayıp yastığın üzerine hapsediyorum. "Senin içinde olmam gerek," diye fısıldıyorum kulağına, sorusunu duymazdan gelerek. "Seni dölle doldurmak. Yarın arkadaşlarınla birlikteyken senden dışarı sızmasını istiyorum."

"Siktir," diye inliyor, titriyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve boxerını bacaklarından aşağı itmek için saçlarını serbest bırakıyorum. "Bu gece beni özlediğini söyle." Kemerimi yırtarak açtım, sikimi serbest bırakırken kulağını ısırdım. "Bana dar deliğini yırtan sikimi düşündüğünü söyle." Cole bileklerindeki tutuşuma karşı kıvranıyor ama arkasında gerçek bir mücadele yok. Sert uzunluğunu kıç yanaklarına vuruyorum ve dudaklarım dişlerimin arasında sıkışmış halde bedenlerimizin arasına bakıyorum. "Beni istediğini söyle."

"Seni istiyorum," diye cevap veriyor, kıçını dışarı çıkararak. "Siktir, seni istiyorum."

"Öyle mi?" Pürüzsüz tenini sıkıyorum. "Bu kıçı becermemi mi istiyorsun?" "Evet..." diye inliyor, sesi yastığın içinde boğuklaşıyor.

Yatağın diğer ucuna uzanarak, onu hazırlamak için kayganlaştırıcıyı bulmak üzere komodini karıştırıyorum. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Parmaklarıma sağlıklı bir doz kayganlaştırıcı sıkarken soruyorum.

Kaygan sıvı çarşafın üzerine damlamakla tehdit ediyor. Parmaklarımı onun sıkı kas halkasının üzerinde gezdiriyorum, aletim seğiriyor. "Cevap ver yoksa duracağım."

"Hatırlıyorum," diyor nefes nefese bir sesle, yatağa vuruyor ve buruşuk çarşafı sıkıyor.

Bir parmağımı ona bastırıyorum. "Mutfağın karşısından bana baktığın o ilk gün benim hakkımda ne düşünmüştün?"

"Düşündüm de..." İkinci parmağımı dar deliğine sokarken homurdanıyor. "Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yok etmek istedim."

Nefes nefese kıkırdamam çıplak omzunda dans ediyor. Parmaklarımı içine sokup çıkarırken mırıldanıyorum. "O gün ilgimi çektin," diye itiraf ediyorum, sonra tıslıyorum. "Kahretsin, çok sıkısın. Seni aletimle germek için sabırsızlanıyorum."

"İlgini mi çekti?" diye sorar, merakını dizginleyemez. "Nasıl ilgini çekti?"

Parmaklarımı dışarı kaydırarak elime daha fazla kayganlaştırıcı fışkırtıyorum. Üç parmağımla onu doldururken Cole nefesini içine çekiyor. Sikim tam oturduğu için zonkluyor. Taşaklarımdaki dölleri sıkmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Bana köşeye sıkışmış bir yılan gibi baktın ve bu hoşuma gitti." Kulak memesini emiyorum, dişlerimle sıyırıyorum. "Gözlerindeki tehdit çok açıktı."

"Ne tehdidi?"

Zonklayan sikimi yağlamak için parmaklarımı kaldırıyorum. "Çok yaklaşırsam saldırırsın. Fark etmediysen," diye fısıldıyorum ve onu sırt üstü çevirip ağlayan aletini avuçlamadan önce dişlerimle omzunu ısırıyorum, "Meydan okumayı severim."

Cole başını yastığa geri atar. "Siktir..."

"Hoşuna gitti, değil mi?" Damarlı sikini okşayarak kışkırtıyorum. "Benim için boşalacak mısın? Elimi kirletecek misin?"

"Blaise," diye inliyor çarşafları sıkarken.

Sikini serbest bırakarak taşaklarını avuçluyorum ve dizlerimin üzerinde doğrulup bacaklarını ayırmadan önce parmaklarımın arasında masaj yapıyorum. Aleti gergin karnının her yerine sızıyor. Parmaklarımı içinden geçirip emerek temizliyorum. Tuzlu tadı ve gözlerindeki sarhoş bakışla göğsümden bir inilti yükseliyor. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Sikimi arka deliğiyle hizalayarak yavaşça içine giriyorum, onu incitmemeye dikkat ediyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve sırtımda ter boncukları oluşurken tişörtüm tenime yapışıyor. Ben tamamen giyinikken Cole çıplak. Bu güç dinamiğiyle ilgili bir şey beni tahrik ediyor.

"Blaise," diye boğuluyor sert uzunluğunu avuçlayıp sert bir vuruş yaptığımda. Sığ bir şekilde iterek, sonunda dibe vurana kadar sikimi daha derine sokuyorum. Bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. O sıkı, sıcak ve mükemmel.

Başımı bir iniltiyle arkaya yatırırken aletim içinde seğiriyor. "Tanrım, Cole," diye inliyorum, ellerimi dizlerine koyarak onu daha geniş açıyorum,

Keşke tepedeki ışığı açsaydım da aletimi götünün derinliklerine gömdüğümü görebilseydim. "Beni öldürüyorsun."

Ucuna kadar çekiyorum ve sonra tekrar içine gömülüyorum; bu enfes bir duygu. Öne doğru çökerek dudaklarını yakalıyorum ve parmaklarımı boğazına doluyorum. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında bir fikrin var mı?" Dilimi ağzına sokmadan ve kesik kesik aldığı nefeslerin tadına bakmadan önce öpücüğün içine doğru nefes alıyorum. Onu daha derin öpüyorum. Cole'un parmakları her yerde; sırtımda, saçlarımın arasında ve kıçımı sıkıyor. Terli uzuvlarımız birbirine karışıyor. Öpüşürken inliyor ve ensemdeki saçları çekiyor.

"Cole..." Nefesimi tutmak için ara veriyorum. "Yapamam..." Yutkunuyorum, dudaklarımı belirgin çenesinde gezdirmeden önce onu kabaca öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Şimdi seni sertçe becereceğim."

Cevap vermeye fırsat bulamadan parmaklarımı boynuna geçiriyorum ve dişlerimi alt dudağına geçiriyorum, öpücükle şişmiş ete saldırıp dişlerinden uzaklaştırıyorum ve bakır rengi kan yüzeye çıkana kadar ısırıyorum. Cole homurdanıyor ve çekilmeye çalışıyor, ben de ağzıyla ziyafet çekerken onu yerinde tutmak için çenesini kavrıyorum.

Sadece sertçe içeri sokmak için tepeye doğru kaydığımda, kısa tırnaklarını sırtımdan aşağıya doğru pençeliyor ve kıçımı avuçluyor. Onu anlamsızca becermek için verdiğim sözü tutuyorum. Bir sonraki hamlemde yatak başlığı duvara çarpıyor. Ben karısının oğlunun içine taşaklarımı sokarken babamın aşağıda olduğunu bilmenin verdiği heyecan pervasızca. Ama kendimi tekrar yapmaktan alıkoyamıyorum. Özellikle de Cole o kadar yüksek bir inilti çıkardığında, sesi bastırmak için elimi ağzına kapatmak zorunda kalıyorum. Lanet olsun, kendimi sakinleştirmezsem yakalanacağız.

"Sessiz olman gerekiyor," diye talimat veriyorum ve Cole elimi ağzından çekmeye çalışıyor. Tutuşumu gevşetmek yerine, onu yerinde kilitlemek için sıkıyorum. "Aletine dokun. Kendini boşalt."

Cole'un eli bedenlerimizin arasında kaybolurken burun delikleri açılıyor ve aletini okşadığını hissediyorum.

"Aferin oğlum," diye övüyorum, itişlerimi yavaşlatarak. "Çok iyi hissediyorsun... Çok sıkı. Beni delirtiyorsun."

Avucumun altında boğuk bir ses çıkarıyor. Sınırdayım; kendimi tutmanın baskısıyla sırtımda ince bir ter tabakası oluşuyor. "İçine boşalmam gerek."

Cole, lanet olası pislik, dişlerini avucuma batırıyor ve elimi bir tıslamayla çekiyorum. Avucum acı içinde zonkluyor ve ben titriyorum.

Elim kanıyor. Kanadığımı anlamak için ışıkları açmama gerek yok.

Hırlayarak çenesini kavrıyorum, derisine kan bulaştırıyorum ve dudağını irkilmesine neden olacak kadar sert ısırıyorum. Acıyı seviyor olmalı çünkü bir sonraki saniyede sikinden döl fışkırıyor.

"İşte bu," diye yalvarıyorum, tişörtümün içine işlediğini hissederek. "Her yerime boşal ağabey. Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi göster bana."

Onun dağıldığını görmek beni uçurumun kenarına getiriyor ve kendi itişlerim düzensizleşiyor. Taşaklarım sıkıca yukarı çekilirken kalçalarım tekrar ona doğru yuvarlanıyor. Çenemi kilitliyorum ve aletim onun içinde zonklamadan hemen önce vücudumdaki tüm kaslar gerilirken ellerimin üzerinde yukarı doğru itiyorum. Cole dirseklerinin üzerinde doğrulup parmaklarını tişörtümün altına daldırıyor ve kasılmakta olan karın kaslarımla alay ediyor - karanlık, mutlu bir iz. Ben hâlâ orgazmın etkisiyle titriyorum, sikim onun içine boşalıyor.

"Boşaldığında çok ateşli oluyorsun," diyor, elini meme uçlarımı çimdiklemek ve yuvarlamak için daha yukarılara götürüyor. "Ama bana ağabey demeyi bıraksan iyi olur, özellikle de içimdeyken."

Çenem göğsümle buluşuyor ve kıkırdıyorum. Kendimi tutamayacak kadar bitkinim, bu yüzden üzerine yığılıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, nabzı bir sinek kuşunun kanatları gibi atıyor. Şu anda bile ter ve dölle kaplı, nefis kokuyor. Parmaklarını nemli saçlarımda gezdirirken içimi bir hoşnutluk duygusu kaplıyor. Aletim içinde yavaşça yumuşuyor, ama ağırlığımı ondan kaydırmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Elimde olsa, sonsuza dek ona sarılıp kalırdım.

"Seni ilk gördüğümde yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamalıydım," diye fısıldıyor karanlığın içine ve beni güldürüyor.

Başımı onun nemli boynundan kaldırıyorum. "Evet, yapmalıydın." "Şimdi yapmak için çok geç değil."

"Benimle edepsizce konuşman hoşuma gidiyor," diye takılıyorum ve onu usulca öptükten sonra üstünden sıyrılıp kıyafetlerimi çıkarıyorum. Kot pantolonumla uyuyabilmem için hiçbir şansım yok.

Telefonumu komodinin üzerinde şarja taktıktan ve Jackson'ın intikam almakla tehdit ettiği mesajını görmezden geldikten sonra arkamı dönüp Cole'u kendime yaklaştırıyorum ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum - Mia'yla bile.

Birine sarılarak uyuyakalıyorum.

CHAPTER 30
ÇOLE

Blaise yatağımda uyandığımda duş alıyordu, üzerimde kıyafet yoktu, yanımda yerde bir bez vardı, kendi dölümle kendimi boyadıktan sonra beni temizlemiş olmalıydı.

Bu sabah ilk seviştiğimiz zamanki kadar ağrım yok. Kalçalarım, onları tutuş şeklinden dolayı biraz hassas, ama bunun dışında, sadece... boş hissediyorum. Yıllardır tek başıma uyanıyordum ama artık uyanacağım biri var ve Blaise'in bir an önce yatağa dönmesini istiyorum.

Telefonu komodinin üzerinde vızıldıyor ve ben esneyip gözlerimi tekrar kapatarak örtüyü çıplak bedenimin üzerine geri çekiyorum.

Ben de yatmaktan nefret ediyorum. Genellikle uyanıyorum, ayağa kalkıyorum ve sabahımı aceleyle geçiriyorum. Ne yapıyorum ben?

Kendi telefonum çalıyor ve Jackson'ın beni aradığını görmek için bakıyorum. Gözlerimi devirip kapatıyorum ama anında tekrar aramaya başlıyor. İkinci kez görmezden geliyorum ve bir mesaj geliyor.

Bu önemli. Cevap verirsen bir daha benden haber almak zorunda kalmazsın.

Hemen ardından tekrar çalıyor ve dudaklarımı büzüp kapıya bakıyorum, Blaise'in bitişik banyomuzda duş almaya devam ettiğini biliyorum.

Cevap veriyorum ve sessiz kalıyorum.

Sonra a İkincisi, Jackson kıkırdar. "Doğru. Hayır 'Merhaba' veya "Günaydın. Direkt ona mı?"

"Ne istiyorsun?" Sabrım tükenmeye başlamıştı. Sesi beni sinirlendiriyor.

"Kardeşinizin telefonunu kontrol etmeniz gerekiyor. Kilidi açmak için pin doğum tarihin. Kendi klasöründe kayıtlı bir videosu var, ama o oradayken izlemeye çalışmayın. İkinizi yalnız bırakmadan önce bu benim son nezaketim olsun. İyi şanslar, adam tam bir deli."

Telefonu kapatıyor ve ben kaşlarımı çatarak telefonu kulağımdan çekiyorum. Ne oluyor lan?

Ben telefonuna bakarken Blaise hâlâ banyoda.

Jackson benimle dalga geçiyor olabilirdi ama şifre pinleri, klasörler, videolar konusunda çok spesifikti. Dudağımı ısırıyorum ve onun yanına doğru kayarak şarj aletini çıkarıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, doğum tarihimi girerken gözlerim telefonla kapı arasında gidip geliyor, ana ekran açıldığında göğsüm sıkışıyor. Aslında pek bir şey beklemiyordum. Bir iPhone'a yüklenmiş olağan uygulamalar, açılmamış e-postalar ve mesajlar.

Yutkundum ve sosyal medyasını açtım ama tüm platformlardan çıkış yapmış.

Fotoğraflarına gidiyorum ve içinde sadece bir dosya olan klasörü bulana kadar tüm klasörleri tarıyorum. Gözlerim tekrar kapıya kayıyor ve bir videonun küçük resmini görmek için klasöre tıkladığımda sinirlerim alev alıyor.

Altı dakika uzunluğunda.

İçimde kelebekler uçuşmaya başlamışken çenemi sıkarak videoyu oynatıyorum. Gözlerim odaya odaklanıyor - Samson'ın doğum günü partisinde Allie'yle birlikte uyandığım yer. Berbat durumdaydım ve oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefon bir standın üzerine ya da belki bir şeyin üzerine yerleştirilmiş. Önde bir maske beliriyor, başını eğiyor ve doğrudan objektife bakıyor.

Partide taktığım maske olduğunu fark ettiğimde içim alt üst oluyor ama ben olmadığımı biliyorum. Mia ve bir başkası telefonun doğrultulduğu yatakta öpüşüp gülüşüyorlar, Allie de yan tarafta dans ediyor.

Durup yakınlaştırdığımda, ellerim Mia'nın yüzünde, ağzım boğazında kendime bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ne oluyor lan?

Ben ve Mia mı?

Maskemdeki kişinin sırtı yatağa dönük, kameraya bakıyor, sanki bana bakıyor, eski sevgilim asit almış gibi dans ederken ben Blaise'in kız arkadaşını öperken zihinsel olarak gülüyor.

Kişinin elleri iki yanında yumruk olur.

Ama eski sevgilim tarafından bellerine dolanan kollarla bölünüyorlar. Ona sırıtıyor, gözleri bana o gece ne kadar berbat olduğunu anlatıyor. Ama sonra "Neden bu kadar ciddisin Cole?" dedi.

Ben hâlâ Mia'yla öpüşüp yatakta yuvarlanırken, ellerim onun vücudunun her yerindeyken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Allie dizlerinin üzerine çöküp adamın kemerini çıkarmaya başlarken elim titrediği için telefonun elimden düşmek üzere olduğundan eminim, onu dik tutmaya çalışıyorum.

Davranışlarına şaşırmadım. Etrafta düzüştüğüne dair yeterince video gönderilmişti ama bu farklı. Ben ve Mia öpüşürken aynı odada beni aldatıyor ve ben şimdi ne yapıyorum?

Mia'nın bacaklarını ayırıyorum, onu yatağa yayıyorum... Ben yüzümü onun arasına gömerken o inliyor, sırtını kamburlaştırıyor.

Bacaklar.

Diğer adamdan bir inilti duyulur ve eli Allie'nin elini sıkar.

Beni seyrederken saçlarımı okşuyor, sanki homurdanırken beni seyretmek onu heyecanlandırıyor ve öğürmesi için onu sikinden daha fazla almaya zorluyor.

Gözlerimi ekrandan ayırmadığım için terliyorum. Bu neden Blaise'de? Bunu ona kim gönderdi? Mia'yla oynaştığım için beni dövmeliydi.

Adamın aletini Allie'nin ağzından çıkarışını izlerken duş hâlâ akıyor ve Mia'nın ağzımda orgazm olurken çığlık atmasını izlerken kendini okşuyor.

Sonra vücuduna tırmanıp sikimi çıkarıyorum ve başım dönüyor, çünkü bunu hiç hatırlamıyorum. Ben Mia'nın içine girerken, diğer kişi Allie'yi sikinden itiyor ve dikkatini Mia'yı yatağın içinde nasıl becerdiğime veriyor.

Allie tekrar Allie'nin kalçalarını tuttuğunda, Allie'nin çenesini yakalıyor ve başparmağıyla dudağını çekiyor. "Cole'un aletini emmek ister misin?"

Telefonu bırakıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum; Blaise'in sesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılanırken kalbim tamamen duruyor.

"Bana Cole de." cümlesini duyduğumda gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü örtüyorum.

Sonra şapırdama, öğürme ve Allie'nin inlemesi. "Boğ beni, Cole. Boğazımı sik, Cole. Ben senin fahişenim, Cole."

Daha fazla duymayı ya da görmeyi reddederek kestim. Göğsüm sıkışıyor ve sanırım hasta olabilirim. Videoyu kaydırarak klasörden çıkıyorum ve giyinmek için acele ederken telefonunu tekrar şarja takıyorum.

Gözlerim ne kadar yansa da ağlamayacağım. O benim duygularımı hak etmiyor. Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?

Banyonun kapısı açılıyor, Blaise ıslak saçlarını bir havluyla ovalayarak dışarı çıkarken sıcak buhar anında üzerime çarpıyor, bir başka havlu da beline dolanıyor. "Neyin var?" Yavaşça ve kalpten öldüğümü fark etmiş olmalı- Ölüm haberi.

Başımı sallamayı başarıyorum ve beni boğmakla tehdit eden bir yumruyu yutuyorum. Tekrar sallayarak gömleğimi çekiştiriyorum. "Samson'la bir konuda görüşmem gerekiyor."

"Gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diyorum biraz hızlıca. "Yani, derslerimizle ilgili. O da benimle aynı sınıfta."

Blaise başını öne eğer. "Solgunsun. Baban mı aradı seni?"

Başımı sallıyorum, neredeyse kusacakmışım gibi hissediyorum. "Sana sonra yetişirim?"

Onu geçmeye çalışıyorum ama çenemden tutup beni durduruyor. "İyi olduğuna söz veriyor musun?"

Bir kez başımı salladığımda dokunuşu tenimde zehir gibi hissediyorum. Gözleri yüzümü arıyor, kaşları çatılıyor. "Bence bu gece ailelerimizle konuşmalıyız."

Sikeyim. Bırak gideyim. Bayılmadan önce gitmeme izin ver.

Blaise dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve zayıf yanım beni öpmesine izin veriyor. Alt dudağımı ısırıp geri çekilirken kör tırnaklarım köprücük kemiğine batıyor.

Odadan çıkar çıkmaz, kapı kapanmadan önce, tanıdığımı sandığım adamdan üç kelime duyuyorum.

"Seni seviyorum."

Kalbim tamamen paramparça oldu.

CHAPTER 31.
BLAISE

Cole gitti. Başta pek önemsemiyorum ama üçüncü mesajıma da yanıt vermeyince midem huzursuzlukla çalkalanıyor. Bu duyguya bir anlam veremiyorum. Parazit bir istilacı gibi beni içten içe kemiriyor.

Zehirli düşünceler *"Bir sorun var"* diye fısıldar.

Dirseklerim dizlerimde ve telefon elimde yatağımda oturmuş, ekrana bakıyorum. Bakıyorum ve bakıyorum.

Okunmamış.

Neden iki kene maviye dönmüyor? Hangi cehennemde bu? Bu sabah duştan çıktığım anı düşünüyorum. Ürkmüş, hayalet gibi solgun görünüyordu. Bir sorun var. O zaman biliyordum. Şimdi de bildiğimden eminim. Sessizliği bu hissi daha da güçlendiriyor, tabuta bir çivi çakıyor.

Ayağa fırlıyorum ve odayı adımlıyorum. Sol tarafımdaki pencereye yağmur sıçrıyor ama bu rahatlatıcı sesi zar zor fark ediyorum. Kalbim çok sert atıyor. Derimden çıkmak ya da lanet olası duvarlara tırmanmak istiyorum. Nerede o? Samson'la birlikte mi?

Tırnağımı çiğneyerek Cole'un numarasını buluyorum ve onu tekrar aramaya çalışıyorum. Çalıyor, çalıyor ve lanet olası çalıyor. Telefonu yatağa atıp saçlarımı çekmeden önce indirdiğimde titriyorum. Kafa derim karıncalanıyor, ama keskin acı bu şiddetli fırtınayı yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

Neden benimle konuşmuyor?

Sikerim böyle işi. Bütün gün ondan haber almak için bekleyemem. Delireceğim, bir köşede sallanıp deli gömleğiyle gönderilmeye hazır olana kadar yıkıcı düşüncelerim tarafından eziyet göreceğim.

Telefonumu ve ceketimi kaptığım gibi evden çıkıyorum. Tiago'ya giderken yol bulanıktı. Silecekler *şakırdıyor, şakırdıyor, şakırdıyor.* Düşüncelerim karmakarışık

Tiago'nun evinin önüne geldiğimde on yaş yaşlandığıma eminim.

Motoru durdurup ön camdan dışarı bakıyorum. Tiago'nun beş yaşındaki kız kardeşi verandada bana el sallıyor, koyu renk kuyrukları rüzgarda sallanıyor, çiçekli kırmızı elbisesi ayak bileklerinin etrafında dönüyor. Bana 'süper kahraman' diyor. Birinin hikayesinde kahraman olmak çok güzel.

Arabadan inip kapıyı kapattığımda gülümsemem zayıftı. Küçük kız merdivenlerden aşağı koşuyor ve ben onu kollarıma alıp her zaman yaptığım gibi döndürdükten sonra ayağa kaldırıp küçük başını okşuyorum. Birçok açıdan soğuk biriyim ama Lucía'nın yanında gülümsememek için taştan bir kalbe sahip olmak gerekir. "İçeri koş. Yağmur yağıyor."

"Benimle Café oynamak ister misin?"

"Başka bir zaman. Buraya kardeşini görmeye geldim."

Elimi küçük elinin içine alıyor ve beni içeri götürüyor. Koridora girdiğimiz anda taze pişmiş ekmeğin ağız sulandıran kokusuyla karşılaşıyorum. Tiago'nun annesi Camila fırının kapağını kapatıyor ve biz mutfağın önünden geçerken başını kaldırıp bakıyor. Yüzü, gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını öne çıkaran kendine özgü gülümsemelerinden biriyle aydınlanıyor. "Seni görmek ne güzel, Blaise. Çok uzun zaman oldu."

O da bana sarılıyor. Bu evde sarılmayı çok seviyorlar. Kimse Camila'nın sıcak sarılmalarından ya da şefkatli gülümsemelerinden kaçamaz. Hâlâ çocukmuşum gibi saçlarımı hışırdatıyor ve göğsümdeki karıncalanma hissi biraz hafifliyor. Sonunda daha rahat nefes alabiliyorum. "Tiago odasında."

"Benimle Café oynamak istemediğine emin misin?" Lucía uzun kirpiklerini kırpıştırarak soruyor.

Tiago'nun annesi onu mutfağa götürüyor. "Vamos, cariño. Blaise arkadaşını görmek için buraya geldi."

Yukarı çıkmadan önce kıza "Başka bir zaman," diyorum.

Tiago omzunun üzerinden bakıyor, ben odasına girerken elli inçlik televizyondaki oyunu durduruyor. Oyun kumandasını kanepede yanına atıp kulaklıklarını çıkarıyor ve gülümsüyor. Koltuğa uzanıyorum ve hiç vakit kaybetmeden koltuğun yaslanmasını sağlayan küçük düğmeye basıyorum.

Vızıldıyor ve ben bekliyorum. Ve bekliyorum.

Sonunda sırtüstü yatıp tavana baktığımda, Tiago bir kahkahayı öksürükle bastırıyor ve karaktere bürünüyor. "Bugün seni buraya getiren nedir?"

"Birine mesaj attığınızda size cevap vermiyorsa... bu kötü haberdir, değil mi?"

"Belki o kişi meşguldür?"

"O kişi telefonuyla yaşıyor. Üç kez mesaj attım. Cevap yok." "Aşırı yapışkan olmadığına emin misin?"

"Tabii ki, çok yapışkanım." Ses tonuma hayal kırıklığı karışıyor. "Her zaman yanıt veriyor... Her zaman değil. Ama çoğu zaman."

"Çoğu zaman mı?"

"Tamam, belki de zamanında cevap verme konusunda berbattır. Bu sefer farklı bir şeyler var. Bunu içimde hissedebiliyorum."

"Bir şey mi oldu?"

Başımı sallıyorum. Tavanda bir gazoz şişesini salladığımız ve kapağını açtığımızda ne kadar yükseğe sıçrayacağını tahmin edemediğimiz zamandan kalma bir leke var. Hiç bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. "Bilmiyorum. Bu sabah iyiydik. Duş aldım ve yatak odasına geri döndüğümde hayalet görmüş gibi görünüyordu."

"Ona iyi olup olmadığını sordun mu?"

Başımı çevirip Tiago'ya bakıyorum. "Sen boktan bir terapistsin. Tabii ki, ben yaptı
." "Ona tekrar sor."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Tiago çenesini ovuştururken gülümsüyor ve ben doğrulduğumda kaşlarımı çatıyorum. "Bu kadar
komik mi?"

"Seni daha önce birine bu kadar takılmış görmemiştim."

"Ona kafayı taktığım falan yok."

Elini indirirken dudakları seğiriyor. "Şaka mı yapıyorsun? Şu haline bak."

Sanki kıyafetlerim sihirli bir şekilde bana ihtiyacım olan cevapları verecekmiş gibi kendime bakıyorum. Tiago kıkırdıyor ve kumandaya uzanıyor. Oyun yeniden başlıyor. Çoraplı ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak masanın üzerine koyuyor. "Mia senin için doğru kişi değildi."

Düğmeye tekrar basarak sandalyenin oturma pozisyonuna dönmesi için bin yıl bekliyorum.

Whiiiir.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve Tiago ekrandaki yarış şiddetlenirken öne doğru oturuyor.

"Neden korkuyorsun?"

"Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bir an onu yumruklamak, bir an sonra da becermek istiyorum."

Tiago bir kahkaha atar.

"Ukalalığını ve huysuz tavrını seviyorum ama bu kadar çabuk geri çekilip duvarlarının arkasına saklanmasından nefret ediyorum." Arkama yaslanıyorum ve kanepede daha da alçalırken sinirli bir inilti çıkarıyorum. "Neden mesajlarıma cevap vermiyor? Ne halt ettim ben?"

"Piliçlerin dünyasına hoş geldin." Az önce ne söylediğinin farkına varmış gibi duraksıyor, sonra omuz silkiyor. "Yani, o bir erkek... Erkeklerle hiç deneyimim yok, ama o kadar da farklı olamaz, değil mi? İlişkiler ilişkidir. Yumurta kabuğunun üzerinde yürümek gibi. Bir an mutlu olurlar ve sen de hayallerindeki adamsındır. Sonra bir bakmışsınız yüzünüze bağırıyorlar ve siz de yapmadığınız şeyler için özür diliyorsunuz."

"Yine de çığlık atmıyor. Ve neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Bana bağırmasını tercih ederdim. En azından o zaman bunu düzeltebilirdim. Bu her neyse..."

Tiago oyuna küfrediyor, sonra bana bakıyor ama dikkati kısa süre sonra tekrar ekrandaki aksiyona yöneliyor. Bir nefes veriyorum ve koltuğuna yarı uzanmış bir halde tavana bakıyorum. Tişörtüm sırtımın yarısına kadar yükselmiş - bu mobilya parçasının üzerinde ne kadar aşağıya kaymışım. Hayatımı sikeyim. Neden eve dönmüyor ki daha iyi sikebileyim? Eminim onu emersem bana yine gülümseyecektir.

"Duygularınla nasıl başa çıkıyorsun?" Tiago'ya soruyorum ve bana kısa bir bakış atarak kaşlarını çatıyor. Bir başka araba arkadan ona çarpıyor ve bir dizi küfür savuruyor. "Sadece zamanla onlarla başa çıkmayı öğreniyorsun." Oyundan vazgeçerek kumandayı yanına fırlatıyor. "Bak... Anlıyorum. Daha önce hiç aşık olmadın ve bu çok sinir bozucu ve korkutucu. Amber'ı hatırlıyor musun?"

Beynimi zorluyorum. "Lise mi?"

"İşte o. Büyük göğüsleri ve diş telleri vardı."

"Hayal meyal hatırlıyorum."

"Sen boktan bir arkadaşsın..." Tiago kıkırdar. "Yedi ay boyunca benim kız arkadaşımdı."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben de kıs kıs gülüyorum.

"Üzgünüm, berbat durumdayım." "Demek istediğim, onun için deli oluyordum. O benim aşık olduğum ilk kızdı.

aşık oldum. Kelebekler ve erkeklerin konuşmadığı şeyler gibi sevimsiz şeylerden bahsediyoruz."

Kabul eden bir ses mırıldanıyorum.

"Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Çok korkutucuydu." Daha dik oturuyor. "Ama bir şeyi biliyordum. Ne yaparsan yap, Blaise, Cole'u zorlayamazsın."

"Ne demek istiyorsun?" Diye soruyorum ve o da bana sert bir bakış atıyor. "Bir şey istediğinde çok... dolu dolu olabiliyorsun."

Bu yorumu beni kızdırıyor. Alay ediyorum ve haklı olduğunu bilen içimdeki sesi duymazdan gelerek başımı sallıyorum. "Daha iyi olmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun? Ben buyum, Tiago."

"Sana saldırmıyorum. Sadece söylüyorum. Onu rahat bırak. Telefonunu patlatmayın. Size gelmesini bekleyin ve sonra ona sorunun ne olduğunu sorun."

Kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Ya bana gelmezse?"

Tiago'nun gözleri yumuşadı. Benim için üzülüyor. Alınmak için fazla savunmasızım. Normalde zayıflık göstermekten, hatta zayıflığım olduğunu kabul etmekten hoşlanmam. Ama bu ihtiyaç, birine sahip olma ve onu mutlu etme arzusu benim için yeni bir şey. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Daha önce edindiğim bir deneyim yok. Cole'u mahvetmek ve ölmek üzere olan bir solucan gibi kıvranmasını izlemek istediğim zamanlar çok daha kolaydı. Gülümsemesi için ona çikolata almak ve geceleri kulağımın dibinde kalp atışlarını dinleyebilmek için onu bir koala ayısı gibi kucaklamak değil.

"Eğer seni seviyorsa, sana gelecektir."

Gözlerimi yeterince kırpmadığımdan ya da göğsümdeki garip ağrıdan dolayı gözlerim sulanana kadar ona bakıyorum. Her neyse, hoşuma gitmiyor. Hasarlı bir araba tamir edilebilir. Kırık bir bacak alçıya alınabilir. Ama bu... Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum." Mızmızlanıyorum.

Ben de bundan nefret ediyorum.

Tiago kumandayı bana verdi. "Yarışmak ister misin?"

Çenemi sıkarak başparmağımla çubuğu oynatıyorum, ardından sandalyede düzgünce oturmadan önce başımı sallıyorum. "Tamam..."

"Tamam mı?"

Boğazımdaki yumru geri geldi ve yerinden oynatması çok zor. Yutkunuyorum, sonra tekrar yutkunuyorum ama hiçbir şey olmuyor. Islak gözlerimi ovuşturuyorum, sonra burnumu çekiyorum ve titrek, sahte bir gülümseme deniyorum. "Hadi yarışalım."

Kanepenin kenarına eğilen Tiago şefkatle omzumu itiyor. "İyi olacaksın. Güven bana."

UYUYAMIYORUM. Pencerenin dışındaki sokak lambasına bakıp duruyorum. Kollarım yastığın altında, yüzüstü yatıyorum. Cole'un eve gelmesini beklemekten, beklemekten ve beklemekten eklemlerim ağrıyor. Beni aldatıyor mu? Bu yüzden mi mesajlarıma cevap vermiyor? Başka birini mi buldu?

Dışarıdan bir araba geçiyor, farları kısa bir süre odayı aydınlattıktan sonra ruhumun üzerine bir kez daha karanlık çöküyor. En son ne zaman bu kadar boş, bu kadar... kırılmış hissettiğimi hatırlamıyorum. Bana değer verdiğini sanmıştım. Aramızda bir şeyler var sanmıştım.

Tam o sırada kapı gıcırdayarak açılıyor ve vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Yatak arkamda kayarken kalbim boğazımda düğümleniyor. Arkamı dönüp ona nerede olduğunu ya da neden tek bir mesaja bile cevap vermediğini sormak için içimde bir dürtü var. Ama korku kalbimi kilitliyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum.

Cole'un sıcak bedeni arkama yerleşiyor, gece geç saatlerin ve narenciye kolonyasının kokularını da beraberinde getiriyor. Beni izlediğini hissedebiliyorum, dirseğine dayanmış, yüzümün yan tarafına bakıyor.

Bekliyorum.

Yumuşak parmakları saçlarımı okşuyor ve kalbim bu ani temasla bir buji gibi sarsılıyor. Sonra gitti ve bir acı dalgası göğsümü doldurdu. Korku neden bu kadar sakatlayıcı? Tam canını yakıp ondan bir tepki almak üzereydim ki geri dönüp burnunu boynuma gömüyor. Beni uyandırmamak için nazik ve yumuşak.

Neden beni uyandırmak istemiyor? Ne yapıyor o? Bu Cole değil. Ani ve zorlayıcı ama tatlı ve... Siktir... Kendimi toparlamam lazım.

"Neden uzak duramıyorum?" diye öyle sessiz fısıldıyor ki, zaten her nefesine hipertonize olmamış olsaydım bunu kaçırabilirdim.

Göğsümdeki zonklama şiddetleniyor. Cole arkama geçip rahatlamaya çalışıyor. Nefes alışları kısa sürede düzleşiyor ama uyuyamıyorum ve babam sabahın erken saatlerinde kapıyı vurduğunda gözüme uyku girmiyor.

"Blaise, uyanık mısın?" Kolu deniyor ve Cole kıpırdanırken ben yataktan fırlıyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Üzerime bir tişört geçirip tökezleyerek odanın karşısına geçiyorum. Kapıyı açtığımda babam yanımdan bakmaya çalışıyor, küçük aralıkta mümkün olduğunca fazla yer kaplıyor. Şüpheli davranıyorum ama başka nasıl davranacağımı da bilmiyorum. Kafam karmakarışık.

"Uyandım." Gözlerimdeki kabuklu uykuyu siliyorum ve esneme numarası yapıyorum.

Babam kaşlarını çatıyor ve kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki karanlık gölgeleri yeni fark etmiş gibi bana tiksintiyle bakıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol baba. Ben de seni seviyorum."

"İş için birkaç günlüğüne gidiyorum. Buzdolabında yiyecek ve başka bir şey alman gerekirse tezgahta para var."

Tekrar yanımdan geçip gidiyor ve ben kalbimin göğsümden çıkıp *Alien* filmindeki canavarlardan biri gibi yüzüne saldırmaya çalışıyormuş gibi çırpınmasını durdurmak istiyorum. Şimdi hayal edebiliyorum - kalbim göğsümden fırlayıp yüzüne yapışıyor, beynini sümüksü bir yapışkan gibi burun deliklerinden emiyor, ya da belki *Alien*'daki canavarlar yumurtluyordu? Hatırlayamıyorum. Tek bildiğim onun gitmesine ihtiyacım olduğu.

"Başını belaya sokma," diyor babam ve ben de kibarca gülümsüyorum.

Köşede kaybolduğu anda kapıyı kapatıyorum ve tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı üflüyorum.

Siktir, çok yakındı.

Yatakta doğrulup oturan Cole'a bakmak için dönüyorum. Bakışları kaygılı ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bacaklarını yataktan dışarı kaydırdığında, kızgınmışım gibi odanın içinde tepiniyorum, ama değilim. Ben sadece... Ne olduğumu bile bilmiyorum. Ama yüzündeki o huzursuz ifadeyi silmeye kararlıyım.

Cole yanına yaklaştığımda ayağa kalkmaya çalışıyor, ben de tişörtünü yumruklayıp onu geri itiyorum. "Neredeydin lan sen? Endişelendim."

"Samson'la dışarıdaydım."

"Telefonlarına cevap vermiyor musun?" Dizlerimin üzerine çökerek, ellerimi itmeye çalışmasına aldırmadan kemerini sıkıyorum. Beynim bir döngü *halinde* çalışıyor*, 'Onu em, sana tekrar gülümseyecek. Em onu, her şey daha iyi olacak.'*

Şu anla diğer zamanlar arasındaki fark, o zamanlar benimle kavga etmemiş olması, pek sayılmaz. Ama şimdi beni itiyor. Kıçımın üstüne düşüyorum ve hemen geri geliyorum, boğazım bilmediğim duygularla tıkanıyor

nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim bunu düzeltmem gerektiği. Gözlerindeki kırık bakışı. Güvensizliği.

"Kes şunu," diyor zorla ve ben de doğrulup dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Yatağa geri devrildik, Cole'un üstüne çıktım, bileklerini başının üstünde sabitledim ve dilimi ağzına sokmaya zorladım. O da beni öpmüyor. Ne yaptığımın bir önemi yok, karşılık vermiyor.

O. Yapmayacak. Lanet olsun. Cevap vermeyecek.

Kemerini yırtıp açıyorum ve elimi kotunun ve boxerının içine sokuyorum. Gözlerindeki boş bakışa rağmen, sertleşmiş. Hem de çok sert.

Alnım onunkinin üzerine inerken dudaklarımdan bir nefes boşalıyor. Aleti avuçlarımda seğiriyor ve ben onun sert uzunluğuyla uğraşırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum, her zor nefesin tadını çıkarıyorum.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, sesim çatlıyor. "Sana dokunmama izin ver."

Tiago'nun sesi bana geri dönüyor, parçalanmış zihnimin girintilerine fısıldıyor*, "Ne yaparsan yap, Blaise, Cole'u zorlayamazsın."*

Kaşlarımı çatıyorum, susturmaya çalışıyorum ama ses gittikçe yükseliyor, ta ki bana bağırana kadar. Elimi kot pantolonundan çekip çıkarıyorum ve o oturup yatağa geri dönerken nefes nefese kalıyorum. Utanç beni içten içe yiyip bitiriyor. Bana bakışından hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman başkalarının duygularını önemseyen biri olmadım ama Cole'u önemsiyorum. Ona o kadar değer veriyorum ki bu beni içten içe yiyip bitiriyor. Bakışlarımdan kaçmayı bırakması için her şeyi yaparım.

Yataktan kalkıyor ve başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor, beni içimdeki duygu karmaşasıyla baş başa bırakıyor. Nefes alıyorum ve üçe kadar sayıyorum. Tiago'nun tavsiyesini dinlemek için çok uğraşıyorum: Yapışkan olma. Bırak o sana gelsin.

Ama yapamıyorum. Vücudum beynimi yeniyor ve ayağa kalkıp peşinden koşuyorum.

Onu odamın dışındaki duvara çarpıyorum. Cole'un gözleri, yüzüme çizildiğinden emin olduğum çaresizlik ifadesiyle açılıyor. Çenesini tutmaya çalıştığımda başını çeviriyor. Lanet olsun, beni bıçakla da kesebilirdi.

"Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle," diye yalvarıyorum.

Çenesinde bir kas deli gibi titriyor. "Hiçbir sorun yok."

"Bir sorun yok mu?" Gözlerimi onunkiler arasında gezdirerek papağan gibi gerçeği arıyorum.

"Ben de öyle dedim."

Tiago bana böyle bir durumla nasıl başa çıkacağıma dair herhangi bir tavsiyede bulunmadı. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor: Sorunun ne olduğunu sor. Ama ne olduğunu sorduğumda Cole bana söylemiyorsa ne yapacağım? Şimdi olduğu gibi. O zaman ne olacak?

Onu öpmeye çalışıyorum ama göğsüme baskı uyguluyor ve uzaklaşıyor. Kaşlarım birbirine çarptı. "Hiçbir sorun yok, ha?"

Çenesi yine titriyor, sinirlerimi bozuyor. Neden bana neden kızgın olduğunu söylemiyor?

O uzaklaşmaya başlıyor ve ben saçlarımı yoluyorum. İçimdeki korku hızla dönüşüyor ve öfkeye dönüşüyor. Sanki futbol sahasındaymışız gibi onu yere sermemek için kendimi zor tutuyorum. "Neden hep kaçıyorsun?"

Arkasını döndüğünde gözleri öfkeyle parlıyor. "Şimdi zamanı değil, Blaise. Onu rahat bırak."

"Hayır, yapmayacağım." Ona doğru hışımla yaklaştım ve onu geri ittim. "Benimle konuşmayacaksın. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsun. Belli ki iyi değil."

"Paranoyaklaşıyorsun!" diye kükrüyor ve ben bir adım geri atıyorum.

"Sadece..." Sesi yenik, gözleri acılı. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Bu sefer, o gittiğinde, ona izin vereceğim.

Eğer beni seviyorsa, geri gelecektir... Tiago'nun söylediği buydu. Ve eğer sevmiyorsa...

Düşüncelerimin oraya gitmesine izin veremem.

İKİ GÜN GEÇTİ. Cole yatağımda uyuyor ve sonra gidiyor. Bununla ne yapacağım? Kural kitabına aşina değilim. Üniversiteye geri döndük. Kafeteryadaki masada bir zombiyim, yemeğimi karıştırıyorum ama yemiyorum. Son on dakikamı bir parça makarnayı tabağın etrafında yuvarlayarak geçirdim.

Tiago bana baktığında yüzünü buruşturuyor. Orada burada bir saatten fazla uyumadım. Bok gibi görünüyorum.

Cole arkadaşlarıyla kafeteryaya girdiğinde arkasına bakan Tiago, Ronnie ile sessizce iletişim kurar. Ronnie dişlerini sıkıp sandalyesini daha yakına kaydırmadan önce aralarında koca bir konuşma geçiyor. Metal çerçeve yere sürtünüyor ve temiz giysilerinin kokusu duyularımı işgal ediyor. Kolunu sandalyemin arkasına dayıyor. Çatalımla duraklıyorum

tabağın üzerinde, ona sorgulayıcı bir şekilde bakıyorum, ama yarım yamalak. Artık umursayacak gücüm kalmadı.

Ronnie, elleriyle geniş bir hareket yapan Tiago'ya ters ters bakar. Öne doğru eğilen Ronnie tıslıyor: "Dayak yemek istemiyorum, tamam mı? Neden daha büyük bir iyilik için kendini feda etmiyorsun?"

"Çünkü," diyor Tiago, masaya doğru eğilirken bize bakarak, "sen olursan daha inandırıcı olur."

Ronnie'nin kafası karışmış görünüyor. "Neden?"

"Blaise'e çok yakınım. En iyi arkadaşız."

"Ben de öyleyim," diye karşı çıkıyor

Ronnie.

"Siz onun terapisti misiniz? Koltuğum ve her şeyim var."

Ronnie gözlerini kırpıştırıyor ve Tiago sanki dünya omzuna yüklenmiş gibi yorgunca iç çekiyor. Sandalyesini geriye itiyor, masanın etrafında dönüyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Eğer hastanelik olursam sağlık faturamı sen ödeyeceksin." Kafeteryada herkesin gözü önünde dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Tepki veremeyecek kadar şok olmuştum. Tiago bir patates çuvalı gibi üzerimden çekilmeden önce iki saniye boyunca donup kaldım, kafam çok karışıktı. Cole onu öyle bir itiyor ki, Tiago en yakındaki masaya çarparak bir grup kızın çığlık atmasına neden oluyor. Sonra yüzüne bir yumruk attı ve her yere kan sıçradı.

Cole bir boğa gibi nefes alıyor. Onu hiç bu kadar kışkırtılmış gördüğümü hatırlamıyorum. Beni Jackson'dan aldığı zaman bile. Ronnie ve Luke Tiago'ya yardım etmek için masadan fırladılar ama ben yere yapışıp kaldım.

Cole uzaklaşıyor ve ayaklarım çözülüyor. Peşinden koşuyorum ve onu koridorda durduruyorum. "O da neydi öyle? Ona neden yumruk attın?"

"Sence neden?" diye soruyor, olduğu yerde volta atarak.

"Bilmiyorum amına koyayım." İğneleyici konuşuyorum ama sanırım Cole bunu anlayamayacak kadar kızgın çünkü beni oracıkta yakmak istiyormuş gibi ters ters bakıyor. "Peki, tamam. Tiago beni öptü. Umurunda değil, değil mi? *Seni* öpmeme izin vermiyorsun.″

Küçümseyerek volta atmaya devam ediyor.

"Denedim. Birçok kez. Paranoyağım, değil mi? Her şey yolunda. Sen öyle diyorsun." Aramızda hareket ediyorum. "Bu iyi değil, Cole. Sana dokunmama izin vermiyorsun. Benimle konuşmuyorsun." Bir öğrenci yanımdan geçerken sesimi alçaltıyorum. "Ben paranoyak değilim, Cole."

Duvara yaslanırken ciğerlerinden hava kaçıyor. Bitkin görünüyor. Göğsü hırıltılı bir nefesle genişliyor. Elleri ceplerinde tavana bakıyor.

Konuşmak istemeyen birini nasıl konuşturursunuz?

Denemek yerine elimi yüzümde gezdiriyorum. Ben de yorgunum. İkimiz de yorgunuz. "Benden bu kadar."

Omuzlarımı kamburlaştırarak uzaklaşırken bana sesleniyor: "Sahilde pişman olduğun şeyler yaptığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Duruyorum ama yüzümü ona dönmüyorum -kalbim hızla çarparken olmaz.

Sesi şimdi daha yakın, ensemi okşuyor. "Ne yaptın sen?"

Onları uyuşturduktan sonra Cole'un Mia'yı becerdiği video gözlerimin önünden geçiyor. Ve yatağının altında bulduğum maske... Ona söyleyemem. Anlamayacaktır. Onu sonsuza dek kaybederim. Onu zaten kaybetmedim mi?

Dudaklarımı ıslatarak, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yapmadım," diye cevap verdim.

"Öyle mi?"

Fısıldadığı sözler omurgamda geziniyor ve ürperiyorum.

"Yalanlar söyledim Cole." Yavaşça etrafımda dönüyorum.

"İkimiz de söyledik." Cole sert gözlerini benimkilerin arasında gezdiriyor.

Etrafında dolanıp kafeteryaya doğru yürüyorum. "Arkadaşımı kontrol edeceğim."

CHAPTER 32
ÇOLE

S Keith pizzacının parasını ödeyip dört kutuyu da masaya koyarken, Amson sigarayı bana uzatıyor. Hepimiz masanın etrafında oturuyoruz, arka planda hafif bir müzik çalıyor, bira şişeleri her yere saçılmış, bir deste kâğıt dağıtılmayı bekliyor.

Günlerdir bu işi yapıyoruz gibi geliyor ama sadece üç saat oldu. Hafta sonu için yeterince kıyafet toplar toplamaz geldim. Blaise'le o evde kalamazdım. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Annemin bana her zaman söylediği şeylerden biri tepki vermeden önce bir nefes almamdı ve daha önce onun tavsiyesine hiç uymadığım için şimdi uyuyorum. Üç gün süren bir panik atak gibi de hissettiren bir nefes alıyorum.

Samson bacağıma tekme attı. "Seninle konuşurken dikkatini dağıtmayı kes."

Gözlerimi kırpıştırıp başımı sallıyorum, bir tane çekiyorum, ciğerlerimi zehirli dumanla dolduruyorum ve esrarı Keith'e uzatıyorum. Kart destesini alıp karıştırıyorum ve dağıtıyorum.

"Dün gece uyudun mu?"

Başımı sallıyorum ve dağıtmaya devam ediyorum, kalanları bir kenara koyuyorum ve onlar görmeden kartlarımı kontrol ediyorum. Boktan bir el. Boktan bir gün. Boktan bir hafta. Boktan duygular.

Keith bize pizza hazırlıyor ve ortasına sos koyuyor ve ben daha az endişeli ve daha çok kafam güzel olana kadar esrar üstüne esrar içerken oynamaya başlıyoruz. Bugün hiç mesaj göndermedi ve nedense bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Tek yapmam gereken onunla konuşmak, biliyorum ama ne diyeceğim? Evet, bana ilaç verdin ve kız arkadaşını sikmemi sağladın.

Kız arkadaşın sana sakso mu çekti? Bunca zamandır bana yalan söylediğini mi? Mia'nın haklı olduğunu mu?

Beni kandırdı ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Biri size ilaç verse ve kız arkadaşını becermenizi istese ne yapardınız?"

Samson ve Keith donakalır, cigara neredeyse ilkinin ağzından kayacaktır. "Ne?"

"Varsayımsal olarak," diye açıklıyorum. "Keith sana ilaç verse ve seni onun kız arkadaşıyla yatmaya zorlasa, sen de onun kız arkadaşına sakso çektirsen ve o sana hiç söylemese. Ne yapardın?"

Samson'ın gözleri genişler. "Ben... Ben

bilmiyorum." "Bunu Blaise mi yaptı?"

Alay ediyorum. "Hayır. Varsayımsal olarak dedim."

"Bunu birine yapmayı mı planlıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve bir Maça Ası atıyorum. "Hayır."

"Çünkü eğer öyleysen, bu çok boktan bir durum dostum. Senin bir erkek arkadaşın yok mu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sıra sende." Parmaklarının arasında gevşekçe asılı duran kartlarını işaret ediyorum, artık onları saklamaya bile çalışmıyor.

Sonraki bir saat boyunca doğal olmayan bir sessizlik içindeydiler, arada bir bakışıyorlardı ve telefonlarıyla konuşmaya devam ediyorlardı. Benimki yukarıda, misafir odasındaki çantamda. Her iki saniyede bir kontrol etme fikri kendimi daha da hasta etmenin acı verici bir yolu gibi geliyor.

Bir sonraki sigaramı bitirip söndürüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Tuvalete gidiyorum."

İkisi de mırıldanıyor ve oyunu oynamaya devam ediyorlar. Ben çoktan çıktım, bensiz devam edebilirler.

Her seferinde iki adım atarak misafir odasına giriyorum ve çantamı kapıyorum. Yatağın kenarına oturup telefonumu çıkardığımda Allie'nin yeni numarasından gelen tek bir mesaj görüyorum. Her zamanki gibi bana ne yaptığımı ve nasıl olduğumu soruyordu.

Tüm mesajlarına yaptığım gibi onu da görmezden geliyorum ve yeni bir mesaj kutusu açarak henüz kaydetmediğim numarayı arıyorum.

Saat tutuyorum, kendimle kavga etmeden yazıyorum.

Mia.

Ben: Biliyor muydun?

Tepki garip bir şekilde anlık.

Ne hakkında?

Blaise'in o gece bana ilaç verdiğini.

Sanırım bana da ilaç verdi. Sadece bazı anları hatırlıyorum ama böyle olacak kadar içtiğimi sanmıyorum. Sonunda bana aramızda olanları hatırladığını mı söylüyorsun?

Ben: Bilmiyordum.

Gelmek ister misin? Bu konuyu konuşabiliriz. Blaise'e söylemem, söz veriyorum. Artık birlikte olduğunuzu biliyorum.

Ekrana kaşlarımı çatıyorum. Neden oraya gidip bu konu hakkında konuşmak isteyeyim ki? Konuşacak ne var ki? Blaise bize ilaç verdi, sevişmemizi sağladı ve olan oldu. Hasar... Düzeltilebilir mi onu bile bilmiyorum.

Başımı sallayarak burnumun kenarını çimdikliyorum, çünkü ondan bir mesaj daha geliyor.

O gün duşta ayıktık. Aramızda bir bağ olduğunu biliyorsun. Neden bunu keşfetmiyoruz? Yürütebileceğimizi anlayana kadar kimseye söylememize gerek yok.

Cevap vermek yerine gözlerimi kısıyorum ve sohbet kutusunu kapatıyorum. Az önce ona karışık sinyaller mi verdim? Bana duyduğu bu lanet olası hayranlığı yeniden mi uyandırdım?

Sikeyim.

Beni aramaya başladığında telefonumu bir kenara atıyorum.

Diğer telefon, çatlak maskem ve kapüşonumla birlikte çantamda. Düşünmek için birkaç dakikamı alıyor, yapmak üzere olduğum şeyden kendimi vazgeçirmeye çalışıyorum ama Blaise'e çok kızgınım.

Cezalandırılması gerekiyor ve bildiğim tek yol bu.

Sohbetimizi açıyorum - maskeli, kimliği belirsiz adam ve Blaise. Teknik olarak resmiyete döktüğümüzden beri herhangi bir iletişim olmadı, bu yüzden bir konum yazarken parmaklarım titriyor. Üniversitemizdeki futbol sahasının ortası.

İki saat sonra.

Ancak bir dakika sonra bir başparmak yukarı emojisi gönderdiğinde, telefonu ayaklarımın arasında yere bırakıp ona bakıyorum.

Ve bakar, bakar ve bakar.

Gözlerim yanana ve ciğerlerim patlamakla tehdit edene kadar.

Yanağıma ıslak bir şey çarpıyor. Bir gözyaşı aşağı kayıyor, bir başkasıyla buluşuyor, çenemden damlıyor ve Blaise'in beni ne kadar az düşündüğünü gösteren mesajın bulunduğu rahatsız edici telefona damlıyor.

Onu uzaklaştırdım mı, aramıza mesafe mi koydum?

Onunla konuşsaydım, bu kadar kolay kabul eder miydi? Ne

olursa olsun, bu orospu çocuğu şüphelerimi doğruladı. Pislik

herif.

Aşağı inip bir cigara daha içtiğimde, bir bira daha içiyorum ve kapının yanında bıraktığım çantamı kaptığım gibi hızla uzaklaşıyorum. İçindekileri arabamın yolcu koltuğuna boşaltıyorum, siyah kapüşonluyu üzerime geçiriyorum ve maskeye bakıyorum.

Burun deliklerim alevlendi, radyonun sesini açtım ve garaj yolundan hızla çıktım, yola koyuldum ve doğruca varış noktasına gittim.

Müziğin sesinden kulaklarım çınlıyor. Ne çaldığını bile bilmiyorum. Çok hızlı gidiyorum, bir köşeyi döndüğümde tekerleklerim yolda kayıyor ve bir başkası ve okul tabelasını gördüğümde adrenalinim tehlikeli hale geliyor ve direksiyonu acıtana kadar kavrıyorum.

Öfkemle nefes almaya çalışırken bir acı kırbacı ihanetle karışıyor. Beni ele geçiriyor, sanki içimdeki lanet olası bir canavar dışarı çıkmaya çalışıyor.

Boş, karanlık otoparkta durup bagajdan sopamı alıyorum.

Kapıyı kapatıp maskeyi takıyorum ve sahaya gidiyorum.

Etrafımdaki her şey yok oluyor, zaman duruyor, Blaise'i sahanın ortasında, elleri kot pantolonunun cebinde dururken gördüğümde dünya parçalanıyor. Topuklarının üzerinde zıplıyor, omzunun üzerinden bakıp beni görene kadar sabırsızca etrafına bakınıyor. Sopayı omzumdan kaldırıyorum ve tahta tuttuğumda çatlayacakmış gibi hissedene kadar kavrıyorum.

Blaise ellerini ceplerinden çıkarıyor. Gergin bir şekilde yutkunuyor ve bana doğru gelmek yerine topuklarının üzerinde dönüp üstümüzü değiştirip duş aldığımız küçük binaya doğru koşuyor.

Yine de o kadar uzağa gidemiyor çünkü sopayı ona doğru fırlatıyorum, sırtına vuruyorum ve ensesinden tutup yere fırlatmama yetecek kadar sendelemesine neden oluyorum.

Bacağımı savurup kaburgalarına tekme attığımda bir inilti çıkarıyor. Bir kere. İki kez. Üç kez. Dişlerimi sıkıp onu tekrar tekmelerken yanaklarım kızgın gözyaşlarıyla ıslanıyor. Ayağım acıyana ve o yerde nefes nefese kalana kadar. Lanet suratını dağıtmak, dişlerini kırmak ve burnunu kırmak istiyorum. Bakışlarını almak istiyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Ayakkabımın topuğu göğsüne çarpıyor ve bunun şiddetiyle geriye doğru yuvarlanıyorum.

"Siktir," diye inliyor kendini tutarak.

Dengemi yeniden kazanıyorum ve elimi yumruk yapıp gömleğini yakalıyorum ve yüzüne yumruk atacak kadar yukarı çekiyorum, burnundan kan sıçrıyor ve maskeye çarpıyor.

Ona tekrar vurduğumda kafası yere çarpıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Bana karşılık bile vermiyor - muhtemelen onun sikini yalayacağımı falan düşünüyor. Bunun aramızdaki *şeyin bir* parçası olduğunu.

Ona dokunmayacağım ve bir daha asla yanıma yaklaşamayacak.

Öfke beni ele geçiriyor. Bu orospu çocuğunu öldürmek istiyorum. Dik duruyorum, gözlerini kapatıp yaralarından dolayı yüzünü buruşturan ona bakıyorum.

Maskeyi çıkarıp ona fırlatıyorum. Kalp kırıklığımı, ıslak gözlerimdeki derin ihanet bakışını görebiliyor. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanıyor ama ben ileri atılıp ona bir yumruk daha atıyorum ve kafatasını bir kez daha yere çarpıyorum.

"İşimiz bitti," diye tükürdüm ve kanlı çenesini tutarak konuşmasını engelledim. "Bir daha yanıma yaklaşırsan seni öldürmekte tereddüt etmem."

Onu bırakıp arkamı dönüyorum ve gözyaşlarımı kolumla silerek arabama doğru yürüyorum.

"Cole!" diye bağırıyor. "Bekle!"

Arabama atlıyorum, motoru çalıştırıp vitesi geri vitese taktığımda onun bana doğru koştuğunu görüyorum. Kanlı avucu camıma çarptı ama ben çoktan gitmiştim.

Arabayı kovalamaya çalışıyor ama ben hızla uzaklaşırken başarısız oluyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor, o kadar sert çarpıyor ki, göğüs boşluğumdan dışarı fırlayacağını düşünüyorum. Çok fazla gerildiğim için kaburgalarım ağrıyor ve hasta olabileceğimi düşünüyorum.

Haftalardır gitmediğim yatakhaneye gidiyorum. Kendimi arabadan dışarı sürükleyerek giriş kapısını açıp üçüncü kata çıkarken dışarıda sigara içen iki adamı görmezden geliyorum.

Mia pijamalarıyla kapıyı açıyor, gözleri kocaman. "Cole?"

Onu geçip yatakhaneye giriyorum ve açık planlı mutfağın ortasında volta atıyorum. O kapıyı kapatıp kolunu ovuştururken saçlarımı çekiştiriyorum.

"Neyin var? Neden üzerinde kan var?"

Sakinleşmeye çalışarak, "Blaise'i dövdüm," diyorum. Başım dönüyor ve sanırım bayılacağım. "Odana gidebilir miyiz?"

Başını eğiyor, sonra başını sallıyor ve ben de onu takip ediyorum. Pijama şortu çatlağına kadar girmiş, üstü de tenini zar zor örtüyor. Blaise eskiden onu becerirdi, Blaise eskiden onu sever ve onunla ilgilenirdi. Bir keresinde babasına bir gün onunla evlenebileceğini söylemişti ama bunun sadece kendini iyi biri gibi göstermek için olduğunu hissediyordum çünkü Mia'yı hiçbir zaman gerçekten istememişti.

Yine de onu becermemi istedi.

İntikam için onu tekrar becermeliyim.

Mia omzunun üzerinden bana bakıyor, ben de çekinmeden parmaklarını benimkilere doluyor ve odanın kapısını açarken beni içeri çekiyor. Lamba yanıyor ve odaya yumuşak bir parlaklık veriyor. Kapıyı arkamızdan kapatırken parmakları benimkilerden ayrılıyor.

Niyetimin açık olduğunu düşünüyorum ve o da bunu biliyor. Ama aslında burada olmak istemiyorum. Blaise'le birlikte olmak istiyorum, yatakta, onun hakkında bilmediğim şeyler öğrenirken vücudunu keşfetmek istiyorum.

Yine de gitmiyorum. Mia beni odasında dolaşırken izliyor.

"Blaise'e onu seninle aldattığımı söylemedim çünkü bunun bizim sırrımız olduğunu düşündüm. Bildiğini sanıyordum."

"Ben yapmadım."

"Neden şimdi buradasın?"

Omuz silkiyorum, kalbim küt küt atıyor. "Buraya arabayla geldim." Hiç düşünmeden arabam beni buraya getirdi. Sanki vicdanım Blaise'den intikam almam gerektiğini biliyordu.

Mia'nın odası Allie'ninkiyle aynı düzende. Ama daha pembe, yatağın ortasında açık bir kitap var. Kitabı alıp köşesini köpek kulağı gibi kıvırıyorum ve yatağına sırt üstü uzanmadan önce şifonyerinin üzerine atıyorum.

Gitmeliyim.

Bu berbat bir fikir. Onun için hiçbir şey hissetmiyorum.

Kitabına bakıyor, sonra bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Doğrulup elini tutuyorum ve onu ayrılmış bacaklarımın arasına çekiyorum. "Hayır."

Parmaklarım kalçasını kavradığında geri çekilmiyor. Elleri omuzlarımda duruyor. "Blaise iyi mi? Eğer onu dövdüğünü söylediysen?"

Titrek bir el yüzüme doğru kalkıyor ve onun kendi elim olduğunu bile fark etmiyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, parmak eklemlerimin çatlamış, yırtılmış etini görüyorum. İnceliyorum, diğer elimi kontrol ediyorum, sonra ikisini de kalçalarına koyuyorum.

"Bana unutturmana ihtiyacım var," diyorum, kendimden nefret ederek ama Blaise'den intikam almak için bir şeyler yapmam gerekiyor. "Hiçbir anlamı olmadan."

Mia kaşlarını çatıyor, eli boynumun yanından saçlarıma doğru kayıyor. Beni öpmek için eğiliyor ama ben yüzümü yana eğiyorum.

"Hayır," diyorum. "Öpme beni."

Alt dudağını ısırarak parmaklarını uyku tişörtünün dikişinde gezdiriyor, ardından tişörtü yukarı ve başının üzerine doğru çekiyor.

Sikim sertleşmiyor, hatta seğirmiyor bile. Göğüslerini avuçlamak bile istemiyorum. Elimi göğsüne bastırıyorum ama her yerim donuyor.

Bunu yapmak istemiyorum.

Yapamam.

Ellerim kayıp gidiyor ve ona bakıyorum. "Blaise'i seviyorum," diyorum. "Bunu seninle yapamam."

"Bilmesine gerek yok." Bileklerimi tutuyor ve kucağıma tırmanırken aynı anda göğsüne doğru çekiyor. "Bunu yapabiliriz. Sana unutturacağım."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ama o saçlarımı başımın arkasında tutuyor ve ağzını ağzıma dayıyor. Taşlanmış, sarhoş ve kalbi kırılmış olmanın karışımıyla, dilini ağzıma sokarken ona karşı koymak için mücadele ediyorum.

Yarım saniye içinde Mia üzerimden çekildi ve bir yumruk yüzüme öyle sert çarptı ki görüşümde yıldızlar gördüm.

İnliyorum ve gözlerini kısarak Blaise'in gözlerinde ölümcül bir bakış görüyorum. Üstsüz Mia ile yataktaki benim aramda gidip geliyorlar ve Mia'yı boğazından tutup kapıya doğru fırlatıyor.

"Defol git," diye emrediyor ve kızın üzerini örtüp yatakhaneden koşarak çıkmasını izliyor.

Bana döndü, yüzünde kurumuş kan, dişlerini birbirine geçirdi. Ve bana tekrar yumruk attı.

CHAPTER 33
BLAISE

" Mia? Gerçekten mi?" Yüzünün yana kaydığını görmek için ona tekrar yumruk atıyorum. "Eski sevgilimi mi becerecektin?" Bir sert vuruş daha. Parmak eklemlerim kanıyor. Umurumda bile değil. Bu noktada biraz daha fazla kanın ne önemi var? Burnumun kırıldığından ve bir ya da iki kaburgamın çatladığından eminim. "Beni futbol sahasında bıraktın. Beni dövdün ve orada bıraktın."

Cole yataktan fırlıyor ve beni geri itiyor. "Beni aldatacaktın," diye bağırıyor ve beni tekrar geriye itmeden önce tişörtümü yumrukluyor.

"Seni aldattı mı?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Cole volta atmaya, saçlarını yolmaya ve Mia'nın tavşan terlikleri gibi rastgele eşyaları tekmelemeye başladı.

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum," diye hırlıyor, gözleri acıyla parlıyor.

"Sen benim için her şeysin. *Her şeyim!"* Sesim kesiliyor. Cole'la savaşmak çok yorucu. Ne yaptığımın bir önemi yok; kazanamıyorum.

Kazanamıyorum.

Cole ellerini kalçalarına koyar ve başını sallar. Acı acı güler ve gözlerini tavana kaldırır. "Senin için her şey demek, ha?" Bana ters ters bakıyor. "Bu yüzden mi maskeli bir yabancıyla buluşup seni becermesine izin veriyordun? Senin için gerçekten özel olmalıyım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Dişlerini emen Cole ileri geri volta atmaya devam eder. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Benimle birlikte olman gerekiyordu ama maskeli bir yabancıyla buluşmaktan çok daha fazla mutlu oldun."

"Ama o sendin-"

"Bunu bilmiyordun!" diye bağırarak beni itti. "Ben olduğumu bilmiyordun. Hayır, başka biri olduğunu düşündün ve

Benimle uğraşmaktan çok mutluydu. Kim olduğunu düşündün? Jackson'ı mı hayal ettin? Samson'ı mı?" Beni tekrar itiyor ve ben de makyaj masasına doğru sendeleyerek bir losyon şişesini ve makyaj fırçalarının olduğu bir küveti deviriyorum. "Keith olmasını mı umuyordun?"

İçimde öfke yükseliyor ve ne yaptığımı anlamadan onu sertçe iterek yere düşmesine neden oluyorum. "Başından beri sen olduğunu biliyordum, göt herif," diye tükürdüm. "O lanet maskeyi kayak gezisi sırasında çantanda buldum!"

Cole sakinleşiyor ama olan oldu. Bana güvenmiyor ve asla güvenmeyecek. Biz zehirli bir karmaşayız ve asla birbirimiz için iyi olamayacağız. Cole gözlerimdeki yenilmiş bakışı görüyor olmalı. Kapıya doğru döndüğümde ayağa fırlıyor ve ben odadan çıkamadan önümü kesiyor.

Kapının önünü kapatıyor ve ben aniden duruyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, saçları her yöne savruluyor.

"Yoldan çekilin."

"Hayır," diyor, çenesinde morluklar oluşuyor. "Çıkıp gitmene izin vermeyeceğim." Duraksadığımda kalbim küt küt atıyor. "Affedersiniz?"

"Gitmene izin vermeyeceğimi söyledim."

Cole'u hiç bu kadar dengesiz görmemiştim. Kara kirpiklerinin altından bana bakışları nabzımı hızlandırıyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum, omuzlarım çöküyor. "Çıkarın beni."

Sert nefes almaya devam edince irkildim.

Onu yolumdan çekmeye zorlamaktan başka çarem yok.

Tişörtünü kavrayıp onu kapıdan uzaklaştırdığımda Cole homurdanıyor. Birkaç adım geriye tökezledi. Onu hiç bu kadar kalbi kırık görmemiştim. Gözlerindeki parlaklık saf çaresizlikten kaynaklanıyordu.

Kapıyı açmaya gidiyorum, ama beni yere düşürüyor ve bir "oomph" ile kabarık beyaz halıya çarpıyorum, kanla kırmızıya boyanıyor. Şimdi kavga ediyoruz. Cole üstümde, umutsuzca bileklerimi tutmaya çalışırken saf adrenalin ve saldırganlıkla koştuğu için şaşırtıcı derecede güçlü. Ona izin vermiyorum. İşler nasıl da değişti. Günler önce, onun gitmesini engellemeye çalışan bendim.

"Siktir," diye homurdanıyorum, kısa bir süre için onu üzerimden düşürmeyi başarıyorum. Kendini ayak bileklerime atıyor ve ben tekrar yere düşüyorum. Ona tekme atıyorum ve o da ağırlığını kullanarak darbelerin arkasındaki gücü azaltmayı başarıyor. Çok ağır bir herif. "Ne yapıyorsun lan sen?" Tekrar kollarımı tutmaya çalıştığında homurdanıyorum. "Bırak lan beni!"

"Sakin ol lan," diyor Cole, beni yere yapıştırırken sesi gerginleşiyor. Yanağımı halıya bastırmış bir şekilde yüzüstü yatıyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum -ve bu hiç hoşuma gitmiyor- ama bir şekilde üstünlüğü ele geçiriyor, bileklerimi bedenlerimizin arasına hapsediyor, nefesi kulağımda sıcak.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor ve mücadelem azalmaya başlayana kadar tüm ağırlığıyla üzerime yükleniyor. "Seninle işimiz bitmedi."

"Kahretsin, bırak gideyim," diye yalvarıyorum, hıçkırık gibi gelen bir sesle boğuluyorum. Geçen hafta cehennemi yaşadım. Ve o futbol sahasından uzaklaştığında -gözlerindeki saf yıkım ifadesini gördüğümde
-Kalbim parçalandı ve korku zedelenmiş organımı kavradı. Bunu tekrar yaşayamam. Artık bunu yapmaya devam edemem.

"Sana söyledim," diyor saçlarımı yumruklarken. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"En azından bana neyi yanlış yaptığımı ve bu hafta neden sana dokunmamı istemediğini söyler misin?"

Cole arkamda kaskatı kesiliyor ve ben kapalı kapıya, makyaj masasının ayaklarına, Cole'un daha önce tekmelediği terk edilmiş bir terliğe bakıyorum.

O konuştuğunda, gözyaşlarım düşme tehlikesi geçirirken gözlerim kapanıyor. "Ne yaptığını biliyorum, Blaise. Bana ilaç verdiğini ve kız arkadaşınla sevişirken beni filme aldığını biliyorum. Her şeyi biliyorum." Ağır bir nefes kulağımı okşuyor ve sonra ağırlığı kayboluyor. Sanki benden uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi ayağa kalkıyor.

Her şeyi mahvettim.

Başımı çevirerek halının gözyaşlarımı emmesine izin verdim. Ayağa kalkmıyorum. Ne anlamı var ki? Göğsüm zonkluyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Kendi içime kıvrılıp dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi yumrukluyorum. Çığlık atmak istiyorum. Bir kükreme salmak ve ciğerlerim parçalanana kadar asla durmamak, ama yapmıyorum.

"Neden böyle hastalıklı ve çarpık bir şey yapasın ki?" diye soruyor arkamdan, sesi tiksintiyle kalınlaşarak.

Göğsümdeki zonklama şiddetleniyor. Kendimi yavaşça ayağa kaldırıyorum, tamir edilemeyecek kadar kırılmış hissediyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor, özellikle de kaburgalarım ve Cole'a bakarken göbeğimi tutuyorum. Gözlerinin içine bakamıyorum, bu yüzden boğazına odaklanıyorum, alt dudağım titrediğinde zıpladığını görüyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum, bir şey söylemek için, herhangi bir şey. Hiçbir şey çıkmıyor. Söylenecek ne var ki? O haklı... Ben hastayım, sapkınım, kötüyüm. Diğer insanlar mutlu sona ulaşıyor. Benim gibiler değil.

Yaralı dudağımı ıslattım, keskin kanın tadına baktım. Kapı şu anda davetkâr görünüyor. Çıkıp gitmek çok kolay olurdu. Bakışlarıyla buluşmak için çok uğraşıyorum ama yapamıyorum. Sebep olduğum hasarı görmek istemiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, çenem titriyor. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Cole sessiz kaldığında gözlerimi yere indiriyor ve yenilgiyle başımı sallıyorum. Futbol sahasında yediğim dayağı hak etmiştim. "Yolundan çekileceğim," diyorum sesim çatlayarak. Sonra topallayarak ve morarmış karnımı tutarak uzaklaşıyorum. Her yer kan içinde. Hastaneye g i t m e l i y i m ama siktir et. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Kapıyı açtığım anda Cole arkamda beliriyor ve elini tahtaya bastırıyor. Yumuşak bir tıkırtıyla tekrar kapanıyor. Konuşmasını, beni azarlamasını, ondan ne kadar iğrendiğimi söylemesini bekliyorum ama hiçbirini yapmıyor. Nefesi sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi sonsuz anlar boyunca ensemi okşuyor.

"Senin başka birine dokunduğunu düşündüğümde cinayet işlemek istiyorum," diye fısıldıyor, nefesini ensemde hissedebileceğim kadar yakınımda.

"Senden başka kimsenin bana dokunmasına izin vermem," diye itiraf ediyorum, zorlukla yutkunarak. "İstediğim tek kişi sensin."

"Bunu neden yaptın?"

Neden ona ilaç verdim? Her şey çok uzakta, sanki başka bir yaşamda başka birinin başına gelmiş gibi görünüyor. "Bilmiyorum."

"Yeterince iyi değil," diyor ve kalçamı kavrıyor.

Çenem göğsümle buluşurken ellerim yanlarımda kenetleniyor. "Teninin altına gömülmek istedim, ama başından beri sen benimkinin altındaydın."

"Derimin altına gömülmek istediğin için mi bana kız arkadaşını siktirdin?"

"Beni tehdit ettikten sonra sana karşı kullanmak için şantaj yapmak istedim. Kontrolü geri almak istedim. En azından ben öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, itirafım aramızda süzülüyor. Cole diğer elini kalçama koyuyor ve dokunuşunun altında titriyorum. "İlgimi çekti. Bu yüzden bu kadar ileri gittim."

"İlgini mi çekti?" diye soruyor, parmaklarını kemerimin yanındaki çıplak tenimde gezdirmek için tişörtümü kaldırarak. "Neden ilgini çekti?"

"Kıskanmıştım."

"Kız arkadaşını beceriyordum. Tabii ki sen de kız arkadaşını sikmemi kıskandın."

Ben boğuk bir "Hayır..." diye fısıldayıp titreyen bir nefes alırken parmakları kasılan karın kaslarımın üzerinde geziniyor. "*Seni* becerdiği için kıskanıyordum.″

O

Hala büyüyor. Artık nefes alıp almadığından bile emin değilim. "O kadar ileri gitmesine izin verdim çünkü kendi duygularım ilgimi çekti. O videoda görmediğin şey, sonrasında seni öpmüş olmam."

"Beni öptün mü?" Sesi perili geliyor.

"Seni çok uzun zamandır öpmek istiyordum," diye itiraf ediyorum. "Kendim fark etmeden önce bile. Senin için deli oluyorum Cole." Yavaşça arkamı dönüyorum, kapı arkamda. "Ama anlıyorum... Ben de kendimi affetmezdim."

Kapıyı açmak için döndüğümde Cole'un sakallı çenesinde bir kas kasılıyor. Buradan çıkmam gerek yoksa ona tekrar dokunmaya çalışacağım. İkimizin de boşluğa ihtiyacı var.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Eve gidiyorum."

"Sen ne sikimsin!"

Kaşlarımı çatıyorum ama arkamı dönmeme fırsat vermeden ensemden tutup beni sertçe kapıya doğru itiyor. "Şimdi, kim kaçıyor lan?" diye soruyor, kemerimi yırtmak için etrafıma uzanıyor. "Kim duvarlarının arkasına saklanıyor?" Eli külotumun içine kayıyor ve sikimi avuçluyor. Yanağım acı içinde kapıya çarpıyor. Ellerimle tahtaya bastırıyorum ve arkamı dönüp kontrolü ele almamak için tek yapabildiğim bu.

Cole'un dokunuşu farklı, daha güçlü, bu da heyecan verici ve biraz da korkutucu. Buna ihtiyacı var.

Kotumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Serin hava açıkta kalan kıçımı yalıyor. Nefesimi tutuyorum, sikim tişörtümün üzerinde seğiriyor. Vücudunu sırtımla aynı hizada tutarak, aletimi durgun, akıllara durgunluk veren çekişlerle okşuyor. Çok geçmeden, o kemerini tek eliyle çözerken ben de elinin içine giriyorum.

"Neden beni bu kadar delirtmek zorundasın?" diye homurdanıyor, kızgın ve tahrik olmuş bir halde.

"Cole?" Belirsizce soruyorum, parmaklarına tükürüp arka deliğime baskı uyguladığında titriyorum. Tüm vücudum geriliyor.

"Bana daha önce kimsenin bu kıça sahip olmadığını söyle. Her şeyin benim olduğunu söyle." Kahretsin, pis sözleri her yerimi zonklatıyor.

Cole'un işi bitmemişti. Saçlarımı yumrukluyor ve kısa telleri sıkıca çekerek kulağıma hırlıyor, "Bana şişman sikimin kıçını dölle doldurmasını istediğini söyle."

Tanrım.

"Kanıyorsun," diye alay ediyor, parmaklarını çıkarıp kaşımdaki acıyan kesiğin üzerinde gezdiriyor. Kanla kayganlaşıyorlar. O

kıkırdar. "Seni orada çok fena becerdim, değil mi? Dikişe ihtiyacın olacak."

Boştaki eliyle sikimi sarsmak için etrafıma uzanmadan önce dar çıkışımda daireler çizdiğinde bir nefes emiyorum. Kayganlaştırıcı olarak kendi kanımı kullanarak iki kaygan parmağını içime bastırıyor. Nefesim kesiliyor, ayak parmaklarım yanmaktan kıvrılıyor. Bedenim beklentiyle uğulduyor.

"Hissettin mi?" diye alay ediyor. "Ne kadar sıkı olduğunu hisset." Fermuarını indirmek için elini kaldırıyor. Aletini önce bir, sonra iki kez kıçıma vurduğunda kalp atışlarım hızlanıyor. Sert boyu arka deliğimi dürtüyor ve nefesimi tutuyorum. Yeterince hazırlanmamıştım. Bu canımı yakacak. Ama Cole'un içimde olduğu düşüncesiyle sikim daha da sertleşiyor. Her hastalıklı, çarpık parçama sahip olmasını istiyorum.

"Acıt," diye yalvarıyorum.

Mırıldanıyor, sonra da "Kanamayı seviyorsun." diyor. Boynumun arkasından tutarak yüzüme doğru bir çakı tutuyor - üzerinde olduğunu bilmediğim bir çakı. "Bunu hatırlıyor musun? Senin üzerinde kullanmamı istemiştin." Dokunuşu yaralayıcı, sözleri zehirli ama yine de her saniyesini seviyorum.

Bıçak gözden kayboluyor. Arkama bakmaya çalışıyorum ama nemli boynumdaki eliyle beni yerimde sabit tutuyor. Zalimce kıkırdarken ani, keskin bir sızı kalçamı yakıyor. Tıslıyorum, içgüdüsel olarak kalçamı başka yöne çeviriyorum ve o da kanlı bıçağı boğazıma bastırıyor.

"Kıpırdamadan dur," diye uyarıyor, siki arkamdan içime giriyor.

Bıçağı boğazıma dayamışken, kalçamdaki yarıktan taze kan alıyor ve aletini yağlıyor. Ağzım kurudu. Onu giriş yerimde hissediyorum, o kadar sert ki. "Bana bir şey söyle *Blaise*, Tiago'yla beni ilk ne zaman becerdin?"

Sikini içime soktuğunda dudaklarımdan bir çığlık kopuyor ve beni sustururken sesimi bastırmak için elini ağzıma kapatıyor.

"Kapa çeneni, Blaise." *İt.* "Bunca zamandır onunla yattın mı?"

İt. "Benden daha mı iyi hissetti?"

Burun deliklerimden nefes alıyorum. Kıçım sanki biri üzerine benzin döküp ateşe vermiş gibi hissediyor. Cole kalçalarını şaklatıyor ve elindeki bıçak her güçlü hamlesinde beni kesmekle tehdit ediyor.

"Seni bu kadar iyi becerdiğinden şüpheliyim, ha?" Islak dilini boynumun kenarından geçiriyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Tanrı'ya yemin ederim ki, seni kanlar içinde ve dölle kaplı bırakacağım, sonra onu avlayacağım ve onu öyle yavaşça öldüreceğim ki, sana hiç dokunmamış olmayı dileyecek."

Dişlerimi elinin etli kısmına geçiriyorum ve elini koparırken tıslıyor. "Ona hiç dokunmadım."

"Hayır mı?" *İt*. "Seni öptüğü için kafeteryada burnunu kırdığımı unuttun mu?"

Bir sonraki derin, vahşi hamlesiyle inliyorum. Benden nefret ediyormuş ve ruhumu damgalamak istiyormuş gibi beni beceriyor. Omurgamda bir karıncalanma başlıyor ve taşaklarım geriliyor. Kıçımdaki siki o kadar iyi acıtıyor ki - *öfkesi* o kadar iyi hissettiriyor ki.

"Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? Kıskanç olman hoşuna gitmiyor," diye alay ediyorum, sırf tepki almak için. "Tiago'nun çok yumuşak dudakları var-"

Aletini derine sokuyor ve "Kapa çeneni!" diye hırlarken aleti titriyor.

Kıkırdamalar göğsümü titretiyor. O bu kadar öfkeli ve sahipleniciyken aletimin fışkırmasını sevmekten kendimi alamıyorum. Neredeyse onunla biraz daha alay etmek istiyorum, ama Cole zaten kırılma noktasında ve eğer yaparsam kopabilir.

Bıçağın ucunu şahdamarıma bastırarak kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. "Sen benimsin, Blaise."

"Ben seninim," diye cevap veriyorum. "Sadece senin."

Sözlerim içindeki kaosu yatıştırmış gibi görünüyor. Bıçak yere düşüyor ve beni kapıdan çekip Mia'nın makyaj masasına çarpıyor. Makyaj malzemeleri yere çarpıyor ve ön ayaklar her sert darbede yerden kalkıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve tutunacak bir şey bulmak için parmaklarımı kenarlara doluyorum. Makyaj masası duvara çarpıyor, daha fazla eşya ayağımıza devriliyor. Beyaz yüzeye kan bulaşıyor.

Cole saçımı yumruklayıp başımı kaldırıyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, baş döndürücü bir şehvetle dolu. Hafif bir ter damlası alnını ıslatıyor.

"İçine öyle sert boşalacağım ki," diyor, kıçımın sikini yutuşunu izlerken.

İnleyerek aynada yüzümü ve kızarmış yanaklarımı inceliyorum. Kıçıma bir sik aldığım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi her zaman bir üst olarak düşündüm, ama Cole için kuralları esneteceğim. Sadece gözlerindeki saf erotik sadizmi görmek için bile olsa, içindeki şeytanı üzerimde serbest bırakmasına izin vereceğim.

"Beni daha sert becer," diye yalvarıyorum, aletim zonkluyor ve zonkluyor.

Bana sertçe vuruyor ve kıçımın yanağındaki keskin, ani acıyla inliyorum. Kahretsin... Cole acımasız.

Üç kez daha itti. "Siktir... siktir, siktir, siktir." Sikini derinlere gömüyor ve siki serbest kalırken boynumu tutuyor. Göğsünden gırtlaktan bir inilti yükseliyor. İçime dökülen sıcak dölünün hissi beni onun adını inletiyor ve titretiyor.

Nefesimizi tutamadan arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve kıçımın yanaklarını açtı. "Bu mükemmel kıçtan döllerimin damladığını görmeye bayılıyorum."

"Tanrım," diye boğuluyorum kötü ağzı arka deliğime indiğinde. *Lanet olsun.*

"Kendini becer," diye emrediyor, içimden sızan döllerini yalayıp yutuyor. "Kendini boşalt." Dili girişimi çevreliyor ve beni daha sıkı kavrayıp dilini içime sokarken inliyor. Kıçımın yanağını ısırmadan önce höpürdetiyor ve yalıyor, ben ise neredeyse çılgınca sarsılıyorum. Nefes nefese kalışım önümdeki aynayı buğulandırıyor. Üzerine Mia'yla kayak merkezinde çekilmiş bir fotoğrafımız yapıştırılmış. Kollarımda çok mutlu görünüyor, kameraya gülümsüyor. Soğuk terler döküyorum, çok yakın, çok yakın.

"Ne kadar pis bir kardeş."

Taşaklarımı ağzına almadan önce sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Siktir, bu iyi hissettiriyor," diye homurdanıyorum ve o daha sert emiyor. Dişlerimin arasından bir tıslama kaçıyor. Tam sınırdayım.

Koluma kramp giriyor. İnliyorum ve dudağımı ısırıyorum. Çarpan derinin sesi ağır nefeslerime karışıyor.

Tam uçurumdan düşmek üzereydim ki Cole beni kolumdan tutup yukarı çekti. Beni yatağa doğru yönlendiriyor ve parmaklarını aletimin etrafında dolaştırmak için uzanmadan önce göğsünü sırtımla hizalıyor. "Ellerini iki yanına koy," diye fısıldıyor boynumun omuzlarımla birleştiği kıvrıma doğru. "Şimdi..." Nemli dudakları kulağımı buluyor. "Benim için iyi bir çocuk olacaksın ve eski sevgiline bir ayrılık hediyesi bırakacaksın."

Ürpererek ellerimi yumrukladım. Dokunuşu bu dünyanın dışında hissettiriyor. Beni çılgına çeviren sert vuruşlarla sikimi bir profesyonel gibi okşuyor.

"Onun pembe çarşaflarına, kabarık yastıklarına ve oyuncak ayılarına boşalmanı istiyorum, anladın mı? Benim için sert boşalacak mısın? Her zamankinden daha sert?"

Başım omzuna yaslanıyor. Sikimin üzerindeki büyük elinin hissinden başka bir şey düşünemiyorum.

"Seni asla bu kadar iyi hissettiremezdi, değil mi?" Başımı

sallıyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Hayır..."

"Bu doğru. Kimse yapamaz. Sen benimsin. Sadece benimsin. Şu andan itibaren bu alete benden başka kimse, ama hiç kimse dokunamayacak."

Kulak mememi sertçe ısırıyor, ben de kendimi kaybediyorum. Kaslarım gerildi. Pembe çarşafların üzerine hızlı fışkırmalarla sperm ipleri yağıyor. "Cole," diye inliyorum.

"Şu döllere bak," diye nefes alıyor, bir fışkırma daha battaniyenin üzerine dökülürken tenime gülümsüyor. "Sence daha sonra buraya gelip seni ne kadar sert boşalttığımı görünce ne diyecek?"

"Bu kadar sahiplenici olabileceğini bilmiyordum," diye cevap veriyorum ve nefes nefese titreyen bacaklarımın üzerinde dönüyorum. Aletlerimizi sessizce kaldırıp birbirimize bakıyoruz. Kemerimi sıkmayı bitirdiğim anda beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Saçlarını avuçluyorum ve dilimi onun sıcak ağzına sokmaya zorluyorum. Ağır nefesler ve derin homurtular. Cole dudağımı ısırıp hassas etime saldırmadan önce küfrediyor. İnatçı çenesini kavrıyorum ve dilini emiyorum. Sonra bir şeyler değişiyor ve dokunuşlarımız saygılı, nazik bir hal alıyor.

Cole önce ayrılıyor ve alnını benimkine bastırıyor, parmakları kemerimin halkalarına takılıyor. "Seni hayaletimde bıraktığım için üzgünüm... Konuşmalıydım-"

"Kapa çeneni." Başımı sallıyorum. "Özür dilemesi gereken kişi benim. Yaptığım şey..." Boğazım düğümlendi. "Sana ilaç verdim ve... Siktir..." Cümlemi bile bitiremiyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Keşke zamanı geri çevirebilsem ve kendimle konuşabilsem.

"Hey..." Cole gözüme takıldı. "Bana bak. Hadi..." Dudaklarını ıslatarak biraz daha yaklaştı. "Geçmişi unut. Tüm o saçmalıkları unut."

Cevap vermek yerine yüzünü avuçluyorum ve kirli sakalları parmaklarımı çiziyor. Dudaklarımı dudaklarına sürüyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Titreyen nefesi ağzımı okşuyor. Beni öpüyor, yumuşak bir dudak teması. "Ben de seni seviyorum-"

Kapı uçarak açılır. Bir polis memuru odaya girdi. Silahını çekti ve boncuk gibi gözleri aramızda gidip geliyor. Dünya duracak kadar yavaşlıyor. Yanımda Cole'un yüzünün rengi soldu. Onu arkama ittim ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Seni tekrar görmek güzel evlat," diyor Cole'un babası, odanın boyunu geçip etrafımızda dönerek. "Arada bir telefonuna cevap vermelisin."

"Sakın onunla konuşma," diye çıkışıyorum ve o da silahını bana doğru savuruyor. Cole yanımdan geçmeye çalışıyor ama ben onu geri çekmek için kolumu uzatıyorum.

Cole'un babası silahını doğrultarak, "Şuna bakar mısınız?" diye alay ediyor. "Benim zavallı oğlum bir ibne." Sert kahkahası midemi bulandırıyor. Yumru gibi görünen sararmış dişlerini gösterdiğinde çenem geriliyor. Gözenekleri alkol kokuyor ve yağlı saçları alnından sarkıyor. Rozetini nasıl hâlâ kaybetmemiş, aklım almıyor. Bu adam tam bir pislik, yozlaşmış bir polis.

"Sarhoşsun," dedim. "Silahını indir."

"Burada kuralları sen koymuyorsun, ibne. Ben koyarım." Silahı itip kakıyor. "Çekil önümden. Bırak da oğlumla konuşayım."

Cole elini koluma koydu. "Blaise, bırak onunla konuşayım-"

Tek bir bakışla sözünü kestim. Sikerim öyle işi. Babasının ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Silah kafama doğrultulmuş durumda. Tetiği çekmeye karar verirse bu hızlı bir ölüm olur. Bir an buradayım, Cole'un onurunu savunuyorum ve sonra... hiçlik. Tatlı unutuluş. Sadece Cole'u kaybetmek anlamına geliyorsa ölüm tatlı gelmiyor, ama onu korumak için ölmem gerekiyorsa, öyle olsun.

"Çekil lan yolumdan," diye tükürüyor, ağzından tükürük damlacıkları uçuşuyor.

Ona ters ters bakıyorum.

"Kafanı uçuracağım senin." Zar zor dik durabiliyor, sallanıyor ve hıçkırıyor. "Bu saçmalıktan bıktım artık. Cole benim oğlum. Annesi benim lanet olası karım-"

"Eski karım," diyorum ve o da gözlerini kısıyor.

"O her zaman *benim* karım olacak." Burnunu çekiyor, bıyığı seğiriyor. Sonra kükrer, "*Ve Cole her zaman benim oğlum olacak!*"

Cole'un arkamda hıçkırıklara boğulduğunu duyduğuma yemin edebilirim, bana yaralı bir hayvanı hatırlatıyor - sahibinden kaçan korkmuş bir köpek.

Kalbim küt küt atıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

"İşte olacaklar," diyor, bolca terleyerek. "Üçe kadar sayacağım. Üçe kadar saydığımda yolumdan çekilmezsen, kaşlarının arasına bir kurşun sıkacağım, anlaşıldı mı?"

Sessiz kaldığımda "Bir" diye sayıyor ve dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılıyor. Kalbim sıkıcı bir gümbürtüye yavaşlıyor. Namluya odaklanıyorum. İşte bu kadar. Yapacağım

Cole'un çılgın babasının ellerinde ölür - oğlunu sevdiği için soğukkanlılıkla öldürülür.

"İki." Gözleri hastalıklı bir heyecanla parlıyor. Bundan zevk alıyor. Tetiği çekmek istiyor. Zihninin gözünde, duvarlara sıçrayan kanı canlandırıyor. Sertçe yutkunuyorum, kaderime boyun eğiyorum-

Cole beni yolumdan itiyor ve makyaj masasına çarpıyorum. Bir el ateş edildi. Cole karnını tutuyor. Gözlerini kaldırıyor ve orada gördüğüm şaşkınlık içimde bir şeyleri kırıyor. Bana, babasına ve parmaklarının arasından akan kana bakıyor.

Cole'un babası "Bak ne yaptın lan!" diye hırlıyor ve onu kolundan tutup odanın diğer ucuna sürüklüyor. Peşlerinden atılıyorum ama aniden duruyorum. Silah Cole'un şakağına saplandı. Babası kapıya doğru geri geri gidiyor, yoldan çıkmış bir tavşan terliğini tekmeliyor. "Bizi takip etmeyin. Takip ederseniz onu öldürürüm."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Beni bu konuda test etmek ister misin, evlat?" Silahı Cole'un kafasına dayayarak kapıyı açar.

Zihnim dönüyor. Ne yapacağım ben? Polisleri aramalıyım. Onlara meslektaşlarından birinin kendi oğlunu vurup kaçırdığını söylemeliyim.

Cole'un tişörtündeki koyu kırmızı leke yavaş yavaş yayılıyor. Mide bulantısı içimde dalgalanıyor. Onlar odadan çıkarken saçımı başımı yoluyorum. Ne yapacağım ben?

Etrafımda dönerek, her yerde lanet telefonumu aradım. Yardım çağırmam lazım. Daha önce nereye koymuştum ki? Yatağın yanında yerde buldum ve kendimi ona attım. Ekran kilidini açıp polisleri aramak üç denememi aldı.

Telefonumu sıkıca kulağıma dayayıp bağlanmasını beklerken koridora doğru koşuyorum. Mia gitmişti, muhtemelen yakındaki arkadaşının evine gitmişti.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

CHAPTER 34
BLAISE

T Cole'un babası onu kaçırdıktan dakikalar sonra polis gelir ama artık çok geçtir. Gitmişlerdi. Sarışın bir kadın memur bana sayısız soru sormak için beni odadan çıkarırken kafam olasılıklarla dönüyor. Ya ona zarar verirse? Çoktan verdi bile. Cole vuruldu. Kan vardı. Çok fazla kan. Onu nereye götürüyor? Ne planlıyor?

Kahretsin... Gözlerindeki o dengesiz bakış... Her şeyini kaybetmiş ve sonunda patlamış bir adam. Cole'un babası tehlikeli.

Bir sağlık görevlisi beni kontrol etmeye çalışıyor ama onu sert bir bakışla geri gönderiyorum.

"Annesini buldunuz mu?" Polis memuruna soruyorum, sorusunu yarıda keserek.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Şimdi onu ele geçirmeye çalışıyorlar."

"Siktir!" Saçlarımı yoluyor ve olduğum yerde adım atıyorum - yumruğumu beton duvara saplamama iki saniye kalmıştı. Parmak eklemlerim çok kötü bir dayak yiyecekti ama acısı buna değecekti. İçimde dolaşan bu huzursuz enerji bir şeyler yapmamı gerektiriyor. Onlar Mia'nın odasını sanki orada bir ipucu bulacaklarmış gibi incelerken öylece duramam. Bulamayacaklar. Sadece dölle kaplı bir yatak ve kanımız.

Cole'un annesini aramak da anlamsız. Açmayacaktır. Onu kaçırdı, bunu içten içe biliyorum.

Sonunda beni sorgulamayı bitirdiklerine karar verdiler ve beni eve götürmesi için başka bir polis memuru ayarladılar. Sokaklar bir bulanıklık içinde geçip gidiyor. *Her şey* sessiz bir bulanıklık.

Ön kapıyı kapattığım ve krom tutamağı kana buladığım anda babam kafasını mutfaktan çıkardı. "Yolculuk iptal oldu-"

Gözleri büyür ve koridora girer. "Ne oldu?"

Orada öylece duruyorum, kavga beni terk ederken görüyorum ama görmüyorum. Babam koridoru ne zaman geçiyor, yaralarımı incelemek için yanaklarımı ne zaman avuçluyor ya da beni ne zaman kucağına çekiyor bilmiyorum.

Kolları beni sarıyor. Garip bir his. Tiago'nun annesinin aksine, bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum. Küçükken bile sevgisinin ölçüsü omzumu okşaması ya da saçımı karıştırmasıydı. Kısa saç tellerimi karıştırdığı ve bana iyi bir çocuk olduğumu söylediği nadir durumlarda çok mutlu olurdum.

Babam iyi niyetli ama soğuk biri.

"Bunu Cole mu yaptı?" diye homurdanıyor ve düşüncelerim durma noktasına geliyor.

Boa kolları daha sıkı sıkıyor, ya da belki de ben hayal görüyorum. Nefes alamıyorum. Yavaş yavaş boğularak ölüyorum. Bir teneke kutu gibi eziliyorum.

Kendimi çözerken kaslarım itiraz ediyor. Daha önce adrenalinin etkisiyle yaralarımın boyutunu hissedemeyecek kadar uçmuştum ama şimdi hareket etmek bile acıtıyor. "Neden her şey için Cole'u suçlamakta bu kadar acele ediyorsun?"

Babam konuşmak için ağzını açtı ama ben sözünü kestim, "Karının nerede olduğunu biliyor musun? Umurunda mı?"

Yanından geçerken kaşlarını çattı.

Kıpırdamadan duramam. Hareket etmem gerek. Harekete geçmeliyim.

Cole'un babası onları nereye götürecekti? Eski evlerine mi? Hayır, yetkililerin kontrol edeceği ilk yer orası olur. Bunu biliyor. Akli dengesi yerinde değil ama aptal da değil.

Tam üst kata kaçmak üzereyken babam beni durduruyor. Uzun parmakları omzuma dolandığında ayağım ilk basamağa ancak değiyor ve aşağı bakıyorum. Hâlâ ayakkabılarımı giyiyorum ama bağcıkları çözülmüş.

"Ne oldu, Blaise?"

Ona söyleyemem. Kapı çalındı.

Babam elinin ağırlığı kaybolmadan önce iç geçiriyor ve kapıyı açmak için koridoru geçiyor.

Mia'nın yurdunda beni sorgulayan aynı kadın memur babama kendini tanıttı. Yanımdan geçip oturma odasına girdiler.

Sesleri ince duvarların arasından süzülüyor. Başka bir memur ön kapıyı kapatıyor, yanımdan geçerken gözleri benimkileri buluyor. O da oturma odasında kaybolmadan önce bana küçük, özür dileyen bir gülümseme sunuyor.

Bir ayağım ilk basamakta olduğu halde olduğum yere çakılıp kalıyorum. Sonunda aceleyle yukarı çıkmadan önce Cole'un adı birden fazla kez geçti. Neden onlar

konuşup onu aramıyor musun?

Odama girer girmez masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarıma yöneliyorum. Dışarıdaki karanlık gece camdan sızıyor ve bakışlarımı kaldırdığımda, penceredeki kendi perili yansımamla karşılaşıyorum. Berbat görünüyorum: kan bulaşmış yanaklar, neredeyse şişmiş bir göz ve patlamış bir dudak. Ellerimde ve tırnaklarımın altında daha fazla kurumuş kan var. Parmak eklemlerim de yarılmış. Parmaklarımı büktüğümde çok fena acıyorlar, ama bu acı beni rahatlatıyor. En azından midemdeki çukur yerine odaklanabileceğim başka bir şey veriyor.

Cole'un babasının adını yazıyorum ve arama sonuçlarında geziniyorum. Pek bir şey yok ama belki aramaya devam edersem bana ipucu verecek bir şey bulabilirim.

Telefonum cebimde titriyor ve arayanın kimliğini kontrol etmek için kaydırıyorum. Tiago. Aramayı susturduktan sonra telefonu masanın üzerine fırlatıyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama kafam allak bullak. Çalmaya devam ediyor. Karanlık çökmeden önce telefonumun ekranında Tiago'nun gülümsemesini izleyerek bekliyorum. Rahat bir nefes alarak, başka bir makaleye tıklamak için öne doğru eğiliyorum-

Kapı arkamdan açılıyor ve doğruluyorum. Babam odaya giriyor, daha önce olduğundan çok daha yorgun görünüyor. Kravatını gevşetmiş ve bir elini siyah saçlarında gezdiriyor.

"Onları buldular mı?" Ellerini ceplerine sokarken soruyorum.
Başını bir kez sallar. "Hayır," diye cevap veriyor. "Yapmadılar."

"Eee?" Sesim çenem gibi titreyerek soruyorum. "Ne dediler? Dışarıda onları arıyorlar mı? Onları nereye götürdüğüne dair herhangi bir ipucu var mı?"

"Bilmiyorum evlat."

Birbirimize bakıyoruz.

Çaresiz hissediyorum. Babamın her zaman cevapları vardır. Her zaman söylenecek doğru şeyi ya da zor durumlarla nasıl başa çıkılacağını bilir. Hiç bu kadar yenilmiş görünmezdi.

Sertçe yutkunarak çenemi göğsüme indiriyorum. Arabama atlayıp şehirde dolaşmalıyım. Çok uzağa gitmiş olamazlar, değil mi? Belki onları bir yerde görürüm.

Babam odanın derinliklerine doğru yürüyor ve soru sormadan beni tekrar kollarına çekiyor. İlk başta kaskatı kesildim. Babam duygularını belli etmez. Bağırır ve bir diktatör gibi evin içinde tepinir.

"Polis onları bulacaktır," diyor.

"Ya yapmazlarsa? Ya onlara zarar verirse?"

"Vermeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Cevap vermek yerine geri çekildi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Polise güvenmek zorundayız. Bu davada en iyi adamları var."

"Polise güvenmek mi?" Sesim tiz çıkıyor. "Cole'un babası bir polis. Hakkında uzaklaştırma kararı var ama yine de rozetini korumasına izin veriyorlar. Hepsi yozlaşmış."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor, sonra iç geçiriyor ve ellerini indiriyor. "Biraz dinlenmeye çalış evlat."

"Biraz dinlenmeye çalış... Biraz dinlenmeye çalış? Karın kayıp. Umurunda değil mi?"

"Bana küfretme," diye yanıtlıyor. "Elbette umurumda ama bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Peki ne yapacağız? Hiçbir şey mi?"

"Sabaha daha çok şey öğreniriz." Odayı geçip kapıya yöneldi ve ben de "Yarın ölmüş olabilirler" diye seslendim.

Babam olduğu yerde durdu, omuzları kaskatı kesilmişti. "Olmayacaklar."

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor ve ben masaya doğru yığılıyorum. Onun bu umursamaz tavrı karşısında öfkem kabarıyor. Neden o da benim kadar telaşlı değil? Karısı kayıp, eski kocası tarafından kaçırılmış.

"Siktir," diye inliyorum ve ellerimi yüzümde ovuşturuyorum. Telefonum masanın üzerinde titriyor, her *'brrrrr'* ile yana doğru kayıyor.

Elime alıyorum ve yere düşmeden ekran kilidini açıyorum. Yine Tiago.

"Seni aradığımda beni görmezden gelme," diyor telefonu kulağıma dayadığım anda.

"Bak, bu gece iyi bir zaman değil."

"Neler olduğunu biliyorum."

Sertleştim. "Biliyor
musun?" "Haberlerde
var."

Odayı geçip şifonyerimin üzerindeki televizyonu açıyorum. Cole ve annesinin yan yana iki fotoğrafı ekranı dolduruyor. Kıçım yaylı şilte ile buluşuyor. Sertçe yutkunuyorum. Tiago'nun sesi bilincime girip çıkıyor. Daha önce gerçek gibi gelmemişti, böyle değil.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sorar. "Diğer hatta Ronnie var,
"

Telefonu indiriyorum ve tekrar kulağıma götürmeden önce gülümseyen fotoğrafına bakıyorum. Ne yapabilir ki? Belki de babam haklıdır. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Nerede olduklarını ya da aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Cole çok korkmuş olmalı. Bu düşünce kalbimi sızlatıyor ve bir şeyleri kırıp dökmek için içimde bir dürtü oluşuyor. Bir anda ayağa kalktım.

Bir sonraki saniye, telefon yatakta unutuldu.

Lambayı komodinimden söküp tüm gücümle duvara fırlatıyorum. Yakıcı öfkemden hiçbir şey kurtulamıyor. Fırlatıyorum, yumrukluyorum, tekmeliyorum ve öfkeleniyorum. Masa sandalyesini deviriyorum ve bastırılmış tüm öfkemi, tişörtüm sırtımdaki tere yapışana ve kaslarım efordan yanana kadar botumu tekrar tekrar içine sokarak serbest bırakıyorum. Zar zor fark ediyorum.

Sonunda kafamı kaldırdığımda duraksadım.

Babam kapı aralığından bana bakıyor, yüzünde şok ifadesi var. Öfkemin boyutunu ancak şimdi a n l a y a b i l i y o r u m . Bakışlarım, içinden hortum geçmiş ve her şeyi yerle bir etmiş gibi görünen yıkık dökük yatak odamın üzerinde geziniyor. Adrenalinden her yerim titriyor. Dişlerim takırdıyor.

Babamın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra arkasını dönüp gidiyor. Boş kapı aralığına bakıyorum ama geri dönmüyor.

Yorgunluk bastırıyor ve artık yastık ve battaniyeden yoksun olan şiltenin üzerine uzanıyorum.

Tiago'nun tiz sesi sessizliği bozuyor. "Blaise? Konuş benimle. İyi misin?"

CHAPTER 35
COLE

B Araba otoparktan çıkıp yola doğru hızla ilerlerken kaburgalarımda yanan bir acı hissediyorum, parmaklarımdan ılık kan sızıyor. Polis arabasının bagajı geniş ve keskin bir sola döndüğünde sıçrayıp başımı sert bir şeye çarpıyorum.

Acıdan tıslıyorum. Kurşun tam içinden mi geçti, yoksa içimde mi sapıttı bilmiyorum. Tek bildiğim başımın döndüğü ve kendi kanımla dolu bir havuzda yattığım.

Babamın konuştuğunu, bağırdığını, hattın diğer ucundaki kişiye bir şeyler ayarlamasını söylediğini duyabiliyorum. Adımı haykırıyor ama tek yapabildiğim her yerimi germek ve bilincimi korumaya çalışmak. Kendimden geçemiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi bırakamam. Bir şekilde bununla savaşmalıyım.

Sol tarafıma dönerek yaranın üzerine ilerlerken dişlerimin arasından bir küfür tükürdüm.

Ter derime yapışıyor, ya da kan. Bilemiyorum. Hava yapışkan ve sıcak, kendimi uyanık kalmaya zorlarken gözlerim yanıyor. Bagajın tavanını yokluyorum, bir kol ya da düğme arıyorum ama kolum yoruluyor ve elim düşüyor.

Nefes alışım ağırlaşıyor, gözlerim doluyor ve o bir tümseği aştığında sersemlikten kurtulmaya çalışıyorum. Karanlığa alışamamıştım. Bir bok göremiyorum ama hızlandığını duyabiliyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Her nefes alışımda ciğerlerime ateş çekiyormuşum gibi hissediyorum.

Sanırım her hareket ettiğimde deri daha da yarılıyor ve çok acıyor.

Başım dönerken gözlerimi kırpıştırıyorum, araba yavaşlayıp sağa dönerken boştaki elimle etrafı yokluyorum. Babam yine bağırıyor, birine hazır olmasını söylüyor çünkü ben yaralıyım.

Kim yardım ediyor? Ona kim yardım ediyor?

Nereye gidiyoruz?

Tekrar yanıma dönerken irkiliyorum, nefesimi tutuyorum ve aşırı acı dinene kadar sayıyorum, ama o arabayı her döndürdüğünde tekrar döndüğümde daha da kötüleşiyor.

Tekerleklerin yerdeki yumuşaklığı değişir. Tümsekli. Çakıllı.

Çakıllı yolda mıyız, toprak yolda mı?

Artık bağırmıyor.

Araba ani bir duruşla yavaşlıyor ve arabanın kapısının açılıp çarpıldığını duyuyorum. "İhtiyacınız olan şey yanınızda mı?" Babamın birine sorduğunu duyuyorum. Başlarını sallıyorlar ya da fısıldayarak cevap veriyorlar. "Bagajda."

Ayak sesleri yaklaşıyor. Tam orada biri duruyor ve sanırım hasta olabilirim. Gözlerim çok ağır, ama savaşmalıyım. Ondan uzaklaşmam lazım.

Sandık açılır açılmaz üzerlerine atlayacağım, yumruklarımı savuracağım ve bu sefer kazanmasına izin vermeyeceğim. Bana karşı herhangi bir zayıflık kullanamaz çünkü Blaise burada değil ve annem de-

Bagaj, annemin endişeli ve hain gözleri önünde açıldı.

Varlığımın her zerresi ona ne halt ettiğini sormak istiyor ve zihnim karanlığa karşı çalışmaya çalışırken göz kapaklarım kapanıyor, itilip arabadan çekildiğimde sesleri yankıya dönüşüyor. Ölümün kollarında kaldırılırken elim kurşun yarasından kayıyor ve kalbim onun ihanetinden dolayı acıyor ve cevaplar için çaresiz olmasına rağmen, mücadelem beni terk ediyor.

"WOAH, ahbap. Gözüne ne oldu?"

Arkadaşımı omuzlarımla geçip dolabıma yöneliyorum. Bana yetişmeye çalışıyor, tekrar önüme geçiyor ve elini göğsüme bastırıyor.

"Yapma bunu. Konuş benimle Cole."

Konuşmanın faydası yok. Sadece işleri daha da kötüleştiriyor, çünkü hiç kimse bir milletvekilinin oğlunun istismara uğramasına gerçekten yardımcı olmuyor. Bu kasabadaki hiç kimse onu ihbar etmeyecek, okulumdaki dört öğretmen bile ev hayatımı biliyor. Ve biliyorlar çünkü ben bir öğretmene ağzımı açtım ve onlar da kendi öğretmenlerini çalıştırmaya karar verdiler.

Ama hiçbiri bana yardımcı oluyor mu? Hayır.

Babamın terfi aldığı gün hayatımın en kötü günüydü, çünkü o günden beri güç sarhoşluğu içinde. Ama bunun acısını çoğunlukla annemden çıkarıyor. Her boktan sözü kabul ediyor. Her tokadı. Ne zaman eve başka bir kadın gibi kokarak gelse. Bir gün okuldan sonra annem ölmek üzere olan büyükannemle ilgilenirken, benden sadece birkaç yaş büyük görünen bir genç kızın üzerinde tişörtü vardı, pantolonu yoktu ve kahvaltı hazırlıyordu.

Bana gülümsedi ve babam bundan hoşlanmadı.

Durana kadar günlerce dinlemek zorunda kaldım.

Sonra odama geldi ve benimle seks hakkında konuşmaya başladı. Nasıl güvende olacağımı, zaten biriyle birlikteysem yakalanmayacağımdan emin olmanın yollarını anlattı. Hatta kızlarından birinin bekaretimi alıp almayacağını görerek bunu benim için kolaylaştıracağını söyleyecek kadar ileri gitti.

On üç yaşındaydım.

Söylemesi ayıp, reddettim ve anneme söyledim. Sanırım o gün, dünyanın görebileceği bir yerde ona fiziksel olarak zarar verdiği ilk gündü, bu yüzden evden çıkmasına izin verilmedi ve ben de ağzımı kapalı tutacaktım.

Bu bir normale dönüştü. Arkadaşlarım kesinlikle biliyor. Bir şey söylememe bile gerek yok. Bana uymayan elden düşme kıyafetlerime, bir deri bir kemik halime ve kesilmeye muhtaç dağınık saçlarıma bir kez baktıklarında ev hayatımın berbat olduğunu anlıyorlar.

"Okuldan sonra benim evimde takılmak ister misin? Bazı çocuklar da gelecek. Ailem pazartesiye kadar şehir dışında ve bakıcım da çok ateşli."

Başımı salladım. "Eve gitmem gerek."

Yoksa bir sonraki kayıp çocuk ben olacağım ve haberlerde boy göstereceğim.

Başka sorulardan kaçıyorum ve sınıfa gidiyorum. Öğretmen içeri girmeden önce tam zamanında geldim. Her zamanki laboratuvar partnerim Georgina'nın yanına oturuyorum ve hazırladığı her şeye göz atıyorum. Hay sikeyim. Bugün sınavımız mı var? Aylardır tek bir dersi bile kaçırmadım. Bize ne zaman söylendi?

Yüzümdeki endişeyi görünce, "İki gün önce okulun internet panosunda yayınlanmış," dedi. "Al. Senin için fazladan yazdırdım."

İnternete girmeme izin yok. Sosyal medya, YouTube, oyunlar. Hepsi benim için kesildi. Hep öyleydi. Ailem katı ve bunun beynimi eriteceğini ya da bağımlılığa neden olacağını düşünüyor ve eğer kafam bozulursa, gelecekteki ailem için asla bir sağlayıcı olamayacağım.

Çünkü ailemin soyadını devam ettirmekten başka seçeneğim yok, bu yüzden tüm dikkatimi notlarıma ve yirmi bir yaşıma gelmeden önce yerleştiğime emin olmaya vermeliyim.

Hedefi ailem belirledi, ben değil.

Her neyse, eminim ki evde internet olmamasının ana nedeni beş parasız olmamızdır. Evet, babam bir polis ama masaya yemek koymuyor ya da annem market alışverişi yapmak istediğinde ona para vermiyor.

Dürüst olmak gerekirse, parasıyla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kumar oynuyordur belki. Ya da kızlara onunla yatmaları için para ödüyor, ki bir keresinde annemin ona bağırdığını duymuştum.

Asla babam gibi olmak istemiyorum.

Öğretmen başlamamızı söylediğinde Georgina bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Çok tatlı, bakmaktan kendinizi alamayacağınız mavi gözleri var ve bana çok iyi davranıyor. Belki babam bir gün onunla evlenmemi söyler.

Bir saat sonra sınav sonuçlarımı teslim edip sınıftan çıkıyorum, öğle yemeği yiyen öğrencilerle dolu kantinin önünden geçerken karnım gurulduyor. Tuvalete gidiyorum, kabinde toplanıyorum ve dünden kalan yarısı yenmiş sandviçi çıkarırken kapıyı kilitliyorum. İçinden bir kıl koparıp kalanını kontrol ettikten sonra iki ısırıkta bitiriyorum.

Okul bittiğinde, şişmiş ve morarmış gözümle ilgili soruları başarıyla savuşturmuştum. Georgina zil çalmadan önce koridorlarda bana iyi olup olmadığımı sordu, ben de öğrenci kalabalığının arasına saklanıp binanın dışında kaybolmayı başardım.

Babamın arabası evin dışına park etmişti ve bağırışları duyabiliyordum. Derin bir nefes alıyorum, okul çantamın yıpranmış askılarını kavrıyorum ve ön kapıda duruyorum.

"On altı yaşındaydı, Malcolm! On altı! Hapse gireceğini biliyorsun, değil mi? Bundan kurtulma şansın yok, seni yalancı, hilekâr, pislik herif!"

"Onun sözüne karşı benimki. Kime inanacaklar? Şımarık bir ergene mi, yoksa rozeti olan yetişkin bir adama mı?"

Bir tokat sesi duydum ve sonra sessizlik oldu.

Kapıyı açtığımda kalp atışlarım sağlıksız bir şekilde hızlanıyor ve babamı annemin üstünde, elleri boğazında gördüğümde donup kalıyorum.

O kadar dalgın ki içeri girdiğimi ya da golf sopalarından birini arabasından aldığımı duymuyor. Metal sopayı sallamak için bir saniye bile beklemiyorum.

kafasına vurup onu devirdi.

Annem adımı söylerken aynı anda nefes nefese kaldı. Öksürerek ciğerlerini doldurmak için yan dönüyor, ben de golf sopasını daha sıkı kavrayıp babama doğrultuyorum. Titriyor, tir tir titriyor ve saçlarına kan bulaşmış.

"Sen," diye başladı, avucunu kafasına bastırdı ve elini kana buladığını görmek için uzaklaştırdı. "Seni lanet olası küçük pislik!"

Sopayı bırakıp kalbim boğazımda kaçmak için dönüyorum ama kapüşonumu yakalayıp beni yana savuruyor, hem boğuyor hem de başımı duvara çarpıyor. Çeneme gelen diz beni geriye savuruyor ve acıyı hissetmeye fırsatım olmuyor çünkü saçlarımı yumrukluyor ve beni döşeme tahtalarının üzerinde sürüklüyor.

Tekmeliyorum, kör tırnaklarımla elinin derisini yırtmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Annemi kurtarmak için çok zayıfım. Yüzüstü yatıyor, babamın beni mutfağa doğru çekişini izlerken gözleri yaşarıyor.

Saçımı bırakmadan bloktan bir bıçak kapıyor ve bu beni panik moduna sokmaya yetiyor ve ona karşı savaşıyorum. Altında dönerek inciklerine tekme atıyorum, bacaklarının arasına vurmayı başararak saçlarımı bırakmasını sağlıyorum.

Ve tekrar koşuyorum.

Yetişiyor, kolu çektiğimde ön kapıyı çarpıyor ve kalçamı yakıcı sıcak bir acıya benzer bir şey kesiyor. Babam az önce beni yaralamış olmasını umursamıyor; beni merdivenlere kadar kovalıyor. Yerde çaresiz yatan annemin üzerinden atlıyorum.

Dehşete düşmüş. Kocası tek oğlunu kovalarken olduğu yerde donup kalmış. Bana zarar vermesini engellemeye bile çalışmıyor.

Odama gidiyorum, kapıyı çarpıyorum ve şifonyerimi önüne sürüklemeye çalışıyorum. Çok zayıf ve güçsüz olduğumdan, ağır ayak seslerini duymadan önce onu yerden zar zor kaldırıyorum, bağırıyor, bana bir ders verilmesi gereken küçük bir korkak olduğumu söyleyerek benimle alay ediyor.

Daha sert çekiyorum, damarlarıma hücum eden dehşet verici adrenalinle şifonyerin kaymasına şükrediyorum. Kapıyı kapattıktan sonra dönüp duruyorum, bir silah arıyorum. Pencerem açılmıyor ve onu kıracak kadar güçlü değilim. Kapana kısıldım.

Öleceğim.

Yan tarafıma dokunduğumda ve avucumda kan gördüğümde safrayı yutuyorum, alt dudağım titriyor. Babam kapıya vuruyor ve vücudum sarsılıyor.

kalbim durdu, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

İşte bu kadar. Beni bıçaklayacak, beni denklemden çıkaracak, böylece annemin tüm ilgisine sahip olabilecek. Zaten beni hiç sevmedi. Her zaman ayak bağı, baş belası, arkadaşlığı sürdüremeyen ya da diğer çocuklar kadar kolay öğrenemeyen tuhaf bir çocuktum. Arkadaşlarının çocukları gibi de değildim. Beni yolundan çektiği için mutlu olacak.

Belki benim gibi olmayan bir çocukları daha olur.

Annemin sesi kafamın içinde, saklandığım yere gitmem için bana yalvarıyor. Kapıya bir kez daha vuruluyor, şifonyerim öne doğru hareket ediyor ve bu beni yatağıma doğru fırlatıp altına kaçmama yetiyor. Kendimi diğer tarafa itiyorum, duvara yaslanıyorum ve annemin içine sığmamı beklediği kullanılmış oyuncak torbaları ve büyük kıyafetlerle kendimi gizlemeye çalışıyorum.

Şifonyer devrilirken ve kapı açılırken nefesimi tutarak sarsılıyorum ve donup kalıyorum. Beni saklayan onca eşyanın arasından onu göremiyorum ama odanın ortasına doğru yürüdüğünü duyabiliyorum.

"Cole?" Dişlerinin arasından adımı söylüyor, ayak sesleri pencereme doğru gidiyor. "Özür dilerim Cole. Sana zarar vermemeliydim."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor ve odada şeytani bir kahkaha duyulurken daha fazla gözyaşı süzülmekle tehdit ediyor. "Dışarı çık da nerenin acıdığını göreyim," diye bağırıyor, gardırobumu çekip açıyor ve öfkesini göstererek sertçe çarpıyor. "Neredesin lan sen?"

Kendi kendine mırıldanıyor, sonra duvarıma bir şey çarpınca irkiliyorum. Olabilecek tek şey, yatağımın yanında duran annemle benim resmimizdi. Annemin özlediğim versiyonu. Beni koruyacağına, seveceğine, benimle ilgileneceğine yemin eden versiyonu. Babamla iki günlüğüne gittiğinde evde yemek olduğundan emin olmayı ya da kapının kilidini açmayı unutan bu yeni versiyonu değil.

Cama basıyor, yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor. Torbaların arasından yatağımın yanında diz çöktüğünü görene kadar ve nefes almayı bırakıyorum, titriyorum, o eğilirken lanet olası titriyorum.

Başının yan tarafında açtığım yaradan yanağına kan damlıyor. Güzel, umarım bana ve anneme yaşattıklarının çok azı kadar acıyordur.

"Seni görebiliyorum."

Bacağımı tutup beni yatağın altından çekip çıkarmadan önce duyduğum son şey bu.

"Baba, lütfen!" Beni kırılan resmin camının üzerinden sürüklerken çığlık atıyorum, sırtımdaki küçük kesikler yüzümü buruşturuyor. Çenemi acıyla kavrıyor, beni ona bakmaya zorluyor ama o konuşamadan ben "Lütfen. Özür dilerim. Özür dilerim baba, lütfen."

Bebek sesiyle benimle alay ediyor. "Baba. Lütfen. Özür dilerim. Yapma. Lütfen. Aynı melodi, seninle farklı lanet bir gün." Tutuşu acı verici bir hal alıyor ve bıçağı yanağıma götürdüğünde çenemin yerinden çıkacağını ya da kırılacağını düşünüyorum. "Neden normal olamıyorsun? Neden kusurlu bir çocukla sıkışıp kalmak zorundayım?"

"Değilim," demeye çalışıyorum. "Ben normalim."

Yüzüme gülüyor ve beni bırakıyor, bu da cama düşmeme ve avuç içimin kesilmesine neden oluyor. Acıyor ama kalçam kadar değil. Yaradan dolayı kıyafetlerim kanıyor.

"Özür dilerim," diye sessizce ağlıyorum, gözyaşlarım dehşet içinde yanaklarımı ıslatıyor. "Anneme zarar verme."

Başının yan tarafındaki kesiğe dokunarak kanına bakıyor ve bana ters ters bakıyor. "Bir oğlumuz olacağını öğrendiğimde çok heyecanlanmıştım. Annene onu tıpkı benim gibi yetiştireceğimi söyledim. Ona spor öğretecek, maçlara götürecek ve nasıl erkek olunacağını gösterecektim. Eğer başka bir çocuğumuz olursa, onun kendi ayakları üzerinde durabileceğinden ve zorbalara karşı onların arkasını kollayabileceğinden emin olacaktım. Okulda başarılı olduğu, bir işe girdiği ve ailesinin adını taşıyacak biriyle evlendiği için gurur duyabileceğim bir oğlum olsun istiyordum."

Elindeki bıçağı çevirip bana bakıyor. "Ama onun yerine seni aldım. Acınası. İşe yaramaz. Lanet olası zayıf."

Babam bıçağı üzerime düşürmek için hamle yapıyor ama annem arkadan müdahale ederek bıçağın düşmesine ve ikisinin de yana devrilmesine neden oluyor.

"Kaç Cole!" diye bağırıyor, babamdan hızla uzaklaşırken bıçağa doğru koşuyor. "Kaç Cole!"

Yine de koşmuyorum çünkü ayağa kalktığımda babam annemi boğazından tutup bıçağı elinden kapıyor ve bıçağı boynuna geçiremeden bileğini yakalıyorum. Adrenalin baskın geliyor ve annemi kurtarmak için korkunç bir ihtiyaç duyuyorum.

Dizim sırtına çarparak onu yere düşürüyor ve sıkı bir yumrukla yüzünü yumruklamaya başlıyorum. Daha önce hiç kimseye böyle vurmamıştım. Bileğimi acıtıyor ama o geriye düşene ve ben onun üstüne çıkana kadar devam ediyorum.

"Sikeyim seni, sikeyim seni, sikeyim seni!" Ona vurmaya devam ederken bağırıyorum, burnundan ve dudağından kan geldiğini görüyorum. "Senden nefret ediyorum!"

Yanımdaki yumruk beni hazırlıksız yakaladı ve ondan düştüm, nefes nefese kaldım, öksürdüm, gözlerim güçten şişti. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama babam tekrar ayağımdan tutup beni sırtüstü çeviriyor ve bıçağı kapıp keskin kenarını balta kullanır gibi kaval kemiğime vurunca gözlerim açılıyor.

Bağırıyorum, bağırıyorum, bağırıyorum, durması için yalvarıyorum ama o devam ediyor. Annem onu arkadan yakalayıp çekene kadar sağ bacağımı kesiyor, baltalıyor, parçalıyor.

Baş dönmesi acıya karışıyor. Yerde titriyorum, annemin durması için ağladığını duyuyorum, ona tokat atarken attığı çığlığı.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim bacağıma kayıyor. Dizimin hemen altından kan fışkırıyor, etim babamın saldırısıyla parçalanmış ve bıçağı tekrar eline alıp doğruca bana yöneldiğinde boğazımda safra yükseliyor.

Annem boğuluyormuş gibi çığlık atıyor, kolunu çekiştiriyor ve ben ellerimi yere bastırıp duvara çarpana kadar kendimi geriye, geriye, geriye kaydırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, bir sonraki saldırısını bekliyorum, ama gelmiyor, çünkü annem kendini dizlerinin üzerine atmış ve beni yalnız bırakması için ona yalvarıyor, gitmeyeceğini söyleyerek ağlıyor.

Ben kendi kanımdan bir su birikintisinde otururken mutlu bir aile olarak kalacağız.

O gece, annem beni acile götürdüğünde, tedavi edildim, kendime zarar verdiğim için etiketlendim ve o andan itibaren, sürekli gözetime, bir psikiyatriste, okuldayken bir "arkadaşa" ihtiyaç duyan psikolojik olarak berbat bir çocuk oldum.

Yara izleri orada, mürekkeple kaplı. Gizli. Annem sonunda beni seçene kadar o canavarla yaşarken katlandığım tüm taciz ve işkenceler gibi.

Ta ki canavar işi bitirmem için geri gelene kadar.

CHAPTER 36
BLAISE

Tiki gün geçer. Polis, çöp kutusundaki özensiz bir prezervatif kadar işe yaramaz. Telefonumu kaç kez kontrol ettiğimin sayısını unuttum, Cole'dan haber almak için dua ederken alamayacağımı da biliyorum. Ne yapacaktı ki? Bana mesaj mı atacak?

Merhaba Blaise, şarjım bitti. Starbucks'tayız. Gel babamla tanış.

Dirseklerimi mutfak masasına dayayarak oturdum ve kafama vurarak "Lanet olası aptal" diye mırıldandım. Başımı tekrar vuruyorum, ama sıkıcı ağrının bir faydası olmuyor.

Bira göbeği ve etkileyici favorileri olan orta yaşlı bir adam olan Dedektif Calleary ve meslektaşı Jones bana aynı derecede acıyarak bakıyorlar. Babam yanımda bir heykel gibi dururken, kahve makinesi arka planda fokurduyor ve havayı zengin aromasıyla dolduruyor.

Dedektifler ilerlemeleri ya da ilerlememeleri hakkında bizi bilgilendirmek için mutfağa girdiklerinde babam *"En azından bunu yapabilirim,"* dedi.

Ellerimi yüzümden aşağı sürükleyerek uzun, yorgun bir nefes veriyorum. Kahve makinesi sessizliğe gömülüyor ama kimse kıpırdamıyor. Cole'un kaçırıldığı geceden beri aynı siyah kapüşonlu tişört ve kot pantolonla yaşıyorum. Kanı temizlemek için hızlı bir duş aldım, sonra bir robot gibi giyindim. Kapüşonluyu başımın üzerine çektim, tişörtümün üzerinden aşağı kaydırdığımın farkında bile değildim.

Ellerimi indirerek, hırpalanmış tırnak etlerime bakıyorum. Çatlamış eklemlerim yavaş yavaş iyileşiyor ve bunda bir şey var - biz istemesek bile zamanın ilerlediğinin kanıtı - beni korkutuyor. Cole'un babasını yakalayıp sonsuza dek hapse atana kadar bir günün daha geçmesini istemiyorum. Bir ya da iki saatten fazla uyuyamadım. Çok yorgunum. Hayır, onu geçtim, tükendim.

İçimdeki öfke taşıyor ve elimi mutfak masasına vuruyorum. Kimse tepki vermiyor, ayağa fırlayıp sandalyeyi tekmelediğimde bile.

"Blaise," diyor babam, sesi yorgun geliyor.

"Siktir git," diye h o m u r d a n ı y o r u m ve aptal kahve makinesini duvardan söküp lavaboya fırlatıyorum. Kollarıma ve ellerime kaynar su sıçrıyor ama acı umurumda bile değil.

Dedektif Jones masadan kalkıyor ve etli elini omzuma koyuyor. Bir boğa gibi nefes alarak omuz silkiyorum.

İpucunu alır ve teslimiyetçi bir hareketle ellerini kaldırır. "Üzgünüm..."

Köşeye sıkışmış korkak bir hayvan gibi hissederek hepsinin arasına bakıyorum.

Jones çenesini ellerime dayayarak, "Yaralanmışsın," diyor.

Kanamam var.

Sıcak su yüzünden cildim kıpkırmızı oldu ve çatlayan parmak eklemlerimdeki kabuklar tekrar açıldı.

"Bak," diyor, benimle kaçma riskim varmış gibi konuşuyor. Öyle miyim? İçimde kesinlikle kaçma dürtüsü var.

"Onları bulacağız, Blaise."

"Ne sikim yapacaksın! İki gündür kayıplar..." Başka tarafa bakıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. "İki lanet gün."

Dedektif Calleary masanın karşısında, "Bu davada en iyi adamlarım var," diyor. "Şu anda dışarıdalar, ipuçlarının peşindeler."

"Blaise," diye nefes alıyor babam, ruh halimdeki dalgalanmalardan bıkmış. "Otur oğlum." "Kapa çeneni!" Kükrüyorum. "Kapa çeneni, baba."

Pencereden dışarıyı işaret ediyorum.

"Dışarıda bir yerdeler. Malcolm'un gözlerindeki bakışı görmedin. Kendini kaybetti. Duydun mu beni? Kaybetti! Ailesini geri almak için ne yapması gerektiği umurunda değil."

Babam iç geçiriyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Dedektif Jones tekrar bana uzanmaya çalışıyor ama sert bir bakışla onu omuz silkiyorum, sonra da bana babalık eden duygusuz adama bakıyorum. "Anlamıyor musun? Silahı kendine çevirmeden önce onları öldürecek. Bir süre mutlu aileleri oynamaya çalışacak. Ama er ya da geç patlayacak. O dengesiz biri."

"Blaise," diyor Dedektif Jones dikkatle. "Eğer sakinleşmezsen, seni içeri almak zorunda kalacağız."

"Beni içeri mi alacaksın?" Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin lan sen?"

"Bu senin kendi güvenliğin için. Seni sakinleştirecek bir şeyler bulabilirler."

"Siktir git," diye alay ediyorum. "Malcolm'un rozetini korumasına izin verildiği için bu durumdayız. Polis departmanı bu olayı halının altına süpürmek yerine işini yapsaydı bu durum önlenebilirdi."

"Bu doğru değil," diye araya giriyor babam ve ben ona bakıyorum. Ayağa kalktığında ihanet içimi kemiriyor. "Rozeti olsun ya da olmasın, bu bir uzaklaştırma emriydi. Sokaklarda dolaşmakta özgürdü. Hiçbir kâğıt parçası onu istediğini almaktan alıkoyamazdı."

Dedektif Jones'un yanından geçip dışarı çıkmadan önce acı bir şekilde "Açıkça," diye tükürdüm.

Beni durdurmuyorlar, ki bu da iyi bir şey. Biri beni burada tutmaya çalışırsa ne yaparım bilmiyorum. Derim, altında yüzlerce solucan varmış gibi sürünüyor. Huzursuz, kafese kapatılmış bir sirk hayvanıyım.

Verandanın merdivenlerinden koşarak iniyor ve çimenleri geçerek arabaya gidiyorum. Güneyden gelen tunç grisi bulutlar gökyüzünde yuvarlanıyor. Arabaya tırmandığımda, ilk yağmur damlası dramatik bir sıçramayla ön cama çarpıyor. Bunu, akın eden bir sürü gibi tavana çarpana kadar daha fazlası izliyor.

Buradan çıkmam gerek.

Arabayı geri geri sürdükten sonra ayağımı gaza basıyorum. Silecekler fazla mesai yapıyor ve şiddetli sağanakta yol zar zor görünüyor. Bir viraja çok hızlı giriyorum ve neredeyse aracın kontrolünü kaybediyorum. Lastikler ıslak zeminde kayarken panik beni ele geçiriyor.

Ürkerek yolun kenarına çektim ve motoru durdurdum. Kalbim göğsümün içinde çarpıyordu. Kendimi sakinleştirmem gerekiyor, yoksa bir ağaca ya da daha kötüsü başka bir arabaya çarpacağım. Akıl sağlığım yavaş yavaş parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Direksiyonu hayatım buna bağlıymış gibi kavrıyorum ve eklemlerimden kan sızıyor. Ben deriyi sıktıkça kesikler daha da açılıyor. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Ya Cole öldüyse? Kurşun yarası için iki gün tedavisiz kalmak çok kötü bir haber. Ya kan kaybından öldüyse?

Başım koltuk başlığına yaslanıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi sağlıklı düşünmeye zorluyorum ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay. Tek istediğim Cole için dünyayı yakıp yıkmak. O derimin altında gömülü ve şimdi ruhumun diğer yarısını kaybetmişim gibi hissediyorum.

Başımı koltuk başlığından kaldırıyorum, sonra tekrar geri çarpıyorum. Göğsümdeki ağrı dinmiyor. Suçluluk duygusu içimi burkuyor. Onu babasından kurtaramadım. Onu güvende tutacağıma söz verdim ama sözümü tutmadım.

Zihnim bana işkence ederken direksiyonu sıkıyorum. Onu kurtarmalıydım. Babasının onu almasına izin vermemeliydim. Onu sevdiğimi daha sık söylemeliydim.

Yapmam gereken ama yapmadığım o kadar çok şey var ki.

Dışarıda bir araba vızır vızır geçip aracı kısa süreliğine sallarken, yumruğumu direksiyona vuruyorum, sonra sökmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Tekrar tekrar vuruyorum, hıçkırıklara boğulana kadar kalan tüm enerjimi harcıyorum.

Omuzlarım güçten titriyor ama Cole'la tanıştığımdan beri içimde yaşayan yabancı duygularla savaşmayı bıraktım. Yeterince yüksek hiçbir duvar beni bundan koruyamazdı.

Kolumu nemli gözlerime siper ettim ve cebimden telefonumu çıkardım. Cole'dan yeni bir mesaj ya da arama yoktu.

"Siktir," diye fısıldıyorum, gelen bir mesajla titreşmesini istiyorum. "Lütfen, sadece nerede olduğunu söyle."

Telefonu tekrar yere atıp dirseğimi kapının camla birleştiği yere dayıyorum ve orta ve işaret parmaklarımla dudaklarımı ovuşturuyorum. Rüzgâr yolu kaplayan ağaçların dallarını kırbaçlarken yağmur kaldırımda sekiyor.

Berbat bir gün.

Camlar yavaşça buğulanırken telefonumu tekrar elime alıp babasını Google'da aratıyorum. Daha önce okumadığım bir şey çıkmayınca, yerel polis departmanımıza bakıyorum ve anlamsız makaleleri okumak için sonsuz dakikalar harcıyorum. Ama en azından bir şeyler yapıyorum. Bir tomruk kamyonu gürleyerek geçtiğinde kendime böyle söylüyorum.

Tiago'dan gelen bir mesaj dikkatimi çekiyor. Son birkaç gündür sayamayacağım kadar çok kez beni kontrol etti. Minnettarım ama beni rahat bırakmasını da diliyorum.

Bildirimi ekrandan kaydırarak anahtarlara uzanıyorum ve kontağı çeviriyorum. Motor kükreyerek çalışıyor ve yolun kenarına çekmeden önce aynalarımı kontrol ediyorum.

Şehri geçip Cole'un çocukluğunun geçtiği eve gitmek uzun sürmüyor. Metruk evin önüne park ediyorum ve yolcu penceresinden bakıyorum. Geçen seferki kadar iç karartıcı.

Emniyet kemerini çözdükten sonra arabadan çıkıyorum. Yağmur durmuştu ve çatlak kaldırımdaki su birikintilerinin etrafından dolaşıyordum.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için sokağa bir göz atıyorum. Yalnızım. Kapı paslı menteşeleri üzerinde uğursuzca gıcırdayarak açılıyor. Ciğerlerim titrek bir nefesle genişliyor ve kendime ilk defa ne halt ettiğimi soruyorum. Polis araziyi çoktan aramıştı. Burada değiller.

Ama bunu kendim kontrol etmeliyim. Polisler soluk soluğa kalmış balıklar gibi çırpınırken bir dakika daha oturamam.

Sarkan verandaya koşarak çıktım.

Çatıya iliştirilmiş bir rüzgâr çanı tıngırdayan, tekinsiz bir melodi çalıyor. Buranın doğasında ürkütücü bir şeyler var - havada asılı duran ve gitmeyi reddeden bir kötülük.

Keşke bu yeri hayaletlerden arındırmak için adaçayı ya da başka bir şey getirseydim diyorum ve bu saçmalığa inanmıyorum bile.

Çürümüş tahtaya baskı uyguladığımda kapı gıcırdayarak açılıyor ve kurumuş yapraklar yerde sürükleniyor. Pis zeminde ters dönmüş bir konsol masasının üzerine basıp nemli ve bayat havayı içime çekiyorum.

En son ne zaman biri pencereyi açtı?

Evin derinliklerine doğru ilerledikçe, bir süredir terk edilmiş olduğu anlaşılıyor. Damask duvar kâğıdı köşelerden sıyrılıyor, çatıda koyu küf lekeler halinde büyüyor ve ince bir toz tabakası her yüzeyi kaplıyor. Cole'un burada büyüdüğünü hayal etmekte zorlanıyorum ama bu onun geçmişinin korkunç gerçeği. Bunlar onun kökleri.

Oturma odasının kapısında durup karanlık odayı tarıyorum. Ağır, güve yeniği perdeler pencereleri çerçeveleyerek gün ışığını engelliyor. Aradan küçük bir ışık sızıyor ve toz akarları sonsuz bir dansın içinde huzurla süzülüyor, sonsuza dek sürükleniyorlar.

Odayı geçip çiçekli kanepeye uzanıyorum ve odayı ışıkla doldurmak için perdeleri açıyorum, sonra tozu rahatsız edince öksürüyorum. "Kahretsin..." Etrafıma bakınarak havayı soluyorum.

Unutulmuş bir kutu bira hala sehpanın üzerinde duruyor, sanki evin sahibi bir gün koltuktan kalkmış, dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemiş gibi.

Parmaklarımı tozlu kanepenin üzerinde gezdirirken Cole hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Şimdiye kadar anlattığı her sırrı, geceleri onu uyutmayan her kâbusu ve kendine dokunurken hayal ettiği her fanteziyi bilmek istiyorum.

Bildiğimi ne kadar az fark edersem, kalbine yakın koruduğu tüm o sırları ortaya çıkarana kadar derisinin altını o kadar çok kazmak istiyorum. Özünde sakladığı şeye ulaşmak için onu oymam gerekse bile umurumda değil.

Odanın enine boyuna yürüyorum, parmaklarımı her yüzeyde gezdiriyorum, onun geçmişine dokunmak için açıklanamaz bir dürtü hissediyorum.

Boş kitap rafındaki tozları karıştırırken, çok daha genç bir Cole'un da aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum.

Köşedeki ayaklı lambanın abajuru yok. Elektrik çoktan kesildiği için ipini çektiğimde hiçbir şey olmuyor ama yine de odayı altın rengi bir ışıltıyla doldurduğunu hayal ediyorum.

Tam arkamı dönüp odadan çıkmak üzereydim ki gözüm duvardaki çerçeveli madalyaya takılıyor. Başımı yana eğerek yaklaşıyorum. Bu köhne, sefil evde hiç yeri yokmuş gibi görünüyor.

Bu bir ödül. Cole'un babasının adının yazılı olduğu bir cesaret ödülü.

Huh...

Cole bundan hiç bahsetmedi. Ayrıca oğluna ateş eden sarhoş ve akli dengesi yerinde olmayan bir adamın böylesine prestijli bir ödülün sahibi olduğunu hayal etmek de zor.

Telefonum cebimde titriyor ve o kadar hızlı çıkarıyorum ki neredeyse düşürüyordum. Yine Tiago. Ekranı kaydırıp telefonu kulağıma götürürken hayal kırıklığı göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

"Beni şimdiden özledin mi?"

"Har. Har. Henüz bir şey duymadın mı?"

"Hayır. Polisler hiçbir işe yaramıyor," diyorum odayı geçip çekmecelere doğru ilerlerken. "Ne yapacağımı bilmiyorum..." Sesim hayal kırıklığı ile kanıyor.

Tiago bir an sessiz kaldı. Bir çekmeceyi açıp içindekileri karıştırıyorum.

"Sadece... aptalca bir şey yapma, tamam mı?"

Şezlonga uzanmış, ağzında purosuyla jartiyer giymiş yaşlı bir adamın sepya fotoğrafını inceleyerek alay ediyorum. Tekrar yere bırakıp bir sonraki çekmeceyi açıyorum. "Söz veremem."

"Neredesin?"

"Evde, *Friends* mi yoksa *Gossip Girl* mü izlesem diye tartışıyorum."

"Siktiğimin yalancısı," diye kıkırdıyor. "Evine gittim ve baban dedi ki
Sen gittin."

"Öylece oturamazdım."

"Bir şeylerin peşindesin, değil mi?"

"Bu fikre nereden kapıldın?" Üçüncü çekmeceyi açıp evrakları karıştırarak soruyorum. Hiçbirinde sistem yok. Birisi hepsini buraya sıkıştırmış.

İçindekileri çıkarıyorum, ödenmemiş faturaları ve mektupları karıştırırken telefon kulağımla omzum arasında dengede duruyor. Havada süzülüp yere düşüyorlar.

"Ses tonun böyle." "Sesimde bir ton
yok."

"Kendine yalan söylemeyi bırak. Sadece..." Tereddüt ediyor. "Soruşturmayı engelleyebilirsin."

"Şu anda soruşturma umurumda değil," diye cevap veriyorum. "Cole yaralı..." Mektupların arasında sararmış, kesilmiş bir haber kupürü gördüğümde dalıp gidiyorum.

"Polis memurları cesaret ödülü kazandı.

Gözlerim iki genç ve gururlu subayın fotoğrafında gezinirken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. İçlerinden biri kesinlikle Cole'un babasının çok daha genç bir versiyonu.

Tarihi bulmak için haber makalesini taradım. Hızlı bir hesaplamayla bunun Cole doğmadan yıllar önce yayınlandığını söyleyebilirim. Babası yirmili yaşlarının başındaydı, polis akademisinden yeni mezun olmuştu-

"Blaise?" Tiago
soruyor. "Gitmem
gerek."

"Siktir et. Aptalca bir şey yapmakla ilgili ne dedim ben?"

Telefonu yüzüne kapatıyorum, sonra da makaleyi okurken telefonumu cebime atıyorum. Cole'un babası ve bir iş arkadaşı, yerel bir depoya girip işçilere ateş açan bir tetikçiyi etkisiz hale getirdikleri için cesaret ödülü kazanmışlar.

Neden kimse bundan bahsetmiyor? Ve Malcolm'a ne oldu? O anı asla tekrarlayamadı ve özenli araştırmama göre, sarhoş geldiği için iş yerinde başı belaya girdi. Sonrası çorap söküğü gibi geldi.

Duvardaki madalyaya bakıyorum, sonra tekrar makaleye dönüyorum. Grenli bir fotoğraf, köknar ağaçları arasında yer alan depoyu gösteriyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp adresi Google'da aradım. İster önsezi deyin ister altıncı his, ama bir şey bana bunun önemli olduğunu söylüyor.

Ataş elimde titriyor. Muhtemelen uzak bir ihtimal, ama en ufak bir ihtimal bile olsa ataşı alıp almadığını görmek için kontrol etmeliyim.

Onları oraya, büyük gurur ve nostalji duyduğu bir yere, dünyada bir yere gidebileceğini hissettiği bir zamana, başlangıca geri götürdü.

Haber yazısı yere düşüyor ve ben yenilenmiş bir aciliyet duygusuyla dışarı çıkıyorum.

CHAPTER 37
COLE

"I'm going to get us out of here," diye fısıldıyor bir ses. Yumuşak, sakinleştirici bir ses. O kişi saçlarımı okşuyor, elimi sıkıca kavrıyor ve bana tekrar tekrar iyi olacağımızı söylüyor.

Ses devam ediyor, el okşamaya devam ederken yatıştırıcı sözler söylüyor. Bir an fırının içindeymişim gibi hissediyorum, bir an sonra ise soğuktan titriyorum.

El kaybolduğunda, bir şeyin yanımı çektiğini hissediyorum ve irkilip doğrulmaya çalışıyorum ama o kişi beni sabit tutmak için göğsüme bastırıyor.

"Bandajını değiştirmem gerek. Kıpırdama Cole." Bir sessizlik oluyor ve sonra inliyor. "Enfeksiyon kötüleşiyor."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, görüşüm bozulmuş. Sadece gölgeler görebiliyorum, bu yüzden birkaç kez daha gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalışıyorum.

Uzun saçlı, iç ısıtan, hüzünlü bir gülümsemesi olan bir kadın bana bakıyor. "Kımıldama. Elimde fazla bir şey olmadığı için dikişler pek iyi değil." İç geçiriyor, kanlı bandajı yanındaki çöp kutusuna atıyor ve ardından tuzlu su paketini açıyor. "İhtiyacın var-"

Sesi birinin öksürmesiyle kesiliyor, ayak sesleri yaklaşıyor. Yaramın etrafını temizlerken elleri titriyor ve sonra bandajı ambalajından çıkarıyor.

Acıyor ama ben daha çok yüzüne odaklanmış durumdayım. Bir görünüp bir kayboluyor, yanağında ve çenesinde morluklar var, dudağı yumruk yemiş gibi kesilmiş.

"O nasıl?"

Babam ortaya çıkıyor, görüşüm hâlâ bulanık ama yüzündeki pençe izlerini görebiliyorum. Annem karşı koymuş. Güzeldi. Ama bir metrenin altında daha iyi görünecek.

"Hastaneye gitmesi gerekiyor," diyor annem, sesi çaresizlikle dolu. "Enfeksiyonu durduramıyorum."

Bir mırıldanmayla yanıma çömeliyor ve yaptığı işi övermiş gibi yan tarafımı inceliyor. "Yaşayacak. Toparlanın. Bir saat içinde gidiyoruz."

Gözleri irileşiyor ve babam ayağa kalktığında o da ayağa kalkıyor. "Nereye?"

"Sana söyledim. Lanet olası birim beni arıyor. Bizi ortadan kaldırabilecek bir adam tanıyorum."

"Seninle bir yere gideceğimi düşünüyorsan düşündüğümden daha deli olmalısın. Nefret ediyorum-"

Babamın sert eliyle yere yığılıyor ve nefes nefese kalıyor, bana bakarken gözlerinden yaşlar fışkırıyor.

Eskiden yaptığım gibi onun için ayağa kalkmak istiyorum. Ayağa kalkıp yumruğumu ağzına sokmak ve o orospu çocuğunun boynunu kırmak istiyorum ama gözlerim tekrar kapanırken onları açık tutamayacak kadar güçsüzüm.

"Bandajın içinden kan akıyor," diye azarlıyor babam onu. "Onu temizleyin ve gitmeye hazırlanın."

Çenemi tutuyor, bana doğru eğilirken sıkıyor. "Tekrar bir aile olacağımıza söz veriyorum oğlum. Eğer benimle savaşmayı bırakırsan, seninle gurur duyacağım. Ben senin baban olacağım, düşmanın değil." Yüzüme vurdu. "Onu hallet, Rachel."

Sonra tekrar dışarı çıkıyor, aletlerle dolu masadan bir silah alıyor ve koltuğa oturup silahı inceliyor.

Dikkatim tekrar anneme kayıyor, yanımda diz çökmüş titriyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyor, çenesi o kadar titriyor ki dişlerinin birbirine çarptığını duyabiliyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Özür dilerim Cole."

Ona öyle olmamasını söylemek istiyorum ama bunun yerine öksürüyorum ve bu da vücudumda yüksek hızda giden bir arabanın çarpması gibi bir acıya neden oluyor.

Bana bir bardak su veriyor, tekrar öksürdüğümde ağzımdan fışkırıyor. Hay sikeyim. Her sert nefeste vücudum paramparça oluyormuş gibi hissediyorum.

"Elimdekilerle yapabileceğimi yaptım," diyor annem, gözleri cam gibi. Yarama bakarken dudakları seğiriyor. "Baban beni hemşire olmaya zorladı. Kimse şüphelenmesin diye istismarını evde tedavi etmemi istedi."

Sessiz kalıp ona bakıyorum.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni çok kötü hayal kırıklığına uğrattım Cole. Seninle daha önce kaçmalıydım. Agresifleştiği anda bavullarımızı toplamalı ve o işteyken sıvışmalıydım. Hemşire olmak için eğitim almam gerektiğini söylediğinde, iyileştiğini düşünmüştüm." Kadın

nefes nefese, bıkkın bir kahkaha atıyor. "Sadece evde bizi tedavi edebilmem için beni eğitmek istediğini bilmeliydim."

Dudaklarım düzleşti. Hiç böyle görmemiştim.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun Cole," diyor. "İyi bir hayatı hak ediyorsun. Eğer benim için dayanırsan, bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirim. Eve dönebilir, Allie'yle ilişkini düzeltebilir ve gerekirse taşınabiliriz. Ya da taşınman için sana para verebilirim."

Babam uzaktan alay ediyor. "Sen evdesin. Onu neden istesin ki? Kukudan hoşlanmıyor bile. Doğru değil mi, oğlum?"

Vücudum ona dikkat edemeyecek kadar acıyor ama o yine de devam ediyor. "Üvey oğlunu becerdiğini biliyor muydun?" Depoda yankılanan unutulmaz bir kahkaha attı. "Yoksa *seni mi* beceriyordu?"

"Sen neden bahsediyorsun? Cole'un bir kız arkadaşı var."

"Hayır, istemiyorum," diye acı içinde homurdanıyorum ve kelimeler vücudumu daha da fazla acıyla titretiyor, bu yüzden ağzımı kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

"Konuşmayı kes. Sadece kendine zarar veriyorsun. Bunu çözebileceğimizi söyledim. Hepsini," diyor. "Allie'yle aranızda olanları düzeltebilirsin. Yaptığın her şey için seni affedecektir."

Babam oturduğu yerden fırlayıp bize doğru yürüyor, elinde bir el feneri var. "O lanet olası bir eşcinsel, Rachel. Yeni, boktan kocanın oğlu hakkında ne dediğimi duymadın mı?"

Kaşları içeri çekildi. "Hayır. Blaise ve Cole birbirlerine katlanamıyorlar." Aşağı bakarak, sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden bahsediyor bu?"

Gözlerimi deviriyorum, aramıza mesafe koymak için yana kaymaya çalışırken geriliyorum çünkü o hâlâ yanımda diz çökmüş saçlarımı okşuyor. "Yalan söylemiyor."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Takip etmiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Cole'un Rowle ailesiyle işi bitti, senin de öyle." Annemi saçlarından tutarak ayağa kaldırır. Ayağa kalkıp ona saldırma dürtüsü güçlüdür ama acı ve güçsüzlük daha da kötüdür. Onu masaya doğru sürükler ve masanın üzerine eğilmeye zorlar.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Pantolonunun fermuarını açtığı anda kendimi dik oturmaya zorlarken annemin attığı dikişlerin yırtıldığını hissediyorum.

Yıldızları görerek ve yaramdan bacağıma kan işediğini hissederek bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, irkilerek dizlerimin üzerine düşüyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum. Kusmuk boğazımda yükseliyor. Parmaklarım bir elin etrafında kıvrılıyor.

boru, ama metalin sürüklenmesi, babamın ona giremeden hareketlerini dondurmasına neden oluyor, annemin çığlıkları etrafımızdaki her duvara çarpıyor, durması için yalvarıyor.

Bana dönüyor, kendini geri çekiyor ve bir kahkaha atıyor. "Bununla ne yapacaksın?"

Etrafımdaki her şey bir odaklanıp bir kayboluyor, ter yüzümü kaplarken ciğerlerim sıkışıyor, ayağımı bir adım daha ileri atamıyorum. Bir parça yutkunuyorum, ileri geri sallanıyorum, öne düşmeden önce pipo parmaklarımdan kayıyor.

Babam beni yakaladı, hala gülüyordu. "Sanırım seni bağlamanın zamanı geldi." Yan tarafa doğru adım atıyor, zihnim savaşmam için çığlık atsa da gevşek bedenimi kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Beni yere yatırıyor ve deponun yapısına yerleştirilmiş metal bir kirişe doğru tutuyor. Kollarım arkamdan çekiliyor ve soğuk metal her iki bileğimi sıkmadan önce bir tıkırtı duyuyorum. "Bu seni gitme vakti gelene kadar yolumdan uzak tutacak." Yanağıma bir tokat atıyor. "Yine de anneni korumak istediğin için seninle gurur duyuyorum. Gerçekten gurur duyuyorum. Belki de o kadar da zayıf değilsindir."

Babam onu bana doğru çekerken annem ağlıyor. "Arkasına otur," diye emretti.

Onu da kirişe kelepçeliyor, kelepçelerimiz birbirine geçiyor ve aramızda metal bir kiriş olmasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Zihinsel olarak annem tarafından rahatlatılıyorum - zihnim beni güvende olduğum, yatağın altında saklandığım ve annemin beni çocukken olması gerektiği gibi koruduğu bir rüyaya sürüklüyor.

Dışarı çıkarken ayak sesleri sessizleşiyor. Telefonda biriyle konuştuğunu duyuyorum - biri gelene kadar kırk beş dakika. Bir yerlere giden bir tekne hakkında bir şeyler, yeni kimlikler de.

"Cole'un telefonu yoktu. Onu yakaladığımda yerde yattığını gördüm." Bir sessizlik oldu ve sonra ekledi, "Hayır, telefonunu parçaladım ve taş ocağına attım."

Gözlerim girişin yanındaki tabelaya odaklanıyor. Allertons Fabrikası. Daha önce duymuştum ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum.

Başımı yana çeviriyorum. "Anne?" Sanırım sesli bir şekilde söylüyor - belki de kelimeyi ağzımdan çıkardım?

"Öyle mi?"

"Arka cebime ulaşabilir misin?"

Parmakları hareket ediyor ve babamın kaçırmış olması gereken kullan-at telefonu hissettiğinde donup kalıyor. Telefonu çıkarıyor ama düşüyor. İkimiz de nefes almayı bırakıyoruz, gözlerim girişe doğru kalkıyor, görüşüm berbat olsa ve zar zor görebilsem de, duymadığını biliyorum.

Telefona uzanıyorum, yan dönmeye çalışırken inliyorum, Blaise'e bir mesaj yazarken gözlerim bakmak için zorlanıyor. Telefonu iki kez düşürüyorum ve her hareket edişimde içimi sarsan acı tarif edilemez.

"Ne var lan orada?" Babam bağırıyor ve onun ağır botlarını duydukça parmaklarım hızlanıyor, tıpkı gençliğimde olduğu gibi.

Onu yakalayıp çiğnemeden önce gönderip göndermediği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu parçalara ayırıyor, deponun girişinden çıkıp kuyuya atmadan önce duvardan aşağı fırlatıyor.

"Kendini akıllı mı sanıyorsun?" diye homurdanıyor ve çizmesini yüzümün yan tarafına vurup annemin beni rahat bırakması için bağırmasına neden olurken duyma yetim kayboluyor.

Ona sırıtarak bakıyorum, ayaklarına kan tükürüyorum. "Siktir git."

"Haddini aşacak bir şey daha yaparsan, acısını annenden çıkarırım." Gülümsemem azalıyor ve o sırıtarak başını sallayıp uzaklaşıyor. "Siktiğimin zayıf kıçlı amcığı."

Sonraki yarım saat boyunca, sanırım b i l i n c i m gidip geliyor ve yaram açılıyor, batıyor ve sanki ateşe atılmışım gibi yanıyor. Tüm vücudum ağrıyor. Ağzım kurudu ve her tarafım ter içinde kaldı.

Sanırım ölebilirim. Zaten o yöne doğru gittiğimi biliyorum ve babam bana tıbbi yardım sağlamayacak. O, bölümlere ayrılması ya da daha iyisi öldürülmesi gereken kuruntulu bir pislik.

"Eğer ben..." Acıyla boğuşurken kelimelerim kesiliyor ve öksürerek acıyı daha da kötüleştiriyorum. "Eğer başaramazsam."

"İyi olacaksın, tatlım." "Blaise'e söyle...

Onu seviyorum."

Onu o kadar çok seviyorum ki; karanlığa girip çıkarken düşünebildiğim tek şey o. Ölüm elinde tırpanıyla sırıtarak beni bekliyor, siyah peleriniyle sabırsızca ayağını yere vuruyor.

Blaise Rowle bana birkaç aylık bir hayat verdi. Bir kızın bana paspas gibi davranmasına izin veren kusurlu, işe yaramaz bir pislik ya da basit kurallara uyamayan bir evlat değildim ve nefret edilen üvey evlat da değildim. Ben Cole Carter'dım ve birileri de beni seviyordu.

Annem beni her zaman sevdiğini iddia ediyor ama beni gerektiği gibi korumadı. Hem de hemen. Ancak Blaise, beni uyuşturmak ve her adımda benimle savaşmak dışında, beni sevdi.

Yutkunuyorum, bakır tadı alıyorum - bu iyi olamaz. Yan tarafım daha fazla yanıyor ve sanki oraya bir golf topu saplanmış gibi hissediyorum.

Bir süre sessiz kaldı. İki vuruş. Üç. "Ona kendin söyleyebilirsin, tamam mı? Çünkü bizi götürmesine izin vermeyeceğim. Babanın seni hastaneye götürmesini sağlayacağım."

Tanrı onu korusun. Babamın yeni kamyonete bavulları yerleştirdiğini, silahları bir çantaya doldurup koltuğun altına sakladığını düşününce bunun ne kadar saçma geldiğinin farkında bile değil. Durumum ya da yürüme şansımın yok denecek kadar az olması umurunda bile değil. Oracıkta öleceğimi düşünmeden doğru düzgün oturamıyorum bile ve bacaklarımdaki tüm hisleri kaybettim.

Onu durdurmanın bir yolu yok. Bizi alacak. Ve sonra ne olacak, hiçbir fikrim yok. Umarım öğrenmeden önce ölürüm.

"Plan değişti. Bir buluşma noktasındalar. Buradan arabayla yirmi dakika uzaklıkta. Gidelim," diyor, bize doğru yürüyor ve kelepçelerimizi çözüyor. "Ayağa kalk."

Annemi tuttu ve benden uzaklaştırdı. Annem karşı koymuyor ya da beni uyandırmak için bacağıma tekme atmasına engel olmuyor. Gözlerim açık, değil mi?

Zar zor.

Annem dudağını sıkıyor, kendine sarılıyor. "Yapamaz. O gerçekten hasta, Malcolm. Yarası giderek daha fazla enfeksiyon kapıyor ve eğer onu tedavi ettirmezsek, henüz değilse bile muhtemelen septik olacak."

"Bu şansı değerlendireceğiz. Tüm tıbbi malzemeleri al ve arabaya bin. Ben onunla ilgilenirim."

Beni yakalamasını engellemek için üzerimde duruyor. "Birkaç bandaj ve gazlı bez ona yardımcı olmayacak. Eğer ona yardım etmezsek, oğlumuz ölecek. Beni duyuyor musunuz? Oğlumuz *ölüyor*." Son kelime boğazında düğümleniyor ve ağzını kapatıyor. "Lütfen oğlumu benden almayın. Seninle geleceğim. Ne istersen yaparım. Sadece onu hastaneye götür."

Ağırlaşmış gözlerim ona bakıyor. Anneme onunla gitmesinin ya da benim için teslim olmasının söz konusu bile olamayacağını söylemek istiyorum ama çok güçsüzüm, çok yorgunum. Taşaklarını tekmelemek ve kafasına bir çekiç indirmek istiyorum ama hiçbir şey yapamıyorum.

Dişlerini gıcırdatarak ona yaklaşıyor ve boğazını sıkarken çığlık atıyor. Doğrulmak için elimden geleni yapıyorum, bileğini tutmak için elimi hareket ettiriyorum ama yapamıyorum. Lanet olsun yapamıyorum.

"Cole'u benden aldın, aynısını sana yapmak istersem beni dava et. Ölürse ölür. Daha az ölü ağırlık."

Annemin eli onun yanağına vururken tokat sesi etrafımızda yankılanıyor.

Hırlıyor ve onu arabaya sürüklüyor, içeri atıyor ve dışarı çıkarsa kafama bir kurşun sıkacağını söylüyor. Bana ulaştığında tek gözüm açıktı, acım azalmaya başlamıştı ve zar zor görebiliyordum.

Eğer bu pislik ölmeden önce gördüğüm son kişiyse, sinirlenmekten fazlasını yapacağım.

"Seni burada bırakmalıyım. Baş belasından başka bir şey olmayacaksın ama onun beni tekrar sevmesine ihtiyacım var ve ölmene izin verirsem bunu asla yapamayacak." Kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve boştaki eliyle saçımı yumrukluyor. "Lanet arabaya doğru yürü."

Beni itiyor ama yüzüstü düşüyorum, kafatasım yere çarpıyor. Kemiğin sert yüzeyle birleşmesinden çıkan sesi duyabiliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Yoruldum. Çok yorgunum. Sadece uyumam gerek. Gözlerimi tekrar açtığımda Blaise'in yanında olacağım ve bunların hepsi bir rüya olacak. Uyanamadığım lanet bir kabus. Bu gerçek değil. Bunların hiçbiri olmuyor. Babam beni bileğimden tutup yerde sürüklemiyor ve annem sanki çoktan ölmüşüm gibi adımı haykırmıyor.

Artık acımıyor.

Bilincim gidip gelirken, etrafımda kollar hissediyorum. Sırtım birinin göğsüne dayalı ve bir el alnımdaki saçları okşuyor. Sessiz olmama rağmen beni susturuyorlar. Beni bir bebek gibi sallıyorlar. Gözyaşları. Hıçkırıklar. Yalvarışlar.

Hayatım boyunca anneme ihtiyaç duydum. Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Blaise ve babasının yanına taşındığımızda bile en iyi şekilde davranmaya çalıştım ama başarısız oldum. Onun için bir kız arkadaş bile tutamadım, çünkü Allie'ye aşık olamadım.

Denedim.

Annem için kendimi iki yıl boyunca o kızla kalmaya zorladım. Allie'yi yanıma getirdiğimde ne kadar mutlu olduğunu gördüm ve bana bir gün onunla evlenmem gerektiğini söylemeden önce saatlerce oturup sohbet ediyorlardı.

Ve yapacaktım da. Allie'yi memnun etmek, babamın yıllar önce söndürdüğü gülümsemeyi görmeye devam etmek için onunla evlenecektim. Kahretsin, onunla bir aile kurabileceğimi, bu arada ona aşık olabileceğimi düşünerek kendimi bile kandırdım. Kırık ruhum, umursamadığım biri için kendini düzeltecekti.

Sonra üvey oğluna aşık oldum. Ona ciğerlerimi dolduran havadan daha fazla ihtiyaç duymaya başladım. Hâlâ da ihtiyacım var. Keşke onu görebilseydim. Son bir kez, ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylerdim. Dünyaya onun benim, benim de onun olduğumu söylerdim.

Geri dönmek için her şeyi yapardım. Çok şey değiştirirdim.

"Siktir!" Babam sağa dönerken bağırır ama artık çok geçtir.

Bir şey yan tarafımıza çarpıyor ve kör edici sıcak bir acı beni gerçekliğe geri döndürüyor.

CHAPTER 38
BLAISE

kontrolümü kaybediyorum.

İçimi kemiren panik üzerindeki kırılgan hakimiyetimin yavaş yavaş yok olduğunu hissedebiliyorum. Cole iki gündür kayıp ve yaralı. Bunu düşündükçe daha da mantıksızlaşıyorum.

Terk edilmiş depoya giden taşra yolunda hızla ilerliyorum. Onları oraya götürmüş olma ihtimali çok düşük, ama midemdeki rahatsız edici bir his ve aciliyet hissi gaza daha fazla basmama neden oluyor.

Direksiyonu sıkıca kavrarken hız göstergesini kontrol ediyorum. Ya orada değilse? Ya çok geç kalırsam?

Telefonum kucağımda titriyor. Babam arıyor.

"Üzgünüm, şu anda konuşamam," diye mırıldanarak aramayı reddediyorum. Yağmur durdu ama karanlık, uğursuz bulutlar gökyüzünü hâlâ mavinin derin bir tonuna boyarken uzaklarda gök gürlüyor.

Babam tekrar çaldığında, nefesimin altında küfrediyorum. Şu anda onunla konuşmak istemiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum.

"Ne?" Telefonu kulağıma dayayarak bağırdım.

Babam bir an sessiz kaldı. Normal şartlar altında babamla asla böyle konuşmazdım ama kendimde değilim. Araba bir yaz sağanağının ardından bir köy yolunda uçarken, onun duygusuz, ağırbaşlı, taş suratlı oğlu hiçbir yerde bulunmuyor. Bir başka büyük su birikintisinden geçerken tekerleklerden su fışkırıyor. Dikkatli olmazsam su uçağı yapabilirim, ama arabanın kontrolden çıkıp bir ağaca çarpması düşüncesi, Cole'un olmadığı bir dünyada var olmaya zorlanırsam hoş bir fikir gibi görünüyor.

Beni ormanda kovaladığı ve tüm dünyamı kasıp kavurduğu andan beri gidiciydim. O zamanlar, kimliğini bir maskenin ardına gizlerken, tüm bu karmaşık, berbat duyguları karıştırana kadar beni bir kar küresi gibi içten sarstı. Ne yapacağımı bilmediğim duygular. Ve bunu o kadar z a h m e t s i z c e yaptı ki, bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Yani hayır, Cole bu lanet dünyayı bensiz terk edemeyecek. Babasının onu benden almasına izin vermeyi reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum.

Onu bulacağım.

Onu bulmak zorundayım.

Tuz tadı alıyorum ve sonra tekrar ağladığımı fark ediyorum. Cole'a kadar hayatımda hiç gözyaşı dökmemiştim.

"Siktir," diye titrek bir sesle nefes alıyorum ve elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum.

"Neredesin?" Babam soruyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. "Neden

Cole'dan hep nefret ettin?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum. "Sen ona hiç şans vermedi."

Babam yumuşak bir nefes vermeden önce bir an sessiz kalıyor ve ben onun kaşlarının arasındaki boşluğu çimdiklediğini hayal ediyorum. "Nefret ettiğimden değil-"

"Sonra ne olacak baba?" Sözünü kestim.

"İçinde işe yaramaz babasından çok fazla şey var" diye cevap veriyor, sanki bu makul bir mazeretmiş gibi. Ama değil. Cole babasına hiç benzemiyor ve eğer ona bir şans verseydi o da bunu yakında görecekti.

"Senin üzerinde olumsuz bir etkisi olacağından endişelendim."

Cole'un dünyamı nasıl alt üst ettiğini bir bilse. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Uzakta gökyüzünde şimşekler çakarken bulutlar aydınlanıyor. "Hayatındaki diğer her şey gibi onu da kontrol edememek hoşuna gitmedi."

"Blaise-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Hayır, bir kez olsun beni dinle. Bir zorba gibi davranmandan bıktım. Onları geri aldığımızda, onlara bir özür borçlusunuz."

"Sadece..." Derin bir nefes daha. Konuyu değiştiriyor. "Neredesin?"

Tam cevap verecektim ki Cole'un telefonundan gelen bir mesaj ekranda belirdi ve neredeyse yoldan çıkmama neden olacaktı.

"Siktir!" diye bağırıyorum ve gaza hafifçe basarken direksiyonu kavrıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Hayatımın gözümün önünden geçmemesine şaşırdım.

tam o anda. Mesajı açmadan önce titreyen parmaklarımla babamın telefonunu kapattım. Yutkunuyorum, dikkatimi ıslak yol ve ekran arasında gezdiriyorum.

Bilinmiyor: allersfac45minleavinghury

Kahretsin...

Eğer kalbim daha önce hızlı atıyorsa, şimdi tepemdeki bulutlar gibi gürlüyor.

Telefonu bırakıp iki elimle direksiyonu kavrarken vücudumun her yeri titriyor. "Sakin ol, Blaise. Sakin ol lan! O yaşıyor. Hâlâ hayatta," diye bağırıyorum, öfkeli duygularımı kontrol altına almayı başaramıyorum. *Eğer Cole düzgün yazamıyorsa, bu demek oluyor ki... Hayır. Böyle düşünme.* İçimde bir şeyler sertleşiyor ve ayağımı yenilenmiş bir kararlılıkla gaza basıyorum. Zaman tükeniyor ama nerede olduğunu biliyorum. İçgüdülerim başından beri haklıydı. Çılgın babası ailesini kimsenin bakmayacağını düşündüğü tek yere götürmeyi seçti ve kimsenin onu buraya bağlayan bağı bulamayacağını düşündü.

"Geliyorum Cole. Biraz daha dayan."

Kırsal alan yolun her iki yanında bulanıklaşıyor ve çevremden ağaçlar ve çiftlik evleri geçiyor.

Babası onları nereye götürüyor? Ya çok geç kalırsam? O zaman ne olacak?

"Kapa çeneni!" Direksiyon simidini sıkıca kavradım.

Korku ve kaygılarımı bir nebze olsun kontrol edebiliyorum. Bu faydasız ve kazanamayacağım bir savaş ama en azından bir umut ışığı var -Cole yaşıyor ve benim bir yerim var.

Şimdi polisleri arayıp nerede olduklarını bildirmem gerekiyor.

Telefonu elime alıp ekranı kaydırıyorum ve acil durum numarasını yazmaya başlıyorum ama adrenalinden o kadar çok titriyorum ki telefon parmaklarımdan kayıp ayak boşluğuna düşüyor.

"Siktir..." Kalbim mideme kadar iniyor. *"Dikkatsiz bir şey yapma," diye* fısıldıyor kulağıma Tiago'nun sesi. Şu anda burada olsaydı, sakin ve kararlı sesiyle bana yol kenarında durmamı, telefonu almamı ve polisi aramamı söylerdi. Bana söylemeyeceği şey ise görmezden gelip sürmeye devam etmemdi. Ama ben öyle yapıyorum.

Ayıracak değerli dakikalarım yok. Cole beni bekliyor.

O mesajı gönderdiğini hayal ettiğimde çenem geriliyor. Oraya gittiğimde, onu benden alabileceğini düşündüğü için babasının derisini yüzeceğim. Kimse benim olana dokunamaz-

Bir ağaç kümesinin arkasından zar zor görünen toprak bir yol olan depoya giden sapağa yaklaştığımda düşüncelerim durma noktasına geliyor. Bir araba ana yola çıkmadan önce kavşağa yaklaşıyor.

Cole.

Cole o lanet arabanın içinde. Buradan aracın içini göremiyorum ama babasının kaçış arabası olduğuna hiç şüphem yok. Depoyu başka kim ziyaret eder ki? Hiç kimse. Uzun otlar ve kır çiçeklerinden de anlaşılacağı gibi bu yol kullanılmıyor.

"Siktir et..." Damarlarımdaki kan kaynıyor. Cole'un babası yanlış kişiye bulaşmış.

Arabalarını kovalarken düşünmüyorum bile. Ne pahasına olursa olsun, kaçmasına izin vermeyeceğim. Hiç şansım yok. Birinin Cole'u benden almasına izin vermem için cehennemde soğuk bir gün olması gerek.

Onlara yetişip, sürücü camından Cole'un babasıyla göz göze geliyorum. Yan yanayız, yolda son sürat uçuyoruz.

Zaman yavaşlıyor ve etrafımdaki sesler giderek azalıyor, ta ki tek fark ettiğim kalbimin düzenli atışı olana kadar.

Cole'un babası aşırı terliyor, gözleri panikten faltaşı gibi açılmış. Düzgün düşünemiyor. Ben de öyle.

Hızlı bir hareketle direksiyonu kırdım ve arabamı onunkinin yan tarafına çarptım. Kulakları yırtan bir metal çatırtısıyla çarpıştık. "Durdur şu arabayı, seni orospu çocuğu," diye kükrüyorum geri çekilip tekrar yapmak için. Lastikler yolda gıcırdıyor. Malcolm umutsuzca beni geçmeye çalışıyor ama yoldaki keskin bir viraja yaklaştığımızda kontrolü kaybediyor ve ağır çekimde araçlarının bir ağaç kümesine doğru savruluşunu izliyorum.

Her şey çok hızlı oluyor. Bir an yan yanayız, sonra arabaları bir ağaca çarpıyor ve alevler içinde patlıyor.

Hiç frene bastığımdaki kadar dehşete düşmemiştim. Araba aniden durdu ve ben bir süre oturup önümdeki cehenneme bakarken arabalarının kornası çaldı. Zihnim kükrüyor, durumu anlamlandırmaya çalışıyorum. Alevler kaputu sarıyor ve koyu duman havaya yükseliyor. Bir parçam Cole'un arabadan inmesini ve maskesiyle peşimden gelmeden önce kaçmamı emretmesini bekliyor - her zamanki otoriter haliyle. Ama kimse arabadan çıkmıyor.

Kapı koluna uzanıp kapıyı iterek açıyorum ve kalbim boğazımda dışarı çıkıyorum. Uzun, vahşi alevlere bakarken yanan metal ve plastiğin güçlü kokusu burnuma geliyor. Gördüğüm şeye inanamıyorum.

Cole.

Yolun karşısına geçerken, arabaya doğru tökezlemeden önce neredeyse setten aşağı kayıyorum. Kaput ağaç gövdesine sarılmış, bana ezilmiş bir konserve kutusunu hatırlatıyor.

İçeriye baktığımda, direksiyon ile koltuk arasına sıkışmış baygın babasını görüyorum. Başındaki derin yaradan kan damlıyor ve emniyet kemeri boğazına batıyor. Arka koltukta, başı annesinin kucağında olan Cole'u gördüğümde kulaklarımı statik bir ses dolduruyor. Görünüşe göre baygın ama annesi yavaş yavaş kendine geliyor. Ne kadar solgun olduğunu görünce yutkunuyorum, saçları kanla kaplanmış.

Annesi gözlerini kırpıştırarak açarken, "Blaise?" diye soruyor. Vahşi alevleri gördüğünde gözleri genişliyor.

Onun ne gördüğünü anlamak için bakmama gerek yok, yangının sıcaklığını hissedebiliyorum. Zehirli dumanlar boğucu hale gelmeden ya da daha kötüsü araba patlamadan önce arabadan çıkmaları gerekiyor.

"Blaise..." Sesi küçük ve titrek. "Onu taşımama yardım et. Yapamam... O çok ağır."

Hemen harekete geçip yolcu kapısını açmaya çalışıyorum ama sıkışmış. Kolu sertçe çekerek tekrar deniyorum. Sıkışmış durumda ve diğer taraftan da açamıyorum çünkü araba büyük bir çam ağacına sıkışmış durumda. Kapıyı açmayı başarsam bile, boşluk sığmak için çok küçük.

"Siktir..." Sürücü koltuğunun yanındaki diğer yolcu kapısını açıp içeri tırmanmaya başlıyorum ama kısa süre sonra yüksek sesli bir küfürle geri çekiliyorum. Araba ağacın gövdesine çarptığında ön cam parçalandı ve şimdi hava çok sıcak. Bilinci yerinde olmayan Cole'u ön koltukların ortasına taşımaya cesaret edemiyorum. Tek başıma yapabileceğimi bile sanmıyorum, hele ki araba alevler içinde kalmadan ya da bomba gibi patlamadan önce.

Olduğum yerde volta atıyor, saçlarımı yoluyorum. Düşün, Blaise. Lanet olası düşün.

Başka bir yolu olmalı.

Kaputtan yüksek bir ses geldi ve eğildim. Lanet olsun... Bu da neydi böyle? Cole'un annesi arabanın içinden adımı haykırıyor ve ben de bir şey aramak için kafamı çeviriyorum.

Kurumuş otların arasındaki büyük bir taş dikkatimi çekiyor ve arabaya doğru koşup annesine onu korumasını emretmeden önce onu alıyorum

yüz. Taşı camın içine doğru sürdüğümde cam çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor. Kalan son pürüzlü kenarları da taşla kırdığım için cam ayak altında çıtırdıyor. Taşı bir kenara fırlattıktan sonra eğilip Cole'u omuzlarından tutarak kaldırıyorum, annesi de bacaklarından tutmak için kayıyor. Cole bilinci yerinde ve uyanıkken ağırdır, ama şimdi? Bir ton ağırlığında.

Ayakkabılarım kuru otların arasında kayıyor ve adrenalinin her zerresini kullanarak onu pencereden dışarı çekiyorum.

Yere yığılıyoruz ve onu kendime çekmek için ayağa kalkıyorum. Parmaklarımı solgun yüzündeki çizik ve morlukların üzerinde gezdirirken gözyaşlarım kirpiklerimde birikiyor. "Özür dilerim..." Keçeleşmiş saçlarını alnından çekiyorum, sonra silah yarasını incelemek için kolunu yana kaydırıyorum. Kana bulanmış kumaştaki delik ortaya çıktıkça boğazımdaki bulantı artıyor. Tişörtünün eteklerine uzanıyorum, tam yukarı kaydıracakken annesi elini omzuma koyuyor. "Onu hastaneye götürmeliyiz, Blaise."

İlk içgüdüm ona tutunmak. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. Annesi çömeldiğinde, kollarımı Cole'un etrafında sıkıyorum ve başımı sallıyorum.

Yumuşak parmaklar elmacık kemiğimin üzerinde kayıyor. "Bana bak, Blaise."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Çamur izleri ve çürüklerden oluşan bir yol haritası soluk tenini süslüyor.

Yumuşakça gülümsüyor. "O yaralı, Blaise."

Çenem titriyor ve tekrar başımı sallamaya başlıyorum ama o elini koluma koyuyor. Bakışlarımı Cole'a çeviriyorum ve bilinçsiz bedenini kendime çekiyorum, keşke zamanı geri alabilsem ve onu bir şekilde koruyabilsem. "Bu benim hatam."

"Hayır..." Sesi daha da yumuşuyor. "Bunların hiçbiri senin suçun değil." "Bir şeyler yapmalıydım-"

"Onu durduramazdın." Arkamdaki uzun alevlere kısa bir bakış attıktan sonra kolumu sıkıyor. "Cole'un tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Onu arabana taşımama yardım et."

Yalvaran gözlerindeki yaşlar çamurlu yanaklarından aşağı kayıyor ve ben de ayağa kalkmadan önce "Tamam," diye fısıldıyorum.

Cole'u arabaya taşıyıp arka koltuğa yerleştirirken sessizlik içinde çalışıyoruz. Kapıyı kapattıktan sonra bir süre ona bakıyorum. Neredeyse uyuyor gibi görünüyordu.

Uzaklarda gök gürlüyor.

"Hadi," diyor Cole'un annesi, eli omzumda. "Yapmamız gereken
git."

"Sen devam et." Yanan arabaya bakarken sesim sertleşiyor.

Görüş alanımı takip ediyor. Yangın kulübeye sıçradı. "O
öldü."

"Onun acınası cesedinin yandığını kendi gözlerimle
görmeliyim." "Blaise..."

"Git." Sert sesim tartışmaya yol açmıyor ve elini omzumdan çekip arabaya tırmanmadan önce bir süre benimle birlikte ateşe bakıyor.

Alevlere odaklanıyorum. Tepemde, gökten bir yağmur damlası düşüyor ve yanağıma çarpıyor.

Saçlarımı ve giysilerimi ıslatarak daha fazlası geliyor. Rachel'ın gaza basmadan önce tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

Kendime rahatlama hissi vermiyorum. Henüz değil. Malcolm'un öldüğünü kesin olarak öğrenene kadar olmaz. O yanıp kül olana kadar buradan ayrılmayacağım.

Yağmur daha şiddetli yağıyor, kaldırıma çarparak alevleri söndürmekle tehdit ediyor.

Koşarak yolu geçiyorum, setten aşağı kayıyorum ve yanan araca yaklaşıyorum. Yangın, kaçınılmaz sonuyla savaşıyormuş gibi tıslıyor. Yüzümü yoğun ısıdan korumak için bir elimi kaldırıyorum ama yine de açıkta kalan derimi yakma tehdidini hissedebiliyorum.

Kabine bakmak için eğildiğimde ön koltuğun boş olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oluyor lan?" Etrafıma bakmak için doğrulmadan önce inanmayan bir sesle nefes alıyorum ama artık çok geç. Başımın arkasına aldığım sert bir darbe beni dizlerimin üzerine çökertiyor ve kafatasıma yayılan sıcak acıyla inliyorum.

Dünya kontrolden çıkıyor.

Kaba eller tişörtümü avuçlayıp beni ayağa kaldırıyor ve ardından alkolle karışık ekşi bir nefes şaşkın hislerime saldırıyor. "Kahramanı oynamayı gerçekten bırakmalısın, evlat." Tişörtümün üzerindeki kavrama gevşiyor ve yere düşüyorum.

Malcom karnıma sert bir tekme atarak kendi üzerime kıvrılmama neden oluyor. Şiddetli öksürükler vücudumu sarıyor ama o tatmin olmaktan çok uzak. Bir sonraki tekmesi beni uçuruyor.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum, kurumuş otları tırmalıyorum, yanımızdaki tıslayan ateşin belli belirsiz farkındayım. Malcolm beni takip ediyor. Beni kolayca yakalayabilir ve üstünlük ondayken bu işkenceyi sonsuza dek bitirebilirdi. Onun yerine beni avlıyor. Bir ayağını diğerinin önüne atıyor, nefesinin altında mırıldanıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Bu sefer öksürdüğümde ağzımdan kan fışkırıyor ve işte o zaman başımın büyük belada olduğunu anlıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Parmaklarım kurumuş otları ve toprağı kazıyor. Şakağıma keskin bir acı saplanırken irkiliyorum.

Yan tarafıma gelen bir başka sert tekme beni yanan arabaya yaklaştırıyor. Isı sırtımı kavuruyor, çok yaklaşırsam giysilerimi eritmekle tehdit ediyor.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda çeneme diz çöküyor ve geriye düşüyorum.

Acıyla inliyorum, sonra ağzıma daha fazla kan dolunca boğuluyorum, kaburgalarım dayanılmaz sıcakla çelişen buz gibi bir acıyla zonkluyor. Zayıflıyorum.

Tükürdüm, yerden kalkmaya çalıştım ama başaramadım.

"Yoluma çıkmamalıydın." Bozuk sesi bilincime girip çıkıyor. "Sen olmasaydın şimdi ailemin yanında olabilirdim."

Kısa saçlarımı yumrukluyor ve dalgalanan bir acı kafa derime yayılıyor.

Soğuk metal şakağıma saplanıyor. Malcolm beni küçümsüyor. "Bir daha benimle ailemin arasına giremeyeceksin."

"Siktir git," diye tıslıyorum kanlı, gıcırdayan dişlerimin arasından.

Tetiği çekeceğine ikna oluyorum -parmağı tetiği çekmekle tehdit ediyor- ama onun yerine kıkırdıyor ve tabanca beni öyle bir şiddetle vuruyor ki başım yana savruluyor. Gülüyorum, sayıklıyorum. Eğer bir delinin elinde öleceksem, ona gerçek yüzümü gösterebilirim.

Geriye küllerinden başka bir şey kalmayana kadar hayatı kontrolden çıkmış bir sarhoş olabilir ama ben yenilgiyi kabul etmiyorum. Ve kesinlikle kaybetmem.

"Acınacak haldesin." Hâlâ kıkırdıyorum ve gözleri öfkeyle kararıyor. "Beni öldürmek istiyorsun. Yap o zaman."

"Zevkle," diye h o m u r d a n ı y o r , silahını kuruyor ve elini kaldırıyor. Kol.

Kendimi ayak bileklerine doğru fırlatıyorum ve yere çakılıyoruz. Malcolm beni tekmelemeye çalıştı, ama kısa sürede onun tepesindeydim, silahını çalmak için savaşıyordum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Çok kan kaybediyorum, her nefes alışımda kaburgalarım zonkluyor ve gücüm azalıyor.

Bir el ateş edildi ve yakındaki ağaçlardan kuşlar fırladı. Bileğini tutup yere vuruyorum. Tekrar ve tekrar. Silah parmaklarının arasından düşüyor, ama ben onu alamadan beni fırlatıp silahı alıyor ve kafama doğrultuyor. Tetiği çekmeden önce zar zor yuvarlanmayı başarıyorum.

"Kahretsin!" Lanet okuyarak ayağa fırlıyorum ve yanan aracın arkasına saklanmak için koşuyorum. Çok sıcak ve patlar diye çok yaklaşmaya korkuyorum. Her an *patlayabilir*.

"Saklanmayı bırak, seni ibne."

Acıyan kolumu tutarken, elim kanla kayganlaştığında irkildim. Beni vurduğunda acıyı fark edemeyecek ya da hissedemeyecek kadar adrenalinin etkisindeydim. Bir atardamara isabet ettiğinden şüpheliyim ama yine de çok kanıyor.

Bir ağaca yaslanıp başımı gövdesine yaslıyorum. Yağmurdan sırılsıklam olmuşum, kıyafetlerim yara bere içindeki vücuduma yapışıyor.

Hayatta kalma şansım çok yüksek değil. İşe yaramaz bir kolum var ve silahım yok. İlk defa kalbime korku düşüyor -ölümden değil, Cole'u kaybetmekten. Ya onu bir daha göremezsem?

Daha fazla öksürük vücudumu sarıyor ve keskin bir ağrı kafatasımdan geçip göğüs kafesime saldırırken yüzümü buruşturuyorum.

Aracın etrafından dolanırken botları çimleri rahatsız ediyor, yıpranmış yüzü ortaya çıkıyor. Kolunu kaldırıp silahını yüzüme doğrulttuğunda burnuna bir yağmur damlası yapışıyor.

Bu bana komik geliyor ve göğsümden kahkahalar yükseliyor. İşte buradayım, ölümle burun buruna geliyorum ama tek odaklanabildiğim şey o tek yağmur damlası. İkimiz de hayata tutunmaya çalışan yoldaşlarız.

Acaba ilk kim pes edecek? Ben mi yoksa damla mı?

Göbeğimi tutarak daha dik oturmaya çalışıyorum, sonra kurumuş çimlere ve yapraklara bir tomar kan tükürüyorum.

İşte bu kadar.

Yolun sonuna geldik.

"Son bir sözün var mı?" diye sorar, parmağı tetikte sabittir.

"Bir sik ye ve öl."

Kısa bir an için boğazından acı bir kıkırdama yükseliyor, ama aynı hızla sönüyor ve tetiği çekiyor.

Tıklayın.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve genişliyor. Silaha bakıyoruz. Tekrar deniyor.

Tıklayın.

Tıklayın.

Şimdi gerçekten gülüyorum.

Durduramıyorum.

Mide kaslarım kasılırken kaburgalarım acıyla zonkluyor. Farklı bir nedenden dolayı gözlerimden yaşlar akıyor.

Gözeneklerinden soğuk bir öfke sızarken Malcolm'un gözleri sertleşiyor. Silahı yere fırlattı ve bana doğru geldi.

Ayağa kalkarken onun için hazırım.

Ona yaklaştığında, kalan son gücümü kullanarak onu rugby ile yere seriyorum. Omzum göğsüne çarpıyor ve nefesi kesiliyor. Onu sertçe itiyorum.

Dünya yavaşlar.

Her şey yavaşlar.

Malcolm yardım ister gibi kollarını uzatır ve dengesini yeniden sağlamak için son bir çabayla kolunu çevirmeden önce gözlerine yalvaran bir bakış girer.

Artık çok geç.

Arabaya doğru devrilir ve açık yolcu kapısından içeri girer. Cızırtılı alevler çırpınan bedenini sararken kulakları yırtan çığlığı havayı doldurur.

Hava kısa sürede yanan giysilerin ve etin kokusuyla doluyor ve ben de kanlı elimin tersini burnuma bastırarak havayı kokluyorum.

Birkaç dakika sonra çığlıkları sessizleşiyor ve ben merakla başımı eğiyorum. Vücudunun üst kısmı ve başı yanıyor ama bacakları ve ayakları garip bir şekilde alevlerden etkilenmeden arabanın dışında kalıyor.

Sanki filmlerdeki gibi seğirmelerini falan bekliyorum.

Hareketsiz kaldıklarında, sıkılmış bir nefes üflüyorum ve yanan arabanın yanından geçerek yola doğru sendeliyorum.

Başım dönüyor, her adımda parmaklarımdan kan damlıyor. Kanamayı durdurmak için kolumu tutuyorum ama dik durmakta zorlanıyorum. Bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Sonunda yola çıktım ve olduğum yerde sallanıyorum. Şimdi ne yapacağım? Telefonum arabanın ayak bölmesinde.

Rachel'ın hastaneye götürdüğü lanet arabanın aynısı.

Zayıf kahkahalarım diyaframımı sarsıyor. Tökezliyorum, kendimi zorlukla zamanında düzeltmeyi başarıyorum.

Başımı arkaya eğiyorum ve kirpiklerime ve yanaklarıma çarpan yağmurda kendimi kaybediyorum. Belki bugün burada öleceğim ama en azından yağmuru son bir kez yüzümde hissedebileceğim.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime geliyor ve geriye doğru devriliyorum. Uzaktan siren sesleri yaklaşıyor.

Belki de bu benim hayal gücümdür.

Belki de çoktan ölmüşümdür.

Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey Cole'un gülümseyen yüzü oluyor.

CHAPTER 39
COLE

B*eep. Bip. Bip.*

Sürekli bip sesi kulaklarımı rahatsız edici bir melodi gibi dolduruyor. Ölmediğimi sürekli hatırlatıyor. Tabii ölmediysem ve ölü hayatımın sonuna kadar bu lanet sesi dinlemek zorunda kalmadıysam.

Ya da insanlar parlak ışığı gördüğünüzü söylediklerinde yalan söylemişlerdir ve aslında son nefesinizi vermeden hemen önce aralıksız bip sesini duyarsınız.

Tabii çoktan ölmediysem ve burası cehennem değilse, çünkü tiz sesler uyandıkça daha da rahatsız edici olmaya başlıyor. Gözlerimden birini açtığımda parlak ışık neredeyse beni kör ediyor. İrkilerek gözlerimi tekrar kapatıyorum ve elimi yüzüme götürmeye çalışıyorum ama tam o sırada birinin elimi tuttuğunu fark ediyorum.

"Uyanıyor," diye bir ses duyuyorum. Allie'ye ait olduğunu bildiğim yumuşak bir ses. "Git hemşireyi çağır," diyor annem sol tarafımda. Elimi tutan o. Başparmağıyla üst kısmını okşuyor, birkaç dakikada bir sıkıyor. Ben uyanık kalmak için savaşırken.

O iyi mi? Babam beni hastaneye götürmesine izin verdi mi? Odanın köşesinde durmuş, silahını çekmiş, bizi götürebilmek için tedavi olmamı mı bekliyor? Annem yardım için bağırdı mı?

Hareket etmeye çalıştıkça irkiliyorum. Her yerim ağrıyor - yanım, sırtım, başım, göğsüm. Sanki bir-

Gözlerim açıldı. Hatırladığım son şey bir arabanın bize çarptığı.

Bip sesi şiddetleniyor ve bir el göğsüme dayanıyor. Annem beni yatıştırmaya çalışarak, "İyisin Cole," diyor. "Lütfen rahatla. Lütfen. Hâlâ çok kırılgansın."

"Hemşire geliyor," diyor Allie ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. Makyajsızdı, gözleri kızarmıştı ve üzerinde eşofman ve kapüşonlu bir tişört vardı.

Jackson'a ait olduğuna eminim.

Kendine sarılıyor. "Merhaba," diyor, sesi alçak, bir yankı gibi. "Nasıl hissediyorsun?"

Dişlerimi sıktım ve anneme döndüm. "Ne oldu?" Sesim kısık ve kuru bir şekilde soruyorum. Yutkunmaya çalışmak her şeyimi alıyor, sanki çivileri zımpara kağıdına bastırıyormuşum gibi.

"Blaise bizi buldu," diyor ve kalbim daha da hızlı çarpıyor, makineler kalp atış hızımın arttığını haber veriyor. "Seni hastaneye götürmemi söyledi."

"Baba?"

Dudağını çiğniyor. "O öldü. Blaise ona karşı iyi bir mücadele verdi."

"Bl-" Duruyorum, gözlerim anında yanıyor. Yüzüm bir anda Allie'ye, sonra tekrar anneme döndü. "Ne...?"

Zihnim patlamak üzere, çünkü takip edemiyorum. Sanırım içime pompalanan ilaçlar başımı döndürüyor ya da düzensiz nefes alıp vermemden kaynaklanıyor.

Hemşire gelip beni kontrol ederken bile kollarıma bakıyorum, sesleri bir odaklanıp bir kayboluyor. Bana zamanında getirildiğim için şanslı olduğumu söyledi. Kurşun çıkarıldı ve ameliyattan bu yana iki gün geçti. Enfeksiyonla savaşmak için vücuduma sıvı ve antibiyotik pompalanıyor, kalbimi izlemeye çalıştıkları için göğsümde çıkartmalar var ve yan tarafım bandajlı.

Ateşim hala yüksek ama tehlikeli değil ve yaramda hala biraz iltihap var ama getirildiğim zamanki kadar kötü değil.

Şanslı olduğumu söyleyip duruyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar. Şanslı. Şanslı. Şanslı. Blaise

nerede?

Blaise oradaydı. Bizi buldu. Yani gönderdiğim mesajı almış olmalı. Polisleri arayıp yardım istediğinden emin oldu mu? Babam savaş ve ateşli silah kullanma konusunda eğitimli. Blaise her ne kadar sert biri olsa da babamın yanında hiç kalır.

Böğrüme bir ağrı saplandığında nefesimi tutuyorum. Hemşire bana solunum tüpü yüzünden boğazımın hâlâ kaşınacağını söyledi. Ameliyattan sonra birkaç saat daha tüpe ihtiyacım vardı çünkü durumum kötüye gidiyordu ama bana en güçlü antibiyotikleri verdiler.

"Sakin ol Cole," diyor Allie ve ben ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum. Burada olmak için hiçbir nedeni yok. Ama sonra annem üzerime eğiliyor ve yanağımı okşuyor, morarmış yüzü endişeyle doluyor. "Nefes al tatlım. Artık güvendeyiz. Blaise bizi kurtardı."

Blaise.

Neden burada değilsin?

Onu kaybetmiş olma ihtimalim yok.

Bu düşünceyle kalbim duracak gibi oluyor. Odaya bakıyorum ve onun eşyalarından hiçbirini göremiyorum. Çantası, telefonunun şarj aleti, anahtarları. Blaise burada olsaydı yanımdan ayrılmazdı. Ve öylece oturup Allie'nin burada olmasına izin vermezdi. Ona defolup gitmesini söylerdi.

Gözlerim tekrar anneme takıldığında nefeslerim titriyor. "Blaise... O... mı?" Dünyamı sonsuza dek paramparça edecek kelimeleri duymak istemediğim için acı içinde yutkunuyorum.

"Sizden kısa bir süre sonra getirildi. Blaise'in durumu kötüydü. Eğer acil servis oraya birkaç dakika geç ulaşsaydı..." Sözleri kesiliyor. "Kaburgaları kırılmış ve bir tanesi akciğerini delmiş. Kolundan da vurulmuş. Çok fazla iç morarması var ama durumu iyi. Üzerinde hızlıca çalışmışlar."

Doğruluyorum ya da doğrulmaya çalışıyorum ve yanımdaki acıdan irkiliyorum. Ter derimi kaplıyor ve kendimi hasta hissediyorum ama umurumda değil. Onu bulmam gerekiyor.

"Hayır. Yatakta kalıp iyileşmen gerek Cole."

"Nerede o?"

"O bu koğuşta. Lütfen, sadece dinlenin. Sizi yakında ona götüreceğiz."

Allie yatağın yanına oturuyor ve elimi tutmaya çalışıyor. O tutamadan ben çekiyorum. "Sen neden buradasın?"

"Senin için endişelendim. Bütün haberlerde vardı. Doğruca buraya geldim ve anneni buldum."

"Ben iyiyim." Bir kez daha doğrulmaya çalışırken inliyorum. "Artık gidebilirsin." Gözlerinden yaşlar akıyor. "Beni uzaklaştırma."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Seni burada istemiyorum. Burada olman için hiçbir neden yok."

Ayağa kalkıyor, tereddüt ediyor. "Özür dilerim. Her şey için. Jackson ikinizi de yalnız bırakacak, söz veriyorum. İlişkimizdeki davranışlarım için beni affedecek misin?"

"Gidersen seni affedeceğim. Ben iyiyim." Yüz ifadesindeki hüzünle iç çektim. "Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Anneme gülümseyerek başını sallıyor. "İkinizin de iyi olmasına sevindim. Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler."

"Elbette canım."

Allie gitmeden önce bana son bir kez bakıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve başımı yana çevirip anneme bakıyorum. "Onu neden içeri aldın?"

"Resepsiyonda bağırarak seni arıyordu. Onu içeri almanın herkes için daha iyi olacağını düşündüm. Yıllarca hayatının büyük bir parçası oldu Cole."

"*Öyleydi*," diye tekrarlıyorum, cümledeki önemli kelimeye dikkat çekerek. "Ve beni sürekli aldattı ve bana bok gibi davrandı. Onunla hiç mutlu olamadım."

Gözleri yuvarlak, ama onları yumuşatıyor. "Bunu bana hiç söylemedin." "Önemli değil."

Tekrar doğrulmaya çalıştığımda dudaklarını düzleştiriyor. "Nereye gidiyorsun?" "Blaise koğuşta. Burada öylece yatmıyorum."

"Yaralanmışsın."

"O da öyle!" Sesimi yükseltiyorum, sonra kendimden nefret ediyorum. "Lütfen beni ona götür anne. Babamın ne dediğini duydun. Onun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Annem donup kalıyor, alt dudağı kıvrılıyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyor ama ben yanımdaki yanmayı görmezden gelerek tamamen ayağa kalkınca başarısız oluyor. Kollarımdaki iğneleri çekip çıkarıyorum ve ayağa kalktığımda sanki kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

Annem yanıma koşuyor ama onu omuz silkip bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Ona ulaşmalıyım. İyi olduğunu bilmem gerek.

Hay sikeyim. Acıyor ve iğneleri çıkarırken kollarımdan ılık sıvı damlıyor, ama koridora çıkarken gözlerimi önümde tutuyorum, annem hemen arkamda bir hemşire çağırmak için bağırıyor.

Koridorda topallayarak ilerleyen ve kendisini yakalamaya çalışan birinden kolunu kurtarmaya çalışan birini gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Görüşüm hâlâ bulanık ama kim olduğunu biliyorum. Vücudum ne kadar hassas olduğu için muhtemelen ondan daha kötü topallıyorum. Kolum yan tarafıma baskı yaparken nefesimi tutup ona doğru koşuyorum, bir hemşirenin odama dönmemi söylediğini duyduğumda acıyla boğuşuyorum.

Yaklaşan Blaise hızlanmaya çalışarak bana doğru geliyor. Babası arkasından geliyor, oğlu onunla bir kez daha mücadele ederken gözleri sanki hiç uyumamış gibi çökmüş.

"Cole," diye nefes alıyor bana ulaştığında ve sıcak, acılı bir kucaklaşmayla birbirimizin üzerine çöküyoruz. Kollarım onu bana sararken, onun askıda olmayan kolu beni sarıyor.

Sonunda evimdeyim. Ölmediğimi biliyorum. Blaise de öyle, çünkü kalbim onunkine çarpıyor, tek bir kalp gibi atıyor.

Her yerim ağrıyor. Dikişlerimin çekildiğini hissettiğime eminim ama umurumda değil. Çünkü Blaise kollarımda ve biz iyiyiz. Vücudu benimkine karşı titriyor ve o yüzünü boynuma gömerken ben de aynı şeyi yapıyorum.

Elim kan ve çamurla yapış yapış olmuş saçlarına gidiyor ve saç tellerini avuçlayıp onu kendime daha çok çekiyorum. Gözlerimi açıp üvey babama bakıyorum. Olduğu yerde donup kalmış, hareket edemiyor ya da tek kelime edemiyor.

Oğlu kollarımda, gözlerim yaşlı ve eğer onu benden alacağını bir an bile düşünürse, bir sonraki hastane önlüğü giyen kişi o olacak.

Çünkü Blaise benim, ben de onun.

CHAPTER 40
BLAISE

" Sence ne hakkında konuşmak istiyorlar?" Evin önüne geldiğimizde Cole soruyor.

Ailelerimiz bu öğleden sonra bizden bir 'toplantı' istedi. Ben endişeli değilim ama Cole bütün gün endişeliydi. Direksiyonu sıkıca kavradığında sert omuzlarından yayılan gerginliği görebiliyorum, sanki kendini topraklamak için fiziksel olarak bir şeye tutunmak zorundaymış gibi. Keşke bu alakasız bir plastik parçası yerine ben olsaydım.

Kendime not: Arabayı hurdaya çıkarıp yerine bir at arabasına yatırım yapmak. Bir daha düşündüm de, muhtemelen ata ya da Tanrı korusun atlıya bağlanır ve o zaman cesedi saklamak için bir yol bulmam gerekir.

Şimdilik bu arabayla devam edelim.

Evet, onu kıskanıyorum. Cole'u gün geçtikçe daha çok sahipleniyorum, özellikle de onu neredeyse kaybettikten sonra, bu da duygularımın ne kadar derin olduğunu fark etmemi sağladı. Cole adını lanet kalbime kazıdı.

Hastaneden döndüğümüzden beri evdeki atmosfer... daha iyi bir kelime bulamadığım için gergin. Babam Cole ile olan yakınlığım ya da hastanede şahit olduğu kucaklaşma hakkında henüz bir yorum yapmadı. Aslında, mümkün olduğunca yolumdan çekildi ve ofiste daha fazla zaman geçiriyor. Bu arada Cole'un annesi her fırsatta oğlunun üzerine titriyor. Onu kontrol etmek istemeden ya da ona yemek getirmeden eve giremiyoruz. Sanırım bunca yıl Allie'yi ona zorladığı için kendini kötü hissediyor. Ve vurulma olayından dolayı suçluluk duyduğunu biliyorum.

"Sence ne hakkında konuşmak istiyorlar?" Cole tekrar soruyor ve ben de onu incelemek için başımı eğiyorum. Koyu renk saçları daha uzun, gözlerinin üzerine düşüyor ve ensesinde kıvrılıyor. Yakında kestireceğinden eminim ama bu görüntüsünü seviyorum. Onu en iyi şekilde asi gösteriyor.

"Beni dinlemiyor musun?" diye soruyor, dudakları onaylamaz bir şekilde inceliyor ve bu onu bir şekilde daha da çekici kılıyor.

"Ne?" diye soruyor, ben sessiz kaldığımda kararsız bir şekilde. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Emniyet kemerimi açarak başının arkasını avuçluyorum. Gözleri açılıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sert, sahiplenici bir öpücükle onu susturuyorum. Homurdanıyor, sertleşen aletime bir sarsıntı gönderiyor ve şaşkınlığı ağzını istila etmek için ihtiyacım olan açılış oluyor.

"Düşünüyordum da," diye fısıldıyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp şortunun kemerini çekiştirerek, "ailelerimizle yüzleştiğimizde ağzımda senin tadını ne kadar çok istediğimi."

"Deli misin sen?" Tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "Bizi herkes görebilir."

Şişman sikini serbest bıraktım ve etkileyici uzunluğunu okşarken beklentiyle dudaklarımı ıslattım. "O zaman acele etsen ve boğazımdan aşağı boşalsan iyi olur."

"Tanrım," diye homurdanıyor sikini yutmak için eğildiğimde. Kalçaları altımda titriyor ve içinden sert nefesler fışkırıyor. Onu sevdiğini bildiğim şekilde derin derin yutuyorum, kendi sikim kotuma doğru geriliyor. Cole'un zevkten kıvranmasından daha ateşli bir görüntü olamaz ve bazen, şimdi olduğu gibi, eski sevgilisinin onun yüzündeki bu ifadeye tanık olduğunu hatırladığımda aklıma cinayet düşünceleri geliyor. Onu bir daha gördüğümde boynunu kırmak zorunda kalabilirim. Kendime hakimiyetim bir yere kadar.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bakışlarını sağa sola çevirirken çatıdaki kolu kavrıyor. Sokağın karşısındaki Bayan Lovejoy'u, gül fidanlarıyla gurur duyan yaşlı bir kadını fark ettiği an yüzü soluyor ve beni durdurmak için saçımı çekiyor ama bir elimle bileklerini kavrayıp aletini kaldırıyorum.

"Sorun nedir?" Kanarya yakalamış kedi gibi sırıtarak alay ediyorum. "Üvey kardeşinin sana oral seks yaptığını görmesinden mi korkuyorsun?"

"Kahretsin... Bize el sallıyor," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, kulaklarının uçları utançtan yanıyor. Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyle ona el sallamak için elini çekerken aldığı nefesler yüzüme çarpıyor.

Eğlenerek gözden kayboluyorum ve sikindeki kalın bir damara daha fazla dikkat ettiğimde kendi nefesinde boğuluyor. Dilimle ucuna kadar takip ediyorum, orada güzel, yağlı bir damla prekum beni bekliyor. "Ne yapıyorsun?

Burada ne işimiz var?" Onu tekrar emmeden önce onaylayarak mırıldanarak yalıyorum.

Cole parmak eklemlerini ısırıyor, başım kucağında sallanırken kalçaları geriliyor ama yolun karşısındaki kadının bizi görüp görmemesi umurumda değil. Cole şu anda yaklaşan orgazmını kovalamakla o kadar meşgul ki olası tanıkları da umursamıyor.

"Siktir, Blaise..." Nefesini içine çekiyor, sonra elini başıma indiriyor ve beni sikini daha fazla yutmaya zorluyor.

Öğürme refleksim devreye giriyor ve zonklayan uzunluğunun etrafında boğuluyorum, ancak sert parmaklarının kafa derime girdiğini hissetmek beni daha da heyecanlandırıyor.

"Siktir, işte bu. Boğul." Parmakları bükülerek ipleri sıkıca çekiyor ve tuzlu döl boğazımdan aşağı fışkırıyor. Her damlasını yutuyorum, tadını çıkarıyorum, sonra doğruluyorum ve kaçırmış olabileceğim herhangi bir şeyi yakalamak için başparmağımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Cole bir an beni izledikten sonra bitmiş sikine bakıyor.
Yumuşak bile olsa, büyük ve şimdiden başka bir tat için açım.

Kendini uzaklaştırıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Sinirleri geri geldi, ailelerimiz ve söyleyebilecekleri hakkında endişelenemeyecek kadar yorgun olana kadar onu arka koltukta becermeyi kısa bir süre düşünmeme neden oldu.

Cole bana dönmeden önce uzaklara dalıp pencereden dışarı bakıyor. "Ya birlikte olmamıza izin vermezlerse?"

"Böyle bir şey olmayacak." Sesim donuk.

Cole'un dudakları kısa bir an için seğiriyor ve sonra titrek bir nefes veriyor. "Bilmiyorum..."

"Ben istiyorum. Kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim."

Onu tekrar öpmeye gidiyorum ama geri çekiliyor, parmaklarını dudaklarıma bastırarak ağzını tekrar talep etmemi engelliyor. "Onları sonsuza kadar bekletemeyiz."

Bileğini kavrayarak elini dudaklarımdan kaydırıyorum ve kaya gibi sertleşmiş ereksiyonumun üzerine yerleştiriyorum. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Senin için ne kadar deli olduğumu? Ailelerimizi önemsediğimi mi sanıyorsun? Önemsediğim tek kişi sensin. Ayrıca, sikim bir kez olsun benimle aynı fikirde ve bu 'buluşmayı' atlayıp sakin bir yere gitmemizi söylüyor, böylece sikimi ateşli kıçına sokup seni döllerimle doldurabilirim."

Dudaklarından kısık bir kıkırdama çıkıyor, sesi taşaklarımı okşuyor ve ben onu tekrar yakalayamadan arabadan kaçıyor.

Acı dolu bir iniltiyle koltuğa yaslanıyorum. Neden başkalarını bu kadar önemsemek zorunda? Annesini sevdiğini biliyorum ve onu sevdiği için ben de ona saygı duymak zorundayım. Kaçırılma olayından sonra yeniden bir araya geldiler ve bu beni mutlu etse de onu paylaşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Aileden olsa bile.

"Sik beni," diye sızlanıyorum, sonra da zonklayan sikime bakıyorum. Bu kadar kırbaçlanmış bir sikici olduğum için bana güldüğüne yemin edebilirim. "Bu kadar eğlenceli olan ne? Taşakları morarmış olan sensin."

Kapıyı açıp arabadan çıkıyorum ve nefesimin altında tüm bunların adaletsizliğine homurdanıyorum. Tek tesellim Cole'un dilimde bıraktığı tat. Ama bu bile sadece bir tane Pringle yemek gibi, oysa hepimiz biliyoruz ki bir kere patladın mı bir daha duramazsın. Ve bu lanet gerçek. Onu kaç kez becerdiğim ve benim olduğunu iddia ettiğim önemli değil; hala daha fazlasını istiyorum.

Onu uzak bir ülkede, tercihen uzak bir gezegende ya da daha iyisi farklı bir galakside, benden başka kimsenin ona erişemeyeceği bir yerde yatağıma bağlamak için çok mu geç?

Tamam, belki de yardıma ihtiyacım var. Ama kendimi savunmam gerekirse, onu kaybettiğimi sanmıştım. "Gülümsemeye çalış," diyor Cole, dudaklarımın köşelerinden çekiştirerek
İşaret parmağı. Başını eğiyor, burnunu kıvırıyor. "Belki de değil. O psikopat gülümsemeyle Joker'e benziyorsun."

Yolda yürürken ve merdivenleri koşarak çıkarken tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyorum. Şortu, antrenmanlardan dolayı kalçalarındaki güçlü kasları gösteriyor ve her adımda kıvrılıyor. Eğer ailelerimize iyi davranmak zorunda olmasaydık, o şort şimdi ayak bileklerinde olurdu.

Ben tembel bir kedi gibi son iki basamağı çıkarken o dönüp boynunu ovuşturuyor. "Sadece... orada ağzını açma, tamam mı?"

"Ağzımı mı açayım?"

Adem elması yutkunurken sallanıyor. "Eğer baban karşı çıkarsa..." Elini indiriyor ve aramızda bir işaret yapıyor. "...bu. Eğer bize karşıysa. Koruyucu olabileceğini biliyorum ve-"

"Aynen öyle." Tişörtünü yumrukluyorum ve onu öyle bir güçle kendime çekiyorum ki, bana çarpıyor. "Eğer senin hakkında tek bir kötü şey söylerse, onu yumruğumla tanıştırmaktan çekinmeyeceğim."

"Blaise," diye kıkırdıyor, kararsız. "O senin baban."

"Umurumda değil. Seni neredeyse kaybediyordum. Her tarafım kanıyordu ve..." Duygularımı dizginlemek için biraz zamana ihtiyaç duyarak d a l ı p gidiyorum. Kalbim

O günkü solgun, kana bulanmış yüzünü ve parçalanmış bedenini her düşündüğümde içim acıyor. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, buna kelimeler de dahil."

"Kendim için ayağa kalkabilirim-"

Bir an, onu savunmama ihtiyacı olmadığı ya da onu savunmamı istemediği hakkındaki eski konuşmasını yaparken, bir an sonra onu susturmak için elimle ağzını kapatarak korkuluklara sıkıştırdım. "Kendini savunabileceğini biliyorum ama bu konumuzun dışında. Ben senin erkek arkadaşınım, Cole. Senin erkeğinim. Senin savaşların benim savaşlarımdır. Sakın tek başına savaşmaya kalkma! Artık olmaz. Cesedimi çiğnemeden olmaz. Tanrı aşkına, seni seviyorum. Artık kendini savunmak zorunda değilsin, ben buradayken olmaz." Vücudum öfkeyle titreyerek kendimi itiyorum.

Yaş, ırk ya da cinsiyet fark etmeksizin her türlü aşkı kabul etmediği için dünyaya öfke duyuyorum. Cole'un ailelerimizin bizim hakkımızdaki düşünceleri konusunda endişelenmesinden nefret ediyorum. Kız olsaydım birlikteliğimiz hakkında gözlerini bile kırpmazlardı. Ama benim bir sikim var ve bu yüzden tüm gününü onların reddetmesinden korkarak geçirdi ve bu da içimde bir şeyler kırıp dökme isteği uyandırıyor.

Bu duygularla iyi başa çıkamıyorum. Cole'un endişesine tanık olmak bana acı veriyor. Ailelerimizin ne düşündüğü kimin umurunda? Siktir et onları.

Cole önemsiyor. Hem de çok önemsiyor.

Ellerimi bırakıp üvey kardeşimin endişeli bakışlarıyla karşılaşmadan önce gözlerimi kuvvetlice ovuşturuyorum. "Hadi gel. Bakalım ne söyleyecekler."

Elini uzattığımda itiraz etmiyor ve bu bana bir ödül kazanmışım gibi hissettiriyor. Geçtiğimiz hafta boyunca Cole ailemin yanında benden uzak durdu, sadece kapalı kapılar ardında beni öptü ya da bana dokundu.

Kapıyı açıp eve girerken nemli avucunu sıkıyorum. Biftek ve karabiber sosunun zengin kokusu bizi karşılayan ilk şey oluyor.

Cole ile bakıştıktan sonra annesini mutfakta buluyoruz. Masa hazırlanmış ve ortasında taze bir vazo çiçek duruyor.

Elimi bırakan Cole annesine doğru yürüyüp yanağından öpüyor. "Çok güzel kokuyor."

Yanaklarına pembe bir renk dokunuyor ve onun yanından bana bakıyor. "Umarım açsındır, Blaise."

Bir tuzak kokusu alarak odanın derinliklerine doğru yürüdüm. Bu yemek de neyin nesi? Bundan çok daha kutupsal bir atmosfer bekliyordum. Sanki annesi dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor.

"Otur," diye teklif ediyor, tam o sırada babam yorgun bir ifadeyle odaya giriyor. Benimkinin yanındaki sandalyeyi çekip bana bir bakış bile atmıyor ve Cole'un annesi oğlunun yanına oturuyor.

Kırmızı bayraklar. Her yerde kırmızı bayraklar var.

Babam hiç konuşmadan bifteğini keserken ben de ellerimi meşgul edecek bir şeyler bulmak için çatalımı ve bıçağımı elime alıyorum. Masaya sessizlik çöküyor ve Cole'un gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama benden başka bir yere bakıyor. Onu masanın altından tekmeliyorum ve o da elindeki su bardağını yudumluyor.

Dişlerim gıcırdıyor.

Görmezden gelinmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok. Özellikle de Cole tarafından. Bu bende her zaman onu boğma isteği uyandırıyor ama ailelerimiz burada olduğu ve her zamankinden daha tuhaf davrandıkları için kendimi masanın diğer tarafına fırlatıp, bifteklerin canı cehenneme, beni görmezden gelmemesi gerektiğini anlatmak için onu boğamam.

Bunun yerine, mükemmel simetrik bir kare biftek kesiyorum ve cinayet düşünceleriyle meşgul olmayan normal bir insan gibi yiyorum. Bunu yapabilirim. Normal olabilirim.

Ben çok normalim.

Normal. Normal. Normal.

Normal.

Cole'un annesi, "Gavin ve ben boşanıyoruz," diye ağzımdan kaçırınca biftek boğazımda düğümlendi.

Ben bir ciğerimi keserken Cole karşımda soluk soluğa kalıyor. Su bardağıma uzandım, sonra bir dikişte içtim. Bunun yoğun bir konuşma olmasını beklerken, boşandıklarını açıklamalarını beklemiyordum.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde Cole sordu, "Çünkü...?"

"Hayır," diye yanıtlıyor yumuşak, güven verici bir sesle. "Hiç de değil. Mesele siz değilsiniz çocuklar. Gavin ve ben... Şey..."

Babam peçeteyle ağzını siliyor. "Konuştuk ve en iyisinin bu olduğuna karar verdik."

"Ama neden?" diye soruyor erkek arkadaşım.

Ona böyle seslenmeyi seviyorum. Erkek

arkadaşıma. Benim erkek arkadaşım.

Cole'un annesi kıpırdanıyor, kelimeleri üzerinde düşünüyor. "Babandan beri hayatta kalma modundayım. Sen artık büyüdün ve..." Bir omzunu kaldırıyor ve bırakıyor. "Sanırım kendimi yeniden bulmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Yanımda alışılmadık derecede sessiz duran babama soruyorum. Düşünceli göründüğünü söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

İşaret parmağını masaya vurarak başını sallıyor. "Evet, bence de en iyisi bu." Bakışlarını kaldırır ve Cole'a bakar. "Anneni seviyorum ama iyi bir koca olamadım. Bunu şimdi anlıyorum. Sanırım... belki de yanlış nedenlerle evlendik. Ve annen haklı. Uzakta olmayı ve kendini yeniden bulmak için özgürlüğü hak ediyor."

Cole'un annesine bakıyorum, gözyaşlarının kirpiklerine yapıştığını görüyorum, ama o... mutlu görünüyor.

"Peki ya para?" Cole soruyor.

"O zaten halledildi. Onu beş parasız bırakmazdım."

Masaya sessizlik çöktü. Birinin filden bahsetmesini bekliyorum.
Kimse bilmiyor.

Cole'un gözlerine bakıyorum ve odadakilere sesleniyorum. "Cole benim erkek arkadaşım. Onu seviyorum. Onu çok uzun zamandır seviyorum. Muhtemelen onunla tanıştığım ilk günden beri, inatçı olduğu ve ilk günden benden nefret etmeye karar verdiği zamanlarda bile."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve küçük, gergin bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Eşcinsel misin?" Babam bana soruyor.

"Hayır, ben eşcinsel değilim."

Cole her zaman yaptığı gibi gözlerini kısıyor ve bakışlarında bir parça kıskançlık beliriyor. Ona kadınlar hakkında endişelenmesine gerek olmadığını kaç kez söylediğimin bir önemi yok. Ya da erkekler için. Sadece onun için gözlerim var.

"Ben biseksüelim," diye açıklıyorum.

Babam oturduğu yerden kalkıp buzdolabına doğru yürüyor ve bir şişe votka çıkarıyor. Cole'un annesi bana gülümserken babam büyük bir bardak dolduruyor ve bir yudum alıp mutfağın diğer ucundan beni inceliyor.

"Her iki cinsiyetten de mi hoşlanıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Sanırım."

"Tahmin ettin mi?"

"Ben sadece Cole'u istiyorum. Sadece bir kişiye gözüm var, o da senin oğlun." Son kısım Cole'un annesine yönelik. "Ona her zaman göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Babam votkasını gazoz gibi içiyor, sonra birazını gömleğine döktüğünde "Siktir" diye bağırıyor.

Sandalyeden kalktım ve masanın etrafında döndüm. "Konuş benimle, baba."

Cole'un başının arkasına bir bakış atıyor, bu da benim sertleşmeme neden oluyor, ama sonra boş bardağını yere bırakıyor ve elini kravatının üzerinden kaydırıyor. Cole'la birlikte olma ihtimalimizden memnun göründüğünü söyleyemem ama artık erkek arkadaşıma onu öldürmek istiyormuş gibi de bakmıyor ve bu da bir başlangıç.

Erkek arkadaşım.

Kalbim küçük bir sarsıntı geçirdi.

Babam elini omzuma koydu. En iyi ihtimalle garip. Beni bir, iki kez okşadı. "Olacak..." Boğazını temizliyor. "Alışmam biraz zaman alacak."

Çenemi sıkarak aşağıya bakıyorum. Sanırım ondan bekleyebileceğim tek şey bu, ama bir parçam hala hayal kırıklığına uğramış hissediyor. Herhangi birinin bize karşı olabileceği ya da bizim fikrimizi kabullenmekte zorlanabileceği fikri ağzımda kötü bir tat bırakıyor ama içinde yaşadığımız gerçeklik bu.

"Anlıyorum."

Parmakları kısa bir süreliğine omzuma saplanıyor ve sonra beni kendine çekip kocaman kollarını etrafıma sarıyor. "Senin için daha iyi bir baba olmak istiyorum ve bu da seni olduğun ve sevdiğin gibi kabul etmekle başlıyor."

Kollarımı belli belirsiz ona doluyorum ve burnumu omzuna gömüp ona sarılıyorum. "Teşekkür ederim."

"Benden istediğin şeyi unutmadım."

Geri çekilerek ona soru sorarcasına baktım, ama artık ona odaklanmıyordu. Ben

. Tek dikkati Cole'un üzerinde.

Benim yanımdan ayrılıp elini erkek arkadaşımın omzuna koyuyor. "Ben istiyorum ki

sana bunca yıl nasıl davrandığım için özür dilemeye geldim. Ne sana ne de annene haksızlık ettim. Biliyorum biraz geç oldu ama umarım zamanla özrümü kabul edersin."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor Cole, gözleri bana doğru kayıyor, duygu yüklü.

"Ve ne olursa olsun seni her zaman seveceğim," diyor annesi, başının arkasını okşayarak. "Senin için tek istediğim babanın gölgesinden uzak olmaktı."

"O artık yok," diyor Cole boğuk bir sesle. "O canavar bize bir daha asla zarar veremeyecek."

O zaman bana bakıyor ve onu bir mağara adamı gibi üst kata sürüklememek için tüm irademi kullanıyorum.

COLE YATAK ODASININ K A P I S I N I KAPATIYOR, gözleri beni i l i k l e r i m e kadar hissettiğim bir yoğunlukla içine alıyor, ama ilk kez aklımda seks yok.

Bu bir yalan.

Her zaman sevişmek istiyorum ama aslında aklımda başka bir şey var.

"Ne yapıyorsun?" Elimi uzattığımda Cole soruyor. "Bana güvenmiyor musun?"

Kilidi çeviriyor, ses aletime pisliği fısıldıyor ve sonra yavaş, amaçlı adımlarla yatağının yanında beklediğim yere, bana doğru yürüyor. "Bu çok yüklü bir soru."

Bakışlarımı şortunun içindeki sert aletinin dış hatlarına indiriyorum. "Bu bir evet ya da hayır sorusu. Fazla düşünme."

Kaşlarını kaldırarak sırıtıyor. "Duruma göre değişir." "Neye göre?"

"Aklında ne var?" "Elimi tut ve göreceksin."

Önümde yavaşlayarak durdu ve elini cebinden çıkarıp benimkinin üzerinde gezdirdi.

"Seni ne korkutuyor Cole?"

Sonunda nasırlı parmağını avucumun içinde gezdiriyor, sıcak dokunuşuyla çizgilerin izini sürdükten sonra parmağını benimkiyle birleştiriyor. "Artık hiçbir şey yok."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ve parmak eklemlerini öpüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor onu bırakıp yatağının altında kaybolduğumda. Çoraplı ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve sonra diz çöküp bana bakıyor.

"Bana katıl."

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Neden yatağımın altındasın?"

"Soru sormayı bırak ve bana katıl."

"İyi..." diye homurdanıyor. "Otoriter."

Çıtaların altından geçerken ona yer açmak için yana kayıyorum. İki yetişkin adam için neredeyse hiç yer yok ama Cole'un umurunda olduğundan şüpheliyim. Ben umursamadığımı biliyorum.

"Burası girmeme izin verdiğin ilk yer."

Cole başını çevirip yüzümü aramadan önce çıtalara bakıyor. "Neden korkuyorsun, Blaise?"

Tişörtünü hafifçe yukarı kaldırıyorum ve tüy kadar hafif bir dokunuşla yara izlerini takip ediyorum. "Uyanmaktan ve mutlu sonumuzun sadece bir rüya olduğunu öğrenmekten korkuyorum." Parmaklarım onun mutlu izlerini tarıyor ve titrediğinde gülümsüyorum.

Keskin bir V, sarkan bir havuç gibi Cole'un sikine giden yolu işaret ediyor. Bir ren geyiği olmasam da, sikini çekip ruhunu bedeninden emmek için duyduğum güçlü dürtüye direndiğim için hâlâ bir madalyayı hak ediyorum.

"Sence Jackson artık bizi yalnız bırakır mı?" Ben soruyorum.

Cole'un kaşları çatılır. "Onun için endişelenmene gerek yok. O iş bitti."

"Ya Allie?"

"Kıskandın mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor, memnun ve biraz da kendini beğenmiş görünüyor. Yemi yutmamak için Herkülvari bir çaba sarf etmek gerekiyor. Bunun yerine, küçük alana lanet ederek yan tarafıma kayıyorum. Omzum çıtalara çarpıyor, bu çok rahatsız edici ama Cole'un güvenli alanında olmak için buna değer.

Yanağını okşadım. "Sana karşı her zaman sahiplenici
olacağım." "Çok bölgecisin."

"Peki sen değil misin?"

Cole dudaklarını büken bir gülümsemeyle alay ediyor. "Küçük kıskançlıkları aştım ben."

"Öyle mi?" Kara kaşlarını okşayarak mırıldanıyorum. "Geçen gün Tiago çok yakın durduğunda ve sen onun varlığını tehdit ettiğinde öyle görünmüyordu."

"Varlığını tehdit mi etti?" Cole alınganlık gösterme cüretini gösterdi. "Ben asla-"

"Bir *daha ona bu kadar yakın durursan seni taşaklarından asarım*" demiştin.

Durduramadan yanakları kızarır. "*Tam* olarak söylemedim
böyle."

"Bunların tam olarak senin sözlerin olduğuna eminim. Teyit etmek için Tiago ve Ronnie'yi aramamı ister misin?" Yan yattığında elim yanağından uzaklaşıyor.

Yarı karanlıkta birbirimize bakıyoruz ve sonra gözlerini ağzıma dikip dudaklarını yalıyor. Kalbim karşılık olarak daha sert atıyor. Cole'un üzerimde hep böyle bir etkisi vardır.

"Onu seni öperken gördüm, Blaise. Gözlerimi beyazlatmak dışında, o görüntüyü zihnimden silemem."

"Güven bana..." Dudaklarından öperim. "Endişelenecek bir şey yok. Gördüğüm tek kişi sensin. Ayrıca, Tiago olabildiğince düzgün biri."

Tekrar uzandığımda Cole da aynısını yapıyor. Ben başımı kolumla yastıklarken o elimi tutuyor. Tek odaklanabildiğim onun parmaklarının benimkilere dolanmış olduğu hissi. Bir de başparmağının elimin arkasını okşamasının verdiği rahatlatıcı his.

Rahat bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Hayatımda bir kez olsun, olmam gereken

yerdeyim. Evimdeyim.

EPILOGUE
PART ONE

Col e, 5 yıl sonra

Samson horlarken başını omzuma yaslıyor. İki eyalet ötedeki maçımızdan eve dönerken otobüs yolculuğu boyunca böyleydi. Hepimiz çok yorulduk. Neredeyse on başarısız deplasman maçından sonra, artık bir galibiyet almanın zamanı gelmişti.

Son üniversite futbol maçımda keşfedildiğimden beri, dünyam çıldırmış gibi. Annemin Gavin'den ikinci kez boşandıktan sonra Londra'ya çalışmaya gitmesiyle birlikte onu FaceTimes dışında çok az görüyorum, o zaman bile farklı bir zaman diliminde oluyor ve genellikle birbirimizi kaçırıyoruz. Onun benim yanımda olduğunu biliyorum, tıpkı benim onun yanında olduğumu bildiği gibi. O mutlu ve önemli olan da bu. Gavin'den boşanması oldukça hızlı oldu. Birkaç hafta içinde kadın serbest kaldı ve adam aylar sonra yeniden evlendi.

Mezun olup takıma girdiğimde, Blaise'le ilişkimizi nasıl yürüteceğimiz konusunda endişeliydim. O hâlâ üniversitedeydi, ben dışarıdaydım ve hayatımın en kötü iki yılı boyunca "ayrı yaşamayı" deniyorduk. Blaise'i sadece hafta sonları ve tatillerde görmek korkunçtu. İkimiz de muhtaç ve mutsuzduk ama yürüttük.

Sol elimdeki yüzüğe bakıyorum. Düz beyaz altın bir yüzük. Blaise'de de aynısından var, ikimizin de baş harfleri kazınmış. Mezuniyetinden bir hafta sonra Cal'daki evime geldiğinde tek dizinin üzerine çökmüştü ve o zamandan beri her şey tam gaz devam ediyor.

Otobüs, Blaise'in şirket binasının yakınındaki küçük mahallede yavaşlayarak durdu - anlaşma üstüne anlaşma yapan bir işadamı, gelirime tamamen hükmediyor. Samson'ı üstümden itiyorum ve o da inliyor.

"Yarına kadar bizim evde kalmak istemediğine emin misin?"

Başını sallar ve gözlerini ovuşturur. "Ben havaalanında beklerim."

"Tamam." Takımıma iki hafta sonra antrenmanda görüşeceğimizi söylüyorum, çünkü artık boş zamanımız var ve çantalarımı alıp otobüsten iniyorum.

Bavulumu kapımıza kadar çekerken dudaklarımda bir esneme, arkamda yuvarlanan bavulumla beni bırakarak uzaklaşıyor. Şifreyi girerek ışıkların açık olup olmadığını kontrol ediyorum ama hiçbiri yanmıyor.

Telefonumun şarjı bu sabah bitti ve şarj edecek vaktim olmadı, bu yüzden Blaise ile konuşamadım. Endişelenecektir. Seyahat etmemden nefret eder, her zaman iyi olduğumdan emin olmak için kontrol eder. Yani kocam muhtemelen şu anda aklını kaçırıyordur.

Babam ölmüş olsa bile, onun sayesinde hala panik yapıyor.

Anılar orada. Endişeler. Kafamızın içinde bizi rahatsız eden sesler. İkimiz de soğuk terler dökerek uyandığımız kâbuslar görüyoruz ama birbirimizi teselli etmek için hep yanımızdayız. Burayı satın aldığımız andan itibaren anksiyete nöbetlerim ortadan kalktı.

Ön kapıyı açıyorum ve hem Wesley hem de Boomer bana doğru koşuyor - yavru köpeklik döneminden yeni çıkmış, her şeyi çiğnemeyi ve Dünyanın En Kötü Yavru Köpeği ödülü için yarışır gibi evin her yerine sıçmayı bırakmış golden retriever'larımız.

Anahtarlarımı girişteki kaseye atıp çantalarımı bırakıyorum, kulaklarıyla oynayıp öpücükler almak için çömeliyorum ve sonra karanlık evin etrafına bakıyorum.

"Blaise?" Televizyon ya da duş sesi, hatta horlama sesi duymak için sesleniyorum ama sessizlik...

Ayağa kalkıyorum. "Blaise? Evde misin?"

İç çekerek çantamdan şarj aletini çıkarıp telefonumu takıyorum ve ellerimi eşofmanımın ceplerine sokup evi ararken öylece bırakıyorum. Mutfak karanlık ama tezgahın üzerinde bir kadeh şarap duruyor, şişesi hala dolu. Oturma odası boş ve üst kata baktığımda yatak odası, banyo ve yedek yatak odalarının da karanlık olduğunu görüyorum.

Tiago ve Mia'yla dışarıda olmalı; arkadaş statülerini resmiyete dökmeye karar verdiklerinden beri birlikte vakit geçirmekten hiç hoşlanmıyorlar.

Mia'nın Blaise'in eski sevgilisi olduğu ve ikimizin de onu becerdiği gerçeğini göz önünde bulundurarak buna hep karşıydım ama öyle değil. Bizim adımıza mutlu oldu, o da mutlu oldu, yani hepimiz kazandık.

Allie'nin ne yaptığını kim bilir. Muhtemelen şimdiye kadar ikinci kocasını bulmuştur. Jackson ondan çok çabuk sıkıldı ve o zamandan beri sosyal medyada sessizler.

Yatağa oturup şiltenin üzerine uzanıyorum, tekrar esniyorum ama göz ucuyla balkon kapısından dışarı bakıyorum. Bir turuncu titreşim.

Ayağa kalkıp balkonun kapısını açıyorum ve başımı eğip dirseklerimi taş duvara dayıyorum. Blaise küçük bir ateşin önünde duruyor, transa geçmiş gibi dikkatle alevlere bakıyor.

Buradan bile ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyorum. Yüzünün keskin hatları etrafındaki közlerin titreşimiyle aydınlanıyor ve bir nefes alıp elini saçlarında gezdirmesini izliyorum.

Arka kapıya varmam bir dakikadan az sürüyor ve bahçeye çıkıyorum. Ay, bahçenin genişliğini aydınlatıyor. Binanın etrafında geniş bir alanı olan bir yer satın almak istedik, birkaç dönümlük ormanlık alan da.

Ona ulaştığımda yutkunuyorum, karşısında alevlerin önünde duruyorum. Kafasını kaldırıp bakmayınca ya da konuşmayınca gerildim. "Hey."

Hiçbir şey yok. Çenesi titriyor ve iki kez göz

kırpıyor. "Bir sorun mu var?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Sen söyle."

Öfkelendim ve ellerimi tekrar ceplerime soktum. "Sabahın üçünde bahçede somurtup duran sensin."

"Samson birkaç saat önce yayınlanan fotoğrafta kolunu sana dolamıştı. Ve mesajlarıma cevap vermedin."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir kahkahayı bastırıyorum.

"Kocam kıskanıyor mu?" Bana ters ters bakıyor. "Ben kıskanç değilim."

"Hayır mı?" Onun önüne gelene kadar alevlerin etrafından dolaşıyorum. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, üzerinde bir tişört bile olmamasına bayılıyorum. Kalbinin üzerinde benim adım yazıyor. "O zaman kıskanç değilsen nesin?"

"Kızgınım," diye karşılık verir. "Telefonun *kapalıydı*."

"Öldü." Çenesinden tutup onu kendime çektim. "Burada durup surat mı asacaksın yoksa beni öpüp yatağa mı geleceksin?"

"İkisi de değil," diye cevap veriyor, göğsüme öyle sert vuruyor ki birkaç adım geri atıp kaşlarımı çatıyorum. Ayaklarının dibinde hiç fark etmediğim bir çantayı açıyor ve bana bir şey fırlatıyor.

Elimdeki boş, siyah yüz maskesine bakarak onu yakalıyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, başım öne eğik.

Başka bir maske kaptığında kalbim anında hızlanıyor. Maskeyi yüzüne geçirirken yüzümdeki ifadeye, aletimin bacaklarımın arasında sertleşmesine ve terlerimin içinde yükselmesine bakarak gözleri parlıyor.

Yan tarafında çatlak olan beyaz bir tane. Yıllar önce giydiğimin aynısı.

Bla ise

Hayatımın aşkının peşine düşüp onu yerin dibine sokmadan önce size *bir* şey sormama izin verin: Hayatınızda geleceğinizin gidişatını değiştiren o küçük anı düşünebiliyor musunuz? İyi düşünün. Buna *öncesi* ve *sonrası* diyelim. Her şeyi değiştiren bir şey oldu. Belki o anda önemsiz gibi görünse de, büyük ya da küçük, o tek olay olmasaydı bugün burada olamazdınız. Bu aynı zamanda *şu* anınızı tanımlayan bir an olarak da bilinir. Hepimizin bir tane vardır. Sanki hayali bir melodiyle dans ediyor gibiyiz. Belki o an ve o andan itibaren her an rastgele bir olaylar dizisi gibi görünür, ancak dikiz aynasından geriye baktığınızda, kaybolduğunuzu hissettiğiniz tüm o anların başından beri elinizi tuttuğunu fark edersiniz.

Titreyen alevler Cole'un keskin yüz hatlarında dans ediyor. Zaman ona iyi davranmış. Hatta beş yıl önce beni ormanda kovaladığı zamankinden bile daha yakışıklı.

Tahmin ettiniz.

Bu *bizim* anımızdı.

Elindeki siyah maskeye bakıyor, gözleri duygularla dolup taşıyor.

Hayatın dönüp dolaşıp geldiği bir yol

vardır. "Tak onu."

Cole'un mavi gözleri yukarı kayıyor ve adem elması yutkunurken

sallanıyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme oynuyor ve keskin yüz hatlarını yumuşatıyor. Kaç yıl geçtiği önemli değil, Cole beni hala dizlerimin üzerine çöktürüyor. Bazen, mesela lanet telefonu kapandığında, onu kaybetme ihtimalinin kalbime saldığı korkuya engel olamıyorum. Bir keresinde neredeyse kaybediyordum. Bir daha asla.

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Maskeni tak." Ateş

gece gökyüzüne kıvılcımlar saçıyor. "Otoriter,"

diye alay ediyor Cole, ama emrimi yerine getiriyor.

Kalbim tepki olarak daha sert çarpıyor. O zamanlar beni ilk sahiplendiğinde, Cole peşimdeyken karanlık ormanda koşuyordum. Kim olduğunu bilmiyordum ama bir şey gün gibi ortadaydı: O olmasını istiyordum. Bunu çok fena istiyordum.

Maske takıldığında Cole kollarını iki yana açıyor ve talimatları beklerken deliklerden bana göz kırpıyor.

Hiçbir şey sikimi onun itaatkâr yanından daha fazla heyecanlandıramaz. Özellikle de günlerini futbol sahasında saldırganlığını dışa vurarak geçirdikten sonra. Düşüncelerimin o yöne kaymasına izin verdiğimden değil. Onu en son izlediğimde, neredeyse sahaya dalıp onu omuzlayan ve sonra da üstüne yatma cüretini gösteren herifi boğacaktım.

Düşünürken bile gözlerim seğiriyor.

Siktir et... Ya beynimi yıkamalıyım ya da öldürme içgüdülerimi harekete geçirmeliyim. İkisi de olur. Ama Cole omzumdaki küçük psikopat şeytanı pek takdir etmediğinden, kıskanç tarafımın yatak odasında oynamasına izin vermek zorundayım. Ayrıca, Cole gizliden gizliye bunu seviyor, bu yüzden daha önce benimle dalga geçti. Ayıyı dürtmemesi gerektiğini bilmeli.

Başımı yana eğiyorum, maskenin altından dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Beş yıl önce beni kovaladın ve sikinde boğulmama neden oldun." Çimlerin üzerindeki hokey sopasını almak için eğildiğimde Cole beni dikkatle izliyor. Tekrar doğrulup sopayı omzuma koyuyorum ve Cole'un gözleri açılıyor. "Ben olduğumu anladığında aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Yani..." Kıkırdamalar göğsümde gümbürdüyor. "Aklından neler geçtiği oldukça açık, eğer ne demek istediğimi anladıysan. Kaya gibi serttin."

Cole geri adım atıyor ama gözleri hokey sopasından hiç ayrılmıyor. Fark ettim, döndürdüm. "Güzel dokunuş, sence de öyle değil mi? Belki de onunla kafana vurmalıyım, tıpkı yüzme havuzunda bana yaptığın gibi, hatırladın mı? Senin ön sevişme tarzını hep sevmişimdir."

Ateşten daha fazla kıvılcım fışkırıyor, alevler gecenin içinde çatırdıyor. "İşte olacaklar." Hokey sopasını göğsüne bastırıyorum. "Sen hayatın buna bağlıymış gibi koşarken ben yavaşça ona kadar sayacağım. Ne kadar hızlı koşarsan, seni o kadar sert becereceğim. Anladın mı beni? Bunun için savaşmak istiyorum. Eğer bunu benim için çok kolaylaştırırsan, seni yumuşak ve nazikçe beceririm, tıpkı takımının fizyoterapistinin sana sürekli gözlerini dikerek yapacağını hayal ettiğim gibi." Bu adamı öldürmeyi ne kadar çok istediğimi vurgulamak için hokey sopasıyla onu itiyorum. "Bu arada ondan kurtulmama izin vermelisin." Omuz silkiyorum, sanki bir sonraki medya etkinliğinde ne renk kravat takacağımızı tartışıyormuşuz gibi. "Bir sorun göremiyorum."

Cole ağaçlara doğru bakıyor, zaten ne yöne kaçacağını anlamaya çalışıyor, bu yüzden çubuğu çenesinin altına yerleştiriyorum ve gözlerini ait oldukları yere, benimkine yönlendiriyorum. "Demek istediğim, seninle tatlı, şefkatli bir aşk yaşayabilir. Ama sen bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? Sen kaba ve sert seviyorsun. Sen de en az benim kadar kavgayı arzuluyorsun."

Cole yavaşça geriye doğru yürüyor ve ben de onu adım adım takip ediyorum. Beklenti, genellikle soluk mavi olan gözlerini koyu bir kobalt tonuna dönüştürüyor ve bu da beni neredeyse bir sonraki yutkunması kadar heyecanlandırıyor. Tüm bu küçük gerginliklerin içimdeki karanlığı baştan çıkarmasına bayılıyorum.

"Bir dahaki sefere senin bir sakatlığını incelediğinde bunu hatırlamanı istiyorum." Hokey sopasını inceliyormuş gibi yapıyorum. "Onunla kafana vurmayı aklından bile geçirmezdi. Ama ben yapardım." Gözlerimiz buluşuyor ve aletim bu küçük sohbeti kısa kesmemizi istiyor. "Seni çürütür, iz bırakır ve sonra hiç olmadığın kadar sert boşalmanı sağlardım."

Bir başka lezzetli geri adım.

"Sorun nedir, Cole? Gergin mi görünüyorsun? Hatta belki biraz korkmuş." Maskenin altından dudaklarımı ıslattım, avın tadını çıkarıyordum. "Bu iyi bir şey. Korkmalısın." Sopayı omzuma dayayıp, ayaklarımı genişçe dikerek ve başımı yana eğerek duruyorum. "Şimdi iyi bir koca ol ve kaç."

Cole tereddüt ediyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Bir..." Sesim alçalıyor. "İki."

Ağaçlara doğru koşuyor ve ben saymaya devam ederken beklentiyle boynumu kırıyorum. Gece seslerle canlanıyor. Cırcır böcekleri çimenlerde cıvıldıyor, ateş çukurundaki nemli kütükler çıtırdıyor ve uzaktan bir baykuş ötüyor. Güneşin doğmasına hâlâ saatler var.

"Sekiz," diye bağırıyorum, parmaklarımı esneterek. "Dokuz."

Hafif bir esinti ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Vakit neredeyse geldi.

Aletim fermuarıma dayanıyor. Hâlâ koşuyor mu, yoksa nefes almak için bir ağacın ya da kayanın arkasına mı saklanıyor?

"On!" Hokey sopasını döndürüyorum. "Koşsan iyi edersin." Son bir kıkırdama ve topuklarımın üzerinde bir sıçrayışla ağaçlara doğru koşuyorum, çam dallarını yolumdan çekiyorum.

Başka bir aleme girmek gibidir. Sesler kısılıyor, hava nemleniyor ve sıcaklık düşüyor. Adımlarımı yavaşlatıp sesleri dinliyorum. Cole avlanmaktan ne kadar hoşlandığımı ve işi uzatmayı ne kadar sevdiğimi biliyor.

Sopayı sıkıca kavradığımda ayaklarımın altındaki sopalar kırılıyor.

Yakınlarda.

Sanki vücudum onunkine göre ayarlanmış gibi.

Bizi birbirimize bağlayan görünmez ipi takip ediyorum, botlarım nemli yosunları dövüyor. Ter kısa sürede alnımı ve kürek kemiklerimin arasını ıslatıyor ama devam ediyorum. "Koş, küçük tavşan. Lanet olası koş! Senin için geliyorum."

Bir gölge solumda bir yere doğru kayıyor ve ben kayarak duruyorum. Uzaklardan gelen bir vınlama sesi ve şaşkın bir çığlık sessizliği yarıyor.

İleriye doğru yürürken, bir dala asılı sallanan ağın içinde çırpınan Cole'a genişçe gülümsüyorum. "Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

"Ne oluyor lan?" diye boğuk bir ses çıkardı. "Bu da ne böyle, Blaise? Bu ne lan?"

"Buna tuzak deniyor ve sen doğrudan benimkine girdin." Başımı eğiyorum ve hokey sopasıyla onu dürttüğümde kıkırdayarak ağın yanımdan sallanmasını sağlıyorum. "Görünüşe göre kızgın bir tavşan yakaladım."

"Siktir git!" diye hırlıyor, ağırlığından dalın gıcırdamasına neden olacak kadar kıpırdanıyor. Bir an için dalın kırılıp onu yere düşürüp düşürmeyeceğini merak ediyorum.

"Bazı sapkın şeyler yapıyorsun," diye tükürüyor, "ama bu hepsinden daha iyi. Sen delisin, Blaise. Siktiğimin delisi."

"Ne kadar tatlı konuşuyorsun. Sevgilim tarafından deli olarak adlandırılmak kadar hiçbir şey seni sevdiğimi gösteremez."

"İndirin beni."

"Ama ağa hapsolmuş çok tatlı görünüyorsun."

"Şirin mi?" O kadar öfkeli ve adrenalin yüklü ki maskesinin açılı durmasını ya da tişörtünün bükülüp yarısına kadar yukarı çıkmasını umursamıyor.

Mide. "Ben sevimli değilim, göt herif."

"Aynı fikirde değiliz."

"İndirin lan beni."

Büyük şişkinliğime bakıyorum. "Ne dersin, Blaise Junior, onu serbest bırakalım mı?"

"Şimdi de sikinle mi konuşuyorsun? Ciddi misin lan sen?"

"Ne?" Kafamı kaldırarak sordum. "Onun fikirleri de önemli. Onu tüm hafta sonu boyunca mahrum bıraktın."

Cole sinirli, öfkeli bir inilti çıkarıyor ve onu bu kadar öfkeli gördüğüm için dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum.

Sopayı yere attıktan sonra cebimden bir kelebek bıçak çıkarıyorum ve ona yaklaşmak için acele etmiyorum. "*Güzel bir lütfen* uzun bir yol kat edecektir."

Çırpınmayı bırakıp bana nefret dolu bir bakış fırlatıyor, ben de içinde avımın olduğu sallanan ağın etrafında dönerken kıs kıs gülüyorum. "İlk denememem için iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum."

"Sırada ne var? Lanet bir ayı kapanı mı?"

"İşte bir fikir. Fikirler gelmeye devam etsin. Belki de yere o büyük çukurlardan birini kazar sonra da üstünü örterim." Ağın sallanmasını engellemek için elimi Cole'un üzerine koyuyorum ve bıçağı ipe dayadığımda soluyor - yüzünün yarısı maskesinin altından görünüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Benden seni hayal kırıklığına uğratmamı istedin." Sesimdeki kahkahayı tam olarak engelleyemiyorum.

Cole neredeyse çılgınca başını sallıyor. "Blaise, hayır."

"Hayır mı? Kararını ver."

"Lanet olası havadayım.

Yaralanacağım." "Şey... ne turşu *ama.*"

Cole küfrediyor, alnında ter damlaları oluşuyor - yine, görünen bir

tane. Ona gerçekten maskesini düzeltmesini ya da tamamen

çıkarmasını söylemeliyim.

"Seni seviyorum," diyor, kalbimin telleriyle oynayarak. "Geçen hafta soğan keserken kendimi yaraladığım zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse mutfağı parçalıyordun."

"Kazaya çok meyillisin," diye mırıldandım.

"Evet... Yaralanmamdan nefret ediyorsun."

"Bu farklı bir şey."

"Ne farkı var?"

"Bu seksin dışında bir şey," diye cevap veriyorum, ipi keserek.

Cole bir hayalete benziyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye tekrarlıyor daha da panikleyerek.

"Bu neye benziyor? Seni hayal kırıklığına uğratıyorum. Ayrıca, korkunun seni ne kadar azdırdığını biliyorum."

Halat iplik iplik ayrılmaya başlar.

Karşılıklı bakışıyoruz ve sonra Cole maskesini çıkarıyor, cam gibi gözleri merhamet diliyor. Konuşmak için ağzını açamadan ip kopuyor ve büyük bir gürültüyle yere çakılıyor.

Acınası bir şekilde inliyor, kıvranıyor ve ben aç bir yırtıcı gibi etrafında dönerken onu yakından inceliyorum.

"Lanet olsun..." Acı içinde yüzünü buruşturuyor, alnını yerdeki sopalara ve ıslak yapraklara bastırıyor.

"Neyin var?" Ayağımla onu sırt üstü iterek alay ediyorum. "Başa çıkamıyor musun?"

Kemerimi çözmemi izlerken, "Ben halledebilirim," diye homurdanıyor.

"Bundan emin misin? Çok fazla gelirse her zaman başka birine başvurabilirim-"

Cole ayağa fırlıyor ve beni geri itiyor, vücudu sahiplenmeyle titreşiyor. "Sakın o cümleyi bitireyim deme."

Bu oynadığımız bir oyun. Kim diğerini daha çok kıskandırabilir.

Ama hepsi bu. Benim için Cole'dan başka erkek yok ve o da bunu biliyor. Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermektense gözlerimi oyup köpeklerimize yedirmeyi tercih ederim.

Uzaklara gittiği zamanlarda kendimi ne kadar güvensiz hissetsem de, içten içe onun için de *öyle* olduğumu biliyorum.

Bıçağı boğazına dayıyorum, onu en yakın ağaca yaslarken gözleri benimkileri tutuyor. Sığ kesikten bir damla kırmızı akıyor ve dilimi içinden geçirmek için yaklaşmadan önce bıçağı biraz indiriyorum.

Cole inliyor ve beni uzaklaştırmak için kollarımın üstünden tutuyor, ama bu yarı kalpli. Niyeti orada olsa da, vücudu farklı bir dil konuşuyor. Onu incitmemi, becermemi ve tasarım kıyafetlerinin her yerini kanatmamı istiyor.

Boğazına doğru gülümsedim ve sonra kulağının dibine fısıldadım, "Beni özledin mi?"

"O kadar çok ki," diye homurdanıyor, ben şortunun içinden sertleşmiş aletini avuçlarken kalçaları dokunuşumu kovalıyor.

"Telefonun bu yüzden mi kapalıydı?"

"Sana söyledim..." Ağır gözleri maskemi alıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Pil bitti."

Şortunu kalçasının yarısına kadar indirerek sert uzunluğunu kavrıyorum. Cole titriyor, dudakları aralanıyor.

Aletini sahibiymişim gibi okşuyorum, ruhu titreyene ve dizleri titreyene kadar okşuyorum. Dokunuşum sahiplenici bir niyetle damlıyor. Bıçağın ucunu boynundaki nabız noktasına bastırıyorum ve bilerek derisini deliyorum. Bir damla kan yüzeye fırlıyor ve Cole nefesini emiyor, aleti elimde seğiriyor.

Nefes alışındaki duraksamayı gözlemliyorum ve başparmağımı ucunda oluşan prekuma doğru kaydırıyorum. Maskemi kaldırarak yalıyorum ve kabzanın düz ucuyla çenesini yukarı kaldırıyorum. Kobalt gözleri neredeyse siyah görünüyor; mavi, şişmiş gözbebekleri tarafından bütünüyle yutulmuş.

"Diz çök." Tepesinden daha fazla prekumu süpürerek dudaklarına sürüyorum, dişlerimi yumuşak ete batırma dürtüsüne direniyorum. Kendini yavaşça nemli zemine indirmesini izlerken aletimin kendi kalp atışları var.

Elimi uzatıp onu boğazından yakaladım. Bana bakarken nabzı cezalandırıcı kavrayışımın altında gümbürdüyor. Küçük bir parçam karşı koymasını diliyor ama gökyüzünde damarlardan oluşan bir yol haritası gibi uzanan yapraklar ve budaklı dallardan oluşan bir gölgelik altında benim merhametimle çok lezzetli görünüyor. Ay ışığı zar zor içeri girmeyi başarıyor, gümüşi tonu hayalet gibi görünüyor.

"Bir dahaki sefere telefonun öldüğünde seni cezalandırmaktan başka çarem kalmayacak."

Cole'un boğazı bir yutkunmayla titriyor ve ben de elimi sıkıp bıçağı tutan elimle kot pantolonumun fermuarını açıyorum. Parmaklarım yanıma düşüyor ve çenemi sarsıyorum. "Sikimi çıkar."

Cole hiç vakit kaybetmeden kotumu indirip ağrıyan sikimi ortaya çıkarıyor. Serbest kaldığı anda dudaklarını ıslatıyor ve kızgın damarlara ve ağlayan kafaya o kadar büyük bir özlemle bakıyor ki, lanet olası bir mucize sayesinde onu boğazına sokma dürtüsüne direnmeyi başarıyorum.

Kocamın içinde her zaman doğal bir itaatkârlık vardı, bana karşı hislerini itiraf etmeden önce bile ve bu beni her seferinde çok zorluyor. Gözlerini yukarı kaldırıyor ve dilimi odanın içinde gezdirmemi izliyor.

Bıçağın düz ucunda kan var. Canavar gibi göründüğümde bunun Cole'u ne kadar şehvetlendirdiğini bildiğim için çenemde biraz bırakmaya özen gösteriyorum.

Elimi bıçağın üzerine kapatıp avucumun içinde sürüklüyorum ve sıkı bir yumruk oluşturuyorum. Kan kısa sürede yere damlıyor.

Tap. Tap. Dokun.

Aletimi yumrukladığımda Cole gözle görülür şekilde titriyor.

Kökten uca doğru uzun uzun okşarken, bıçağı kullanarak siyah saçlarının bir kısmını alnından uzaklaştırıyorum. "Bana kocanın aletini ne kadar istediğini göster. Ne kadar muhtaç bir sürtüksün." Sikimi bırakıyorum ve başımı yana eğiyorum. Sabır hiçbir zaman en güçlü erdemim olmadı.

Beni kalçalarımdan tutuyor ve başımı emiyor; bu hareket beni çıldırtıyor çünkü yeterli değil. Tacım onun lanet bademciklerine çarpmadığı sürece mutlu değilim. O da bunu biliyor, bu yüzden şımarıklık yapıyor.

Oyunlarıyla iki saniye kadar eğlendikten sonra, "Kıçını kaldırdığımda acımasını istemiyorsan, yalayarak kandan arındırmanı öneririm. Güzelce ıslat."

Sesimdeki üstü zorlukla örtülmüş hayal kırıklığını duyunca göğsünden sessiz kıkırdamalar yükseliyor ve beni daha derine alıyor, yavaşça sikimin üzerine inerken bana bakıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, kanlı elimle keçeleşmiş saçlarını yumrukluyorum. "Ağzında sikim varken dizlerinin üzerinde çok ateşlisin."

Dili dönüyor ve yanakları çukurlaşıyor. İnsanın ruhunun bedeninden emilmesi böyle bir şey işte. İçim ürperiyor ve kontrolümü elimden almakla tehdit eden kör edici zevke karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, başım geriye düşüyor, kalçalarım kekeliyor.

Cole sikimin etrafında yutkunuyor ve elini kalçamdan kaydırıyor. Tek bir parmağını arka deliğime doğru itip dar girişe girdiğinde nefesim kesiliyor.

Tek gereken bu. Bunca yıldan sonra kocam beni bir enstrüman gibi çalmayı biliyor.

Çekiyorum ve boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye doğru çekiyorum. Saçlarını keskin bir şekilde tuttuğum için tıslıyor ama ben gevşemiyorum. Eğer lanet bir velet olabiliyorsa, ben yüzünün önünde sikimi kaldırırken biraz acıya da katlanabilir.

Ellerini iki yanında kavuşturmuş, bana bakıyor. Cole'un etkileyici gözleri var.

Ona en kötüsünü vermem için beni kışkırtan gözler.

Lanet olsun.

Aletimden sperm fışkırıyor ve orgazmın gücüyle titreyerek dişlerimi birbirine kenetliyorum. Sonsuza kadar devam ediyor. En azından öyle hissettiriyor. Dik durmak için mücadele ediyorum.

Saçlarını ölümüne kavrayarak onu tutsak tutarken Cole'un yüzüne sperm dizileri yağıyor. Onu salgımla kaplı görmenin doğasında cinsel bir şey var.

Onu iterek, nefes nefese, bir elimi terli saçlarımda gezdiriyorum, neredeyse hala taktığım maskeyi unutuyorum. Bir parmağımı havada daire çizdiriyorum. "Arkanı dön."

Cole yüzünü bana dönene kadar itaatkâr bir şekilde kıpırdanıyor ve ben de siyah saçlarını avuçluyorum. Saç tellerini çektiğimde keskin bir tıslamayı zar zor bastırmayı başarıyor. Nazik değilim. Onu incitmek ikimizi de tahrik ediyor.

Harcanan aletim şimdiden başka bir raunt düşünüyor, bu yüzden Cole'un saçlarını çekip çekiştirirken kalınlaşan uzunluğu okşayarak ona yardım eli veriyorum. Zavallı küçük inlemelerini kontrol altında tutmak için çok uğraşıyor, ama sefil bir şekilde başarısız oluyor. Acı her zaman onun Aşil topuğu olmuştur - onu ellerimde macun haline getirecek tek şey.

Onu serbest bırakarak bıçağı ormanın zeminine fırlatıyorum, sonra kemeri ilmeklerinden çekiyorum, kemerin baştan çıkarıcı kayışını ve tıngırtısını duymasını sağlıyorum ve sonra yavaşça arkasındaki dizlerimin üzerine çökmeden önce boynuna sabitliyorum.

"Sikimi istiyor musun?"

"Evet."

"Öyle mi?" Maskemi çıkarmadan önce kulağının yanında alay ediyorum ve lobunu emip kemiriyorum. Sertçe ısırıyorum ve Cole neredeyse boşalıyor. "Ellerini arkana koy."

Hemen işbirliği yapmayınca arka cebime uzanıyorum, yarım yamalak bir internet sitesinden aldığım ucuz kelepçeleri çıkarıyorum, sonra tek elimle bileklerini sabitliyorum. Cole bu gece ilk kez debeleniyor ama bu beni daha da heyecanlandırıyor.

Mandal sonunda öylesine kesin bir şekilde yerine oturuyor ki, uyuyan kuşların uyanıp tepedeki dallardan fırlamamasına şaşırıyorum.

Cole kelepçelerden kurtulmak için bileklerini sıkarken omzunun üzerinden bana bakmaya çalışıyor. Sonuçsuz. Ucuz olsalar da, zaten iki katına çıkardım ve

Dayanıklılıklarını üç kez kontrol ettim. Korkmuş, tahrik olmuş hiçbir koca bu kötü çocuklardan kaçamaz.

Tekrar kulağına yaklaştım ve fısıldadım, "Şimdi iyi bir çocuk ol ve ağzını aç."

Bu sefer itaat ediyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden küçük anahtarı dilinin üzerine yerleştiriyorum. "Seni o kadar sert becereceğim ki yarın yürüyemeyeceksin. Anahtarı yutmamaya çalış, tamam mı? Eğer yutarsan, sağlık görevlilerine kelepçenin anahtarını nasıl yuttuğunu açıklamak zorunda kalırsın." Sesim kesildi. "...döllerim yüzünde kurumuşken ve kıçından sızarken."

Onun sertleştiğini hissedebiliyorum ve bu beni kıkırdatıyor.

Vücutlarımızın arasına uzanarak, aletimle kıçının çatlağını kızdırıyorum. "Ne kadar iyi bir çocuksun Cole, benim sapkın oyunlarımı oynuyorsun. Aptalca bir şey yapma. Eğer anahtarı tükürürsen, boşalmana izin vermem. Ne bugün, ne yarın, ne de ertesi gün. Seni en son ne zaman orgazmdan mahrum ettiğimi hatırlıyor musun?"

Sessiz kalıyor, özgürlüğünün anahtarı dilinin üzerinde dururken konuşamıyor. Bahse girerim ağzı tükürükle doluyordur.

Aletimi bırakıyorum ve kayganlaştırıcı poşetini almak için diğer arka cebime uzanıyorum. Dişlerimle yırtıyorum, yırtık köşeyi yere tükürüyorum ve parmaklarıma sağlıklı bir doz sıkıyorum. Soğuk sıvı orman zeminine kaymakla tehdit ediyor. Arka deliğini kayganlaştırıyorum, temas yüzünden titrerken kendi kendime gülümsüyorum.

"İki hafta boyunca gelmene izin vermedim. Bu sefer bir ay bırakacağım."

Cole acınası bir şekilde inliyor ve başını sallıyor. Eğer dilinde anahtar olmasaydı, onu becermem için yalvarıp yakarırdı. Bu işe yaramazsa, kıskançlık düğmelerime basmaya çalışırdı. Bu onun arka cebinde bulunan ve kedi-fare oyunu oynadığımız zamanlarda her zaman işine yarayan küçük bir numara.

"Bir kez olsun," diye fısıldıyorum nabzının dudaklarımın altında attığını hissederek, "senden öndeyim." Hızlı bir hareketle, sertçe ısırdım ve aynı anda sikimi içine soktum.

Cole ani saldırı karşısında homurdanıyor, boynu soğuk terler içinde kalıyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

"Siktir," diye sıkılmış dişlerimin arasından nefes alıyorum, alnım boynunun omzuyla birleştiği hassas bölgeye bastırıyor. "Lanet olsun! Çok iyi hissediyorsun."

Titriyor ve ben de kocaman sikini okşamak için uzanıyorum. Dudaklarımı tekrar kulağına götürüyorum ve fısıldıyorum, "Anahtarı yuttun mu?"

Başını sallayarak kalçalarını oynatıyor, henüz ulaşmasına izin vermeyeceğim bir orgazmın peşinde. Onu o kadar iyi becerene kadar değil, önümüzdeki hafta boyunca her oturduğunda beni hissediyor.

Bir dahaki sefere takım toplantısına katıldığında kıçının ağrımasını istiyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum, ucuna kadar kayıyorum ve öyle bir güçle geri sokuyorum ki, boynundaki kemer -avucumun etrafına sardığım kemer- olmasa devrilecekti.

Onu geriye çekiyorum, böylece omurgası göğsüme yapışıyor ve sonra dar deliğine vuruyorum. Kalçalarım titriyor ve yanıyor ama bu bile iyi hissettiriyor. Cole kıçındaki koca sikim başına gelen en iyi şeymiş gibi inlediğinde her şey cennet gibi geliyor.

Kendi uzunluğu elimde zonkluyor, kızgın ve inanılmaz derecede şişmiş. Onu yavaşça okşuyorum, tam sınırına gelene kadar onunla alay ediyorum. Titrediğini hissettiğim anda sikini bırakıyorum ve kalın parmaklarımı ağzına sokuyorum. Dudaklarından tükürük damlıyor ve kıçına o kadar sert girerken dilinin üzerindeki tuşa bastırıyorum ki hâlâ dik durduğumuza şaşırıyorum. Cole öğürüyor ve ağzında daha fazla tükürük birikiyor. Kulak memesini sertçe ısırıyorum, sonra dilimle acısını dindiriyorum. "Dünyadaki en iyi kocaya sahibim. Sikimi çok iyi alıyorsun, değil mi Cole? Çok şanslıyım. Bunu hissediyor musun? Sikimin ona ait olanı aldığını hissediyor musun? Beni itip kakan inatçı bir veletken bile her zaman ona ait olan neydi? Bu kıçı siken tek kişi benim ve asla sikimi sana sokmayacağım."

Ben konuştukça içimde öfkeli bir sahiplenme duygusu kabarıyor. Zonklayan sikine daha fazla baskı uyguluyorum, sonra inleyip parmaklarımın etrafında boğulduğunda sırıtıyorum.

Yaklaştı.

Bir daha pis ve aşağılayıcı bir söz söylerse önümüzdeki ağaca boşalacak.

Şimdi doğayı kıskanıyorum.

Parmaklarımı ağzından çekip elimle ağzını ve burnunu kapatıyorum. Cole'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Oksijeni bitmiş, sikim kıçını yırtarcasına girip çıkarken ve siki elimde zonklarken hiç şansı yok. İki vuruş daha, üç, ve sikinden döl fışkırıyor. Gırtlaktan bir inilti

göğsünü titretiyor. Tüm kontrolü bırakıyorum, onu gelecek Pazar gününe kadar becerirken insandan çok hayvana dönüşüyorum.

Orgazm vurduğu anda öne doğru yığılıyoruz ve bir maratonda yarışmış gibi nefes nefese kalıyoruz. Kalbim sırtına çarparken Cole altımda titriyor ve erkeksi, narenciye kokusunu içime çekmek için burnumu boynuna gömüyorum.

"Seni özledim." Sonunda sesim çatlıyor. Cole için hissettiğim şeyler -Duygularımın büyüklüğü böyle zamanlarda beni korkutuyor. Aletim hâlâ onun içinde gömülü ama henüz ondan ayrılmak istemiyorum. Burada kalmak, onu içime çekmek, sabah güneşi tepemdeki yaprakların arasından süzülene kadar onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldamak istiyorum.

Anahtar dudaklarında beliriyor ve yaprakların arasına tükürüyor. "Ben de seni özledim."

"Beni bir daha bırakma."

"Yirmi dört-yedi kalçaya bağlı olamayız."

"Kim demiş? Kafana böyle saçma sapan fikirler soktukları için onları öldüreceğim."

Kıkırdayarak sırt üstü yatıyor ve ben de isteksizce ona izin veriyorum. Sikim şimdiden onun sıcaklığını özlüyor.

Kıvranarak, arkasına kelepçelenmiş ellerini kurtarmaya çalışıyor. "Boşluk bazen iyidir. Gitmemiş olsaydım beni bu kadar şiddetle becerir miydin?"

Alay ettim. "Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki sorardım." Cevap vermek yerine gülümsemesiyle beni kör ediyor. Bu gülümseme Cole. Son zamanlara kadar gülümsemesi hep nadirdi ama gücünü hiç kaybetmemişti. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Başını yerden kaldırıyor ve burnumu öpüyor. "Tahmin et ne oldu?"

Dudaklarını gagalayıp fısıldıyorum, "Söyle bana?"

Daha fazla kıpırdanma. Cole alt dudağımı ısırıyor. "Mutlu sona ulaştık." Kalbim, eskiden yabancı bir duygu olan ama şimdi Cole'un *senin deli* olduğunu içermeyen tatlı sözler fısıldadığı her seferinde ortaya çıkan bir mutluluk dalgasıyla sıkışıyor. Bu tür cümleler Diğer tüm renkli kelime seçimleriyle birlikte yatak odası için ayrılmış.

"Sanki hikayemiz bitmiş gibi konuşuyorsun."

"Kötü adamı yendin."

"Gölgelerde saklanan daha bir sürü kötü adam var. Kocan olarak benim işim asla bitmez."

"Başka hangi kötüler?" Sesinden bulaşıcı bir mizah damlıyor.

"Ekibinizin fizyoterapisti mesela. O benim ölüm listemde."

"Dişçimiz de o listede değil mi?"

"Tabii ki. Parmaklarını sayamayacağım kadar çok kez ağzına soktu."

"Uh-huh... Peki ya doktorumuz?"

"Bay Greenwell? Fark etmediniz mi? Gelecekteki prostat muayenelerini önerdikten sonra sihirli bir şekilde ortadan kayboldu."

Cole'un gözleri parlıyor. Tepemizde gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyor.

"Bay Cole.
Greenwell geçen hafta ürün reyonundaydı, hatırladın mı?" "Tuhaf.

İkiz kardeşi olmalı."

Cole gülüyor, sesi kalbime kötü ve tehlikeli şeyler yapıyor.
Binlerce güneş tarafından kör edilmek gibi.

"Şimdi kelepçeleri çıkaracak mısın?" "Güzelce

sor, ben de düşüneyim."

Cole gülmemek için dişlerini dudağına gömüyor. "Lütfen, benim güzel, muhteşem, düşünceli kocam, beni bu kelepçelerden kurtarır mısın, böylece uzaktayken seni ne kadar özlediğimi sana doğru düzgün gösterebilirim."

"İnanılmaz, değil mi? Çok güzel." Göz kırpıyorum, anahtara uzanıyorum, parmaklarım yapraklar ve çamlar arasında kayıyor.

Duraksıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Fark eden Cole,

"Sorun ne?" diye sorar. "Anahtar..."

"Anahtar mı? Ne olmuş ona?" O yana kayıyor, ben de yoldan çekiliyorum. Yere bakıp kısa bir süre bakışıyoruz ve sonra ileri atılıp yaprakları ve ıslak yosunları yırtıyorum.

"Nereye gitti?"

"Biliyorsam ne olayım. Buralarda bir yerde

olmalı." "Bunların hepsi senin fikrindi."

"İ l g i n i çekmemiş gibi davranma. Siktir..." Homurdanıyorum,
y u v a r l a n ı y o r u m ve ıslak aletimdeki çamı fırçalıyorum.

Cole bana doğru bir çam kozalağı tekmeleyerek ikimizi de güldürüyor.
"Ucuzlar, değil mi? Onları kırabiliriz."

Daha önce onları nasıl test ettiğimi hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.
"Anahtarı yutmadığına emin misin?"

"Tükürdüğümü gördün," diye cevap veriyor, inanamayarak gülerek.

Ayağa kalkarak onu kolundan tutup yukarı çekiyorum. Pantolonlarımızı yukarı kaydırıyoruz - elleri arkadan bağlı olduğu için ona yardım etmek zorundayım.

Cole yeri tarar ama anahtarı hiçbir yerde bulamaz. Kendime not: Bir dahaki sefere yedek bir anahtar kestir.

"Nereye gidiyorsun?" Eve doğru geri döndüğümde Cole soruyor. "Belki bir

baltamız ya da başka bir şeyimiz vardır. Jack ve Rose'da işe yaramıştı, hatırlıyor musun?"

Cole yetişiyor ve şakacı bir şekilde omzumu itiyor. "Bileğimi kesersen ve kan kaybından ölürsem, sonsuza dek peşini bırakmam."

"S o r u n değil," diye h o m u r d a n ı y o r u m, bir elimi yüzümde gezdirerek. "Sadece diğer hayaletlerin siklerinden uzak dur."

Son.

YAZARLAR HAKKINDA

Leigh Rivers ve Harleigh Beck İngiltere'den karanlık ve cesur romanlar yazan iki yazardır. Onlarla aşağıda bağlantı kurun:

Leigh Rivers ile buradan bağlantı kurun
Harleigh Beck ile buradan bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️